

Raftul
Denisei

James Meek

Invaziile inimii

roman

Ja

mes Meek

Invaziile inimii

JAMES MEEK THE HEART BROKE IN Copyright © James Meek, 2012
Humanitas Fiction, 2014

Cel mai bun lucru pe care poate să-l facă un om este să se căsătorească, să-și facă o familie, să-și accepte toți copiii care i se nasc și să-i ajute în această lume primejdioasă.

FRANZ KAFKA (el n-a apucat s-o facă)

PARTEA ÎNTÂI

1

Zvonul care se vehicula în compania de producție a lui Ritchie Shepherd era adevărat, nu se găsea doar în mintea angajaților, care cu greu îl intuiseră și care nu vorbeau aproape deloc despre el. Era ca o duhoare firavă, suficient de distinctă încât s-o simți, dar prea banală ca să pomeniști de ea. Pe tot parcursul sezoanelor de toamnă și de primăvară ale emisiunii Cura de înfrumusețare a adolescenților, când se îngrămădeau în jurul lui Ritchie, punându-i întrebări cărora deja le cunoșteau răspunsul sau cerșindu-i complimente și implorându-l să le pună la punct inamicii, ei stătuseră cu ochii pe el. Își dăduseră seama că nu mai era la fel de haios ca până atunci. Oare își păstra glumele pentru o altă persoană? Acum se mișca ciudat, se gândeau ei. Avea un mers sprintar și cam stângaci, prea entuziast, de parcă ar fi căpătat de undeva o energie suplimentară sau ceva l-ar fi întinerit.

Atâta vreme cât zvonul a rămas doar în mințile lor, angajaților li se rupea inima. Zvonul era următorul: că, după o lungă perioadă de acalmie, Ritchie își înșela din nou soția, pe Karin, însă de această dată cu o minoră. Le părea rău pentru familia lui Ritchie, dar dacă din acest motiv ar fi avut de suferit și salariata companiei? Simțeau că-i paște un pericol. Scandalul putea izbucni dacă fie și numai o singură persoană spunea ceva. Tuturor le plăcea Ritchie, dar nu se îndoiau că era suficient de egoist încât să-i tragă după el. Birourile companiei de producție erau îmbibate de teamă și de suspiciuni. Când două gemene de paisprezece ani au venit într-o zi, fără a fi însoțite de vreunul din părinții lor, și au spus că vor să se vadă cu Ritchie, asistenta lui personală, Paula, s-a ridicat brusc în picioare de pe scaunul de la biroul ei, a împins cu coapsa colțul unei foi de hârtie pe care tipărise un e-mail și și-a vărsat cana cu cafea pe fustă. Tehnicianul-șef a avariat iremediabil o lentilă Fresnel de două mii de lire. A scăpat-o de pe schelă când l-a văzut pe Ritchie cum zâmbeste și cum îi atinge cotul unei fete deșirate, care era în clasa a opta și se îmbrăcase cu o rochie scurtă. „Era bine dezvoltată“, s-ar fi scuzat moșulică dacă nu i-ar fi fost teamă că așa ar cobîi, prin urmare a zberlat doar „Am scăpat-o!“, pe când cei de dedesubt au sărit pentru a se feri de cioburile lentilei care se împrăștia pe podea.

Când redactora de scenarii l-a văzut pe Ritchie discutând cu un grup de

școlărite cu fundurile bombate în colanți, s-a dus la el și l-a întrerupt în mijlocul propoziției. Și-a dat imediat seama că se făcea de râs. Profesorii fetelor erau de față. Junghiul de frică

din inimă o îndemnase să facă asta.

Junghiul nu putea fi domolit decât dacă era pus în cuvinte. Echipa de producție avea nevoie să se exprime pentru a scăpa de groaza care le umplea sufletele, iar când, în sfârșit, zvonul și-a găsit o formă verbală de manifestare, i-a eliberat atât de complet, încât i-au dat crezare cu toții. Era mult mai bine ca Ritchie să divorțeze de Karin, după o căsnicie de zece ani, și să piardă custodia fiului și fiicei sale din cauza noii prezentatoare Lina Riggs, care avea peste douăzeci și unu de ani, decât ca șeful lor să facă un lucru ilegal și rușinos, ceva ce i-ar fi mârjnit pe toți cu vopseaua permanentă a cuvântului de nerostit. Fără ca schimbarea să fie remarcată de către cineva, „Mă întreb dacă“ și „Pun pariu că“ sau „Doar nu crezi“ s-au transformat în „Am auzit“ și „Am auzit una tare“ și „Știu cu cine și-o trage Ritchie“. Certitudinea îi unise pe toți.

Ritchie a descoperit că, ori de câte ori se apropia de Riggsy, un zâmbet tâmp apărea pe chipurile angajaților săi. Habar n-avea cât de fericiți îi făcea, încurajându-i să creadă că își înșela familia cu o persoană adultă din punct de vedere legal. Ei nu știau că zvonul se infirmase de îndată ce fusese rostit cu voce tare și că zvonul inițial, junghiul de teamă din sufletele lor, era adevărat. Ei nu știau că Ritchie se combinase cu o fată care încă nu împlinise șaisprezece ani și pe care o cunoscuse când apăruse într-un episod din sezonul precedent al emisiunii Cura de înfrumusețare a adolescenților. Se vedea cu Nicole o dată pe săptămână. Avea intenția să se simtă bine cât avea chef, iar pe urmă să încheie cu blândețe această relație. Nicole, credea el, avea să fie impresionată că renunța la ea de bunăvoie. Relația n-o să mai dureze mult și nimeni n-o să afle nimic despre ea. Cum ar fi putut? Cei doi erau prudenți, iar Londra era un hățiş de cărămizi roșii și olane, unde hărțile îți aminteau doar de faptul că nu știai mai nimic despre ea.

2

Ritchie s-a trezit într-un fotoliu dintr-un spațiu larg și luminos. Un vechi disc se învârtea pârâind în pick-up, iar el, de la etajul al treilea, a auzit sunetele scoase de Ruby, Dan și Karen jos, în grădină. În depărtare, ceva a trosnit pe pereții unei cutii din lemn.

Lumina fierbinte a soarelui, care se revărsa prin fereastra spre sud, se întindea pe tricoul ros și galben, împrăștiindu-i o căldură delicioasă pe piept. După puiul de somn se simțea revigorat și mulțumit. Soția și copiii lui erau îndeajuns de aproape încât să audă că sunt fericiți, dar suficient de departe încât să nu-l deranjeze.

În fața lui, aici, la mansardă, erau o scară mobilă și un perete plin de sus până jos cu rafturi burdușite cu discuri. Biroul lui Ritchie era atât de mare, încât te-ai fi putut plimba cu bicicleta prin el, dar aici, sus, el n-avea nici o bicicletă. Avea o tricicletă pentru adulți. Cauciucurile huruiau pe dușumeaua din stejar când prindea viteză, ocolind scara care străpungea centrul încăperii, apoi trecând pe lângă dulăpioarele cu colecția lui de benzi desenate britanice din război, pe lângă birou și pe lângă frigiderul unde își ținea berea și budincile, pe lângă lavoarul care fusese cristelnița dintr-o biserică în stil victorian și pe lângă closetul dintr-o veche cabină roșie de telefon public, cu geamurile opace, până la husa de chitară. În ea se găsea una din cele două chitare acustice, cu coarde de oțel, pe care Karin o comandase pentru el când împlinise patruzeci de ani și care era făcută din lemn de molid și nuc, având gravate cu sidef pe ea numele lor (celălalt era al ei). Iar în chitară își ascunsese un obiect: telefonul mobil pe care îl folosea ca s-o sune pe Nicole.

S-a ridicat și a privit pe fereastră. Karin și copiii culegeau fructe din grădină. Părul lucios și membrele lor parțial vizibile ieșeau din când în când din umbră. El îi auzea cum vorbesc, dar geamul le estompa cuvintele, făcându-le să pară vagi banalități cordiale. S-a dus la birou, a deschis frigiderul și a luat o cutiuță cu o porție de budincă de ciocolată din mormanul dinăuntru. Prefera o marcă numită ChocPot, care avea atașată și o linguriță din lemn, scutindu-l astfel să caute el una. A deschis capacul, a pus cutiuța jos și și-a luat BlackBerry-ul. Cu mâna dreaptă și-a vârât niște budincă de ciocolată în gură,

iar cu degetul mare de la mâna stângă și-a derulat pe ecran e-mailurile. Un strop de budincă a căzut și a aterizat pe partea de sus a burții lui. A pus jos BlackBerry-ul, și-a șters aproape toată budinca vărsată cu arătătorul, și-a dus la buze picătura tremurândă, a sorbit-o, curățându-și degetul, și s-a dus la lavoar. Fără ași scoate tricoul de pe el, l-a ținut sub robinet cu ambele mâini și l-a frecat până când pata cafenie aproape a dispărut. A stors partea udă a tricoului.

Dorința de-a o suna pe Nicole, pentru a o prinde cât timp mai era singură acasă, i-a răscolit măruntaiele. S-a dus până la husa de chitară, a desfăcut cataramele și a deschis-o. Chitara lipsea.

Palma și degetele lui Ritchie au apăsat căptușeala albastră din pluș a husei. A rămas cu gura căscată.

S-a răsucit și a fugit spre scară, încordându-și degetele pentru ca vechii lui șlapi să nu-i cadă din picioare. Trebuia să se coboare șase serii de trepte, fără să-și rupă gâtul, pentru a ajunge în grădină: trei etaje, cinci schimbări de direcție. A înșfăcat globurile din stejar de dimensiunea unor mingi de fotbal, al căror lac lustruit strălucea pe fiecare palier, pe balustradă. Dar mâna i s-a desprins, a alunecat pe o treaptă, s-a izbit de un perete, a căzut pe spate, s-a ridicat și a luat-o iarăși la fugă, gâfâind. Încep să gâfâi când fac dragoste cu Nicole, s-a gândit el; oare o deranjează? Pe fundalul zgomotului produs de pașii săi și al bubuiturilor inimii și-a derulat în minte sunetele pe care le auzise când se trezise din somn, obiectul care se lovise de pereții din lemn ai unei cutii. Dacă două mâini curioase cotrobăiseră în carcasa din lemn, atunci posesorul lor se întrebase probabil de ce se află acolo un telefon mobil. Nu izbutise încă să-și pregătească o minciună credibilă.

A ajuns la parter, a cotit-o pe hol spre bucătărie și i-a mulțumit lui Dumnezeu că ușa care dădea spre grădină era deschisă. A ajuns la doi pași de prag și a simțit cum ceva îi alunecă pe coapse. Pantalonii scurți i-au căzut în vine. S-a prăbușit pe gresia din bucătărie și s-a lovit la genunchi. Plăcile reci îl apăsau brutal pe gambe. S-a ridicat, și-a tras pantalonii scurți până-n talie, și-a strâns șnurul și l-a înnodat, apoi a ieșit șchiopătând în grădină.

O blajină caldă englezească s-a pogorât peste Ritchie, iar el a mijit ochii din cauza luminii strălucitoare. Un porumbel a găngurit din tisă. Karin, cu spatele

la Ritchie, se întindea spre o ramură de sus, făcând arborele să trosnească și să freacă pe când culegea prunele galbene din el. Tivul fustei din muselină i se ridicase până la coapsele ei maronii, iar una din bretelele maioului îi alunecase de pe umăr. Se simțea parfumul ierbii venind dinspre tulpinile rupte pe care călcaseră picioarele goale ale celor din familia lui și pe care soarele le încălzise. Lui Ritchie îi părea rău că stabilise să se întâlnească mai târziu cu iubita lui adolescentă. Dan fugea de la un trunchi de copac la altul, ținând chitara lui Ritchie ca pe o armă, ghemuindu-se, îndreptând gâtul chitarei spre o țintă imaginară. Ruby aduna fructe. L-a văzut pe tatăl ei și s-a ridicat în picioare.

— Uitați-vă la tati! a exclamat ea. Și-a răsucit micul bust spre Karin, apoi înapoi spre el și a râs.

Dan s-a ridicat în picioare cam speriat.

— Dă-mi chitara, a spus Ritchie.

Dan a lăsat-o să cadă pe iarbă și a fugit lângă mama lui. Ritchie a luat chitara, ținând-o de gât, și a balansat-o în timp ce o ridica. Nu era nimic înăuntru. Și-a coborât privirea spre iarba înaltă. S-ar fi putut ca telefonul să fi căzut pe jos sau ca vreun membru al familiei să-l fi luat de acolo. Telefonul conținea zeci de mesaje de la Nicole, atât de obscene, încât nu se îndurase să le ștergă.

— Nu-mi amintesc să-i fi cerut voie lui tati să intri în birou, a zis Ritchie.

— Dormeai, a spus Dan. A înșfăcat fusta mamei lui și și-a ridicat privirea spre ea.

— Mami, lui tati îi curge sânge! a țipat Ruby. Și respiră ciudat.

Karin și-a coborât privirea spre fiul său și l-a mângâiat pe cap.

— Nu văd de ce să nu împrumuți chitara lui tati, i-a zis ea fiului ei. Niciodată nu cântă la ea.

— Nu face asta, a spus Ritchie. Karin s-a uitat la el, iar Dan a imitat-o. Aveau expresii identice pe chip, glaciale, răbdătoare, ca doi medici pe care îi

întrerupsese în mijlocul unei discuții despre cazul lui. Nu vorbi despre mine cu Dan ca și cum eu n-aș fi de față. Și apropo, greșești. Cânt tot timpul la ea. A ridicat chitara și a văzut Ritchie scris cu literele orbitoare din oglindă, care, reflectate pe inserția de sidef, au trecut în viteză peste chipul lui Karin și al lui Dan. Amândoi și-au ridicat mâinile pentru a-și acoperi ochii, pe când numele lui le-a traversat fețele.

— Uită-te la ea, a spus Karin. Cele două coarde de sus sunt rupte, iar celelalte sunt neacordate.

— Mami, lui tati îi curge sânge! a țipat din nou Ruby, fugind și înșfăcând-o de cealaltă parte a fustei.

Dar lui Ruby îi păsa de el, fără nici o ezitare, nu din datorie, ci pentru că așa simțea, Ritchie era convins de asta. Avea șase ani, iar el știa că ea întotdeauna o să simtă asta pentru el, indiferent ce vârstă ar fi avut. Făcuse o greșală primejdioasă când se înfuriase pe Dan, și-a dat seama, căci nu știa încă unde se află telefonul, iar Dan sau Karin – ori amândoi – ar fi putut ști și așteptau ocazia să-l înfrunte. Trebuia să preia din nou controlul. El nu-l considera de fapt control, căci modul în care-i controla era inofensiv: bunătate, generozitate. Nu-i trecuse prin cap că străduința lui de a-și menține monopolul generozității era principala caracteristică a unui tiran.

— Ce-ai pățit la picior? a întrebat Karin.

— Am alunecat pe gresie. Hai, Dan, arată-mi ce știi să cânți. I-a întins chitara fiului său.

— Nu vreau să cânt nimic, a spus Dan și, cu iuțeala unui păstrăv, a țâșnit prin grădină și a dispărut în spatele unei tise din depărtare.

— Mami, pot să pun niște frunze pe piciorul lui tati ca să nu-i mai curgă sânge? a întrebat Ruby.

— Dacă te lasă tata, scumpo. L-a cercetat cu privirea pe Ritchie. Ochii ei s-au ațintit mai întâi asupra sângelui, apoi asupra hainelor sfâșiate, a burții mânjite și a bărbiei țepoase.

Lui îi era teamă că soția sa nu-l iubește, iar asta ar fi fost o catastrofă, căci el o iubea și își iubea și copiii, iar, dacă ea nu l-ar fi iubit, i-ar fi distrus plăcerea de a o înșela și de a se întoarce la ea după aceea, simțindu-se neprihănit și plin de dragoste.

— Dacă tot ești aici, ajută-ne să culegem prunele, a zis Karin. S-a răsucit cu spatele la el și s-a apucat să adune fructe.

Ritchie a pus chitara pe jos, și-a împreunat mâinile în dreptul pieptului și a luat-o prin iarbă, mergând precaut în cercuri și căutând printre fire cu degetele de la picioare în timp ce fredona o melodie. Și-a aplecat capul, căutând cu privirea o sclipire metalică și ridicându-și ochii din când în când pentru a se convinge că soția lui nu se uită la el.

Ruby a venit la el cu un buchet de verdeață.

— Mami, tati a mâncat budincă de ciocolată, a spus ea. De ce nu putem mânca și noi?

— Vă face rău, scumpo, a zis Karin, fără a se răsuci spre ea. Doar ca o recompensă din când în când.

— Dar de ce tati merită recompense, și noi nu?

— Tati știe cum să se răsplătească.

Ritchie a profitat de ocazie.

— Hai să mâncăm cu toții budincă de ciocolată, a spus el. După ce recoltăm toate prunele. S-a gândit că lui Karin o să-i placă cuvântul „recoltăm“. Părea că familia face un lucru concret împreună, acolo, la țară, în timpul verii.

Ruby a îngenuncheat în iarbă lângă tatăl ei și s-a apucat să lipească frunze pe sângele care se întărea pe piciorul lui. Era încruntată de concentrare. Lui Ritchie îi amintea de expresia de pe chipul lui Nicole când făcea un anumit lucru. S-a cutremurat.

— Ruby, dulceață mică, acum e mult mai bine, a spus el. Du-te și găsește-i lui tati o prună bună pe care s-o mănânce.

— Am deja una, a zis Ruby. Și-a vârât mâna în buzunarul din față al rochiei de blugi și i-a dat o prună mică și verde. El a luat-o și a rostogolit-o în palmă.

— Mersi, draga mea, dar încă nu e coaptă, a spus.

— Mănânc-o! a țipat Ruby. A râs. Haide! Trebuie s-o mănânci!

— Credeam că-ți plac alea necoapte, a spus Karin. A venit spre el. Mușchii de pe brațul ei drept au ieșit în evidență pe sub pielea maronie și aspră, din pricina greutateii

găleții pline de fructe pe care o căra.

Ritchie s-a ridicat în picioare. A mușcat din coaja întinsă a prunei, a sfâșiat cu dinții o bucată de pulpă acră și a mestecat-o.

— Perfectă, a spus el. S-a abținut să nu deschidă larg gura ca să scuipe fructul.

3

Ritchie și-a găsit fiul lângă tisă. Era întins pe burtă, sprijinindu-se în coate și lovind cu gamba dezgolite în firele răcoroase de iarbă de sub umbra crengilor stufoase ale copacului, cu capul și trupul scaldându-se în razele soarelui. Avea în mână un aparat. Ritchie a luat-o la fugă.

Când s-a apropiat de el, a văzut că Dan nu citea mesajele provocatoare și porcoase ale lui Nicole. Juca un joc pe Nintendo. Ritchie s-a așezat în lotus pe jos, la un metru de el. Dan n-avea de gând să-și ridice privirea până când tatăl său nu i se adresa. Buzele lui roșii se bosumflaseră, umede. Zăcea acolo, așteptând să fie găsit. Ritchie s-a întrebat dacă și el avusese brațele atât de dolofane la vârsta lui Dan. Oare băiatul avea nevoie de un instructor de fitness?

— Nici ție nu-ți place să intre cineva la tine în cameră fără să-ți ceară voie, a zis Ritchie.

— Nu-i același lucru. Eu am proiecte secrete, a spus Dan.

— Păi, poate că și eu am proiecte secrete. De îndată ce a rostit acele cuvinte, Ritchie și-a dat seama că greșise.

— Ce fel de proiecte secrete? a întrebat Dan, uitându-se la Ritchie cu o expresie iscoditoare, care semăna atât de bine cu a lui Karin, încât Ritchie a aruncat o privire în spatele lui ca să vadă dacă nu cumva soția sa li se alăturase.

Ritchie și-a apropiat capul de al lui Dan și a coborât tonul, motiv pentru care Dan l-a privit cam înfricoșat când Ritchie a început să vorbească.

— Nu vrei să intre cineva la tine în cameră și să te vadă dezbrăcat, a spus el.

Umerii lui Dan au zvâcnit când a scos un râset cam rușinat și și-a ascuns fața în spatele consolei Nintendo.

— Nu mă deranjează! a exclamat el. Ochii lui albaștri îl priveau pe deasupra

consolei, iar obrajii lui se umflaseră în ambele părți, căci rânjea.

— Ei bine, pe mine mă deranjează! a făcut Ritchie, lovindu-l ușurel cu pumnul pe umăr. Nu vreau să intri și să mă vezi în pielea goală!

Dan s-a rostoglit pe spate, rânzând, scoțând limba și sunete care exprimau dezgust. E un băiat de treabă, și-a spus Ritchie în sinea lui. O să fie în regulă. Se întrebese dacă nu cumva Dan era terorizat la școală, dar în el exista și un bărbat, chiar dacă urma să aibă nevoie de multe eforturi pentru a fi scos la suprafață. Ritchie l-a întrebat pe Dan dacă

vrea ceva. Dan s-a oprit din râs și a rămas întins pe iarbă în tăcere, fără a-l privi pe Ritchie, ascultând și clipind.

— Ai vrea și tu o chitară? l-a întrebat Ritchie.

— Am deja una, a spus Dan.

Ritchie și-a adus aminte de chitara electrică pentru copii, la care Dan nu cânta niciodată, și de tobele de care nici nu se atinsese.

— De ce ai luat chitara lui tati, Danny, dulceață mică? a întrebat Ritchie. De ce nu-i bună a ta?

Dan și-a răsucit și mai mult capul și și-a tras nasul, iar Ritchie i-a văzut lacrimile de pe obraz. N-a înțeles. Și-a pus o mână pe umărul lui Dan și l-a întrebat care-i problema.

— Nimic, a spus Dan. Nu-ți pasă. Nu-ți pasă de mine și de Ruby.

— Cum poți să spui așa ceva? a întrebat Ritchie. Nu știi cât de important e pentru mine să fiu un tată bun pentru voi? Ai idee cum m-am simțit eu crescând fără...

— Știu, a zis Dan.

— Ai cântat o cvarta mărită. Știiuu. Tra-la-laaaaa.

Dan s-a ridicat în capul oaselor, ascultând cu ochii ațintiți asupra lui, fără să

plângă sau să zâmbească, cu o expresie familiară de șiretenie pe chip. Poate că așa e el de fapt, poate că el își terorizează colegii la școală, el e șeful în jocurile lor, de el le e teamă copiilor, s-a gândit Ritchie devenind brusc optimist.

— Dacă tu câștigi atât de mulți bani și n-ai avut tată, atunci mie de ce mi-ar prinde bine să am unul? a întrebat Dan.

— E îngrozitor ce spui! a zis Ritchie, lungind silabele și încercând să-și dea seama ce simte.

La afirmația fiului său ar fi putut avea mai multe reacții, iar el ar fi fost în stare s-o aleagă pe oricare dintre ele și totuși să rămână consecvent în comportamentul său. O reacție ar fi fost să țipe la fiul lui că este un plod obraznic, nesimțit și nerecunoscător. Alta ar fi fost să nu spună nimic, să-i arunce lui Dan o privire glacială, să se răsucească pe călcâie și să intre în casă – ignorând orice tentativă de împăcare – și să-și evite familia tot restul zilei. A treia opțiune era să clatine din cap, să râdă încetisor, să-și treacă mâna prin părul blond și des al lui Dan și să-i spună că e un băiat deștept.

A ales ultima variantă. Și-a întins mâna și a pus-o pe creștetul lui Dan, dar în acel moment Karin și-a strigat fiul din cealaltă parte a grădinii. Dan s-a ridicat în picioare cu atâta iuțeală, încât mâna lui Ritchie i-a atins doar urechea. Dan i-a aruncat o privire tatălui său, buimăcit de atingerea lui stângace și puțin înfricoșat, de parcă ar fi crezut că întâmplător evitase o lovitură, nu o mângâiere.

— Mergem la leagăn? a întrebat Ritchie.

— Mă cheamă mami, a spus Dan. Sunt prea mare ca să mă dau în leagăn.

Ruby a venit în fugă spre ei, râzând, iar Ritchie a prins-o de subsuori și a ridicat-o atât de sus, încât capul ei a acoperit soarele. I-a ținut în echilibru prețiosul trup, care acum se zvârcolea. Șuvițe de păr îi cădeau de-a valma pe față, iar Ritchie s-a delectat cu atenția care-i era acordată în întregime lui.

— Mergem la leagăn? a întrebat el, iar ea a încuviințat din cap, iar Ritchie, fără a-i arunca nici o privire lui Dan, a pus-o jos pe Ruby, a luat-o de mână și

a dus-o spre leagănul din sfoară, care atârna de creanga unui castan bătrân.

A dat-o în leagăn pe Ruby, apoi s-a hotărât dacă și el o încercare. Ruby i-a spus că n-are cum, pentru că e prea gras, și, cu toate că el i-a zis să nu fie obraznică, s-a întrebat dacă leagănul o să-l țină. S-a așezat cu prudență pe stinghia de lemn și a auzit cum trosnește creanga. Dan și Karin veneau spre ei. Și-a făcut vânt din călcâie, și-a desprins picioarele de pământ și a început să se legene. Creanga a trosnit și mai tare. Nu teama că se va rupe creanga, ci senzația că-i provoacă suferință copacului l-a făcut să se oprească și să se dea jos din leagăn când Dan și Karin au ajuns lângă ei.

În clipa când picioarele lui erau în siguranță pe pajiște, de parcă un spiriduș dintre frunzele copacului ar fi desfăcut nodul, leagănul s-a rostogolit în iarbă, iar sfoara a căzut peste el cu un pocnet furios. Ruby a scâncit, iar ceilalți au tras aer în piept și au izbucnit în râs. Ritchie i-a surprins privirea lui Karin și a zâmbit. Lui i se părea că acest moment spontan de ușoară spaimă i-a unit brusc familia. Aproape că a auzit declicul.

4

În baie, Ritchie și-a scos de pe el pantalonii scurți și tricoul jegos și a făcut un duș. S-a spălat pe cap, s-a dat cu balsam și și-a uscat părul, după care s-a dat cu ulei. S-a bărbierit, s-a dat cu cremă hidratantă și cu loțiune parfumată dintr-o sticlă cu eticheta après-rasage, și-a tăiat părul din nări, din urechi și și-a pensat sprâncenele, s-a spălat pe dinți, și i-a curățat cu ață dentară, a făcut o gargară cu apă de gură și și-a petrecut jumătate de oră alegându-și o cămașă.

Karin mai descoperise că o înșelase de două ori: o dată exact înainte de nașterea copiilor și încă o dată imediat după aceea. „Dacă se mai întâmplă o dată, i-a spus ea, o să divorțez, o să am grijă să nu primești custodia copiilor și o să-ți iau toți banii.“

Îl înfricoșa gândul că o să rămână fără tot ce avea, însă îi era greu să-și imagineze o astfel de situație. Clipa în care avea să fie prins părea mai îngrozitoare decât consecințele. A descoperit că nu-i era rușine că o înșela pe Karin dacă ea nu știa. Fusesse cea mai însemnată descoperire din viața lui de adult, mai mare decât cea că era un competent om de afaceri sau că izbutea să câștige mai mulți bani decât rivalii săi, care erau muzicieni mai talentați. Conștiința îl tulbura doar când cineva îi aducea aminte că și el ar fi trebuit să aibă una și că era obligatoriu să-l tulbure. Dar, câtă vreme nu se întâmpla asta, el își dădea toată silința să se poarte frumos cu două femei care n-aveau nici un punct comun și nici un motiv să se cunoască. Își iubea soția; n-avea de gând s-o părăsească niciodată. Pe lângă Ruby și Dan, pentru el fericirea lui Karin era mai importantă ca orice altceva. Din acest motiv făcea tot ce-i stătea în putință pentru a o împiedica să afle că el mai face sex și cu altcineva.

Ritchie și-a luat hainele și s-a dus să se îmbrace în camera unde Karin își ținea garderoba. Avea oglinzi mai bune și era mai aproape de scara principală. În cazul în care Karin ar fi venit să se certe cu el, iar ușa ar fi rămas deschisă, ea ar fi fost obligată să nu ridice vocea, ca să n-o audă copiii. Dezavantajul era că în cameră se găsea o fotografie imensă cu Karin, de când era tânără, care acoperea un perete întreg. Poza fusese făcută când ea avea nouăsprezece ani, iar el douăzeci și unu, iar cântecul de succes al trupei lor ajunsese în topurile din Londra, New York și Tokio. În anul acela, într-o

seară, în North Shields, de la geamul limuzinei care se oprise la semafor, Ritchie văzuse un grup de fete care mergeau la braț pe asfaltul ud de pe mijlocul unei străzi, cântând piesa lui și a lui Karin, cu pardesiele descheiate cu fața și rochiile decoltate

biciuite de vânt, de stropi de ploaie, până când obrajii și gâturile lor au început să strălucească.

În fotografie, Karin stătea noaptea pe o bancă dintr-un parc. Era încălțată cu cizme scurte și purta o eșarfă din șifon, chiloți și sutien, toate albe. Era tolănită pe bancă, cu coatele sprijinite în spate și brațele atârându-i, cu o țigară în mână și cu picioarele desfăcute. O sticlă de un litru, pe jumătate plină cu vodcă, era pe bancă lângă ea. Sub bliț tenul ei era alb ca ceara, deși rezoluția era atât de bună, încât i se vedea pielea ca de găină și puful de pe membre. Pe vremea aceea se îndopa cu otrăvuri nu, așa cum scria în ziare, pentru că se ura pe sine, ci pentru că se iubea, iar rezistența trupului său la acele otrăvuri era la fel de mare precum convingerea ei că era indestructibilă, tânără și frumoasă.

Iluzia spontaneității era spulberată de părul ondulat, auriu și lucios al lui Karin și de contururile negre, artistice din jurul ochilor ei, dar Ritchie știa că asta nu era doar o iluzie. Fusese în parc când i se făcuse fotografia. Karin își scosese rochia și o azvârlise pe frunzele acoperite cu brumă de pe marginea aleii, fiindcă așa avusese chef. Stilistul își ridicase mâna ca s-o oprească, dar își dăduse seama că n-avea nici o șansă. Ritchie știa că ea băuse jumătate de litru de vodcă. După ce luase o sorbitură hulpavă de vodcă din sticlă, se ștersese la gură cu dosul palmei și, pe când fata de la machiaj venise să-i aranjeze fața, ea și-a lăsat capul în piept, a tușit, a râs și a spus „Îmi scot asta de pe mine“, s-a ridicat în picioare și și-a desfăcut fermoarul rochiei. În acel moment Ritchie și-a dat seama că viitoarea lui soție era mai nebunatică decât i se păruse până atunci.

Acum Ritchie avea impresia că soția lui îl păcălise. Ea îi permisesese să creadă că, oricât de rău ar fi fost el, ea l-ar fi putut depăși. Își închipuisese că în viitor el ar fi fost omul rezonabil de lângă rockerița zbuciumată. Dar pe când el își unduia șoldurile în fața mulțimii și scuipa versuri în microfon, gândindu-se la dobânzile bancare ale depozitelor din străinătate, a reieșit că pe Karin o bătea gândul să facă copii. Se gândea la asta chiar și când șfichiuia aerul cu pana

dură a chitarei pentru ca apoi să vibreze coardele cu ea, cântând într-o desăvârșită armonie cu el și făcând boxele să se zguduie. Ritchie nu se schimbaseră, dar Karin da. Cu mai mulți ani în urmă, bunătatea ei a început să se întrevadă din spatele măștii sale rebele, apoi, în scurt timp, Ritchie se trezise că asistă neputincios la ridicarea nivelului de moralitate a soției lui care îl depășea pe al lui și se înălța mult deasupra. Nu se putea spune că renunțase la cocaină, la cocktailuri, la țigări și să se mai culce cu băieții și fetele care-i plăceau, ci le lăsase cu ușurință în urmă, ca pe niște pantofi vechi. „Hai să ne mutăm la țară“, a zis ea, și au cumpărat o casă în Hampshire. A rămas alături de el, frumoasă, talentată, amuzantă, iubitoare și doar a lui, mama copiilor săi, iar el era îngrozit.

Karin a intrat în cameră și i-a adresat un zâmbet care pentru Ritchie însemna „Hai

să nu vorbim despre asta, bine?“. A deschis unul dintre dulapuri și s-a apucat să-și treacă în revistă rochiile mai vechi. Umerașele țacăneau pe stinghie, iar Ritchie a simțit cum tăcerea se umflă și apasă pereții camerei. Karin a luat o rochie scurtă, împodobită cu paiete albastre și încă una, pe care erau cusute mărgelile negre, apoi le-a azvârlit pe amândouă pe pat. A târât o cutie din carton, a cotrobăit în ea și a răsturnat-o pe jos. Pene vopsite, mănuși cu paiete și pălării din rafie metalizată au alunecat din cutie și s-au împrăștiat pe scândurile lustruite ale podelei. A îngenuncheat, căutând printre vechile ei comori.

— Ieși în seara asta? a întrebat Ritchie. Karin a clătinat din cap, fără a-și ridica privirea. A descâlcit un colier din imitație de jad din jurul unei diademe din plastic auriu, încrustată cu pietre albastre din plastic, pe care a aruncat-o pe pat.

— Am promis că o să caut niște haine de seară pentru Ruby. Vine la ea prietena ei, Deni, a zis Karin. Trebuie să le fac de mâncare. Poate c-o să am puțin timp să dau câteva telefoane înainte ca mama lui Deni să vină s-o ia și să mă bată la cap cu problemele ei. După aia trebuie să-i duc la culcare pe Dan și pe Ruby și să le citesc până adorm. Nu cred că o să mă duc nicăieri.

Ritchie s-a gândit, așa cum se întâmpla mereu când soția lui îi amintea că își dedicase viața lui Dan și lui Ruby, s-o întrebe pe Karin de ce petrecea atât de

mult timp îngrijind copiii când o plăteau pe Milena s-o facă. Dar nu-i mai punea întrebarea asta pentru că nu avea nici un argument la răspunsul ei, și anume că ținea prea mult la Dan și la Ruby ca să-i lase să fie crescuți de altcineva. Ritchie o credea; de ce nu? Și el îi iubea. Dar, pe când își zicea în sinea lui „Da, bineînțeles, pentru că îi iubește“, în minte i-a venit și alt gând: că asta făcea parte din lungul joc al lui Karin de superioritate și reproșuri. Era o chestie ingenioasă. Își construisese imaginea de părinte mai bun și, în același timp, îl văduvise de rolul lui important în familie, de generozitatea lui, de putința sa de a descoperi dorințele și nevoile familiei sale și de a-și deschide portofelul pentru a le satisface. La început, cele două imagini ale lui Karin – cea de mamă iubitoare și cea de parteneră ipocrită – au plutit laolaltă în mintea lui Ritchie, prima din ele fiind mai consistentă. Dar imaginea lui Karin de mamă iubitoare era atât de firească și de simplă, încât nu i s-a părut prea interesantă, pe când imaginea de ipocrită era conflictuală și uluitoare, iar Ritchie trebuia să-și folosească inteligența ca s-o îndure. Așa că a lăsat deoparte imaginea de mamă iubitoare și a întors-o pe toate părțile pe cea de ipocrită, cercetând-o și testând-o întruna, până când a devenit o parte firească a gândirii lui. Îl liniștea ideea că soția lui era vicleană și calculată. În acest fel lui Ritchie i se părea că partea nebunatică a lui Karin nu dispăruse de tot.

Karin a pus celelalte accesorii de scenă la loc în cutie și a vârat-o iarăși în dulap. Ochii lui Ritchie s-au ațintit asupra zâmbetului arogant al lui Karin din tinerețe, care se

întindea pe perete. Karin mai în vârstă cu douăzeci de ani a privit și ea într-acolo. Și-a răsucit gâtul și, ridicându-și capul, s-a uitat la întinderea plată a Eului ei trecut și nemuritor.

— Seamănă din ce în ce mai puțin cu mine, a spus ea.

— Și te deranjează? a întrebat-o Ritchie.

— Pe tine te deranjează. Karin s-a ciupit de dosul palmei, apoi i-a dat drumul. Preț de o clipă, cuta a rămas intactă, apoi s-a netezit. E doar piele, a spus ea. Nu-i o schimbare profundă a mea. Teamă mi-e că, dacă ar exista o viață de apoi, n-aș vrea să stau acolo cu tine, așa cum erai la douăzeci de ani.

— Nici tu nu prea știai pe ce lume ești atunci. Ritchie s-a dus până la perete și

a atins cu degetul arătător mica umflătură dintre picioarele lui Karin din afiș. Nu izbutea să-și imagineze vreun secret nemaipomenit acolo la care el să nu ajungă, în orice fel ar fi atins-o.

— Chiar și pe atunci aveai o minte pornografică. Uneori ești atât de rece! a spus Karin.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg.

— Niciodată nu înțelegi.

— Toată familia zice că nu înțeleg, dar nimeni nu e în stare să-mi explice nimic. Ca Dan astăzi. De ce vrea să ia chitara mea când deja i-am cumpărat și lui una?

— Pentru că e chitara ta. Nu vrea o chitară a lui, el și-o dorește pe a ta. Vrea să fie și el pe scenă. Vrea să facă parte din lumea aia. Copiii de la școală îi spun mereu: „Dacă e emisiunea tatălui tău, de ce nu apari și tu în ea?”

— Nu m-a mai rugat asta de multă vreme, a zis Ritchie.

— I-ai spus că e prea mic.

— Așa și e.

— Și i-ai explicat ce înseamnă „nepotism”.

— Păi, da.

— Și îi tot spui că tatăl tău n-a fost lângă tine și nu te-a ajutat niciodată.

— De ce nu-l interesează deloc pe Dan că a avut un bunic care a fost ucis? Dacă eu aș fi avut un bunic ucis, mi s-ar fi părut super tare. Aș fi vorbit tot timpul despre asta.

— Chiar vorbești tot timpul despre asta. Iar tatăl tău n-a fost ucis. A fost executat. Era război. Era soldat.

— Dacă ăla a fost război, a spus Ritchie, atunci totul e un război.

Două ore mai târziu, pe când el se pregătea să plece la Londra, Karin l-a întrebat de ce e nevoit să muncească atât de des în weekend.

— Sper că nu te fuți cu vreo fată, a zis ea.

Ritchie a zâmbit.

— Știi foarte bine că, dacă nu particip la ședințele de duminică seară, nimeni nu mișcă un deget. Nu-i vorba de vreo fată, a spus el. Am promis că n-o să mai fac asta și chiar mă țin de cuvânt. Trebuie să ai încredere în mine.

Pe Ritchie îl deranja faptul că oamenii mințeau ca să se protejeze pe ei înșiși. El mințea doar ca să-și protejeze familia. Îi plăcea la nebunie când câteva cuvinte neadevărate îi făceau să se simtă în siguranță pe soția și copiii săi și îi asigurau un viitor prosper și liniștit în casa asta, departe de lucrurile pe care le trăia în Londra, cu Nicole.

— Nu mai stăm aproape deloc împreună, a zis Karin.

— Ba stăm tot timpul împreună. Știa că soția lui se referă la altceva, dar nutrea speranța că, interpretându-i deliberat greșit afirmația, o s-o împiedice să-i spună la ce se referise de fapt. El i-a adresat un zâmbet sfios, iar pe chip i se citea dorința.

— Ai grijă, a spus Karin. Dacă aflu că ai mințit, avocații o să se năpustească asupra ta... colțul stâng al gurii ei s-a ridicat, așa cum îi plăcea mult lui Ritchie... ca vikingii într-o mănăstire.

— N-ai de ce să-ți faci griji, a zis Ritchie. Nu te înșel. „Discret“, s-a gândit el, „laconic“: mai puțin de o sută de cuvinte mincinoase pe zi, iar familia lui o să se simtă în siguranță.

5

Pentru întâlnirile cu Nicole, Ritchie cumpărase un apartament într-o fundătură din Limehouse, la etajul al cincilea dintr-un bloc nou. A găsit un spațiu de parcare în apropiere și, când a apăsat telecomanda pentru a-și încuia mașina, iar farurile s-au aprins și s-au stins brusc, i s-a părut un lucru grosolan, ca o invitație pentru trecători de a i se alătura în jocurile obscene de la etaj. Dar acolo nu erau niciodată pietoni.

Seara, ferestrele erau luminate, iar în apartamente păreau să locuiască oameni. Odată a văzut un cactus pe un pervaz unde, cu o săptămână în urmă, nu fusese nimic. Dar pe stradă nu văzuse nici un om de când se întâlnise cu agentul imobiliar care îi prezentase apartamentul.

Îi spusese lui Karin că are nevoie de un loc unde să doarmă când muncea până seara târziu și trebuia să se ducă a doua zi dimineața devreme la serviciu. Dăduse o grămadă de bani pe el. Însă tavanul era jos, iar camerele și ferestrele mici. Un grilaj de metal ieșea în afară vreo câțiva centimetri, acoperind cea mai largă fereastră. Agentul imobiliar a spus despre el că e „un balcon ca al Julietei“. Dar lui nu i se păreau decât niște drugii care apărau blocul de gloată.

De luni de zile râșnea cafeaua și prepara espresso într-un aparat de deasupra aragazului, dar mirosul nu se schimbase deloc, iar apartamentul încă mai duhnea a nou când deschidea ușa de la intrare. A văzut cum piciorul desculț al lui Nicole, împreună cu lanțul din aur de pe glezna ei dispar cotind la capătul coridorului. Îi plăcea să se joace cu el când el sosea. Fugea prin apartament ca o pisicuță, cu piciorușele lipăind repejor, apoi se așternea tăcerea. O auzea cântând sau îi ajungea la urechi trosnetul înăbușit al brățărilor ei. Uneori pleca în urmărirea ei și o găsea în pat sau în bucătărie, sprijinindu-se de blatul de lucru cu mâinile la spate și ținându-și un genunchi ridicat cu mâna, iar pe urmă se uita în ochii lui când îi ridica fusta.

A rămas în hol, ascultând-o pe Nicole cum trântea ușile și sertarele. Televizorul era pornit, cu sonorul în surdină, însă recunoștea emisiunea din pricina vocalelor behăite ale prezentatorului irlandez care acopereau râsetele

publicului.

„Ar trebui s-o termin acum cu ea“, s-a gândit Ritchie. Prezența ei străină pe proprietatea lui îl incita, îl speria și îl irita la fel de mult ca la început. Și-a amintit momentul când mintea lui trecuse de la gândul că n-ar putea să fie a lui la gândul că putea s-o aibă oricând.

Ochii lui Nicole îi aminteau lui Ritchie de un elev cu bursă din fosta lui școală pe nume Barney Parks. Ritchie, Jules și Randeep nu-l puteau lăsa să treacă pe lângă ei, văzându-l în sacoul lui de ocazie, cu naiba știe câte numere mai mare. Era meritul lui Barney Parks că intrase la o școală pe care părinții lui nu și-o puteau permite, dar trebuia să învețe ce înseamnă să arăți ridicol în public. Profesorii îi predau unele lecții, iar băieții îl învățau lecția lor. Îl opreau din drum, iar Ritchie și Randeep îl țineau, pe când Jules se ducea în spatele lui, îi ridica sacoul și își băga mâinile pe mâneci, astfel arătând că ar fi încăput acolo doi băieți, nu unul. Însă apărea problema că, dacă victima nu râdea, Ritchie se simțea prost, iar el era convins de faptul că este bun la suflet, așa că vina nu putea să fie a lui. I se părea că lumea era plină de victime egoiste, care meritau să fie torturate puțin, pentru a învăța să accepte pedepsele cu mai multă eleganță.

Barney Parks nu râdea. Barney Parks se zbătea. Era vânjos, iar Ritchie era nevoit să-l țină zdravăn. Ostilitatea din ochii închiși la culoare, serioși și umezi, căci se abținea cu greu să nu plângă, ai lui Barney Parks îl înfierbânta pe Ritchie și îi înroșise obrazii. Nu era de fapt ostilitate. Barney Parks voia ca ei să-i facă asta. Barney Parks nu spunea niciodată nimic, ci doar se uita fix în ochii lui Ritchie; privirea lui declara că vrea să fie atacat, căci, cu cât se luptau mai vârtos cu el, cu atât mai puternic îl considera; puteau să-l facă să-și aplece capul, să zvâcnească și chiar să țipe până la urmă, dar în el existau un nucleu puternic și o hotărâre pe care ei le căutau fără să știe, iar el nu i-ar fi lăsat niciodată să pătrundă până acolo. Asta îi făcea să încerce din nou și, de fapt, asta era și dorința lui Barney Parks. Ritchie găfâia, îi dădea drumul, își ducea în spate pumnul drept, îl lovea în față și apoi fugea de acolo. Ritchie avea doisprezece ani. Barney Parks probabil că avea nouă. Iar cu Nicole, Ritchie simțea că participă la o luptă la fel de falsă, că înfruntă aceeași ostilitate prefăcută, doar că de data asta nu era nevoie s-o lovească cu pumnul. Știa ce să facă și ce să creadă despre ea.

Ritchie a făcut un pas în față. A strigat-o pe Nicole. Îl dorea stomacul. „N-ar fi trebuit să mănânce pruna aia“, și-a zis în sinea lui. Nicole a ieșit din cameră și a venit la el. Avea o privire absentă. S-a uitat la el de parcă nu l-ar fi recunoscut, așa cum făceau fetele de vârsta ei, care nu știau cine e, când îl surprindeau că se holbează la ele. Purta blugi și un tricou, iar pe deasupra pardesiul din bumbac pe care el i-l cumpărase. Ritchie și-a ridicat mâinile spre ea, dar Nicole a trecut pe lângă el, a pus mâna pe zăvor, l-a răsucit, a crăpat ușa și și-a întors capul spre el. Acum o dorea. De ce să se îngrijoreze că pielea ei fragedă îl ispitea? Probabil că ideea de a se despărți de ea îi fusese băgată în cap de un trădător.

— Ai nevoie de ceva de la magazin? a întrebat el. Era uimit că o întrebase ceva atât de banal și totuși nu s-a putut abține să nu repete: Te duci la magazin?

Nicole a ridicat o mână ca să-și dea la o parte părul ei drept și tuns impecabil, blond

cu șuvițe închise la culoare, de pe față și gât. Brățara din aur a ceasului atârna greu pe încheietura ei încă neformată, cu tendoanele delicate, pe care lui Ritchie îi plăcea atât de mult să le mângâie. Golise, în viteză și cu mare pricepere, contul pe care îl înființase el pentru nevoile ei: nu-i plăceau lucrurile ieftine.

— Trebuie să vorbești cu mama. E în camera de zi. Nicole a arătat din cap spre capătul holului.

Un junghi de groază l-a străpuns pe Ritchie.

— Cum a aflat?

Nicole și-a coborât umerii și și-a înclinat capul într-o parte.

— Eu i-am spus! Și-a scuturat capul spre el. Tu nu vorbești cu copiii tăi? A știut despre relația noastră încă de la început. Oricum, acum e acolo și vrea să discute cu tine.

— Unde te duci?

— Acasă.

A clipit și a așteptat.

— Mi-am pierdut telefonul, a spus Ritchie. Din cauza asta n-am sunat.

— A, da, a zis Nicole. Și-a deschis poșeta roșie, din piele de crocodil, pe care o avea în mână, și a scotocit prin ea cu vârfurile degetelor. A găsit un telefon mobil, identic cu cel pe care el îl pierduse, și i l-a dat lui Ritchie.

— N-ai nevoie de el? a întrebat Ritchie.

— Îl foloseam doar ca să te sun pe tine, a zis Nicole. A pășit peste prag și, preț de o clipă, l-a cântărit cu privirea. Am văzut în oglindă cum arătăm unul lângă celălalt, a spus ea. Nu ne stă bine împreună. A plecat, trântind ușa. Mirosul ei a zăbovit în urma-i.

Ritchie a rămas preț de o clipă să se holbeze la vizorul ușii, s-a răsucit în direcția de unde se auzea sunetul televizorului, și-a închis gura căscată, s-a întors, a strigat numele lui Nicole, a deschis ușa, a văzut cum se închid ușile liftului și a mai strigat-o încă o dată pe nume. Avea impresia că evenimentele se derulau într-o ordine greșită.

6

Mama lui Nicole ședea pe divan, uitându-se la televizor. Era cu spatele la Ritchie, când el a intrat pe ușă. Părul ei platinat, lung până la umeri, se răsfira pe spătar. Se descălțase, și își sprijinea picioarele goale pe tăblia de sticlă a măsuței joase. Bea vin roșu și mânca dintr-un castron cu migdale sărate. Moderatorul emisiunii de dezbateri a făcut o glumă – Ritchie n-a auzit ce glumă, pentru că se uita la mișcările unghiilor stacojii de la picioarele mamei lui Nicole, pe când și le îndoia –, iar ea a râs împreună cu publicul.

— Bună, a zis Ritchie.

Mama lui Nicole s-a uitat în spatele ei, a înghițit migdalele pe care le mestecase, a pus paharul pe masă și s-a ridicat în picioare, netezindu-și fusta roșie, și, s-a gândit Ritchie, dând sare și grăsime de la migdale pe material.

— Îmi pare rău, a spus ea, rânjind și rămânând cu mâinile în șold. Sunt Louise. Nicole a zis că pot să mă fac comodă. Unde e? A privit peste umărul lui Ritchie. N-a părut surprinsă când Ritchie i-a spus că fiica ei a plecat.

— Dumnezeu! a exclamat ea. A făcut un pas în spate, și-a încleștat pumnii și s-a izbit ușurel cu ei sub bărbie. Ritchie Shepherd! Nu-mi vine să cred că ești în fața mea. Pe vremuri eram o mare admiratoare a ta. A clipit de mai multe ori. Era entuziasmată și gâfâia.

Ritchie a îndemnat-o să ia loc, iar el s-a dus și s-a așezat pe un scaun din fața ei. Louise l-a chemat însă lângă ea, bătând ușurel în divan. Ritchie a râs, și-a luat un pahar curat și sticla, pe urmă s-a așezat lângă ea, la vreo treizeci de centimetri distanță.

— M-am dus la Hammersmith Palais să vă văd când aveam doisprezece ani, a spus ea. Pe tine și pe soția ta.

— Pe atunci nu era soția mea.

— Doamne sfinte, cât de mult îmi plăcea de tine! a râs Louise. Dacă n-ai fi fost acolo cu Karin, mi-ar fi plăcut să vin la petrecerea de după concert. În

tinerețe eram înnebunită după cântăreți.

— Ai fi fost prea mică pentru mine.

Louise a zâmbit și și-a îndreptat privirea spre un colț al camerei.

— Zău? a făcut ea și și-a răsucit câteva șuvițe de păr pe un deget. Ritchie a înghițit în sec și a râs cu prudență. Louise s-a prefăcut că e serioasă. Și-a încovoiat umerii și s-a

apăsat cu mâinile pe coapse, între picioare.

— Ai făcut năzbâtii, Ritchie, a spus ea.

Ritchie putea să-i intuiască propunerea înainte ca ea s-o exprime. A întrebat-o pe Louise de ce a venit.

— Ah, Ritchie, a spus ea. Nicole nu se mai poate vedea cu tine.

Pare-se că Nicole se combinase cu un fotbalist din echipa de tineret a QPR[1]. Bruce avea optsprezece ani. Toată lumea știa că o să intre în echipa clubului la începutul următorului sezon. Era un tip simpatic, a spus Louise, foarte blajin și politicos, cu simțul umorului. Știa că Ritchie o să se supere, dar și el știa că relația cu Nicole n-avea cum să dureze la nesfârșit, nu-i așa, căci nu voia s-o părăsească pe Karin.

Ritchie, căruia nu-i plăcea să audă numele soției sale din gura celor care n-o cunoșteau decât din revistele despre vedete, a fost de acord că știa asta.

— De când a plecat tatăl ei, iar pe atunci Nicole avea doar cinci ani, am rămas doar noi două, a spus Louise. Știi, suntem ca două prietene. Ca două surori sau cele mai bune prietene. Ne povestim totul una alteia. Iar când ea mi-a zis că se vede cu tine, m-am simțit puțin cam ciudat. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc că, ei bine, e însurat și n-ar trebui, știi, când ea are cincisprezece ani, și că nu a apărut în emisiune doar ca producătorul s-o agațe, spunând: „Pe ea o vreau, ea arată cel mai bine, o să fie a mea“. Louise și-a întins o mână și l-a prins de obraz pe Ritchie. Of, îmi pare rău, Ritchie. Te-ai purtat frumos cu ea, chiar așa mi se pare, toate lucrurile alea pe care le-

ai cumpărat pentru noi și așa, în general. Nici eu nu eram ușă de biserică la vârsta ei. M-am culcat cu bărbați care aveau inele în toate părțile corpului.

Asta l-a făcut pe Ritchie să izbucnească în râs. A rânjit și și-a înghițit nodul din gât. Buza de sus i s-a lipit de dinți, iar el a desprins-o cu vârful limbii. Nu credea că o s-o mai vadă vreodată pe Nicole. Tot ce spunea Louise, i se părea lui Ritchie, n-avea legătură decât cu Louise. Nu trebuia decât să-și aplece capul și să se ocupe de nevoile lui Louise, să treacă în cealaltă parte, când Louise n-o să mai fie lângă el.

Pieptul lui Louise se ridica și apoi cobora din ce în mai abrupt, iar ochii i s-au întunecat și au prins să scapere.

— O vreme am fost un pic invidioasă pe Nicole, a zis ea. Mă gândeam: eu sunt cea care-l admir. Sunt de vârsta lui, de fapt, mult mai tânără. N-am partener, nu arăt nasol. Dacă are nevoie de încă o relație, de ce nu cu mine?

— Asta mă măgulește, a spus Ritchie.

— Vrei să vezi cât de mult te admiram? a întrebat Louise.

Și-a desfăcut doi nasturi de la bluză, s-a răsucit cu spatele la Ritchie și și-a lăsat bluză în jos, dezvelindu-și umerii. Ritchie s-a trezit că se holbează la chipul lui și al soției sale, gravate laolaltă de acul unui artist în tatuaje pe pielea albă și curată a unei

necunoscute, între omoplatul drept și breteaua albă, orizontală a sutienului. S-a gândit la fetița Nicole, care o urmărește cu privirea pe Louise cum se dezbracă într-un dormitor dintr-un apartament cu aer închis din Acton și care întreabă despre cele două chipuri de neșters. Pe măsură ce pielea lui Louise avea să îmbătrânească, oare imaginea lui și a lui Karin urmau să îmbătrânească și ele, s-a întrebat el în sinea lui, sau Louise o să moară peste cincizeci de ani, o bătrână cu doi nemuritori pe spate?

Ritchie și-a pus mâna pe talia lui Louise și s-a apropiat de ea. Artistul în tatuaje se luase după poza de pe primul lor album. Dacă Ritchie își mijeja ochii, putea să distingă cuvintele minuscule – The Lazygods: Fountain.

— Știi, coperta a fost ideea mea, a zis el și a sărutat tatuajul. Louise a râs. Ritchie și-a trecut limba peste imaginea desenată cu cerneală a propriei fețe, și-a înfipt mâinile în sutienul lui Louise și a strâns-o ușor de sâni.

Telefonul din buzunarul lui, cel pe care i-l dăduse Nicole, a început să vibreze. Ritchie s-a ridicat în picioare, a dat-o la o parte pe Louise și s-a dus la câțiva pași în spatele canapelei apoi a scos telefonul. S-a uitat îngrozit la ecranul telefonului. „Sună Ritchie“, scria acolo.

Louise se răsucise și-l urmărea cu o privire înghețată. Când el își smulsese mâinile de pe ea, aproape că o îmbrâncise. Ritchie își dădea seama că ea nu se hotărâse dacă să se înfurie sau să se prefacă furioasă, ca parte a jocului dintre ei. Și-a netezit fusta și și-a încrucișat picioarele, strâmbând din nas, dar nu și-a încheiat nasturii de la bluză și nici nu și-a acoperit sânii cu sutienul. Cu capul înclinat într-o parte, îl urmărea cu o privire sceptică pe Ritchie. Telefonul încă mai suna. Lui Ritchie i se părea că sună de minute întregi. A simțit nevoia s-o întrebe pe Louise ce să facă. Era dezgustat de el însuși, că era atât de slab, încât se gândise să facă așa ceva. Încremenise și se lingea pe buze, ținând strâns telefonul în mână, pe când el bâzâia în pumnul său transpirat, zgâindu-se la femeia cu care fusese pe punctul să se culce. Pe măsură ce secunde de nehotărâre mută se scurgeau, el se simțea din ce în ce mai jalnic. Răceala din ochii Louisei se preschimba în batjocură.

— Arăți de parcă te-ai aștepta la o veste nasoală, Ritchie, a spus ea. Ai de gând să răspunzi?

— Nu cu tine de față, a zis Ritchie. Nu avusese intenția să fie grosolan, dar acum era prea târziu.

— Scuze! a exclamat Louise și s-a apucat să se încheie la bluză. Telefonul a amuțit.

— Nu-i un moment prea bun, a spus Ritchie, întinzându-și brațele spre ea, încă strângând în mână telefonul, dar fără să se ducă spre Louise. Trebuie să mă ocup de asta. Louise s-a ridicat în picioare și, nervoasă, s-a apucat să facă tot felul de lucruri smucite, și-a pus poșeta pe umăr, și-a aranjat părul, și-a atins cerceii, s-a uitat la

propriu-i telefon și și-a mușcat buza.

— Ești un tip ocupat, a spus ea. Nu știu cum de ai avut timp să stai cu Nicole, dar observ că n-ai timp și de mine. Gura ei s-a arcuit într-un zâmbet trist, apoi a clipit. Așa că pa.

— La revedere, a spus Ritchie. I-a adresat rânjetul larg care spunea „sunt doar al tău“, pe care-l aborda față de cei pe care abia îi cunoscuse, dar era sigur că n-o să-i mai vadă niciodată, iar ea a plecat.

Ritchie s-a așezat, a scos telefonul lui Nicole, a sunat la mobilul lui pe care îl pierduse și a închis ochii. A sunat de două ori, apoi cineva a răspuns. Putea să audă cum acea persoană respiră ciudat.

— Alo? a făcut el.

— Tu ești, tati? a întrebat Ruby.

— Ah, a făcut Ritchie. Și-a deschis ochii. Bună, îngerașul meu. Da, sunt tati. Sunt tati al tău. Unde ești?

— Eu sunt în pat, a spus Ruby. Tu unde ești?

— La Londra.

— Vocea ta sună ciudat.

— Zău? Auzi, Ruby, draga mea, unde ai găsit telefonul?

— În grădină.

— În grădină!

— În iarbă.

— Mmm. Ritchie s-a ridicat în picioare. Și ce zic mami și Dan despre asta?

— Ei nu știu, a pus Ruby. E secret. Îl ascund sub pernă.

— Ce fată deșteaptă ești, a spus Ritchie. Nu-i ușor să ascunzi lucruri de mami, nu-i așa?

— Am de gând să sun la locul ăla cu pizza.

— E prea târziu pentru pizza, draga mea. Ar trebui să dormi. Unde-i mami?

— S-a dus să cânte.

— Dar Milena?

— În camera ei.

— Ți-a citit povestea și ți-a zis noapte bună?

— Da.

— Deci crede că dormi?

— Da.

Ritchie a ieșit din apartament și s-a dus spre lift. Se simțea lucid și puternic, relaxat, ca înainte de o întrunire dificilă cu directorii postului.

— Ruby, draga mea, a spus el. Ți-am scăpat din greșeală pe

jos în grădină. Liftul a luat-o în jos. Ușile s-au deschis, iar el s-a îndreptat spre ieșirea din bloc. Alo? a făcut el. Mai ești acolo, iubire?

— Nu-i al tău! a exclamat Ruby. Pe ecran scrie Nicole.

„Bineînțeles, a învățat să citească!“ și-a spus în sinea lui Ritchie. „I-au furat inocența!“ Gâtul i-a înțepenit. Era copleșit de duioșie pentru mica lui fiică, cuibărită în pat, cu picioarele abia ajungând până la jumătatea pilotei minuscule, fără să înțeleagă ce putere malefică a dezvăluirilor invocă cutiuța argintie, veninoasă de la urechea ei. Doar Ritchie putea s-o salveze de aceste forțe nemiloase. Vârful nasului i-a tremurat de tristețe și afecțiune pe când se urca în mașină.

— Nu ți-e somn? a întrebat-o el. A pornit-o spre casă, ținându-și telefonul la ureche cu umărul, pe când schimba vitezele.

— Nu.

Talentul lui Ritchie nu era să prevină dezastrele, ci să le înfrunte când apăreau. Ar fi putut s-o pună să deschidă fereastra și să arunce telefonul. Dar dacă ar fi căzut și ea pe geam? Ar fi putut s-o roage să ia un obiect greu și să facă țândări telefonul. Însă oare Ruby avea vreun obiect greu la ea în cameră și, chiar dacă l-ar fi avut, oare ar fi fost în stare să-l ridice? Putea s-o învețe cum să scoată cartela SIM, dar era improbabil ca degețelele ei moi să manevreze micul buton al compartimentului unde se găsea bateria, iar atunci ea s-ar fi simțit frustrată, ar fi început să plângă, iar Karin ar fi venit în camera ei.

— Ruby, știi că tu ești de departe fetița cea mai iubită de tati, nu-i așa? a întrebat el. Vreau să fii super-curajoasă și deșteaptă și să faci ce te roagă tati acum. Faci asta pentru tati?

— OK.

— Pentru că telefonul pe care l-ai găsit este foarte important, special și secret. Iar dacă tu ești super-curajoasă și deșteaptă, eu o să-ți dau orice vrei tu. Ce ți-ai dori cel mai mult pe lume?

— Vreau să apar la televizor.

— Pot să te ajut să apari la televizor, draga mea, sigur că pot. Iar dacă vrei asta, nu trebuie decât să închizi telefonul și să-l ascunzi sub pernă, iar mâine-dimineață n-o să mai fie acolo. Și încă un lucru foarte important, cel mai important lucru, scumpete – trebuie să ții totul secret și să nu spui nimănui că ai găsit telefonul, nici măcar lui mami sau lui Dan ori celor de la școală, lui buni sau mătușii Bec, nimănui. Ai înțeles?

— Da.

— Deci închide telefonul, dulceață, și ascunde-l sub pernă, iar după aia culcă-te.

— Vreau o poveste.

Pe șoseaua cu două benzi care dădea în M25, Ritchie i-a spus lui Ruby povestea cu

leul și șoarecele, cum leul nu l-a mâncat pe șoarece când a fost trezit din somn și cum după aceea șoarecele l-a salvat pe leu rozând plasa unui vânător. După ce a terminat, a întrebat-o în șoaptă pe Ruby dacă încă mai e trează. A întrebat-o de trei ori, din ce în ce mai încet, iar, când n-a primit nici un răspuns, a închis telefonul și a apăsat pedala accelerației.

Intrând pe aleea casei, a văzut luminile aprinse în studio, care era într-un vechi grajd la distanță de casă. A parcat foarte repede mașina, a fugit până la ușă și a intrat în camera Milenei, care era lângă cea ale lui Ruby și a lui Dan. Milena era îmbrăcată în trening și ședea pe divan, cu genunchii la gură, bând ceai și uitându-se la televizor.

— Karin e în studio, a spus ea. Nu credea că vii în noaptea asta.

Ritchie a rânjit.

— N-am avut chef să rămân acolo, a spus el. Copiii sunt în pat?

— Da, de mult. Dorm.

— Ce-au mai făcut?

— Nimic. Dan n-a vrut să mănânce paste. A spus că forma macaroanelor le dă un gust rău.

— Mă duc să-i văd.

Ritchie a închis ușa de la camera Milenei – fusese deschisă – și a intrat în camera lui Ruby. Nu exista decât o firavă lumină de veghe. Milena strânsese totul de pe jos, păpuși, cărți și costume, și le pusese într-o cutie de lângă comodă. Sub fereastră, ușa casei de păpuși era deschisă, iar o parte din mobila minusculă pe care o conținea era înghesuită claie peste grămadă în remorca vechiului tractor Tonka al lui Dan. Ruby era dezvelită până la brâu. Avea gura întredeschisă, Ritchie îi putea auzi respirația. I se părea că

pinguinii de pe pijamaua ei se holbau la el, necruțători. Telefonul căzuse pe jos. Ritchie s-a dus și l-a luat de acolo. O scândură din dușumea a scârțâit strident sub pașii lui. A auzit vocea lui Karin. Vorbea cu Milena. A înșfăcat telefonul, l-a vârât în buzunar, s-a aplecat, a mângâiat-o pe păr pe fiica lui și a sărutat-o. Ușa s-a deschis, iar Karin i-a spus ceva în șoaptă.

Karin era reținută, dar s-a bucurat când l-a văzut. S-au culcat devreme și au făcut dragoste înainte de a adormi. Gândul că o înșela pe Nicole, iubindu-și soția, îl făcea pe Ritchie să se simtă puternic. Gândul că abia izbutise să-și salveze familia de un pericol teribil îl făcea tandru. Lui Ritchie nu i se părea că o iubește mai puțin pe Karin pentru că pompa în ea imaginându-și că Louise și Nicole șed lângă el pe pat și îi privesc, cu fustele ridicate până în talie și cu mâinile între picioare.

Ritchie și Karin au adormit îmbrățișați, lucru pe care nu-l făceau de obicei, fiindcă pe el părul ei îl gâdila, iar pe ea căldura corpului lui o împiedica să adoarmă.

A doua zi, Ritchie a ajuns în studiourile Rika Films înainte de ora opt. Pe la mijlocul dimineții valuri de panică se învolburau prin clădire. Unii dintre participanții la emisiune, membrii de paisprezece ani ai unei trupe din Rotherham, numită The What, își îmbunătățiseră atât de mult performanța de la audiția inițială, încât echipa era convinsă că atunci fusese trasă pe sfoară. După cum stăteau lucrurile, puștii cântau prea profesionist ca să apară în emisiune, așa încât fuseseră aduși la studio mai devreme, iar acum echipa încerca să-i facă să se întoarcă la deznădejdea pe care probabil inițial o mimaseră.

În același timp, Lazz, care prezenta emisiunea împreună cu Riggsy, refuza să vină la serviciu. Lazz aflase că rola cu gafe pentru episodul special de Crăciun, care era finalizată, nu includea nici o boroboacă haioasă de-a lui în fața camerei de filmat, pentru că nu făcuse nici una. Agentul lui, Midge, era de acord că acest lucru dovedea nivelul înalt de competență profesională a lui Lazz. Totuși, clientul lui era de părere că absența filmulețelor cu el hlizindu-se, bâlbâindu-se sau încurcându-se cu accesoriile de scenă sau cu animalele i-ar fi putut îndepărta admiratorii, făcându-i să creadă că e lipsit de căldură sufletească; și, dacă nu i se dădea un scenariu pentru o gafă, clientul lui intenționa să facă câte o boacăină fix din zece în zece minute, cu aceeași fermitate îndârjită și de nezdruccinat care îi adusesese atâta faimă în profesia lui.

În vreme ce se derulau aceste crize, un grup de directori de la BBC și-au făcut apariția în studio, fără nici un avertisment prealabil – doar ca să aibă o mică discuție și să arunce o privire prin jur, au zis ei.

Cu cât mai palide erau chipurile care apăreau în pragurile ușilor pe lângă care trecea, cu atât mai bine se simțea Ritchie. Asta era munca lui. Acesta era talentul lui, pentru asta era respectat și aici se dovedea a fi indispensabil, iar oamenii lui nu greșeau când îi cereau să-i îndrume, căci îi ajuta să înfrunte enervantele dificultăți cotidiene, așa cum mai făcuse până atunci. El era producătorul. Aici, în studio, se simțea competent și fericit, așa cum nu se mai simțise de luni de zile. Cum să mai ai nevoie de altceva în afară de

muncă și familie?

Pentru că fusese pe punctul de a face sex cu mama lui Nicole, adolescenta își pierduse prospețimea în ochii lui Ritchie. I se părea corect ca de acum încolo să considere relația de opt luni cu ea ca pe un lucru care i s-a întâmplat doar fetei. Era

adevărat, își zicea el în sinea lui, că fusese și el de față, dar n-ar trebui să fie egoist. Amintirile erau doar ale ei și, pentru că era foarte tânără, avea mai multă nevoie de ele decât el. Cât despre el, prefera să-și împartă amintirile în două categorii: lucruri care i se întâmplau lui și lucruri care se întâmplau altora când era el de față. Credea că această opinie exprima o parte din generozitatea pe care și-o cultiva cu grijă. Dacă el nu-și mai dorea o parte din trecutul lui, atunci de ce să nu-i rămână altcuiva?

Ritchie a coborât panta spre scena principală, unde băieții din The What, cu fețele ciupite, cu părul căzându-le peste ochi, mergeau țepeni de colo-colo cu chitarele, uitându-se atent pe unde calcă, conform instrucțiunilor. Paula s-a apropiat pe la spate, l-a înșfăcat de cot, l-a privit cu ochii mari și a spus că Lazz încă n-a apărut, dar că Midge a venit și face scandal. Ritchie a râs, și-a pus o mână pe umărul ei și i-a zis să nu-și facă griji și să-l trimită pe Midge la el.

Midge a făcut pe furiosul. Ritchie l-a chemat pe tehnicianul-șef și i-a spus ca în următoarele două emisiuni să arunce de lângă reflector trei unelte mici pe scenă, când Lazz era în fața camerelor de filmat, și să pară un accident.

— O să-l punem pe Lazz să aibă o reacție întârziată dramatică prima oară, nu atât de puternică a doua oară, iar a treia oară un soi de... lui Ritchie i-au zvâcnit ochii, gura i s-a deschis, iar palmele au șfichiuit aerul. Spontaneitate planificată. O gafă cu continuare pe filmul editat. Foarte comic.

— Spontaneitate planificată, a repetat Midge și a zâmbit. Haios.

Ritchie s-a răsucit spre tehnicianul-șef.

— Dar ai grijă să arunci niște instrumente inofensive, a spus el. Nu trebuie să-l rănim.

Tehnicianul-șef stătea cu mâinile în șolduri, cu privirea în pământ și maxilarul împins în față. Și-a ridicat privirea spre Ritchie. Vocea i-a tremurat.

— Fac meseria asta de-o viață, a zis el. Sunt mândru că-mi fac bine treaba. Vrei să afli ce palmares am? Un singur accident în patruzeci și cinci de ani.

— Haide, măi, Jeff, a spus Ritchie. E un număr de comedie. Nu-i o chestiune pe viață și pe moarte.

— M-am ocupat de luminile unor mari vedete, a zis tehnicianul-șef. Profesioniști. Acum e altfel, doar puști, amatori și cine-i cel mai ratat, asta vor să vadă.

A plecat de acolo înjurând.

— Mai rămâi puțin și ascultă trupa asta, i-a spus Ritchie lui Midge.

I-a strigat pe băieții de pe scenă, iar ei s-au uitat în sus la el pe sub bretoane. Și-au răsucit chitarele, pe care le țineau foarte jos, întorcându-se cu fața la micul grup care stătea în picioare, în fața rândurilor de scaune goale. S-a auzit un sunet strident, solistul i-a invitat să i se alătore, iar ei au început să cânte.

Basistul a cântat un acord prevestitor de rele. Chitaristul a adăugat un scrâșnet pe care l-a prelungit, apoi l-a întrerupt și l-a repetat. După câteva acorduri, toboșarul a izbit cu mâna tomtomul, apoi a trecut la un ritm de bas și premier. Monotonia sunetului, volumul crescând și bubuiturile combinate ale instrumentelor i-au hipnotizat pe ascultători, făcându-i să tânjească la o descărcare a tensiunii, iar inimile le-au zvâcnit la perspectiva ei. Solistul a înșfăcat suportul microfonului, și-a îndoit degetele, s-a aplecat, a deschis gura și a închis ochii.

Părul de pe ceafa lui Ritchie s-a zbârlit pe când vocea solistului a inundat studioul. Cum putea un băiat de paisprezece ani să aibă atâta încredere în el încât să reunească asemenea note ferme și prelungi? De unde căpătase o asemenea forță? Oare unde găsisse un băiețel din Anglia toată suferința din vocea lui și cum de avusese curajul să-și facă o trupă?

Schimbarea de tonalitate, când a răsunat, a părut că-l ridică în aer, pe când

chitaristul, basistul și vocea solistului au ieșit din portativ.

— Sunt buni, i-a zis Midge la ureche lui Ritchie.

— Sunt adevărați, a spus Ritchie. Dar mă descurc.

Aplaudând ostentativ, s-a dus până la scenă și s-a urcat pe ea, ca să ajungă în mijlocul băieților. Era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât cel mai înalt dintre ei. Încă nu ajunseseră la înălțimea maximă, a presupus el, dar chiar și așa păreau subnutriți, cu coatele hidos de mari pe brațele lor albe și fusiforme. Pe ici, pe colo mai putea întrezări și câte o trăsătură a feței pe sub părul lor, un enorm nas coroiat, buze mari și roșii, ochi închiși la culoare. I-a întrebat cum îi cheamă, iar ei i-au răspuns pe rând. Pe când vorbeau, au pufnit în râsete scurte și șuierătoare, iar când toboșarul și-a pronunțat numele, lor li s-a părut foarte comic.

Ritchie a arătat spre instrumentul Fender al chitaristului și și-a întins mâinile spre el.

— Îmi dai voie? a întrebat el.

Chitaristul și-a scos cureaua de pe umăr și i-a dat chitara lui Ritchie, care a cântat un pasaj din Lazygods, cu degetul mare și arătătorul. La sfârșit a închis ochii, s-a lăsat pe spate și a ciupit rapid coardele cu degetul mijlociu pentru tremolo. A deschis ochii, încuviințând din cap și i-a aruncat o privire toboșarului, invitându-l să i se alăture. Toboșarul s-a holbat la el, dar n-a făcut nici o mișcare.

— Probabil că asta a fost înainte să vă nașteți voi, a spus Ritchie înapoiind chitara. Câte ore pe zi repetați?

Chitaristul i-a aruncat o privire solistului. Au ridicat din umeri și au zis în cor:

— Nu știu.

Ritchie și-a încrucișat brațele și și-a plimbat privirea de la unul la altul.

— Ce ați vrut de fapt când v-ați înscris aici? a întrebat el.

Răspunsul „să câștig“ s-a auzit ca un murmur din toate gurile, pe rând.

— E un domeniu dur, a spus Ritchie. Și eu am fost ca voi. Și vă spun, aveți talent. A așteptat, apoi a vorbit din nou. Asta e problema noastră. Publicul vrea să afle povestea unor puști care n-au talent, care se aleg cu niște haine frumoase și câteva sfaturi din partea unor profesioniști, după care se preschimbă dintr-o trupă proastă întruna mediocră. Mesajul nostru este că putem să creăm o imagine specială oricui. Oamenii obișnuiți nu sunt chiar atât de nasoși cum par. Asta nu e o emisiune pentru cei care au talent. E pentru cei cărora le lipsește talentul. Așa că o să vă zic de acum: nu putem să vă lăsăm să câștigați. Sunteți prea buni. E clar ce spun?

Părul a fâșâit și s-a clătinat. „Parcă aș vorbi cu niște tufișuri în bătaia vântului“, și-a zis în sinea lui Ritchie.

— Voi ați dovedit că sunteți destul de buni încât să vă prefaceți că sunteți de rahat, a zis Ritchie pe un ton serios. A izbit aerul cu pumnul pentru a accentua gravitatea spuselor sale. Acum întrebarea mea pentru voi e: mai sunteți în stare să faceți asta? Știți cum să arătați unui public format din milioane de telespectatori că sunteți o trupă de rahat, iar apoi să vă prefaceți că sunteți puțin mai buni?

Băieții s-au uitat de la unul la altul.

— Adică trebuie să pretindem că suntem niște ratați, gen, a zis solistul.

— Să pretindeți că sunteți niște ratați, apoi să dovediți că sfaturile noastre vă ajută să nu mai fiți ratați, dar fără să se vadă deloc că ați putea avea un asemenea talent.

— Ratați, nu niște ratați, dar fără talent, a zis solistul pe o voce moale. Basistul pășise ceva, căci s-a aplecat, de parcă cineva îl înjunghiasse în burtă, s-a răsucit cu spatele la Ritchie și a căzut în genunchi. Ritchie a întrebat dacă se simte bine.

— Nu vă faceți griji din pricina lui, domnule Shepherd, a zis solistul. Uneori face crize de-astea. Pentru dumneavoastră o să cântăm de rahat.

— Și dup-aia puțin mai bine.

— Mda. Solistul i-a aruncat o privire chitaristului, care a încuviințat din cap, de parcă l-ar fi încurajat să-și ia inima-n dinți. Ne plac unele piese din Lazygods.

Ritchie a râs.

— N-am mai cântat de ani de zile, a spus el. O imagine cu el revenind pe scenă i-a năvălit în minte: el, Ritchie, mai în vârstă, mai înțelept, puternic. El, zeul mort al rockului, care renaște la Glastonbury. Adorat de un câmp pe care creșteau brațe unduitoare, o câmpie de membre care freamătă, întinzându-se până la orizont.

— Vrem să cântăm cu Karin, a zis solistul.

Rânjetul lui Ritchie s-a topit, aidoma plasticului care se scofâlcește într-un foc de tabără.

— Acum e mamă și are doi copii, a spus el.

— Dar încă mai poate să cânte, a zis basistul.

— Am văzut-o anul trecut cum a cântat un solo, a spus chitaristul.

Ritchie s-a răsucit și și-a fluturat o mână spre ei.

— Faceți ce v-am spus eu și o să vorbesc cu ea, a spus. S-a dus spre trepte, dar s-a hotărât să sară de pe scenă. La margine a ezitat. Dintr-odată i se părea că și-ar rupe gleznelor, dar nu putea să renunțe în fața puștilor și a lui Midge. Și-a îndoit genunchii, și-a ridicat brațele, și-a închis ochii și a sărit. A aterizat, s-a bălăngănit, apoi și-a îndreptat rapid ținuta. A aruncat o privire peste umăr și a văzut că toboșarul făcea încă o criză.

Ritchie și-a dat seama că era doar ora prânzului și că el, cu fermitate și viclenie, rezolvase toate problemele care îi făcuseră să tremure ca varga pe angajații lui. S-a oferit să-l ducă pe Midge în West End, în drum către mama și sora lui.

— Adorabila Bec, a zis Midge.

— La cât de scund ești, ai o grămadă de testosteron în tine. Nu cumva să-ți pui labele jechoase pe ea.

— Nu-i genul meu. Mie îmi plac doar slăbănoagele. Deci nu e cu nimeni?

— Încă mai e cu Val Oatman.

— Crezi că Val Oatman e nebun și și-a distrus ziarul, sau a înnebunit când a acceptat să fie redactor-șef la un ziar prost?

— Nu e potrivit pentru ea, a spus Ritchie. Nu știe unele lucruri despre el.

— Știu ce face Val Oatman. Dar nu pot să spun același lucru despre Bec. Tu știi? a întrebat Midge.

— E sora mea.

— Dar a intrat într-o lume despre care tu nu știi nimic.

— Știu cu ce se ocupă.

— Zău? Creaturi minuscule care înoată în sângele ei, păsări ale paradisului? Poți să-mi explici și mie?

Ritchie a râs și a schimbat subiectul.

8

Cu două zile în urmă redactorul-șef al unui ziar, Val Oatman, o ceruse în căsătorie pe Bec, iar ea, luată prin surprindere, acceptase. Îi dăruise un inel de aur cu un diamant înconjurat de mici rubine, iar ea îl luase cu degetul mare și cu vârfurile ciuruite de înțepături ale degetelor de la mâna stângă și se holbase la el, de parcă ar fi fost căzută în admirație, iar după aceea i-l înapoiase. El a fost nevoit să-i zică să și-l pună pe deget, iar ea a procedat întocmai. A avut o senzație oribilă când inelul din aur a alunecat pe pielea de pe încheietura degetului. El i-a spus cu multă afecțiune că fusese inelul de logodnă al răposatei sale soții.

Nu-și petrecuseră împreună acea noapte. Fuseseră de acord să se întâlnească în ziua următoare. După ce a ajuns în apartamentul ei din Kentish Town, Bec și-a scos inelul, l-a pus într-un plic și, după ce a ezitat să aleagă dintre mai multe locuri unde l-ar fi putut ascunde, a vârât plicul în congelatorul frigiderului. Nu spusese nimănui că se logodise. Nu simțea fericire, ci doar un disconfort, de parcă ar fi avut un accident.

Fiindu-i dor de soția lui, Val o rugase pe Bec să fie bună cu el, iar ea îi împlinise dorința. A rugat-o să se culce cu el, iar ea a acceptat. Probabil că asta îl făcuse să creadă că ea e îndrăgostită de el, și-a zis Bec în sinea ei. „Dar n-am spus asta“, s-a gândit ea. „Am făcut ce m-a rugat el.“

Ei i se părea că oamenii de știință ar trebui să poată ține minte anumite numere, de pildă de câte ori s-au culcat cu cineva, și totuși ea pierduse șirul, aidoma unui copil mic. Orice depășea cifra trei era considerat „o mulțime“. Dacă și-ar fi amintit acel număr, ar fi fost în stare să-l țină pe Val la distanță; însă ea nu-l ținuse minte, iar bărbatul cu care se culcase de câteva ori era acum logodnicul ei.

Într-o serie de articole publicate în jurnale științifice, Bec propusese o nouă metodă de a preveni malaria. Colegii ei spuneau că e periculoasă. Unii ziceau că e „bizară“. Versiunea pe care i se permisesse s-o testeze în Tanzania era doar o părțică din ceea ce-și dorise să facă. Val i-a spus că își dorește să vină în vizită la ea, în Africa, iar ea izbutise să evite subiectul înainte ca ei să

ia o decizie în această privință. Când, peste câteva zile, el l-a abordat din nou, ea a fost nevoită să spună „Bineînțeles că da“. Nu voia ca el să vină, dar n-avea curajul să-l refuze. Stabiliseră să se întâlnească la Londra în duminica de dinaintea plecării ei, iar Bec n-avea nici un motiv să facă ore suplimentare la serviciu, dar când Val a sunat-o ca să fixeze o oră, ea a simțit brusc o

nevoie stringentă să se afle lângă sângele găinilor și microscopie, în mirosul aseptice de alcool din laborator. Tânjea să muncească pe rupe, până când și-ar fi pierdut cunoștința. Gândul i-a trimis fiori în stomac.

— Nu mă pot întâlni cu tine, i-a zis ea lui Val. N-avem încă destui haemoproteus[2].

— Știu la ce te referi, a spus Val.

A zis că se poate vedea cu ea și luni.

— Iau cina cu Ritchie și cu mama.

— Aș putea să vin și eu.

— E o întrunire de familie.

— O să fac și eu parte din familia ta.

— O să vorbim despre omul care l-a ucis pe tata.

— Ce-a zis mama ta când i-ai spus că ne căsătorim?

— Încă n-am zis nimănui.

I-a auzit respirația lui Val. El a spus:

— Atunci rămâne pe marți seară. Înainte să pleci.

— O să fiu mai fericită când o să am câteva miliarde de paraziți.

— Muncești prea mult, a spus Val, iar când Bec nu a zis nimic, a adăugat: Bine că-i doar asta. O să te sun. Pe telefonul de la serviciu.

Bec nu credea că avusese ghinion la bărbați. Avea treizeci și trei de ani. Inima îi fusese zdrobită vârtos odată, așa că, deși și-o cârpite, încă se mai vedeau crăpăturile, dar asta se întâmplase o singură dată. Când încă nu împlinise treizeci de ani. Locuise împreună cu Joel trei ani, când își dăduse doctoratul în Sacramento. El o urmărise la Londra, unde ea câștigase concursul pentru un post, aruncase o privire pe acolo, nu-l încântase peisajul și se întorsese în State.

În anul de după plecarea lui, ei i se păruse că îi fusese atribuit, împotriva voinței ei, rolul de recipient al suferinței. Atunci parcă o substanță vâscoasă corozivă s-ar fi revărsat în ea și ar fi înțepat-o când încerca să se ducă spre lumină.

Acela a fost primul ei an de muncă la Centrul pentru Boli Parazitare. Pe atunci era doar un tehnician zombi, capabil să se miște și să comunice mecanic, dar nefiind în stare să-și folosească simțurile decât pentru a număra, a face măsurători și a introduce datele. A reieșit că exact asta își dorea și institutul. După douăsprezece luni, când și-a recăpătat culoarea și căldura, și-a dat seama că îi crescuseră acțiunile și că ideile îi erau apreciate. Când cercetătorul principal al lui Bec, Meena, a plecat în concediu de maternitate, Bec i-a luat locul, îndrumând doctoranzi, predând și încercând să scape de obsesia Meenei pentru viermi parazitari. La un moment dat, la scurt timp după ce a împlinit douăzeci și șapte de ani, ea i-a spus mamei ei că pleacă în Papua Noua Guinee.

— Știi cine colindă lumea la fel de mult ca oamenii de știință? a întrebat-o mama ei.

Preoții catolici. Stau trei ani într-un loc, doi ani într-altul. N-o să găsești nici un bărbat pe care să-l târăști după tine în jurul globului.

— Nu caut așa ceva, a spus Bec. Ai deja nepoți.

— De ce crezi întotdeauna că sunt egoistă? Mă gândesc la tine.

Mama ei și-a scos o țigară și a sorbit din ceaiul ei indian medicinal. Pe cutie scria că îmbunătățește karma. În viață trebuie să accepți și constrângeri.

9

Un cuplu de profesori de la Stanford, un ornitolog și un entomolog, o recrutaseră pe Bec în echipa care urma să plece în Papua Noua Guinee, pentru că le plăcuse articolul ei despre conflictul sexual dintre paraziți, despre care Ruth Nickell spusese că e tupeist. „E Nickell“, i-a spus ea lui Bec la telefon. „Eu sunt cu insectele, el cu păsările.“

Soțul ei, Franz, dăduse întâmplător peste o traducere a unui articol scris de un parazitolog care murise demult și care fusese atașat în armata japoneză ce invadase PNG în cel de-al Doilea Război Mondial. Acolo povestea că o unitate de ingineri militari, care construiseră o tabără pe teritoriul țării, fusese aproape imună la malarie, pe când alte regimente, mai aproape de litoral, s-au îmbolnăvit cu sutele. Omul de știință japonez descoperise o muscă ce se hrănea deopotrivă cu sângele oamenilor și al păsărilor-paradis. A presupus că un parazit necunoscut era transferat de la păsări la oameni și că acesta dădea imunitate față de cel care provoca malarie. Dar nu și-a mai putut continua studiul, căci japonezii au fost atacați și și-au evacuat trupele de pe insulă. În haosul retragerii, savantul își pierduse fotografiile, desenele și lada din lemn cu lamele și cu probele de sânge ale soldaților.

Bec a zburat cu avionul în Australia și apoi în Lae. Ruth a luat-o de acolo și a dus-o cu mașina într-o colibă din orașelul unde își stabiliseră tabăra de cercetare. A condus cu viteză, depășind autobuze și camioane, claxonând și folosindu-și mâinile ei slăbănoage ca să facă semne cu farurile. A întrebat-o pe Bec despre viața și familia ei, pe un ton amabil, de parcă ar fi fost colege de apartament, iar când Bec a pomenit despre moartea tatălui ei, Ruth a încuviințat din cap și i-a vorbit despre fiul său, acum adult, care avea probleme cu autoritățile, de parcă ar fi spus „O, da, și noi avem o chestie de genul ăsta“. Ruth s-a răsucit spre Bec, apoi și-a îndreptat iarăși privirea spre șosea, iar coada ei de cal, sânii, liberi sub un tricou foarte larg, și crucea egipteană a vieții de pe un șnur pus în jurul gâtului s-au agitat frenetic.

— Soțul meu e uneori cam irascibil, dar să nu-i subestimezi profunzimea inteligenței, a zis Ruth. De asemenea, e tare în pat. A scos un râset ca un chițăit.

Când au ajuns foarte aproape de destinația lor, au trecut pe lângă o îngrămădire de colibe din bambus, tablă și saci vechi unde fuseseră îngrășăminte, îngropate în noroi și acoperite de fumul focurilor de tabără, puse de-a valma, pe lângă care mișunau copii cu burțile umflate și găini bolânde care năpârleau și pe ale căror capete mijiseră creste jechoase din pene.

— Parcă ar fi periferia unei localități, a zis Bec.

— Of, Doamne, nu-i așa că-i deprimant? a întrebat Ruth. Sărmanii de ei vin de la deal și încearcă să se aciuzeze în pustietate. Din pădure, direct în sărăcie și foamete. N-au canalizare sau școli și nici nu pot vâna.

Franz era un bărbat îndesat, burtos și cu barbă, care își afișa gambele ca niște pepeni între pantalonii scurți și largi de camuflaj și ghetetele Timberland. Bec se pregătise să nu-i subestimeze inteligența, dar, după ce i-a strâns mâna, el i-a întors spatele fără a-i adresa nici un cuvânt, a dus-o pe soția lui la laptop și s-a apucat să se șușotească cu ea, de parcă Bec nici n-ar fi fost de față.

A roșit și s-a dus să exploreze zona, ajungând până la urmă în fața unei colibe din orașul de cocioabe, a învățat câteva cuvinte în engleza stricată vorbită de gloata de copii și s-a apărat de păsările agresive din așezare, care au încercat să îi ciugulească creștetul capului. După o oră, Ruth a găsit-o și i-a spus să se urce în mașină, zicându-i că e nebună.

— Și eu sunt nebună, a afirmat Ruth, accentuându-și spusele cu râsetul ei chițăit. Dar să nu stai prea mult pe aici. Sunt o mulțime de derbedei. Te-ar omorî doar ca să-ți ia pantofii.

Ducând în cârcă o trusă cu un microscop portabil, lamele și soluții praf, Bec a urcat împreună cu familia Nickell și cu călăuzele din partea locului pe traseul spre vârfurile pierdute în nori ale munților. Și-au petrecut prima noapte pe un deal, într-o poieniță mare și verde, care cobora șerpuind spre un râu cu ape repezi. Călăuzele au înălțat corturile aproape unul de altul: unul pentru ei, unul pentru Bec și altul pentru Franz și Ruth.

În amurg, Ruth a tras-o deoparte pe Bec.

— Sper ca Franz și cu mine să nu te ținem trează la noapte când o să facem

dragoste, a spus ea. Când e în mine nu mă pot controla. Țip cam tare.

Bec s-a uitat spre poieniță, care se întindea pe câteva sute de metri, până la copaci.

— Păcat că trebuie să ne punem corturile atât de aproape unul de altul, a zis ea.

— Rebecca, suntem obligați să avem grijă de tine, a spus Ruth.

Bec a rămas trează în acea noapte, n-a putut să adoarmă și a așteptat, dar n-a auzit decât insecte și păsări. A ațipit. Pe la miezul nopții a fost trezită din somn de un țipăt de femeie. A auzit-o pe Ruth urlând din toți răunchii: „Futu-i, Doamne!“ Bec a deschis ochii și a așteptat alte țipete. După un minut, întunericul a fost sfâșiat de sforăitul zgomotos al unui bărbat.

Franz a sforăit toată noaptea, amuțind doar până când Bec începea să creadă că se oprișe și era pe punctul de a ațipi, apoi sforăind din nou.

— Sper că nu te-am ținut trează, a zis Ruth a doua zi de dimineață.

— După noaptea trecută chiar sunt convinsă că-l iubești, a spus Bec.

— E greu să fii singură lângă doi porumbei îndrăgostiți, a spus Ruth, punându-și o mână pe brațul lui Ruth. Arată mișto, dar să stai departe de el. I-a făcut cu ochiul.

— O să fac dușuri reci, a zis Bec.

— Cred că o să fim prietene bune, a spus Ruth. Astăzi o să-ți facem rost de o găleată de sânge.

Franz se purta de parcă Bec nici n-ar fi existat. O trata de parcă prezența ei ar fi fost temporară, de parcă abia ar fi sosit și era mereu pe punctul să plece, ca și cum ar fi fost o persoană care le-ar fi adus un pachet și de care n-avea nici un rost să se atașeze. El concepea programul și hotăra pe ce traseu să meargă și tot el era șeful lui Pete, călăuza principală, și al translatorului. Le arăta satele și speciile de păsări de pe lista pe care o alcătuisese mai demult, iar Ruth și Bec îl urmau, identificând insecte, recoltând probe de sânge și interogând

băştinaşii pe cât le stătea în putinţă. La micul dejun și la cină Franz vorbea cu Ruth sau cu Pete, se uita la mâncarea din farfuria lui și se scărpină. Când Bec spunea ceva, nu-i răspundea. Dacă îi punea vreo întrebare sau vorbea despre munca ei, el se cutremura, uitându-se la Ruth, care răspundea în locul lui.

— Ai remarcat păsările alea ciudate din orașul de cocioabe? a întrebat Bec într-o seară.

Franz și-a bulbucat ochii și a încuviințat din cap spre soția lui.

— Nu vrem să te jignim, scumpo, i-a spus Ruth lui Bec. Nu există nici o specie de păsări de pe planetă pe care Franz să n-o știe. Noi nu încercăm să-ți spunem cum arată un protozor de malarie.

Bec avea senzația că, ori de câte ori Franz ducea una dintre lungile lui convorbiri telefonice prin satelit, noaptea târziu, cu avocații, asistenții sociali sau psihoterapeuții din State ai fiului său, el se așeza în așa fel încât ea să audă tot ce spunea și să-l considere un tată răbdător și grijuliu. În fiecare noapte, ea auzea aceleași sunete din cortul lor, țipătul de extaz al lui Ruth, urmat de sforăitul lui Franz. Odată a ieșit din cort pe la unu sau două noaptea, a scos cele douăsprezece cuie care îi fixau cortul și l-a tras la o sută de metri depărtare. Dimineață, când a tras fermoarul cortului și a ieșit sub razele soarelui, s-a împiedicat de cortul Nickellilor, care într-un fel sau altul o urmase în întuneric și se cuibărise pe cortul ei.

— Franz, a zis Bec la micul dejun, mușcând din batonul ei de cereale, ai observat că în toiul nopții cortul tău s-a mutat?

Franz a clătinat din cap, uitându-se la Ruth.

— Trebuie să te protejăm, Rebecca, a spus Ruth. Pun pariu că azi o să descoperim boala aia aviară.

Pe munte, Bec era udă flească, încinsă și plină de pișcături. Și-a spus în sine ea că tatăl său îndurase mult mai multe decât ea. Noaptea își astupa urechile cu vată, iar

dimineața, când era răcoare, iar ea urmărea cu privirea cum soarele își croia

drum printre trunchiurile copacilor, aidoma unui vânător, când aerul foșnea, țiuia și vuia de triluri, ea se simțea recunoscătoare și încântată că e în viață. Uneori, când ploaia răpăia pe pânza cortului, își amintea un incident vechi, când prietenul fratelui ei, Alex, păruse să se îndrăgostească de ea, dar pe urmă dispăruse.

Urcau pe creastă, apoi coborau în văi izolate, înfigeau ace în gâturile nenumăratelor păsări din junglă, cu penele lor țipătoare distruse de boala lor aviară și le studiau sângele, fără a descoperi nimic nou. Bec a recoltat sânge de la sute de papuași, dar n-a găsit nici un parazit ciudat la ei. Nici unul dintre localnici nu a declarat că are imunitate la malarie, în afară de cea pe care probabil o căpătase după crizele din copilărie. Nu exista nici o urmă a taberei japonezilor, nici în pădure și nici în amintirile oamenilor care locuiau pe dealuri. Franz tăia de pe listă speciile de păsări alese și regiunile de pe hartă, iar Ruth elimina pe rând insectele.

— Ne apropiem de final, a zis ea.

După șase săptămâni, au luat o pauză de la munca de teren. Bec l-a dus pe Pete în orașul de cocioabe și i-a întrebat pe locuitori de unde vin și de ce consideră păsările bolnave animale de companie. Se părea că cei mai mulți dintre ei aveau din când în când probleme cu vederea. S-a dus la clinica din oraș și a discutat cu doctorul. Tocmai încerca să-și ia inima-n dinți ca s-o roage pe Ruth să vină cu ea și să recolteze probe de sânge de la localnici și de la păsările lor, când Ruth i-a spus că trebuie să se întoarcă în State și să rămână acolo o vreme. Fiul lor încălcase regulile eliberării condiționate din închisoare, a spus ea, o porcărie din aia DUI[3].

— Tu și Franz va trebui să-mi țineți locul, a zis ea. Te pricepi la găngăni, nu? A prins-o pe Bec de obraz și a mângâiat-o cu degetul mare. O lacrimă i s-a prelins din ochi. Ești atât de inteligentă și de drăguță.

— Dar cu cine o să vorbesc dacă tu pleci? a întrebat Bec, fiind și ea pe punctul să izbucnească în plâns.

— Ah, știu că o să fie greu, a spus Ruth. Soțul meu e atât de charismatic și de fermecător. Încearcă să rezști, bine? De dragul meu? Ori de câte ori o să-ți vină să i te dăruiești, spuneți în sinea ta: „E bărbatul lui Ruth, bărbatul lui

Ruth“.

A doua zi, Ruth i-a dus cu mașina pe Franz și pe Bec la capătul potecii care urca pe munte. Pete și cărașii ar fi trebuit să ajungă acolo cu altă mașină, dar între timp aceasta se defectase. Ruth i-a îmbrățișat pe Bec și pe soțul ei și a plecat. Avea să lipsească cel puțin o lună. De îndată ce ea a dispărut din raza lor vizuală, Franz s-a răsucit spre Bec și a rânjit. Ochii îi scăpărau.

— Hai să nu-i mai așteptăm și pe ceilalți, a spus el. E o zi minunată să urcăm pe munte.

— Unde-i Franz? a întrebat Bec. Ce-ai făcut cu cadavrul lui?

Franz a râs și a luat-o pe potecă.

— Nici nu-ți dai seama ce-i aia gelozie până când nu vezi ce face Ruth când altă femeie pășește la ea în curte.

— Eu nu sunt o altă femeie, a zis Bec, gâfâind și târându-și bagajul greu după ea.

— Toate femeile sunt rivale între ele, a spus Franz.

Și-au croit drum pe poteca noroioasă, presărată cu bolovani și blocată pe alocuri de rădăcinile acoperite cu mușchi ale copacilor. Bec a rămas bosumflată, moccind de furie și ignorându-i lui Franz noile comentarii vesele și complimentele despre munca ei, muncă pe care el, a aflat ea, o cunoștea bine. Dar când s-au oprit să mănânce de prânz în poienița unde mai poposiseră și în prima ei noapte petrecută pe deal, Bec i-a zis că e cel mai prost crescut bărbat pe care l-a cunoscut vreodată. El a râs și a spus că se bucură să afle că ea îl crede excepțional.

— De ce îți scoți cămașa? a întrebat ea.

— Sunt peste 32 de grade. Am nevoie de vitamina D. Ar trebui să ți-o scoți și tu. Părul de pe spatele lui Franz forma un val neted, aidoma orzului sub suflarea vântului.

— Deci ce e cu păsările din satul de cocioabe? a întrebat ea, așezându-se în

lotus pe iarbă. Știi că oamenii de acolo nu se duc niciodată la clinică?

— Asta pentru că n-au bani. Franz s-a întins pe o parte, sprijinindu-se de un cot, cu burta lui imensă, pe jumătate încordată și pe jumătate flască, care nu atingea pământul. Unele fire de păr de pe piept erau albe. Isuse Cristoase, nu vreau să vorbesc despre băștinașii ăia de rahat. Vreau să vorbim despre studiul tău de cercetare a malariei. Sexul la paraziți. Cum își aleg gametociții-femele masculii?

— Femelele îi descurajează pe cei pe care nu-i vor, a spus Bec.

— Se păstrează pentru Făt-Frumos.

— Pentru Făt-Sănătos.

— Mi se pare că sunt cam țâfnoase. Mie îmi place cum o fac păsările-fete. Studiază păsările-băieți, văd care are chestia cea mai mare, știi tu, și se combină cu el.

— Și nu crezi că păsările ar fi în stare să țină seama și de altceva, nu doar de mărimea penelor din coada iubiților lor?

— Cred că tu te referi la micul păsăroi drăguț, cu personalitate puternică, nu-i așa, la micul păsăroi care niciodată n-o să te sperie nici măcar un picuț. Și poate că de fapt îți dorești păsăroiul mare și rău, tipul voinic care deține cel mai mare teritoriu de împerechere.

— Păsările nu promit că o să fie fidele, iar pe urmă nu se țin de cuvânt.

— Ce știi tu despre păsări?

— Destule cât să știu că nu despre asta vorbești. Și-a acoperit ochii cu o mână și a

privit spre cer. Sper că Ruth o să-l poată ajuta pe fiul vostru.

— Ești atât de sfioasă, futu-i, a zis Franz. Mă excită. S-a ridicat în picioare și și-a alungat insectele și semințele de iarbă de pe pantalonii scurți. Dacă sistemul ia hotărârea să-l înfrângă, o să-l înfrângă până la urmă, a zis el. Hai

să montăm corturile.

Peter și celelalte călăuze urmau să ajungă la ei abia seara. Bec a zis că e obosită și s-a dus în cortul ei să se întindă, întrebându-se cum o să îndure o lună întreagă ca Franz să-i facă ochi dulci. După puțin timp, a auzit iarba cum foșnește afară, o umbră s-a lăsat peste intrarea cortului, iar fermoarul s-a deschis. Bec s-a sprijinit pe coate și a văzut cum un penis lung și gros își face apariția sub lumina portocalie din cort, zăbovind și bălăngănindu-se preț de o clipă acolo, pe când proprietarul lui se pregătea să-l urmeze înăuntru.

— Ah! a făcut Bec.

Ridicându-se în capul oaselor, a aruncat o privire spre cele două cărți pe care le luase cu ea: Zelda: o biografie și volumul doi din Speciile de paraziți (Geohelminth). A înșfăcat-o pe prima, a ridicat-o deasupra capului și l-a pocnit pe Ciclopul sașiu al lui Franz Nickell cu sfertul de kilogram al Zeldei. S-a auzit un sunet parcă emis de un figurant care joacă rolul unui paznic și este înjunghiat pe neașteptate în spate, iar organul lovit s-a retras.

Bec a așteptat, iar când n-a mai putut suporta tăcerea de afară, a ieșit din cort. Franz stătea la trei metri de cortul ei, cu spatele la ea și buruienile înflorite până la genunchi, urmărind cu privirea cum soarele coboară peste pădure. În alte circumstanțe, Bec ar fi făcut o poză. Franz părea un om normal și modest acolo, dezbrăcat sub razele soarelui. Era o imagine frumoasă, în afară de un singur detaliu.

— Franz, a spus ea, fără să se apropie de el. El nu i-a răspuns. Franz, a repetat ea. Ești în regulă? Domnule profesor Nickle?

— Nickell, a zis el, fără să se răsucească spre ea.

— Domnule profesor Nickell, o lipitoare îți suge sângele din fesa dreaptă.

Peste câteva săptămâni, după ce Bec a renunțat la proiectul Nickell și a făcut rost de niscaiva bani de la o organizație filantropică pentru un studiu de cercetare ad-hoc în orașul de cocioabe, Ruth a venit la ea. Bec se mutase din vila Nickellilor și locuia împreună cu un geolog pe o stradă vecină. Ruth era mai prietenoasă ca niciodată. Nu se putea abține să n-o atingă pe Bec, o

mângâia pe coate, pe umeri, pe talie, pe cap. Fiul ei era încă în libertate.

— Bravo, a spus Bec.

— Ah, facem și noi ce putem. Am fost nevoită să le dau voie să-i administreze medicamente. Asta se presupune că o să-l ajute să nu mai fie atât de amărât și să nu mai ia singur droguri. Toată lumea știe asta, nu? În America se dau droguri ca să scapi

de droguri. Toată lumea știe asta și, când toată lumea știe ceva, nimeni nu face nimic. Așa că acum mămica s-a întors în junglă și încearcă să descopere ceva care să-i ajute pe copiii din Mozambic să trăiască suficient de mult încât să facă o tulburare de dispoziție. Îmi pare rău că ai plecat de la noi.

— Și mie, a spus Bec. Știi, diferențele de personalitate. Nu știa dacă Franz îi povestise lui Ruth ce se întâmplase.

— Și am aflat că acum lucrezi cu cei din cocioabe, a spus Ruth.

— Păsările lor sunt păsări-paradis bolnave, a zis Bec, bucuroasă că poate vorbi cu cineva despre asta. Băștinașii spun că sunt protejați de malarie când ele sunt prin preajma lor. Au venit la ei de pe dealurile unde au stat japonezii. Cred că am dat lovitura. Mi-aș dori să mă ajuți.

Bec a avut impresia că Ruth n-o ascultă.

— Noroc, scumpo, a zis Ruth, jucându-se cu cheile de la mașină. Ți-am dat o șansă. Nu-mi vine să cred că l-ai respins. Sunt atât de îndrăgostită de bărbatul ăsta. Detest să-l văd dezamăgit.

— Mi-am zis în sinea mea „E bărbatul lui Ruth“. E o regulă care zice să nu-l seduci pe bărbatul altei femei.

— Vrei să spui că am o problemă? a întrebat Ruth cu o voce mai stridentă și mai pițigăiată ca de obicei, ca a unui copil năbădăios. Cum ai putut să respecti regula asta? Cum ai putut să-i rezisti?

10

Păsările bolnave din orașul de cocioabe, a descoperit Ruth, aparțineau unei specii de pasăre-paradis numită von Hausemann. Imunitatea la malarie a tribului de băștinași din cocioabe rămăsese un secret; asistenții sociali veneau rar prin așezarea lor, iar ei sufereau de tot felul de boli, inclusiv tulburarea cronică de vedere a adulților. Bec a găsit în tabără o mulțime de musculițe pișcătoare din specia descoperită de japonezi. Dar nu găsise parazitul. Plănuia să recolteze probe de sânge de la băștinași după ce avea să fie și ea infectată.

Într-o zi a început s-o doară capul și, deși în oraș era o zăpușeală umedă, Bec tremura de frig. A luat niște paracetamol și s-a dus la culcare. Un vis febril și violent s-a repetat toată noaptea, care a părut să dureze săptămâni întregi. De dimineață a dat la o parte așternutul jilav și s-a dat jos din pat. I-a fost greu să stea în picioare de amețită ce era. A băut două pahare cu apă, cu intenția de a suna la spital, dar apa a făcut-o să se simtă mai bine și, când s-a așezat în fața microscopului, avea doar nasul înfundat și o dureaua gâtul.

A examinat sute de eșantioane din sângele ei. N-a găsit nimic anormal. În acea noapte a făcut din nou febră. S-a dus la culcare având patruzeci de grade.

S-a trezit în zorii zilei cu capul vâjâindu-i. A alunecat din pat pe podea și s-a târât pe coate și genunchi până în partea din casă unde avea laboratorul. Pe când punea sânge pe lamelă, trupul i s-a cutremurat de febră și s-a împins cu încheieturile mâinilor de masă ca să nu se mai miște. Un strop de sudoare i s-a prelins pe buza de sus, iar ea l-a lins. A pregătit lamela, a pus-o sub microscop și a leșinat. Când și-a revenit în simțiri, și-a dat seama că se scurseseră ore întregi de când leșinase. Își recăpătase luciditatea și îi era foame și sete. Și-a făcut un ibric cu cafea, apoi s-a așezat în fața microscopului.

Pe a treia lamelă a descoperit că una dintre celulele ei roșii fusese invadată de o creatură necunoscută. Parazitul era mai mic decât plasmodiumul care provoca tulpina locală de malarie. Semăna cu o specie de haemoproteus, dar nu a putut să-l identifice.

N-a mai făcut febră. Bec a călătorit cu avionul până în Australia, unde a făcut mai multe analize și s-a sfătuit cu mai mulți oameni de știință, iar împreună au descoperit că fusese infectată de o specie necunoscută de haemoproteus și că parazitul părea că devenise latent și se transformase într-un hypnozoit[4]. Doctorii i-au propus să ia

medicamente ca să elimine parazitul din organism. Ea a refuzat.

Bec a trimis detaliile descoperirii ei mai multor comisii, iar într-o seară a primit un e-mail, cu ultima aprobare de care avea nevoie. A sunat-o pe mama ei și i-a spus că a descoperit o nouă specie.

— E minunat, draga mea, a zis mama ei. Cum arată?

— Nu-l poți vedea cu ochiul liber, a spus Bec.

— Aha.

— Doar la microscop.

— Săptămâna trecută am văzut un documentar despre PNG. Au descoperit o nouă specie de cangur de copaci. E adorabil. Ținea un fruct în labe și îl mânca, de parcă ar fi fost un băiețel care mănâncă un măr. Poate că descoperi și tu ceva de genul ăsta.

— I-am pus numele în memoria lui tata, a spus Bec. O să se cheme Haemoproteus gregi.

— Ce?

— Haemoproteus gregi. De la Greg. Adică tata.

— Pe tatăl tău nu-l interesau de fapt decât câinii și caii. Poate și peștii.

Bec și-a mușcat buza.

— Nu se descoperă în fiecare zi câte o specie de parazit invaziv, a spus ea.

— Ai pus numele tatălui tău unui parazit? a întrebat mama ei. Cum ai putut să

faci un lucru atât de oribil?

Bec renunțase la pastilele antimalarie și seara stătea cu încheieturile mâinilor, gleznelor și gâtul dezvelite. Țânțari se ospătau din ea, însă Bec nu s-a îmbolnăvit de malarie.

Când s-a întors la Londra, centrul ei de cercetare n-a prea știut ce să facă cu ea. I-au făcut rost de bani, i-au dat un titlu care suna impresionant și i-au repartizat un întreg laborator, dar i-au spus că nu pot fi de acord ca ea să infecteze oameni sănătoși – copii mici! – cu un parazit viu care să-i protejeze de un alt parazit. Pentru a le dovedi cât de eficace era gregi, Bec s-a așezat în încăperea securizată, fără ferestre, unde centrul își ținea insectele vii, și s-a lăsat pișcată și infectată de tulpini africane mai agresive de malarie. Nu s-a ales decât cu un ușor guturai, dar a izbutit s-o înfurie pe directoare.

— Ai baftă că nu ești într-o carantină permanentă, i-a spus Maddie, directoarea centrului. N-ai nici cea mai mică idee ce efect poate avea parazitul.

— Protejează de malarie, a zis Bec.

— Uite ce efect are asupra ochilor tăi.

— Din când în când văd puțin în ceață. Nu-i mare scofală.

Maddie i-a spus că era inacceptabil din punct de vedere etic, politic și medical și că Bec avea să fie obligată să apeleze la altă metodă, să creeze un vaccin din paraziții

omorâți în prealabil cu mare grijă. Iar acest vaccin, acum, cu șase ani mai târziu, era testat în Africa. Nu era decât parțial eficient, însă așa se întâmplă cu multe lucruri.

Bec îl cunoscuse pe Val după ce ziarul al cărui redactor-șef era îi luase un interviu despre cercetările ei legate de malarie. Ea s-a simțit măgulită de articolul pe care l-a scris reporterul despre ea și despre grupul ei; jurnalistul nu mințise, ba chiar exagerase numărul vieților pe care le-ar fi putut salva și îi înflorise potențialele rezultate ale cercetării. Îi plăcuse cum arăta în fotografia

pe care i-o făcuseră. Bec zâmbind în poză părea mai degrabă o soră geamănă mai deșteaptă și mai drăguță a ei, cea pe care niciodată Bec n-ar fi putut-o depăși, dar care s-ar strădui din răspuțeri să-și ajute surioara.

A cumpărat ziarul și, răsfoindu-l în căutarea articolului, a aruncat o privire și peste celelalte reportaje. I-au dat senzația că se află într-o cameră plină cu oameni înspăimântați și cinici, care sunt de părere că lumea a devenit un iad iremediabil și că alții poartă toată vina pentru asta.

A acceptat invitația la petrecerea Cei Mai Buni din Marea Britanie a lui Val. Îi plăceau petrecerile, considera că erau ca un soi de mici vieți. Iar când Val a întrebat-o dacă vrea să iasă cu el la cină, contrastul dintre cât de intimidat era el de ea și cât de intimidați erau angajații lui de el i-a dat fiori pe șira spinării. Când a spus da, i s-a părut că riscul era al altei femei, un lucru pe care Bec din fotografie l-ar fi făcut fără să regrete. Ei i-a fost ușor să se combine și să se culce cu el, fără a-i trece prin cap că relația ar putea deveni stabilă, imaginându-și că s-ar fi putut derula înapoi, de comun acord, fără nici o suferință, la fel cum ajunseseră să fie împreună.

Val a dus-o în locuri selecte – la un hotel de pe o insulă aflată pe un lac din Italia, unde petale de trandafiri pluteau în cada de piatră încastrată în podeaua camerei lor; la o casă rustică din Scoția aflată în proprietatea unui lord care era prieten cu Val; la British Museum după ora de închidere, când un miliardar îl închiriasse pentru un bal și îl decorase cu mătase roșie și aurie. I-a plăcut să-și ridice mâna din cadă și s-o vadă plină de petale stacojii și catifelate de trandafir; mătasea roșie și aurie a lăsat-o cu gura căscată; iar casa lordului era burdușită cu tot felul de statuete noduroase, pe care le putea atinge, din lemn de nuc sau de stejar și din alamă. Dar Bec n-a făcut cunoștință cu miliardarul, nu i-a plăcut lordul și s-a simțit stânjenită printre oaspeții înstăriți din hotelul de pe insulă, care păreau supărați că nu-și pot măsura calitatea timpului petrecut acolo până la zecimala unui zâmbet. Val a aranjat aceste ieșiri prea apropiate în timp unele de altele, un weekend ostentativ după altul. Ea s-a simțit constrânsă să participe la un proces care se derula prea rapid. Când prietenii ei au folosit cuvintele „încântător“ și „romantic“ pentru a descrie experiențele pe care Val le plănuse pentru ea, Bec s-a simțit iritată.

De când se combinase cu Val, se trezise că se îmbracă mai elegant, ca în

copilărie, când își punea bascul tatălui ei sau fusta scurtă a mamei sale. Când a apărut într-o dimineață, în casa lordului, îmbrăcată cu cizme verzi de cauciuc, un pulover alb, închis cu nasturi în față, din lână netoarsă, o fustă din stofă din lână ecosez, o jachetă verde impermeabilă, cu guler din catifea și un mic șirag de perle false, gazdele ei n-au părut surprinse și nici n-au râs de ea, deși nepoata lordului era îmbrăcată aproape la fel, doar că probabil perlele ei nu fuseseră cumpărate cu 9,99 de lire sterline dintr-un supermarket.

Bec și-a dorit ca Val să o laude pentru succesul pe care-l avusese costumându-se așa, nu să-i spună că arată superb. La o petrecere în aer liber, Bec a avut impresia că a exagerat, punându-și mânuși lungi până la cot, o pălărie cu boruri late, un șal subțire ca un voal înfășurat în jurul taliei și al brațelor și o mică poșetă lucioasă, ridicolă. Albul extrem al rochiei sale, pliseurile, fusta cloș! Dar Val și ceilalți oaspeți i-au spus că arată nu-știu-cum, unul dintre acele cuvinte, iar ea nu fusese singura femeie de acolo cu mânuși de protecție elegante. Iar Val juca și el minunat acest rol, exact rolul cu costumul din bumbac alb. Se îmbrăca aidoma unei imitații impecabile a unui arhetip imaginar din trecut. Odată, văzându-l plină de încântare cum se costumase într-un american bogat de vârstă mijlocie, care se plimbă îmbrăcat în stil sportiv prin Londra – blazerul bleumarin, cămașa albastru-deschis, pantaloni de camuflaj și mocasini –, îi spusese că-i place costumația lui, dar el a părut că nu înțelege. „Care costumație?” o întrebase.

După ce a luat inelul, și-a amintit că o măsurase din cap până-n picioare cu privirea, înainte de o cină sofisticată și îi spusese: „Celia ar fi mândră de tine“. Acum se întreba dacă nu cumva el de fapt nu-și dorise să-și înlocuiască soția, căsătorindu-se cu Bec, ci să-i cinstească memoria. Ce ciudat, își zicea în sinea ei, că ea și Val, deși erau atât de aproape unul de celălalt, o porniseră în direcții opuse; că ei îi plăcea să stea cu el, luându-și astfel o vacanță temporară din laborator și îi mai plăcea și că îl ajută să-și revină după moartea Celiei, pe când el voia să-și aleagă o persoană potrivită, pe cineva care să arate bine într-o rochie de seară, să aibă un soi de etichetă de patriot, moștenită de la tatăl ei, și să pară că face fapte bune.

Însă ea nu fusese prea atentă la toate acestea. El nu se ducea la biserică, dar ea nu aflase până acum ce fel de conversație avea el cu Dumnezeu, în fiecare seară, când îngenunchea lângă pat, își lipea palmele una de alta, se atingea pe

frunte cu încheietura degetului mare de la mână și amuțea preț de un minut sau două. Îl întrebase. „Mă rog“, răspunsese el. Dar asta nu părea să-l rețină când venea în pat lângă Bec.

Moartea tatălui ei, pe vremea când Bec avea nouă ani, și moartea iubirii lui Joel, după ce împlinise douăzeci și șase de ani, rămăseseră vii în ea și acum, la treizeci și trei

de ani, prin schimbările pe care le produceau în eșafodajul liniștii sale sufletești. Se obișnuise ca aceste rămășițe monumentale ale catastrofelor s-o pândească din fundalul minții ei. O copleșeau, iar ea nu înțelegea cum de oamenii cu care avea relații nu păreau și ei, la rândul lor, copleșiți de munții și craterele propriilor lor confruntări cu destinul. Nu era singura care suferise din cauza morții premature a unuia din părinți sau după moartea unei iubiri și nu putea să-și dea seama dacă alți oameni își concepuseră un sistem prin care raționalizau catastrofa și la care ea nu avea acces, sau dacă învățaseră cum să se mintă pe ei înșiși, spunându-și că n-o să mai treacă și prin alte catastrofe.

Era mereu în căutarea unor sisteme secrete. I se părea că, dacă nu era vorba de proiectele ei de cercetare științifică, se comporta aleatoriu și nutrea speranța că în acest fel poate ar fi nimerit din întâmplare peste un tipar, pe care alții și-l croiseră și conform căruia se comportau. Asta o făcea să fie vulnerabilă în fața bărbaților încrezători în forțele proprii, deși își dăduse seama că cel mai mult îi plăcea în momentele când planurile și încrederea lor de sine se năruiau.

Cei care își încheiaseră studiile de doctorat o invitau la petreceri, iar Bec deseori ajungea direct din laborator, noaptea târziu, în mijlocul discuțiilor la beție și al muzicii din camera de zi a cuiva. Într-o dimineață, la puțin timp după ce împlinise treizeci de ani, s-a dat jos din pat, unde își petrecuse noaptea cu un bărbat pe care tocmai îl cunoscuse. Karl – sau poate că îl chema Carl nu-i aflase niciodată numele – avea biroul sub fereastra din camera lui. Bec și-a găsit bluza pe birou, și șifonată, și pe dos, pusă peste un morman de dosare și de cărți. Când și-a luat bluza, a văzut că în vârful mormanului era o foaie de hârtie cu un tabel plin de mâzgălituri, o coloană de numere și o listă de nume de fete. Bec le-a numărat. Erau douăzeci și cinci de nume. Bec s-a răsucit și l-a întrebat pe C/Karl dacă erau femeile cu care avusese o relație până în acel moment.

— Toate fetele cu care m-am culcat, a zis C/Karl. De când am terminat facultatea.

— Ai de gând să-mi adaugi și mie numele?

C/Karl a zâmbit, sprijinindu-se într-un cot, și s-a frecat la ochi cu podul palmei.

— Mă plictiseam. M-am întrebat cât de multe au fost.

— Dar de ce le-ai scris numele așa?

— N-ai făcut niciodată asta? a întrebat C/Karl, de parcă acesta ar fi fost un răspuns.

— Nu, a spus Bec, așezându-se pe marginea patului cu spatele la el și trăgându-și mânecile bluzei. Ce înseamnă simbolurile astea?

C/Karl s-a bâțâit până la birou și, fără nici o tragere de inimă, a privit hârtia.

— Care dintre ele? a întrebat el.

— Aici, unde e fulgerul.

— Astea-s alea nebune.

— Sunt o grămadă.

Acum, că ea îi descoperise sistemul, el a fost încântat să i-l explice.

— O stea înseamnă că arată bine, un M înseamnă că m-aș putea căsători cu ele, iar F înseamnă că sexul a fost nemaipomenit. Chipul zâmbăreț înseamnă că sunt amuzante.

— Dar lira sterlină? Asta înseamnă că au bani? Simbolul ăsta te face să te simți rușinat, nu-i așa? De ce?

C/Karl a ridicat din umeri, a zâmbit, s-a scărpinat pe coapsă și s-a dus să-și caute o țigară.

— Ai cerut-o în căsătorie pe vreuna dintre cele marcate cu M?

C/Karl a clătinat din cap, a scuturat bățul de chibrit și și-a mijit ochii din cauza șuvoiului de fum alb care se ridica din țigară.

— Sunt prea tânăr ca să mă așez la casa mea.

Bec s-a încruntat.

— Dar asta? a întrebat ea. Dora. Stea stea stea, M, F F F, chip zâmbăreț, liră sterlină. E prea bună ca să riști s-o pierzi. Ai fost îndrăgostit de ea?

C/Karl a scos un râset slab și răgușit.

— Fulger, fulger, fulger...

— Ai vreun scop? Ești în competiție cu prietenii tăi?

— Nu mai vreau să aud nici o întrebare înainte de micul dejun, a spus C/Karl, înșfăcând-o de umeri pe la spate. Mâinile i-au alunecat pe sânii ei, iar ea s-a întins ca să-i dezmierde capul ras și fierbinte de parcă abia ar fi fost scos din cuptor. I-a luat țigara din gură și a tras din ea.

— Trebuie să plec, a spus ea.

— Chiar nu știi cu câți bărbați te-ai culcat până acum?

Bec s-a uitat la el, a expirat un nor de fum și a spus că doar în acea săptămână se culcase cu trei.

C/Karl și-a smuls mâinile dintr-ale ei, de parcă s-ar fi ars atingând-o, și a făcut câțiva pași îndărăt, vârandu-se apoi în așternut. Ochii lui au căpătat o expresie absentă și dură. Ea nu și-a dat seama, când el și-a prins genunchii cu brațele, și-a coborât privirea în pământ și a clătinat din cap, părând să râdă, dacă el o dezaproba, era invidios sau doar uimit.

I-a povestit incidentul unei prietene.

— E mult patru într-o săptămână, a zis prietena. Eu niciodată nu m-am culcat

cu patru bărbați într-o săptămână. Nici măcar cu doi.

— Asta a fost o singură dată. Mă simțeam neglijată. Și totuși cine stabilește că e mult?

Prietena s-a foit.

— Asta te face să crezi că nu există nici o urmă de intimitate.

— E ceva evident? Există vreo regulă? Există vreo normă? N-ai mai zice că e prea mult dacă mi-aș face patru prieteni într-o săptămână, nu?

— Tot ar fi șocant, a zis prietena.

— Deci ești șocată.

— Tu ești omul de știință dintre noi. Cauți și în viață aceleași certitudini pe care le obții în laborator.

— Tu vorbești de parcă ar exista certitudini, de parcă ar exista vreo regulă evidentă că e excesiv să faci sex cu patru bărbați într-o săptămână, iar mie nu mi se pare deloc evident. A ridicat tonul și și-a dat seama că mamele cu copii mici din cafenea se uitau la ele. Și-au apropiat capetele unul de altul.

— Și ce zici de lista lui? a întrebat Bec. El nu este om de știință, muncește într-o cafenea la modă, face potpuriuri de dans și și-a creat tabelul ăsta, de parcă ar fi un sistem după care toată lumea ar fi bine să trăiască.

— Dar nu-i o teorie, nu-i așa? a întrebat prietena. El doar încearcă să țină sub control lucrurile. Uite. Și-a activat iPhone-ul și și-a derulat ecranul până când a ajuns la o aplicație numită ManRater[5]. I-a arătat lui Bec cum se acordau punctele; două puncte dacă era amuzant, un punct pentru fiecare 20 000 de lire sterline pe care bărbatul le câștiga peste salariul minim, două puncte dacă-și dorea copii, minus un punct pentru fiecare dintre divorțuri, în afară de primul, două puncte dacă era înalt, două dacă era voinic și trei dacă era foarte musculos. Se sincronizează cu contactele, a spus ea.

— Și cât de mult valorează iubirea? a întrebat Bec.

- Se adaugă două puncte dacă te iubește și un punct dacă îl iubești tu pe el.
- Cam trist.
- Într-adevăr, are standardul cam scăzut.
- Dar e doar un joc, nu-i așa? a întrebat Bec. Foarte superficial.
- Pentru cei mai mulți dintre noi nu există decât suprafața, a spus prietena, făcând ochii mari și ațintindu-și-i asupra lui Bec. E greu să te descurci fie și numai la suprafață.
- Ai plătit pentru asta? a întrebat Bec.
- Cincizeci și nouă de penny, a spus prietena și amândouă au pufnit în râs.

11

Duminică dimineață, Bec a luat metroul ca să ajungă la laboratorul ei din Centrul pentru Boli Parazitare. Prin ferestrele cu grilaj metalic și murdar ale vechiului bloc din beton se puteau zări șipcile jaluzelelor, împinse pieziș de plantele din ghiveci, afișe decolorate de hârtie, pe care fuseseră tipărite diverse formule și modele vechi din plastic ale paraziților pe care îi studiau, vopsiți în culorile Erei Atomice, adică albastru-verzui, bej, roz și maro-închis.

Ajunsă la etajul al treilea, și-a pus un halat fără nasturi peste cămașa albă din bumbac și blugi. Într-o încăpere securizată, cu închidere pneumatică, cinci incubatoare cenușii, noi și mai înalte decât ea bâzâiau încetișor, iar luminile lor străluceau constant. Erau răsplata pe care o primise pentru descoperirea ei.

— De ce să nu le punem în Dar es Salaam, în loc să prelucrăm aici materialul și apoi să-l ducem acolo? a întrebat ea odată.

Maddie îi spusese că africanii nu le-ar fi întreținut cum trebuie. Nu-și puteau permite costurile, îi zisese ea.

— Ba ni le putem permite, a spus Bec.

— N-au infrastructura necesară, a zis directoarea. Bănuiesc că ți-ar plăcea să muți întregul centru în Tanzania.

— Acolo e malaria, a spus Bec.

Maddie a privit-o, părând pe punctul să zâmbească, apoi s-a aplecat și i-a șoptit la ureche:

— Într-o zi o să ne fure slujbele. Dar nu câtă vreme sunt eu în viață.

Bec și-a pus mănușile din latex și o mască, a dat la o parte husa de pe calotă și a pornit aerul. A descuiat primul incubator, a deschis un sertar, a luat flaconul cel mai apropiat și a închis ușa. Dispozitivul a icnit, golindu-se de oxigen. Bec a dus flaconul la calotă, a stropit mănușile cu alcool etilic, a destupat flaconul, a luat cu o pipetă puțin sânge de pasăre, l-a pus într-o

eprubetă și l-a vârât în centrifugă. După ce a stropit cu sânge o lamelă curată din sticlă, a mânjit o membrană și a uscat-o cu un uscător de păr, a fixat filmul cu alcool etilic, a preparat într-un flacon soluție Giemsa[6, a picurat-o peste sânge și a pus-o deoparte ca s-o ia cu ea. Și-a scos mănușile, le-a aruncat într-un coș de gunoi cu pedală, a luat o seringă sterilă și și-a studiat cu atenție mâna stângă. Se înțepase săptămânal de mulți ani de zile, iar buricele degetelor ei erau presărate cu

găurele negre de la sângele coagulat. Uneori o dureau puțin.

Și-a pus altă pereche de mănuși, ținând seringă în gură, a luat o lamelă curată cu mâna stângă și un tampon de vată înmuiat în alcool cu dreapta, și-a scos pantofii, s-a așezat pe linoleumul de pe jos, rezemându-se cu spatele de un dulap și și-a îndoit piciorul stâng. Și-a șters cu alcool degetul mic de la picior, a înfipt seringă în el, a pus lamela pe stropul strălucitor de sânge, s-a ridicat în picioare, a pregătit o membrană și a țopăit într-un picior ca să umple o pipetă cu apă. A țopăit înapoi la lamele, a numărat până la două sute, a curățat pata cu apă și a pus lamelele la uscat pe un stativ.

Când aflase că tatăl ei fusese ucis, i se păruse evident că el murise prin intervenția unei forțe non-umane. Știa că e soldat; îi spusese că fusese prins, torturat și apoi executat de inamici. Nu i se păruse că așa ceva s-ar fi putut petrece într-o lume populată de oameni. Inamicii se găseau într-un loc de coșmar. Pe vremea când era foarte mică, Bec avusese tot felul de spaima diurne; de pildă, că șoferul tractorului era încuiat înăuntrul vehiculului pentru că îl atacaseră ciorile care zburau în jurul plugului. Că vântul care învolbura perdelele când sufla prin ferestrele casei lor din Dorset s-ar fi întetșit până când i-ar fi zdrobit familia și mobila, izbindu-le de perete. Că atunci când robinetul de la chiuvetă era închis, iar țeava era uscată și părea goală, ceva îngrozitor ar fi putut să curgă pe acolo, ceva ce nu era apă și nici nu avea nume pus de oameni.

Pentru că încercase să lupte cu inamicii, Bec intrase în sala de ședințe, unde convinsese comisia de admitere s-o lase să studieze medicina tropicală.

— Dacă țările sărace ar fi invadate de un prădător uriaș, sute de mii de monștri invizibili, înalți de doi metri, care atacă totul în preajma lor și smulg capetele bebelușilor? a întrebat Bec comisia, pe vremea când avea

optsprezece ani, pe un ton acuzator, cu obraji roșii și fruntea umedă, căci îi era cald îmbrăcată cu costumul gros și bluza încheiată până la ultimul nasture. Cred că atunci ați catadicsi să faceți ceva.

— Dar dacă țările bogate ar fi invadate de un prădător care ar smulge capetele bătrânilor? a întrebat unul dintre profesori. Atunci n-ar trebui să facem nimic?

— Bătrânii nu sunt atât de importanți, a spus Bec. Toată lumea trebuie să moară până la urmă.

Cei trei profesori din comisie au râs înțelegători, de parcă în acel moment ea ar fi intrat în tagma lor și presupuneau că Bec nu credea de fapt în opinia ei, ci doar încerca să-i șocheze ca ei să-și amintească de ea.

Bec a pus lamela cu sânge de pasăre sub microscop, a adăugat două picături de ulei de imersiune pe membrana groasă, a răsucit obiectivul X100 și s-a uitat prin cele două lentile la pata de ser de culoare indigo. Era plină de paraziții din ea, H. gregi, picățele bleumarin din celulele de sânge de pasăre, care se înmulțeau pentru a fi omorâți și

transformați într-un vaccin. A numărat paraziții și leucocitele pe care le putea distinge, a mutat lamela câțiva micrometri la stânga, apoi a numărat iarăși. A repetat asta de o sută de ori.

După ce a terminat cu lamela din incubator, a trecut la propriu-i sânge. Nu intra în programul de cercetare, dar ei îi plăcea să observe ce făceau gregi înăuntrul ei. A examinat sute de cadre sub microscop, iar în al patru sute cincilea a văzut o mică pată difuză și închisă la culoare în interiorul uneia dintre celulele ei și a fluierat triumfător. „Aici erai“, a spus ea. „Micul meu hipnozoit.“

Bec și-a mai pierdut puțin vremea la laborator, ronțând chipsuri de la automat. Incubatoarele erau pline, iar toate datele fuseseră înregistrate. După-amiază Val a sunat și a spus că mai aveau timp să se întâlnească. Pentru Bec era important să nu-l mintă pe Val și totuși nu avea nici un motiv să mai rămână la serviciu. În timpul convorbirii cu el, simțul datoriei a pus o presiune din ce în ce mai mare asupra ei. Simțea cum o apasă, așa încât s-a gândit că ori ar fi trebuit să găsească o metodă prin care să producă mai mulți

hameoproteus, ori ar fi fost nevoită să se vadă cu el.

A zărit chipul paznicului, care își făcea rondul și care i-a aruncat o privire prin geamul încastrat în ușă, și și-a adus aminte că în subsol existau cutii cu flacoane anaerobe și spirtiere.

— Încă n-am terminat, i-a spus lui Val.

— E duminică. Ai stat acolo toată ziua, a zis Val. Dacă mai ai ceva de făcut, pune-ți subalternii la treabă.

Bec l-a pus pe paznic să deschidă depozitul și s-o ajute să care cutiile la etaj. Le-a desfăcut neglijentă, ignorând instrucțiunea de-a nu folosi cuțitul. A scos flacoanele anaerobe din ambalajele lor sterile și a construit o linie de asamblare formată din flacoane, recipiente Petri, culturi și pipete. A umplut pe rând flacoanele din recipientele inițiale, a turnat în ele substanța catalizatoare și le-a sigilat. Se concentra exclusiv asupra muncii ei. După ce a terminat cu flacoanele, a aranjat o nouă cultură de paraziți cu ajutorul vechiului stoc de spirtiere din centru. Flăcările licăreau ici-colo, în vreme ce Bec aprindea lumânările, pune recipientele deasupra lor, așa încât flăcările să absoarbă tot oxigenul din ele, iar apoi să se stingă, până când toate suprafețele orizontale din laborator s-au umplut de sticle și flacoane. În laborator mirosea a ceară arsă. Bec a pornit ventilatorul de aerisire și a stins toate luminile, în afară de lampa de biroul ei.

Era miezul nopții. Lampa proiecta un disc galben de lumină pe lemnul de pin lăcuit, deschis la culoare al biroului și pe volumul Parazitologia astăzi, pe care Bec voia să-l citească, și încă o sferă mai mare de lumină firavă, care plutea în beznă, și până la care s-a cățărat Bec, cu o cană cu ceai de mentă în mână. S-a așezat pe scaunul tapițat,

și-a lăsat părul liber, și-a scos halatul alb, s-a învelit cu el, de parcă ar fi fost o pătură, și-a pus picioarele sub ea, a citit prima propoziție din primul articol, a căscat, și-a pus obrazul pe mâinile împreunate și a adormit.

12

A doua zi, la șapte seara, Ritchie a parcat în fața clădirii anoste unde lucra sora lui, a văzut-o lângă poartă și a țâțâit din buze. Ea a deschis portiera. El și-a dat seama că ea rămăsese peste noapte în laborator. Femeile nespălate, chiar dacă erau rude cu el, îi stârneau o frică primitivă. Instinctiv și-a întins mâna pentru a o împiedica să se așeze pe scaunul nou din piele de lângă el, a scos un scâncet îngrozit și s-a prefăcut că are un alt motiv.

— N-ai vrea să-ți pui poșeta în spate? a întrebat el.

— Mi-e indiferent, a spus Bec.

S-a trântit relaxată pe scaunul din dreapta și și-a împins cu piciorul poșeta într-un colț. În ea au zdrăngănit tot felul de obiecte mici. Ritchie a presupus că o să găsească o parte din ele în cele mai ascunse cotloane ale mașinii multe luni de acum încolo; și cine știe ce luase ea din clădirea aia plină de boli?

— Ai o mașină nouă, a spus Bec, bucuroasă că o remarcase. Își dăduse seama că scaunele au altă culoare.

— BMW, a zis Ritchie. M-am răsfățat.

— E ok, a spus Bec.

— Africanii tăi ar putea să trăiască ani de zile pe picior mare cu banii pe care i-am dat pe mașină.

— Atunci vinde-o, a spus Bec.

Au luat-o spre sud. Mașina estompa zgomotele de afară, așa încât numeroasele automobile și camioane din jurul lor păreau că-și pierd din importanță și că planează tăcute de la un semafor la altul. Era momentul, și-a spus Bec în sinea ei, să-i ceară sfatul despre secretul care o măcina. Nu trebuia decât să-i istorisească fratelui ei un anumit fragment din viața ei recentă reală. Și totuși, pentru ea era un efort istovitor să-i mărturisească adevărul în liniștea protectoare a mașinii, de parcă ar fi fost nevoită să

construiască o minciună complicată.

Pe vremea când căsnicia lui Ritchie și a lui Karin devenise cam volatilă, pe Bec o incitase să-și vadă fratele și cumnata, vedetele frumoase, certându-se în fața ei, aidoma eroilor din mitologia străveche, straturile acumulate de minuscule zgârieturi gravate în corpurile lor de milioanele de ochi și de camere de luat vederi scânteind după ei când se mișcau. Pe atunci Ritchie încă nu se îngrășase, încă mai avea părul și sprâncenele

lucioase și negre, pomeții proeminenți, iar cearcănele de sub ochi mai erau netede, lăsând impresia că are o suferință nepământească, nu că bebelușii, care plângeau, îl împiedicau să doarmă. Acum pântecul lui era mai bombat, iar ochii i se înfundaseră mai adânc sub pleoape și sub ridurile de dedesubt. Îi fermeca pe cei din jur, dându-le senzația că trebuie să-și învingă o oboseală îngrozitoare ca să vorbească cu ei.

— Ce mai fac tinerii tăi artiști? a întrebat ea. Nu-i plăcea Cura de înfrumusețare a adolescenților și totuși își admira din tot sufletul fratele pentru că crease și producea emisiunea. Își zugrăvea în minte complexitatea emisiunii, tehnicienii, prezentatorii, adolescenții egocentrici, părinții demenți, jurnaliștii, termenele-limită, reclamele și se cutremura. Nu putea să-și închipuie cum de Ritchie mai avea timp și pentru altceva; nu știa nici cum de nu înnebunise până acum.

— A fost o trupă din nord, a zis Ritchie. Erau foarte buni.

— Ai luat o chitară și ai cântat cu ei?

— De ce crezi asta? a întrebat Ritchie. Lui Bec îi plăcea să și-l imagineze pe fratele ei cântând împreună cu o trupă de adolescenți, dar lui Ritchie i se părea că zâmbetul ei distant era rece și batjocoritor, că i se adresa, așa cum crezuse pe vremea când erau tineri, unui grup invizibil de prieteni, inaccesibili și mult superiori lui, cărora le era milă de el.

— Ți place să stai cu adolescenții tăi, a spus Bec.

— Nu stau cu ei.

— Ar trebui s-o faci. Acum vrei să vorbim despre tata?

— Hai mai bine să așteptăm până când ne vedem cu mama.

Bec și-a coborât privirea și a ciupit marginea scaunului. Au traversat intersecția supraetajată dintre M23 și M25, iar betonul podului rutier părea de un verde organic sub lumina amurgului. Pe semnele rutiere albastre și înalte de pe autostradă săgețile albe care anunțau curbele sau mersul înainte erau groase și ordonate, la fel ca Anglia. Bec ședea în umbră acum, și, cu claia ei de păr oarecum ciufulit, lui Ritchie i se părea că e adolescenta refractară, care nu-și ridicase aproape deloc capul în toți anii ce se scurseseră de la înmormântarea tatălui lor.

— Mă întreb de ce am impresia că pot să-ți spun absolut totul, a spus Bec.

— Sunt fratele tău. Știi... și am mai rămas doar trei.

— Probabil pentru că ai fost în toate felurile. Mai întâi plod egoist, apoi fiu bun, frate cumsecade. Roker faimos, dependent de cocaină care și-o trăgea în dreapta și-n stânga, soț fidel și părinte.

Intenția ei fusese să-l laude. Ritchie și-a mușcat obrazul, a simțit gustul de sânge amestecat cu salivă, l-a înghițit și și-a dres ușor vocea.

— Val m-a cerut în căsătorie, a spus Bec. Eu am zis că mă mărit cu el și nu vreau

asta.

Lui Ritchie îi surâdea ideea de dinastie. Îi plăcea să audă de o alianță între știri și divertisment, ca pe vremuri – când o fi fost asta – între moșier și industriaș. Pe urmă și l-a imaginat pe vicleanul, informatul sceptic de Val Oarman așezat în fața lui la masă, de Crăciun, contestându-i puterea în fața familiei sale. Nici gând!

— Și ce-o să faci? a întrebat el.

— O să-i spun că m-am răzgândit.

— Bine.

— E oribil. Pare nedrept.

— E normal, a zis Ritchie. Doar te-ai culcat cu el. N-o să fie prea încântat, dar asta e. Totuși încă n-a rezervat Westminster Abbey. Ești liberă să faci ce vrei.

Bec a rămas tăcută o vreme.

— Să nu-i spui mamei, a zis ea. Chiar sunt liberă? Cum așa? Îmi petrec timpul observând organismele unicelulare cum se reproduc, se hrănesc și mor și mă întreb cât de liberă aş părea eu dacă aş fi pe o lamelă, optzeci de ani într-un film de un minut.

— Dar nu vezi nici un parazit care să conducă mașina asta, a spus Ritchie, bătând ușurel în bord. A oprit pe banda de urgență pentru a-i arăta surorii lui cât de repede ajunge mașina la o sută de kilometri pe oră.

Sub zgomotul motoarelor care se opreau, țăcănitul centurilor de siguranță desfăcute și hârșăitul valizelor scoase din dulăpioare, mulțumescurile exagerate ale echipajului și tăcerea înfiorată a pasagerilor care așteptau pe culoar să se deschidă ușile, Stephanie Shepherd a rămas așezată pe scaunul ei, completându-și jurnalul de nutriție. N-avea de gând să se grăbească de dragul copiilor ei și detesta să zboare la Londra ca să jongleze cu șmecheriile fiului său, simțul de proprietate al fiicei ei și absența soțului ei. Ritchie și Bec aveau un loc permanent rezervat în sufletul său, dar i se părea din ce în ce mai mult că fiul și fiica ei sunt mai degrabă o întrerupere a firului aproape invizibil pe care nepoții săi îl continuau firesc.

Când avionul s-a oprit cu vârful lângă poarta din Gatwick, Stephanie s-a crispat la gândul că vameșii o să găsească ceva în neregulă la pașaportul ei. Că o s-o întrebe care e motivul vizitei sale. „Sunt cetățeană britanică. E țara mea natală“, ar fi spus ea cu o voce firavă. Oamenii care-i verificau pașaportul nu avuseseră niciodată nimic în comun cu ea, i se părea ei, însă acum erau și mai diferiți. Erau atât de amestecați. Nu știuse ce să le spună soțiilor de militari când Greg încă mai trăia. Din acest punct de vedere nu fusese o soție bună pe vremea când el era căpitan. Dar era sigură că, dacă atunci ar fi știut, acum ar fi izbutit să aibă răbdare cu cineva ai cărui părinți se născuseră în Karachi și care avea puterea de a-i verifica pașaportul sub strălucirea mașinăriei enigmatice și i-ar fi fost mai ușor să poarte o conversație cu soția unui caporal dintr-o locuință socială din Plymouth.

Avea în poală un manual despre umori, iar deasupra jurnalul ei de nutriție. Îndrumătorul ei îi recomandase să folosească manualul și tabelele din el, alături de jurnal, pentru a-și menține sângele, flegma și fierea în armonie. I se păruse simplu când îi ascultase explicațiile și era clar că pastepele pe care i le serviseră în avion erau „calde și umede“. Dar porția fusese de 100 g sau de 200 g? De ce în tabelă sucul de portocale apărea ca fiind „uscat“, iar înghețata de ciocolată „caldă“? Dacă varza era „caldă și uscată“, iar maioneza era „rece și umedă“, oare asta însemna că salata de crudități era perfect echilibrată, deci puteai să mănânci câtă voiai?

Stephanie era convinsă că-și înțelegea propriu-i corp și că acum, doar acum, după multe chinuri teribile și cercetări aprofundate în reviste și pe Internet, se apropia de momentul în care va putea să spună că era perfect sănătoasă.

Pentru prima oară în

viața ei, la vârsta de șaiszeci și patru de ani, putea începe să-și trăiască viața.

Voia tare mult să afle opinia fiicei sale despre regimul îndrumătorului de secreții, dar nu prea știa cum să aducă vorba despre asta. Cunoștea limitele dezaprobării lui Bec. Stephanie se întreba cum de izbuteau oamenii de știință să facă descoperiri dacă aveau mintea opacă la ideile noi?

Stephanie locuia în Spania de când fiul ei dobândise faimă și charismă în ochii lumii. La vârsta de douăzeci și doi de ani, Ritchie dăduse lovitura, câștigând o sumă uluitoare de bani, și îi cumpăraseră lui Stephanie o casă în Spania, fără să-i spună. Bec era la Cambridge. Stephanie a primit încântată cadoul și s-a mutat acolo. Încă de când Greg fusese ucis, ea își dorise să plece din Dorset. Detesta râpa de la capătul grădinii și sunetul îndepărtat al apei curgătoare, care putea fi estompat de muzică, dar niciodată nu amuțea complet. Detesta ciorile care zburau din copaci în crăpăturile zidăriei, privind de la ferestrele casei de parcă ar fi țâșnit, ca lava, din pământ.

Acum prietenii ei erau britanici stabiliți în Spania. Odată cu trecerea timpului, fără a-și da seama, ajunsese să gândească cam ca ei. Nu-și mai aducea aminte că se mutase în Spania fiindcă se simțise plictisită, singură și pentru că îi plăcea soarele. Acum credea că nu părăsise Anglia de bunăvoie, ci că fusese obligată să plece pentru că țara era coruptă și în descompunere. Emigranții, birocrății care de fapt erau la putere, socialiștii, paraziții prea leneși ca să muncească, vedetele amorale, parveniții de prost gust, perversii și trădătorii se păruiau între ei printre ruinele țării. Ziarul lui Val – era abonată la varianta lui tipărită – era sursa ei de informare. Când a aflat că redactorul-șef al ziarului ei preferat de scandal îi făcea curte fiicei sale, i s-a părut un semn de rău augur, de parcă astrologul publicației ar fi apărut la ușa ei cu un horoscop în mână și i-ar fi vorbit despre al doilea născut al ei, pronunțându-i numele.

Vameșul care s-a uitat la pașaportul lui Stephanie era asiatic, a presupus ea, iar când el i-a zâmbit, i-a dat înapoi pașaportul și i-a urat să aibă o seară bună, ea s-a gândit cu tristețe la menajera ei marocană, Shada, care acum stătea singură pe dealurile de lângă Malaga în loc să ia cina împreună cu ea. Stephanie a trecut cu curaj prin vamă și i-a zărit pe Bec și pe Ritchie în spatele balustradei. Când a văzut-o cum flutură o mână spre ei, Ritchie și-a ridicat capul deasupra unei mulțimi imaginare. Bec i-a adresat rânjetul care-i aducea aminte de fetița pe care o crescuse; probabil că era singurul lucru care-i mai rămăsese de atunci. Ritchie a fost primul care și-a îmbrățișat mama. Stephanie s-a uitat la oamenii care așteptau în jurul lor, pentru a vedea dacă se uitau la ei. Voia ca ei să știe că aceștia sunt copiii ei.

Când Bec și-a pus brațele în jurul ei, Stephanie a simțit un miros de haine murdare. Părul lui Bec era unsuros și purta ochelari urâți, cu lentile groase.

— Ai fi putut și tu să te îmbraci mai elegant când îți întâmpini mama, a spus ea, făcând un pas în spate cu mâinile încă pe umerii lui Bec, simțind cum trupul fiicei sale se încordează. Bec s-a smuls din mâinile ei, și-a scos ochelarii, i-a pus în poșetă și și-a trecut degetele prin păr.

— N-o să vină cu noi la Petersmere, a zis Ritchie.

— Am prea multe de făcut înainte de a pleca în Africa, a spus Bec. N-am avut timp să mă schimb.

— N-am vrut să-ți dai jos ochelarii, dragă, a zis Stephanie. Ar trebui să-i porți dacă ai nevoie de ei.

— N-am nimic la ochi, a spus Bec. Dar am văzut puțin în ceață după ce am ieșit de pe autostradă, asta-i tot. Cum ai călătorit? A zâmbit, iar Stephanie și-a zis în sinea ei: „Ah, îi pasă de mine“.

— A fost minunat, a zis Stephanie. A luat-o de mână pe Bec și s-a uitat la Ritchie. Voia să scape de privirile încruntate ale celor de la Sosiri și de ochii

de bețivi ai șoferilor care-și țineau numele clienților lipite de burtă.

— O să mâncăm la Carter's Arms, a intonat Ritchie, oprindu-se să se aplece până la nivelul surorii și mamei lui. Și-a mutat privirea de la una la alta. După aia mergem acasă. Toată lumea abia așteaptă să te vadă.

— De ce nu vin Karin și copiii la cină?

— Pentru că trebuie să discutăm despre filmul lui Ritchie, a spus Bec.

— A, da.

— Nu trebuie, a zis Ritchie pe un ton serios.

— Dar pentru el a venit asta, a spus Bec.

— Nu-mi mai spune „asta“, dragă, a zis Stephanie, pe urmă și-a ridicat tonul vocii ca s-o acopere pe Bec, care a zis „Scuze, mamă“, și l-a întrebat pe Ritchie dacă mergeau la o berărie.

— Au o mâncare excelentă. Bineînțeles, nu-i atât de bună ca aia cu care te-ai obișnuit tu, a spus Ritchie.

— E în regulă dacă au multe feluri în meniu, a zis Stephanie.

— A, ții un regim nou! a exclamat Bec. Veselia ei i-a dat speranțe lui Stephanie, dar pe urmă și-a zis în sinea ei: „Nu-i mai pasă de ce fac“.

— Armonizarea umorilor, a zis Stephanie, atât de emoționată, încât Bec n-a auzit-o.

Ritchie a luat-o în față, cu valiza lui Stephanie în mână, iar femeile l-au urmat. Au ieșit în șir indian pe poarta aeroportului și au mers, fiecare pe unde-a apucat, până la mașină. Sub lumina firavă și crispată a amurgului nordic, lui Stephanie totul i se părea spălăcit, chipurile palide, asfaltul albicios, iar o adiere rece a străpuns-o prin bluza subțire. Ar fi vrut să le spună copiilor ei că în Spania acum ar fi înotat, iar Shada i-ar fi pus un gin cu apă tonică sub pergolă, dar, dacă ar fi ridicat în slăvi spendoarea vieții ei de acolo, atunci lor le-ar fi fost cam greu să-i plângă de milă din cauza exilului

ei forțat și necruțător.

— N-am mai fost la o berărie de ani de zile, a zis Stephanie la barul din Carter's Arms, buimăcită de amestecul de fețe albe de masă, de roșcovanii care sorbeau din halbe de bere și de informațiile bizare despre măduvă și brâncă din meniul scris cu cretă, care umplea tabla neagră. Bineînțeles că în Spania nu mă duc în berării englezești.

Când Stephanie a întrebat-o pe Bec despre Val, răspunsul fiicei ei n-a constat de fapt în cuvinte precum „bine“ sau „mă văd mâine cu el“, ci într-un hău care a părut că se cascadează între ele și o mahnire pe care Bec aparent voia să o țină doar pentru ea. Stephanie a simțit panică la gândul că-și pierde fiica și a spus:

— Armonizarea umorilor îmi prinde bine. E prima oară în viața mea când mă simt perfect. Ai auzit despre asta?

Bec s-a uitat la părul mamei sale, lucios, de un cafeniu sintetic, la buza ei de sus epilată, la sprâncenele ei pensate, la micile riduri din colțul gurii și al ochilor, la eșarfa de mătase care-i învelea gâtul, la nesiguranța din ochii ei albaștri.

— Arăți minunat, a spus ea. Nu te îmbolnăvești niciodată.

— Durerile de cap, insomnia, oboseala mea permanentă? Durerile de oase? Digestia

îngrozitoare. Și-a întors privirea. Ridurile. S-a bătut ușurel cu vârfurile degetelor pe obraz.

— Ai șaiszeci și cinci de ani, a spus Bec.

— Te rog, șaiszeci și patru.

— Și acum te simți mai bine decât la șaptesprezece ani?

— Nu prea cred că sunt de-acord cu comparația ta, a zis Stephanie. Poate să dureze mult timp până când afli cum să duci o viață sănătoasă.

— Mereu apar tot felul de diete noi.

— Parcă n-ai vrea ca eu să fiu fericită, a zis Stephanie. Vezi ce-ai făcut? Uite. Și-a trecut degetul arătător peste frunte. Riduri.

— Dacă acum ai reuși să fii mai tolerantă, poate că mai târziu o să-ți fie mai ușor, a spus Bec.

Mama ei s-a holbat la ea, cu capul bâțându-se, provocând-o pe Bec să-i explice la ce se referise când spusese „mai târziu“, iar Bec s-a înroșit la față.

— Ce-i aia armonizarea umorilor? a întrebat ea. Asta înseamnă că trebuie să râzi tot timpul? Uite, Ritchie a găsit o masă liberă.

S-au dus într-un separeu cu canapele și lambriuri pe perete. Îndărătul barului, flăcări uriașe brăzdau bucătăria cu lumină portocalie. Stephanie i-a povestit lui Bec despre cartea care devenise îndrumarul vieții sale, despre cele patru secreții, sânge, flegmă, fiere neagră și galbenă și despre cele patru însușiri: sangvin, coleric, melancolic și flegmatic.

— Asta-i medicină medievală, a spus Bec.

— E și mai veche. E de pe vremea grecilor, a zis Stephanie pe un ton aprobator. Cei din Antichitate erau foarte înțelepți.

— Nu știau că inima pompează sânge. Credeau că viermii provoacă durerile de dinți. Mureau de boli infecțioase înainte să împlinescă treizeci de ani.

— Îndrumătorul meu poate să-și spună părerea despre ce-i mai bine pentru sănătatea mea.

— Atunci de ce nu renunți și la electricitate?

— Nimeni nu te pune să renunți la nimic, dragă. Nu trebuie s-o iei personal când cineva nu e de-acord cu tine. Chiar dacă nivelul meu de fiere neagră e ridicat, asta nu înseamnă că nu pot să intru pe Internet. De fapt, acolo am aflat despre armonizarea umorilor. A zâmbit și a strâns-o ușurel de mână pe fiica ei. Sunt atât de mândră de tine!

— Cu toții suntem mândri, a zis Ritchie. S-a așezat lângă Stephanie, punându-și brațul pe spătarul canapelei. Amândoi stăteau cu fața la Bec. Când Stephanie s-a aplecat să vorbească, Ritchie s-a aplecat și el. Stephanie a spus pe o voce tremurată:

— Suntem mândri de tine, dar nu vād de ce să mor tânără fiindcă nu mi se permite

să cred decât într-un singur fel de știință.

— Mamă, a spus Bec. E prea târziu pentru tine să mai mori tânără.

— Bec! a făcut Ritchie, punându-și brațul în jurul taliei mamei lui.

— Ești sănătoasă tun. O să murim înaintea ta.

— O mulțime de oameni de știință nu sunt de acord cu tine în privința infecției tale, a zis Stephanie, coborându-și privirea.

— Nu e o infecție. Am un parazit benign, care protejează de malarie.

— Nu-mi place că chestia aia e în tine și nu-mi place că i-ai pus numele tatălui tău. Nu știu dacă să-mi fac griji sau să fiu indignată.

A sosit vinul, iar Ritchie le-a propus să bea în cinstea succesului lui Bec în Africa. Încerca să nu vorbească, să pară că ascultă și să-și facă fericite mama și sora. Și totuși, pentru el era important să aibă senzația că e șeful lor. Bec și Stephanie nu mai remarcau asta. Dobândise autoritate, de parcă ar fi mâncat câte o părticică din sufletele tuturor angajaților săi. Acum și Bec avea autoritate în laboratorul ei, dar nu se obișnuise cu acest statut. Era șefă peste vreo doisprezece oameni și totuși îi era rușine să le dea ordine sau să-i muștruliască, ba chiar să-i laude. Îi displăcea când subordonații ei se supuneau voinței sale. Își dădea seama că aceștia îi ofereau o parte a lor, iar ei îi era teamă s-o primească.

Ritchie a așteptat până când castronul cu budincă de rubarbă a ajuns în fața lui, pe masă, apoi le-a spus ce voia să facă și le-a cerut aprobarea. Cu patru luni în urmă el îi scrisese lui Colum O'Donabháin, cel care îl executase pe

Greg Shepherd, tatăl său și al lui Bec, soțul lui Stephanie. Voia să facă un documentar despre execuție și să-i ia interviuri filmate. O'Donabháin ieșise din închisoare de câțiva ani, locuia în Dublin și i-a trimis o scrisoare în care-i spunea că n-are nici o obiecție. Ca lider al unei facțiuni a altei facțiuni a Republicanilor Marxiști, O'Donabháin l-a capturat pe căpitanul Shepherd când acesta era pe punctul de a se întâlni cu un trădător din grupul lor, l-a bătut pe englez pentru a-l face să-l identifice pe trădător, iar când el a refuzat să le spună cine e, l-a împușcat și l-a ucis. Pe atunci Bec avea nouă ani, iar Ritchie cincisprezece.

El și-a ațintit privirea asupra surorii lui. Scânteia din ochi și culoarea obrazilor ei l-au făcut să se simtă plictisitor și l-au indispus. „Pretinde că e interesată“, s-a gândit el.

— Acum O'Donabháin e bătrân, a zis el. A stat multă vreme în închisoare. Stă într-o locuință socială, împreună cu mama lui, și scrie poezii. Eu niciodată n-am putut să trec peste ce i s-a întâmplat lui tata, iar dacă fac un film despre asta, poate că pe noi o să ne ajute să acceptăm, iar pe el să se revanșeze față de familie. A lovit aerul cu pumnul, așa cum făcuse și de dimineață, când încercase să-i convingă pe cei din The What să cânte prost. Nu vreau să fac asta fără susținerea voastră. Spuneți-mi ce credeți. Și-a văzut

mama, care se legăna ușurel pe scaun, cu capul aplecat și mâinile împreunate, cum și-a ridicat privirea spre Bec, care a deschis gura. Mai întâi tu, mamă, a spus Ritchie.

— A, a făcut Stephanie, care ar fi vrut să afle ce crede Bec înainte de a-și exprima opinia.

Fiica ei avea convingeri atât de categorice despre ce e bine sau rău, încât Stephanie prefera să și le însușească și ea. A fost uimită când a auzit că Ritchie nu trecuse peste moartea lui Greg. Din câte își amintea, declarația lui era adevărată în sensul că moartea tatălui său îl preschimbaseră dintr-un împelițat nesuferit și rebel într-un bărbat precoce, plin de afecțiune și generos, care voia să aibă grijă de familia lui. Fără doar și poate că Bec nu putuse suporta moartea tatălui ei, căci își arseseră încheieturile mâinilor cu o linguriță incandescentă, țipa la toată lumea și dispărea ore întregi să se plimbe prin grohotișuri pe ploaie.

Stephanie nu găsea nici un motiv pentru care Ritchie să nu facă filmul. De atunci încoace, cel de-al doilea soț al ei murise din cauza unei boli de inimă. Nu-i era dor de Greg, dar plecarea lui i se părea nedreaptă. Trecuseră douăzeci și cinci de ani; acum exista o nouă generație de adulți. Cu multă vreme înainte ca Greg să fie omorât, ea își imaginase că el o să moară, iar el fusese atât de mult timp plecat de acasă, de parcă ar fi preferat pistoalele și dormitul în condiții austere, încât el deja murise puțin în ochii ei.

— Dacă nu e nevoie ca eu să mă întâlnesc cu ucigașul lui, a zis ea. Dacă nu trebuie să văd filmul. Nu văd... s-a uitat din nou la Bec... de ce m-ar deranja. Tu ce crezi? a întrebat-o ea pe fiica ei.

— Poate tata ar scrie acum poezii dacă ar fi în viață, a spus Bec. Nu înțeleg ce înseamnă să accepți moartea cuiva. Cum adică să accepți? Dacă omul ăsta vrea să se revanșeze, atunci ar trebui s-o facă doar față de familie, nu la televizor, în fața unor milioane de necunoscuți. Nu așa se revanșeze. ăsta-i doar un spectacol.

— Nu-i un spectacol, a spus Ritchie răbdător, e o descărcare afectivă.

— Dar e o emisiune la televizor, nu-i așa? E un lucru intim și privat pe care-l transformi într-un spectacol la televiziune. E greșit. Du-te și întâlnește-te cu el, împrieteniți-vă, ia-i declarația, ce vrei tu, nu-mi pasă, dar să nu faci nici un film despre asta.

— Tu nu ne-ai întrebat și pe noi când ai pus numele lui tata unei boli.

— Nu-i o boală, a spus Bec. Haemoproteus gregi este un parazit benign.

— N-o să-ți fie nimeni recunoscător în Africa dacă îi vindeci de malarie, dar toți copiii lor vor fi nevoiți să poarte ochelari cu lentile groase și o să se lovească de toți copacii.

Stephanie a izbucnit în râs și și-a acoperit gura cu mâna.

— Dacă faci asta, a spus Bec, ar însemna că lucrul cel mai important pe care l-a făcut

tata în viață a fost să moară.

A doua zi, Bec a ajuns acasă după serviciu ca să se îmbrace pentru întâlnirea cu Val și a ales câteva dintre hainele subțiri și sport pe care și le lua în Africa: o fustă lungă de pânză topită, un maiou negru, o bluză fină, neagră și sandale negre. Înainte de a ieși pe ușă, a deschis congelatorul, a scos plicul în care era inelul și l-a pus în poșetă.

Platanii de lângă restaurant fremătau de grauri, iar trilurile lor răsunau peste zgomotul mașinilor, în aerul cald al serii. Bec a zăbovit puțin pe stradă, amânând clipa când avea să părăsească lumina zilei. Și-a mijit ochii privind cerul de culoarea caisei și a ascultat foșnetele și țipetele ascuțite ale stolului de păsări, care preschimbau în instrumente muzicale toate cotloanele din fațada dărăpănată, jgheburile ruginite, frontoanele crăpate și spărturile dintre cărămizi. A tras adânc aer în piept și a coborât pe o scară până în subsolul fără ferestre, cu aer condiționat.

Val întârziase. Bec s-a așezat pe un scaun înalt de lângă bar, despăturind și netezindu-și șervețelul pe care i se servise un pahar de vin. Inima îi bubuia în piept. Tejgheaua barului era din piatră rece, neagră, înspicată cu mică, iar pereții erau și ei negri. Becuri minuscule luminau firidele vopsite în roșu. Ospătari tineri, toți îmbrăcați în negru, cu păr lucios și pantofi scumpi din piele, i-au pus în față un castron cu alune cu aromă de wasabi și au deschis meniul imens, unde erau tipărite doar câteva feluri de mâncare. Bec ar fi vrut ca Val să ajungă acolo cât mai repede, dar i s-a părut că a venit prea devreme când acesta a atins-o pe umăr și a salutat-o.

Scund, brunet și zvelt, cu ochi cenușii, puțin bulbucăți, Val arăta ca un toreador între două vârste. Era calm și ager, vânjos și chipeș, își controla pasiunile, era atent la ce mănâncă și respecta moda, ținându-și tot timpul spatele drept. Bec i-a spus că arată bine, dar pe când le rostea, cuvintele i s-au uscat în gură, iar sângele i-a năvălit în obraji, apoi a fugit de acolo, de parcă ar fi surprins-o turnându-i otravă în băutură.

Val s-a uitat la sandalele și la fusta din pânză topită a lui Bec, la breteaua sutienului de sub cea a maioului.

— N-ai avut timp să treci pe acasă și să te schimbi? a întrebat-o el.

S-a așezat pe scaunul de lângă ea și i-a văzut mâna stângă fără nici o bijuterie.

— Unde-i inelul? a întrebat-o el.

Bec a scotocit în poșetă, a scos plicul și i l-a dat lui Val. Era un plic alb, simplu, de la birou, din cele care se vindeau în papetării în pachete de cincizeci. Era mototolit pe

marginii și umed acolo unde gheața din congelator se topise pe hârtie. Val l-a luat, l-a deschis, s-a uitat înăuntru, și-a răsfrânt buza de jos, a închis plicul, l-a împăturit și l-a vârât în buzunarul jachetei. S-a rezemat într-un cot de bar și și-a împreunat degetele de la mâini. Umerii îi tremurau. N-a putut s-o privească pe Bec în ochi.

— M-am purtat urât, a spus Bec. Îmi pare rău.

Val și-a ridicat privirea și a înghițit în sec. Preț de o clipă a părut nesigur pe el însuși. Îi stătea bine așa.

— Când te-am cunoscut, în jurul tău erau atât de multe persoane care voiau să le dai atenție, și totuși mi s-a părut că te simți singur, a spus Bec. Te admirau sau erau invidioși pe tine, ori le inspirai teamă și totuși tu tot singur te simțeai. Sufereai după cineva, iar eu am admirat felul cum încercai să ascunzi asta. Erai... A căutat un cuvânt care să descrie un om răvășit de suferință, care nu devine dependent de ea sau de mila celorlalți și care rămâne loial față de viață. ...demn, a zis ea.

— Continuă, a spus Val.

Bec vedea cum pojghița nesiguranței lui începe să dispară. Și-a adus aminte că îi plăcea să vorbească despre copiii lui adolescenți. Găsea tot felul de nimicuri pe care să i le povestească despre ei, de parcă ar fi rezistat tentației de a o impresiona cu anecdote despre oamenii faimoși pe care îi cunoscuse. Și-a dat seama că, în tot acest răstimp, Val o pregătise pentru o viață plină de responsabilități; o viață dusă împreună cu copiii tăcuți și rareori prezenți,

pentru care hotărârea lui Val de a nu-i răsfăța fusese, alături de perioadele intermitente în care le acorda o atenție copleșitoare, un soi de răsfăț. De la început el presupusese că la un moment dat se vor căsători, probabil că și copiii presupuseseră același lucru, poate de aceea fuseseră atât de tăcuți și de puțin prezenți.

Ochii ei au alunecat spre nodul cravatei lui Val. Îi plăcuse să-i dea într-o parte cravata, să-i descheie al doilea nasture al cămășii și să-și strecoare mâna pe pieptul lui. Acum amintirea i se părea mai degrabă o poveste pe care o auzise, nu ceva ce făcuse chiar ea.

Pentru că Val se holba la ea și încremenise, Bec își simțea gura încleștată și îi era greu să respire. Informația că moartea se strecurase în casa lui Val și o ucisese lent pe soția lui, că el nu se prăbușise și își ocrotise copiii îi stârnise interesul față de el și crease un punct comun între ei. Ei nu i se părea că izbutise să se descurce prea bine cu moartea prematură din familia ei. Suferința lui o atrăsese, iar puterea lui o excitase. Îi satisfăcea nevoia de se simți umilită. Cu câteva luni înainte, când îngenunchease în fața lui în camera discret luminată și i-o luase în gură, ea simțise puterea, umilința și compasiunea curgându-i prin vene și amestecându-se într-un unic șuvoi minunat.

O chelneriță a venit la ei să le spună că masa lor este gata.

— Nu mai e nevoie, a zis Val. Eu vreau o sticlă cu apă minerală plată, fără gheață

sau lămâie. S-a răsucit spre Bec. Ea și-a văzut reflexia pe chipul lui: o femeie rece, dură, vulgară.

— N-a fost prea frumos din partea ta să iei inelul soției mele dacă n-aveai de gând să te căsătorești cu mine, a spus Val.

— N-a fost frumos, a zis Bec, cu recunoștință în voce. Ar fi trebuit să zic nu. Am fost lașă. N-am vrut să te rănesc. Nu mi-am dat seama ce fac.

Val s-a ciupit de pantaloni, netezindu-i.

— Ți aduci aminte când mi-ai povestit despre tatăl tău? a întrebat el. Ți amintești când mi-ai zis cum a murit și că ar fi putut să rămână în viață dacă ar fi trădat un căcăcios, iar că, după aia, copiii lui s-au străduit mai mult decât ceilalți să facă fapte bune? Uite. I-a dat lui Bec un șervețel, iar ea și-a șters lacrimile de pe față. Te ajut lăsându-mă să mă urăști. S-a ridicat în picioare, pârând pe punctul de a pleca, apoi s-a așezat din nou și și-a tras scaunul mai aproape de Bec.

— Ai acceptat să faci tot ce ți-am cerut în ultimele șase luni, a spus el. Ai cunoscut pe altcineva și n-ai tupeul s-o recunoști.

— Nu mă văd cu nimeni. Am zis da până acum pentru că tu m-ai rugat, iar mie îmi plăcea să te fac fericit. Am acceptat să mă mărit cu tine pentru că am intrat în panică atunci când ai adus inelul cu tot ce înseamnă el.

— Ți-a fost milă de mine.

— Parcă mila ți s-ar părea un pumn în față.

— Ar fi fost mai bine să faci asta, a zis Val.

— Da, înțeleg, a spus Bec. N-ai vorbit niciodată despre iubire. Mi-a plăcut că tu nu folosești la fel de ușor ca toți ceilalți cuvântul ăsta. Dar, poate fiindcă tu nu mi-ai spus că mă iubești, și mie mi s-a părut în regulă că nici eu nu te iubesc.

Val s-a schimbat la față. Mușchii i s-au încordat, ochii au părut că se pietrifică, iar gura i s-a strâmbat într-o expresie plină de ură.

— Tu chiar ești o englezoaică tipică din ziua de azi, nu-i așa? a făcut el, cu o voce severă și străină. O atee care vorbește despre iubire, o hedonistă care se laudă cu faptele ei caritabile pentru săraci, o intelectuală arogantă care crede că știința are toate soluțiile și care nu știe nimic despre viețile oamenilor obișnuiți, harnici și plini de bun-simț. Sari de la o petrecere la alta și de la un bărbat la altul fără să te gândești nici o clipă la familie, loialitate, siguranță. Cu câți bărbați ai fost? Douăzeci? Cincizeci? Cu câți o să mai fii? Într-o bună zi o să te trezești că nu mai poți să faci copii și că te simți singură și o să te întrebi de ce e atâta liniște la tine acasă, de ce nu sunt copii în ea. A luat o

înghițitură de apă, iar paharul îndărătul căruia i se ascundea gura îi scotea în evidență ochii bulbucați și mânia care pusese stăpânire pe el.

Cuvintele lui au izbit-o, făcându-i sufletul să se chircească, de parcă brusc s-ar fi

luptat pe viață și pe moarte, dar, deși sângele îi vâjâia prin vene, iar inima îi bubuia în piept, mintea îi rămăsese lucidă.

— Ai fi putut să mă ceri în căsătorie înainte de a-ți băga mâna între picioarele mele, a spus ea. Ai fi putut să mă ceri în căsătorie înainte să mă săruți. Zici că există niște reguli conform cărora ar trebui să-mi trăiesc viața, dar, chiar dacă ar exista, nici tu nu le știi mai bine ca mine. Mi-aș dori să existe un soi de fundație morală pe care să mă sprijin sau pe care s-o distrug dacă nu-mi place, dar nu există nimic de genul ăsta.

Privirea lui Val s-a îmblânzit, iar el s-a relaxat, de parcă demonul care pusese stăpânire pe el i-ar fi părăsit trupul, răpindu-i astfel toate cuvintele pe care își obligase gazda să le rostească.

— Dar ar putea să existe, dragă, a zis el. Acceptă să fii soția mea, acceptă să fii mama copiilor mei și o să te poți sprijini pe acea fundația morală: tradiție, bun-simț și cele zece porunci creștine.

Bec s-a ridicat în picioare înainte ca el să termine ce avea de spus.

— Nu ne potrivim, a zis ea. I-a întins o mână ca el să i-o strângă. El nu s-a clintit. Ea a spus: La revedere. Îmi pare rău că am făcut o greșeală atât de mare.

O lună mai târziu, Val l-a invitat pe Ritchie să mănânce la prânz cu el, în biroul lui. Urcând cu liftul până acolo, Ritchie a regretat că nu venise însoțit de încă cineva. Și-a vârât ecusonul de vizitator în buzunarul jachetei. Îți alegi echipa în funcție de persoana pe care trebuie s-o înfrunți, și-a zis în sinea lui. Uneori e mai bine să fii singur; în acest fel dai impresia că ai încredere în tine și că se poate avea încredere în tine. Dar uneori mai ai nevoie și de câte un aliat. Nu contează ce ar face. Uneori, când se ducea să se întâlnească cu vreun bărbat viclean, care-i dis plăcea, și nu prea știa despre ce anume o să discute cu el, Ritchie își dorea ca de partea mesei lui să mai fie și altcineva, doar așa, în chip de avantaj numeric.

Ușile liftului s-au deschis și o femeie i-a ieșit în întâmpinare. I-a zâmbit, iar el i-a urmat pașii săltăreți de-a lungul coridorului. Pașii lor nu scoteau nici un zgomot pe mocheta groasă de la acest etaj rezervat conducerii. Clădirea era un bloc înalt din beton, oțel și sticlă, construit în anii '80, dar aici, pe pereți, erau lambriuri din lemn de stejar și tablouri de – cu cine? foști redactor-șefi? O să fie bine atâta vreme cât intenția lui nu era s-o convingă pe Bec să se răzgândească, și-a spus el în sinea lui; cine știe ce beneficii putea să obțină.

— Am ajuns, a zis călăuza lui, deschizând o ușă dublă.

Ritchie a intrat, iar ușa s-a închis după el. Cea mai mare parte a încăperii era ocupată de o masă lungă și îngustă, foarte bine lustruită. Val ședea la capătul opus, vorbind la telefon. Masa era pusă pentru două persoane, cu sticle de apă, pahare, un castron cu fructe și un coș cu chifle. Când Ritchie s-a apropiat de el, Val s-a ridicat în picioare, trăgându-și scaunul cu mâna liberă, și-a încheiat convorbirea și l-a salutat, mărindu-și ochii, pe Ritchie. Pe pereții lungi ai camerei erau lambriuri identice cu cele de pe coridor. În loc de tablouri cu foștii redactori-șefi, erau pagini înrămate din revistă. Partea de jos a peretelui exterior era, în mod bizar, din sticlă – transparentă din podea până în tavan, într-un cadru de metal inoxidabil. Din capătul mesei unde ședea Val, Ritchie putea să vadă pe geam Tower Bridge, fiertura zbuciumată a Tamisei și norii gălbui sau cenușii care se prăvăliseră peste Londra, împinși de rafalele vântului de septembrie.

Val a lăsat jos telefonul, i-a strâns mâna lui Ritchie și a spus că speră să nu-l deranjeze dacă își iau prânzul în sala de ședințe. Val părea atât de binedispus, mai

volubil și mai haios decât îl văzuse Ritchie vreodată, atât de interesat de filmul cu O'Donabháin, încât Ritchie s-a destins. Val a vorbit sincer și plin de tact despre sora lui. Mai devreme spusese, trăgându-și înapoi bărbia pe când îl pironia cu privirea, de parcă i-ar fi fost greu să înghită o îmbucătură, că Ritchie probabil aflase despre despărțirea lor; iar Ritchie a zis că da, sora lui îi trimisese un e-mail din Tanzania, iar lui îi părea rău. Val a spus că speră ca Bec s-o ducă bine în Africa, că e o femeie remarcabilă și că tot ce se întâmplase între ei doi n-o să-i afecteze conversația cu Ritchie Shepherd.

Un tânăr îmbrăcat cu o tunică albă și șorț a intrat cu un cărucior și a tăiat un pui pentru ei, iar o chelneriță i-a servit cu vin. Au rămas singuri. Val și-a aplecat capul asupra farfuriei și a tăiat în două o bucățică de piept de pui, cu o mișcare ca de fierăstrău, gest care lui Ritchie i s-a părut afectat.

— Țsta e ultimul sezon al emisiunii tale? a întrebat Val, ridicând privirea și vârându-și puiul în gură.

Ritchie a simțit un gol în stomac, dar a râs.

— Nu mi-am verificat mesajele din ultimele șaiszeci de secunde, a spus el. Dar nivelul audienței nu minte. Ar fi o tâmpenie s-o terminăm.

Val a încuviințat din cap, a sfârșit de mestecat și a luat o gură de apă. Ritchie a pus furculița și cuțitul pe masă, s-a rezemat de spătarul scaunului și și-a ațintit privirea asupra lui.

— N-am auzit nimic, a spus Val. Sunt sigur că ai și tu dușmani. Nu crezi?

— Am o strategie, a zis Ritchie, luându-și iarăși tacâmurile și apucându-se să împăturească o bucată de piele crocantă ca s-o înfigă în furculiță. Nu da nimănui nici un motiv să te urască.

— Dușmani în BBC, la asta mă refer. Cei care cred că nu cheltuiesc cum se cuvine banii din abonamente pe emisiuni care asmut copiii unii împotriva

altora.

— Dar nu despre asta e vorba în Cura de înfrumusețare a adolescenților, a zis Ritchie pe un ton jovial. Asta crezi tu?

— Dar i-ai depășit deja, a spus Val. Proiectul ăsta al tău cu filmul e un demers curajos. Poate că e începutul unei noi cariere. Ai mai făcut asta și altă dată. Ți-ai schimbat stilul. I-ai pus pe gânduri. Și ai pus-o pe picioare, adică ai făcut mai mult decât majoritatea celorlalți.

„Ce vrea?“ și-a zis în sinea lui Ritchie, simțindu-se măgulit. I-a părăsit pe cei din Lazygods doar după ce trei albume la rând n-au avut succes, dar el avea acum altă perspectivă asupra lucrurilor. Lui i se părea că lăsase deoparte muzica când creativitatea îl dusese în altă direcție, deși producătorii și criticii încă mai insistau să-și continue înregistrările în studio.

— Tatăl tău a fost genul de erou britanic pe care ar trebui să-l onorăm mai des, a spus Val.

— Așa vreau să-i aduc un omagiu, a zis Ritchie, întrebându-se dacă fata o să le aducă și desert.

— Omagiu. Exact ăsta e cuvântul. Deși tipul pe care a refuzat să-l trădeze era probabil un nemernic de rahat, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. A fost loial. N-a cedat.

— Da, a spus Ritchie, încruntându-se din respect pentru suferința tatălui său. O să-mi fie greu să-l privesc în ochi pe O'Donabháin, știind ce a făcut, dar...

— E catolic? a întrebat Val.

— Cine? O'Donabháin? Lui Ritchie întrebarea i s-a părut bizară. Nu știu. Probabil.

— Presupun că era un socialist catolic din ăla, a spus Val zâmbind.

— Da, a râs Ritchie, neștiind prea bine despre ce vorbea Val. Scrie poezii.

— Doar n-ai de gând să-l lași să le citească pe post?

Lui Ritchie nu-i trecuse prin cap o asemenea posibilitate.

— Bineînțeles că nu, a zis el.

În tăcerea care a urmat, Ritchie l-a urmărit cu privirea pe Val cum adună cu cuțitul toate fărâmițele de pe farfurie, toate firimiturile minuscule, formând un morman compact pe furculiță, de parcă n-ar mai fi putut să spună nimic până când nu golea farfuria.

— Catolic marxist naționalist. Ce grămadă de aiureli tâmpite! a spus Val. E un gangster care n-ar fi trebuit să fie eliberat niciodată din închisoare. Val și-a ridicat privirea. Avea o privire blândă și iscoditoare. Dar tu, Ritchie? Tu în ce crezi?

Ritchie a râs, și-a dat seama că nu era o reacție potrivită, a aruncat o privire pe fereastră și a spus:

— În jocul cinstit. Și-a adus aminte ce anume nu-i plăcea la Val Oatman. Redactorul-șef avea mereu tendința să discute despre moralitate. Dacă-l lăsați de capul lui, te putea plectisi de moarte.

— Ce bine ar fi să existe un mare arbitru în ceruri care să te muștruluiască când piciorul tău ajunge între mingea și poartă, nu, Ritchie? a întrebat Val. Și-a lipit furculița și cuțitul, de parcă ar fi fost o foarfecă, și le-a lăsat pe farfurie, cu vârful îndreptate spre Ritchie. Și-a strâns mâinile în pumni, așezându-le de o parte și de alta a farfuriei. Poate tu crezi că există.

— Sunt agnostic, a zis Ritchie morocănos. E vreo șansă să primesc o cafea?

— Bineînțeles, a spus Val.

S-a ridicat în picioare, s-a dus la ușă și a strigat. Rămânând singur la masă, Ritchie a cercetat cu privirea paginile de ziar înrămate de pe peretele din fața lui. Și-a dat seama

că în colțul cel mai îndepărtat al camerei există o pagină dintr-un ziar fără ramă, tipărită la imprimantă sau fotocopiată și lipită pe perete cu puțină bandă adezivă. I s-a părut familiară. I-a fost greu să-i distingă conținutul. Părea să

fie dintr-o ediție specială dedicată de Val lui Ritchie și lui Karin, pe vremea când încă mai formau o trupă. Pe Ritchie nu-l mai surprindea propria-i faimă, dar i se părea improbabil ca Val să pună articolul acolo ca să-l măgulească.

Val s-a întors, aducând-o cu el pe chelneriță. Ritchie și-a dat seama că nu există nici un desert. Val nu s-a așezat, ci l-a privit de sus pe Ritchie cum își primea cafeaua. Avea mâinile în buzunare. Acoperea lumina care pătrundea prin fereastră.

— Presupun că te simți bine ca agnostic, a spus el.

Ritchie și-a amestecat cafeaua, cu o expresie sumbră pe chip, pe când chelnerița ieșea din cameră. Nici măcar un biscuit!

— Și-atunci cine îți spune dacă ai greșit cu ceva? Cum ai putea măcar să știi că ai greșit?

— Paginile alea, a zis Ritchie, înclinând din cap spre perete. Care-i criteriul?

— Vino să vezi, a spus Val. Ritchie s-a ridicat în picioare și l-a urmat pe Val până în fața primei pagini de ziar, cu un titlu care se referea la o olimpiadă din trecut. O sportivă stătea voioasă în fața aparatului de fotografiat, cu o medalie de aur în mână.

— Acum întoarce-o pe partea cealaltă, a spus Val.

Ritchie a luat cu precauție pagina înrămată de pe perete. Fusese agățată de colțuri, astfel încât să poată fi răsucită cu ușurință, iar cealaltă parte a foii să rămână expusă pe perete. Pe dos era o altă pagină. Era un reportaj despre aceeași sportivă, dar fusese scris la câțiva ani după primul. De această dată, în loc de cuvintele VICTORIE OLIMPICĂ, titlul includea A TRIȘAT și RUȘINEA DROGURILOR. Ritchie tocmai era pe punctul să întoarcă a doua pagină cu fața la perete, dar Val a spus:

— Las-o. Uită-te la următoarea.

Pe următoarea pagină era un fotomodel vestit pe covorul roșu, cu zâmbetul accentuându-i pomeții, pe când se răsucea spre aparatele de fotografiat și

aproape că-și desprindea brațele de vedeta de la Hollywood care era soțul ei. El era undeva în fundal și o privea tânjind, de parcă și-ar fi dat seama că, deși făcea sex cu ea, se căsătorise cu ea și o iubea, tot nu putuse să ajungă la partea din interiorul ei pe care el și-ar fi dorit-o. Ritchie a întors fotografia. Pe dos era o poză și mai mare cu fotomodelul, o fotografie mărită și neclară, care, cu toate acestea, îi dezvăluia pe neașteptate ridurile adânci de pe față, pe când se apleca, cu un tub înfipt în nas, asupra unei oglinzi acoperite cu praf alb.

A treia poză înrămată, care era chiar lângă pagina cu reportajul despre Ritchie și Karin, conținea un articol despre un rocker celebru din Anglia, renumit pentru

convingerile lui creștine. Lui Ritchie îi tremurau mâinile când a întors-o.

— Prea multă cofeină, Ritchie, a spus Val.

Pe dosul paginii cu rockerul creștin nu exista nimic în afară de lemnul neted. Ritchie și-a trecut palma peste el.

— Unii oameni fac doar fapte bune, a spus Val. Nu cred că spațiul ăsta o să se umple vreodată. I-a zâmbit lui Ritchie și a răsucit din nou rama cu lemnul la perete. Uită-te în continuare. Trebuie să dau un telefon.

Ritchie l-a urmărit cu privirea pe Val cum se duce în cealaltă parte a încăperii, își ia mobilul, formează un număr și apoi spune ceva prea încet ca el să audă. A rămas cu spatele la Ritchie. El s-a dus direct la articolul despre el și Karin. Ritchie a văzut că dedesubt, pe podea, era o primă pagină de ziar, înrămată, despre un politician, de parcă articolul fusese lipit de curând, în locul foii care stătea de obicei acolo. Ritchie a citit reportajul, dar îl știa pe dinafară încă de când apăruse, cu douăzeci de ani în urmă. I-a aruncat o privire lui Val, care încă mai vorbea. Lingându-se pe buze, Ritchie a ridicat puțin hârtia, care s-a desprins de pe perete, i-a îndoit un colț și și-a aplecat capul pentru a vedea dacă există vreun text pe cealaltă parte a foii.

— A, ia-o de pe perete, am pus-o acolo de dimineață, a strigat Val și și-a reluat convorbirea telefonică.

Ritchie și-a simțit inima bubuindu-i în piept. A tras de foaie, care s-a desprins de pe perete. A întors-o.

Ritchie mersese odată pe bancheta din spate, într-o mașină al cărei șofer pierduse controlul volanului din cauza vitezei prea mari, pe o șosea cu două sensuri din Scoția. Mașina ieșise învârtindu-se de pe carosabil, traversând mijlocul șoselei și cele două benzi de pe sensul opus, și coborâse pe terasamentul de pe margine. Până la urmă nimeni nu fusese rănit, dar Ritchie crezuse, pe când mașina se învârtea, că o să moară. N-a țipat, n-a strigat și nici n-a înjurat. I s-a părut că pulsul îi crescuse foarte puțin. Dar își amintea că în momentele acelea simțise o curiozitate imensă legată de cât de mult urma să sufere. Voia să simtă totul, să vadă cel mai mic detaliu al peisajului care avea să-l zdrobească și mișcărilor diverselor cutii metalice care veneau cu viteză și cu care urmau să se intersecteze în coliziunea lor. Fusese conștient de faptul că înăuntrul său se prăbușea un alt Ritchie, cu ochii înfricoșați și măruntaiele îngrozite, dar acest Ritchie era captiv într-un Ritchie dintr-o altă lume, un băiețel timid, fascinat și curios, care fugea plin de adorație spre noul lui erou, propriu-i destin. Și totuși teama, până la urmă, a fost mai mare, căci, în pofida curiozității sale, Ritchie n-a înțeles niciodată ce se întâmplase de fapt. N-a izbutit niciodată să pună faptele cap la cap, viteza camioanelor care veneau spre ei, sunetele claxoanelor lor, scrâșnetul roților, cuvintele șoferului și ale celorlalți pasageri, numărul răsucirilor, clipa când mașina s-a înclinat peste margine și

s-a îndreptat spre copaci. Iar acum Ritchie nu putea să înțeleagă cuvintele de pe pagina din fața lui. Și-a văzut propriu-i nume în titlu.

SHEPHERD

În același titlu

SEX CU COPII

Ochii i-au căzut pe primul paragraf din reportaj și acolo a văzut „arestat“ și „acuzată“. A citit de mai multe ori cuvântul „acuzată“. A luat-o de la început.

DOVADĂ

Faimosul producător de televiziune și fost solist al formație Lazygods, cântărețul Ritchie Shepherd

Corect, și-a zis el în sinea lui.

Shepherd, 40 de ani, a primit vizita unor detectivi

Chiar avea 40 de ani? Ce ciudat i se părea să vadă numărul tipărit. Ce ciudat că li se spunea detectivi, un cuvânt atât de bizar.

La conacul lui din Hampshire de 2,5 milioane de lire sterline

Plătise trei milioane într-o singură tranșă și fusese un chilipir. Doar oamenii de prost gust locuiau în conace. El nu era de prost gust.

SHEPHERD

REȚINUT DE POLIȚIE

SEX CU COPII

DOVADĂ

„Da“, și-a zis el în sinea lui. „Chiar așa scrie! Ce ciudat!“

unde locuiește împreună cu soția lui, fosta vedetă din Lazygods, Karin Olsson, și cu cei doi copii ai lor.

Oare cine era bărbatul ăsta, monstrul ăsta, care are copii și a făcut sex cu un copil?

N-ar fi trebuit să i se permită una ca asta, și-a zis în sinea lui Ritchie.

Shepherd, fiul eroului din forțele speciale ucis, căpitanul Greg Shepherd, a fost dus la secția de poliție Paddington Green din Londra, unde a fost reținut toată noaptea.

Cât de rușine i-ar fi fost probabil tatălui acelui bărbat. Acel Shepherd era el. Dar încă nu era el.

— Nu sunt prea sigur că o să-i pun titlul ăsta, a spus Val, care între timp venise în spatele lui. Oamenii ar putea crede că e despre cineva care păzește oi[8. Dar bineînțeles că asta ar atrage perversii, adică și mai mulți cititori. Tu ce crezi?

Ritchie și-a răsucit capul. Val și-a dat puțin capul pe spate, a zâmbit și a ridicat din sprâncene.

— Ai de gând să publici asta? a întrebat Ritchie.

— Uite, a spus Val, arătând spre partea de sus a paginii de ziar. N-am scris nici o dată. S-a încruntat la Ritchie. Mă surprinde că mă întrebi asta. N-ai fost arestat pentru pedofilie. Nu-i așa? Sau am ratat eu un articol?

— Asta e o chestie de prost gust, a zis Ritchie.

— Nu înțeleg, a spus Val. Asta vrei tu să spui? Nu înțelegi de ce facem asta?

— Îmi trec prin cap vreo două motive și amândouă sunt inacceptabile.

— Continuă. Val încă mai zâmbea, iar vocea lui era blândă și amabilă.

— Păi, unul din ele este că e ilegal.

— A, interesant. Hai să revenim la asta, bine? Și celălalt?

— O glumă.

— O glumă! Val a încuviințat din cap și s-a uitat într-o parte. A făcut un pas în spate și s-a întors pentru a-l privi în ochi pe Ritchie.

Val a ridicat brusc vocea, a început să țipe, aproape să urle, atât de strident, încât lui Ritchie nici nu i-a venit să creadă că asemenea sunete ar putea să iasă din gura unui om.

— Ai cea mai mică idee despre ce e bine și ce e rău, Ritchie? Ritchie s-a uitat la el. Ți-am pus o întrebare, în pizda mă-tii, puțoi laș ce ești! Știi diferența dintre bine și rău?

Gura lui Ritchie s-a căscat fără ca el să-și dea seama de asta.

— Bineînțeles că da, a zis Ritchie. Nu-i nevoie să...

— Să nu cumva să-mi spui tu mie ce-i nevoie și ce nu-i nevoie să fac, căcăcios nenorocit ce ești! Grăsan de rahat! Labă tristă și fără talent! Știi ce-ar trebui să faci când vorbești cu mine, puțoiule? Să stai în genunchi. Ai obligato să ți-o sugă în timp ce burta-ți atârna peste ea, puțoi samavolnic și tiran ce ești? Trebuie să fii un bărbat jalnic și de rahat ca să pui un copil să ți-o sugă.

— Stai puțin, a mormăit Ritchie, iar cel mai surprinzător lucru i se părea faptul că urletele lui Val, privirea terifiantă ațintită asupra lui și violența limbajului îi slăbeau puterile, îl făceau concret să cedeze, căci i se părea că membrele-i plutesc, iar trupul îi dârdâia în loc să se încordeze ca să se apere. Iar când s-a petrecut cel mai surprinzător și mai cretin lucru, adică Val a venit la el și l-a lovit năprasnic peste falcă cu dosul palmei, lui nu i s-a părut nici surprinzător și nici o tâmpenie, la fel cum nu i s-a părut surprinzător nici că s-a prăbușit la podea și a rămas acolo, nici întins, nici în șezut.

— Întreabă-te de ce am puterea asta asupra ta! Haide, întreabă-te, nenorocitul! a spus Val, privindu-l de sus. Cum de, deși eu te-am lovit, tu nu ripostezi, cu toate că ești un laș nemernic, care terorizează fete, obligându-le să facă sex cu el? Pentru că ai greșit. Acum știi diferența. Pot să văd că-ți plângi de milă. Îți imaginezi că și ceilalți ți-ar plânge de milă, nu? Uitați-vă la sărăcuțul de Ritchie, care se ascunde de jurnalistul ăla diabolic de la ziarul de scandal. Uitați-vă la el cum e încolțit și cum i se invadează intimitatea. Tu ai fost, Ritchie. Tu ai făcut asta. Vocea lui Val s-a mai împlânzit. Dacă nu ești credincios, dacă nu crezi în puterea de pe o altă lume, care te judecă, normal că se întâmplă așa ceva. Tu nu crezi în Dumnezeu, așa că, atunci când înșeli, minți și terorizezi fete, nu există nimeni care să te pedepsească. Doar eu. Și-a îndreptat cravata și a netezit-o. Așa e, acum ridică-te în picioare. Fii curajos. Probabil că pentru tine asta a fost o experiență îngrozitoare. Domnul Oatman s-a pierdut cu firea.

Usturimea din falca lui Ritchie îi limpezea mintea. Subita blândețe din discursul lui Val și noua bunăvoință din privire i s-au părut atât de binevenite, încât se simțea recunoscător. Aproape că-i venea să plângă. Își plângea de milă.

— De ce faci atâta pe evlaviosul? l-a întrebat el.

Val a râs.

— Așa mai merge. Vino și stai jos. N-am prea mult timp la dispoziție, dar hai să discutăm despre câteva lucruri. A mototolit pagina cu mâinile, s-a dus la masă și a golit castronul cu fructe. Portocalele și nectarinele s-au rostogolit pe lemnul lucios și au căzut pe podea. Hai să vedem cât de eficiente sunt detectoarele de fum, a spus el. A scos o brichetă din buzunar, a pus

ghemotocul de hârtie în castron și i-a dat foc. Hârtia a ars repede de tot, cu o vâlvătaie orbitoare. După câteva clipe, în castron nu mai rămăseseră decât niște fărâme negre.

Val s-a uitat în sus, la tavan.

— Nu sunt stropitori aici. Dacă ar fi un incendiu, am muri cu toții, a zis el pe un ton voios.

— Ai de gând să-l publici?

— După cum cred că am spus deja, nu putem publica un reportaj care nu-i adevărat. N-ai fost arestat.

— Știi ce vreau să spun.

— Am doar cinci minute la dispoziție, Ritchie. Hai să ne imaginăm că eu știu că tu ai futut o fată de cincisprezece ani. Hai să ne imaginăm că public articolul. Ești arestat, ești dat în judecată, ești umilit în public, ajungi la pârnaie, căsnicia ta e distrusă, trebuie să te lupți cu soția ta pentru custodia copiilor, îți pierzi conacul, BBC-ul te concediază, ești mânjit cu noroi la televizor; ți-ai făcut o carieră pe spatele adolescenților, dar acum nu mai ai voie să stai în preajma lor și nimeni nu te mai ia în serios în emisiunile pentru adulți; filmul tău e un eșec pentru că bărbatul care ți-a ucis tatăl e un bun familist și nu acceptă ca un pedofil să-i ia un interviu; și... păi, nu mai știu ce s-ar întâmpla după asta, Ritchie. Ai de gând să spui și tu ceva?

— Nu sunt pedofil. Să nu-mi mai spui așa.

— După cum spuneam, n-am timp. Probabil că după aia ai încerca să câștigi niște bani din turnee. Dar ca muzician tu niciodată n-ai fost prea talentat, nu-i așa? Karin compunea piesele și scria textele, pe ea veneau s-o vadă. Acum hai să ne imaginăm altceva. Știi că tu te-ai futut cu o fată de cincisprezece ani și nu public nimic și nici nu spun nimic poliției. Asta ar însemna că ascund o infracțiune. Am încălca legea, Ritchie. S-a întrerupt și s-a uitat la Ritchie, de parcă și-ar fi dorit să nu fie acolo.

— Mă întreb, a zis Ritchie, ce-ai aflat despre anumite chestii care poate s-au

întâmpilat sau poate că nu.

— E bine că nu ești sigur, a spus Val. Îmi place asta. Așa îmi dau seama dacă fac ce trebuie. Stabilesc niște limite clare. Te ajut să identifici momentul când poți să dai de belea. Dar tu știi ce ai făcut, desigur.

— Tu m-ai invitat aici.

— Sunt vremuri grele pentru ziare, a spus Val. Ne luptăm ca să supraviețuim. Nu ne putem permite să nu publicăm un articol de senzație. Trebuie să-l înlocuim cu unul despre altceva.

— Adică despre ce?

— Despre sora ta.

Vârfurile degetelor lui Ritchie au ciupit marginea mesei. Nu era în stare să se uite la Val.

— Deci totul se reduce la tine și la Bec, a zis el.

— Nu prea știu la ce te referi.

— Las-o în pace, a zis Ritchie. N-a greșit cu nimic. N-a rănit niciodată pe nimeni. E o femeie de treabă.

— Mă bucur să aud asta, a spus Val. Cu mine a fost o nemernică clasa întâi. Ți-a zis că ne logodiserăm?

— Nu. Faptul că-și redobândise capacitatea de a minți îl făcea pe Ritchie să se simtă

mai sigur pe el. Nu mai fi atât de meschin, a zis el.

— Mă bucur să aud că-i ești loial, a spus redactorul-șef. S-a aplecat spre masă, și-a împreunat mâinile pe tăblia din lemn și a coborât vocea. Dacă Bec e atât de cumsecade cum spui tu, atunci n-are de ce să-și facă griji din pricina noastră.

— A noastră? Fața lui Ritchie s-a încrețit. Ești...

— Taci! s-a răstit Val. Stai. A zâmbit. Bineînțeles, nu prea știu ce aveai de gând să spui, dar n-am putut să te las, probabil, până nu știu câte ceva despre ce vrei să îți secret față de public. Spui că există ceva?

— Nu.

— Bine. Asta-i bine. Păi, nu știu sigur, dar probabil că în următorul an o să renunțăm la un articol bun. Doar la unul. Așa că, dacă nu facem rost de altul, atunci vom fi nevoiți să-l folosim pe cel de rezervă.

— Iar, dacă faci rost de altul, cel de rezervă ajunge în coșul de gunoi.

— Probabil că da. Dacă fac rost de altul în următoarele douăsprezece luni.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a zis Ritchie.

— Numele cui? a spus Val, cuprinzându-și urechea cu mâna.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e sora mea! Suntem rude de sânge! Pe când rostea aceste cuvinte, care fără doar și poate că erau adevărate, l-a străpuns o senzație de groază și rușine, aidoma unui pui pe punctul să iasă din găoace, care se zvârcolește în ou. Nu e vedetă. Nu... merită să apară în ziare.

— Încă nu, a spus Val.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Adu-mi ce poți, Ritchie. Nu ești într-o poziție prea bună. S-a ridicat în picioare. Am căutat numele copiilor tăi. Am fost surprins când am aflat că pe fiica ta o cheamă Ruby. Eram sigur că pe fetița ta o cheamă Nicole.

— Fă ce vrei, a zis Ritchie. N-am de gând să fiu informatorul tău și să-mi spionez familia.

S-a întors la studio și a lucrat până la ora șapte, inundându-și angajații cu o amabilitate exagerată și cu crize de furie. Ei au observat că, indiferent ce i-ar fi spus cineva, el părea să nu audă nimic. Pe drumul spre Petersmere, ploaia

dădea consistență vântului. El și-a admirat ultimele cuvinte adresate lui Val, de parcă ar fi fost un cadou pe care-l aducea acasă.

Copacii vuiiau sub furtună când Ritchie s-a dat jos din mașină. În casă luminile erau aprinse și străluceau ferm în cercevelele lor albe și solide. Își uitase cheile și, pe când se adăpostea în pragul ușii, așteptând să fie lăsat înăuntru, o rafală l-a împroșcat în spate cu stropi de ploaie. Karin a deschis ușa, iar Ruby, îmbrăcată în pijama, era în spatele ei, desculță și refuzând cu încăpățănare să se culce, iar el a intrat în căldura și miresmele

cinei dinăuntru. A luat-o în brațe pe Ruby și a dus-o la masă, cu mâinile ei gingașe și răcoroase în jurul gâtului lui. Mai târziu, plecând pentru cât mai puțină vreme de lângă soția și copiii lui, i-a trimis un mesaj lui Val. „Nu te grăbi să faci nimic“, a scris el

PARTEA A DOUA

Despre Alex Comrie, toboșarul din prima trupă a lui Ritchie, se zicea că e oarecum un geniu, dar nu ca toboșar. Însă Alex ținea bine ritmul, iar Ritchie se întrebese cum de căpătase simțul ritmului la tobe fără să aibă implicit și capacitatea de a dansa. Pe ringul de dans, Alex își storcea trupul lung și subțire într-un tub îngust, își lipea mâinile de corp și, ținându-și picioarele lipite unul de altul, în loc să se miște în ritmul muzicii, el doar își bălăngănea mâinile, dădea din vârful nasului și mergea clătinându-se rapid prin cameră, aidoma unui pinguin care se grăbea să ajungă apa mării.

Venise la Londra, la King's College, la vârsta de șaptesprezece ani, de la o școală cu o singură etnie din Scoția, cu reguli stricte, unde profesorii purtau robe negre plisate și îi pedepseau pe copii pentru micile lor pozne, bătându-i la palmă cu curele speciale din piele. Mama lui Alex, Maureen, o emigrantă englezoaică din clasa mijlocie, nu știa

prea bine dacă să fie îngrozită de această violență sau încântată că fiii săi erau supuși unui ritual băștinaș al durerii, asemenea populației Satere Mawe din Amazon, unde, citise ea, băieților li se testa masculinitatea cu mânuși umplute cu furnici pișcătoare. Însă doar cel mai mic dintre copiii ei, Dougie, cel mai popular, era bătut cu cureaua. Alex își dorea să simtă usturimea loviturilor de curea în palme și resemnarea care le însoțea, dar profesorii îl iubeau prea mult pentru a-i face acest serviciu al cruzimii. Lumea îl plăcea destul de mult, iar el avea o profunzime ciudată care le atrăgea pe fetele timide și sumbre, deși nu lua parte la serile de dans organizate de școală și n-a învățat niciodată să dea cu piciorul în minge.

Trupa Gorse[9] n-a supraviețuit decât câteva luni. Se numea Gauze, dar, când Ritchie a cunoscut-o pe Karin, pe când ea cumpăra coarde de chitară pe Charring Cross Road, n-a înțeles bine numele și i-a spus că îi plac foarte mult florile acelea galbene. Din acel moment, Ritchie a declarat că trupa s-a numit dintotdeauna Gorse și a și crezut în ce spune. Au cântat prin cârciumi și prin săli studentești, înainte ca Ritchie să renunțe la facultate și să înființeze The Lazygods împreună cu Karin. Alex, care dintre toți foștii lui colegi de trupă i se părea cel mai puțin talentat, a fost singurul cu care a ținut legătura după

aceea.

Alex putea să mânuiască bețele la fel de bine ca orice băiat multidextru, care avea părinți toleranți, o cameră a lui și energie de consumat, primise tobele cadou când împlinise doisprezece ani și se uita la Top of the Pops și la Whistle Test. Când a plecat la King's ca să studieze biologia moleculară, și-a luat și tobele cu el de teamă să nu pară un autist stângaci fiindcă alesese știința ca obiect de studiu. Oare vocația lui de a-și vârî nasul în codurile atomilor vieții, de a separa moleculele oamenilor și apoi de a le pune la loc avea să-l împiedice să și-o trăiască? Își vedea colegii cum se preschimbau în fetișiști rigizi, cu specializări extrem de limitate, și se întreba ce avea să se întâmple cu el. S-a lăsat dus de ritmul trupei rock, pentru a dovedi că destinul nu-i înlocuise pasiunile cu datele științifice.

Pe timpul zilei, povara curiozității de pe umerii lui îl îndemna să studieze jurnale, ecuații și algoritmi. Învăța. Își depășise colegii și profesorii. În mintea lui, celula umană devenise un loc printre ale cărui opere era în stare să hoinărească de parcă ar fi fost reale. Noaptea, împreună cu trupa, își revendica dreptul la un suflet rebel și la un spirit neîngrădit, însușiri pe care considera că artiștii le au din naștere. Pedepsea tobele până când sudoarea i se prelingea pe spinare, iar încheieturile mâinilor îl dureau.

La o duzină de mici spectacole ale trupei Gorse, mulțimea a dansat pogo în fața siluetei de șoim a lui Alex, care schingiuia tobele și talgerele în partea din spate a scenei, cu ciuful lui de păr negru, drept și vopsit pe alocuri în roz săltându-i în creștetul capului în ritmul pătrimilor, dar nu se putea lăsa absorbit de muzică, așa cum

făcea Ritchie. Părea că se predă ritmului, că viața măsurată de bătăile inimii sale și viața creată de muzică deveneau, pe durata unui cântec, una și aceeași, dar nu era așa. Nu putea să-și înăbușe intelectul. Nu putea doar să existe. Avea îndoieli și temeri, la fel ca orice persoană de optsprezece ani, dar și le examina de parcă ar fi aparținut altuia, unei persoane de care nu-i păsa deloc. Obsesiile studenților mocneau incandescente de dorință și nevoie, așa era și la el, dar înăuntrul lui, de ce și cum se așterneau peste mormanul de cărbuni încinși, stingându-i.

A înțeles greșit. Clivajul din el nu era între om de știință și artist, ci între

concentrare și zăpăceală. Când își aduna toate luminițele împrăștiate ale atenției și le îndrepta către o femeie, era fascinat. Mai târziu ea își dădea seama cât de ușor îi zburau gândurile. De-a lungul anilor și relațiilor sale succesive, iubitele lui, pe când mergeau și vorbeau cu Alex, care își ținea brațul în jurul taliei lor, simțeau că afecțiunea lor devenea brusc egală ca importanță cu alte preocupări temporare precum omniprezența porumbeilor fără picioare, sensul literelor de pe capacele de canal, semnificația socială a catifelei reiate sau schimbarea standardului pentru plăcuțele cu numere de înmatriculare ale mașinilor. Dacă cuplul supraviețuia, ea mai afla și cu cât firesc era Alex în stare să reducă relația la o strictă funcționalitate atunci când i se năzărea, ca să se poată concentra asupra povestirilor contradictorii ale dobitocilor de biostatisticieni, pe care încerca să și le assembleze în minte. Cel mai bine lucra când o mică parte a minții lui era preocupată de o activitate concretă și monotonă, ca mersul pe bicicletă pe un traseu familiar sau pocnitul din degete. Cântatul la tobe nu-i adusese lui Alex personalitatea temporară de artist spontan la care sperase, ci, în chip de activitate frenetică, îl ajuta să gândească.

Gorse a mai supraviețuit doar câteva săptămâni după plecarea lui Ritchie. Studiul înghițea mult din timpul lui Alex, așa că a renunțat la repetiții, apoi a părăsit trupa. Faima lui Ritchie a crescut vertiginos. Cei doi bărbați n-ar fi ținut legătura unul cu celălalt dacă Ritchie nu l-ar mai fi căutat și dacă Alex n-ar fi cunoscut-o pe Bec.

Alex avea douăzeci și cinci de ani, iar cerneala încă nu se uscaser bine pe diploma lui de doctorat, care acum era rulată și vârâtă într-un tub. Ritchie le-a făcut cunoștință degajat, fără să se gândească nici un pic la o potențială atracție între ei, dar crezând că aiurelile științifice o să curgă de la unul la altul, aidoma curentului prin cabluri conectate între ele. Uitase că sora lui nu mai era o școlăriță. Putea să simtă excitația altora, dar era complet orb la interesul bărbaților față de sora lui de optsprezece ani. Avea aceeași imagine despre ea ca în urmă cu mulți ani. Fără s-o conștientizeze i se părea că sânii ei bine conturați și rotunjimea șoldurilor sunt un soi de boală a copilăriei târzii care o umflase pe sora lui de paisprezece ani și care până la urmă avea să-i treacă, făcând-o să revină la vârsta de paisprezece ani. Proiecta lipsa lui de interes sexual

pentru ea în tot restul populației masculine, fără discriminare.

Odată, pe când ea avea șaptesprezece ani, o văzuse pe când se pregătea să plece de acasă îmbrăcată cu un tricou și îi spusese că ar putea să împrumute niște brățări de la Karin, iar ea a părut să nu înțeleagă când el a bolborosit: „Nimeni nu mai iese în oraș fără brățări pe mână“. „Cicatricile de pe închietura mâinii ei o să-i stânjenească pe ceilalți“, își zisese în sinea lui. Oamenii s-ar fi putut gândi că se taie și ar fi putut să creadă că și ceilalți membri ai familiei o făceau.

Mirosul amărui al pielii sale care ardea, însoțit de o durere intensă, clară și pură, îi dăduse o senzație de ușurare lui Bec în copilărie, pe când era furioasă pe tatăl ei pentru că murise și fiindcă o făcuse să simtă milă pentru singurătatea din ultima oră a vieții lui. S-a prins repede că exista o ironie legată de pielea tânără: era foarte plăcut s-o strici! Dar, când a început facultatea, cicatricile nu erau nici mari și nici crestate, nici măcar nu erau atât de ușor de observat pe cât i se păruse lui Ritchie. Bec aproape că nici nu-și mai amintea că erau acolo, era mai rușinată de faptul că erau îngrijite decât că și le făcuse.

Alex fusese surprins când primise invitația la petrecerea de lansare a celui de-al doilea album al lui Lazygods, Windfallen. În șapte ani, în închipuirea sa, amintirea lui Ritchie, cel din adolescență, se transformase în concordanță cu statutul de vedetă dobândit între timp de acesta. Alex credea că ar fi trebuit să recunoască încă de la început talentul lui Ritchie. Își amintea că Ritchie fusese energetic, generos, încrezător în forțele proprii. Își mai aducea aminte și de vocea lui, cu nimic ieșită din comun, de stilul lui imatur de a cânta la chitară și de modul greoi în care compunea cântecele, dar credea că el, Alex, era cel care se înșela, nu milioanele de oameni care cumpăraseră Fountain. Când Alex a abandonat cariera de toboșar pentru a deveni un călător biomatematician pe tărâmul încă necartografiat al celulei umane, iar Ritchie a renunțat la universitate și a semnat contractul pentru un album, părea că ei doi aleseseră să intre în două lumi care nu mai aveau cum să se intersecteze. Nu contează că Ritchie îl tot suna, îi pomenea numele în interviuri sau îl invita printre artiști la evenimente precum această lansare, Alex se așteptase ca relația lor să se încheie în orice moment.

Petrecerea avea loc într-un nou hotel de lux, vizavi de Hyde Park. Alex a

intrat în recepție, îmbrăcat cu o pereche de blugi ruși în genunchi, teniși Converse, un tricou și un sacou negru de la un costum, așa cum se îmbrăcase în adolescență, pe când cânta la tobe, un stil despre care avea impresia că atrage atenția studenților acum, când ajunsese să fie dr. Comrie, biologie celulară, cercetător începător, cu propriu-i birou în King's și care preda cursuri. Tricoul era o vechitură de la Primal Scream, iar ochii negri ai măștii Screamadelica se decoloraseră, la fel cum și roșul devenise roz. Sacoul era nou. De câteva luni purtase prin campus pe rever o insignă pe care scria Nu-i așa că viața-i

ARN-ică?, dar înainte de a pleca spre petrecere a schimbat-o cu vechea insignă, de pe vremea lui Gorse, pe care scria Eu sunt Nico.

Speranța i s-a retreziț înșă când fata drăguță de la ușă i-a găsit numele pe lista cu invitați și i-a făcut semn să intre în barul din Metropolitan, care scânteia plin de invitați și duduia de cuvintele acestora. Numele lui era doar unul dintr-o mie, dar el avea convingerea că încă mai era recunoscut ca făcând parte dintre muzicieni. Își legase soarta de tagma cercetătorilor în biologie celulară, iar ei își doreau ca el să facă parte din rândurile lor, înșă colegii lui nu-l prea încântau. Ce bine ar fi, și-a zis în sinea lui, cu inima bubuindu-i în piept, ca muzicienii să descopere frumusețea sălbatică a oceanului submicroscopic. Ce bine-ar fi fost ca ei să înțeleagă că toate cântecele lor despre iubire, moarte și suferință n-ar fi devalorizate dacă s-ar concretiza în [10. adozinul trifosfat

Și-a trecut degetul mare și vârfulurile celorlalte degete de la mână peste condensul de pe pahar și a studiat suprafețele din încăpere, de parcă ar fi citit în tăcere lista de ingrediente de pe un pachet cu cereale pentru micul dejun: fălci pline de puf, bucle date cu gel, gambe încordate din cauza tocurilor, ochelari cu lentile fumurii, tatuaje caligrafice, umeri dezveliți, inele mari. Dintre cei de acolo, îi cunoștea doar pe Karin și pe Ritchie, care discutau cu chitaristul și compozitorul unei trupe ce scosese mai multe piese de succes, una după alta, ultima apărând doar cu câteva luni în urmă. Doar moartea unei prințese îi alungase din pagina întâi a ziarelor. Alex s-a dus la ei, luând hotărârea să nu-i pese de părerea pe care o avea despre el prietenul celebru al amicilor săi celebri, iar Ritchie și Karin l-au salutată și apoi i-au făcut cunoștință cu vestitul Noel.

— De ce spuneți mereu cât de mult vă plac cei de la Beatles? l-a întrebat Alex pe Noel înainte de orice altceva, cu o agresivitate neintenționată. Parcă ați ruga lumea să vă judece în funcție de cât de buni au fost alții.

Sprâncenele zbârlite ale lui Noel s-au înălțat un micron.

— Alex spune ce gândește, a zis Ritchie.

Noel a râs.

— Mai spune-mi o dată cu ce te ocupi, a zis el.

Lui Alex i s-a uscat gura și a sorbit de mai multe ori din paharul cu șampanie, furios pe sine însuși pentru că-și permisese să se poarte atât de familiar cu un om celebru, căci, din dorința de a-l impresiona, nu izbutise să-l impresioneze, iar cuvintele lui nici măcar nu ajunseseră până la el, iar acum i se părea că venise de pomană.

Un bărbat și o femeie, pe care Alex nu-i cunoștea, s-au alăturat grupului. Alex nu le-a fost prezentat, așa că a sfârșit prin a se uita în pământ. Picioarele celor șase oameni formau un cerc care-i amintea de membrana unei celule. A urmărit cu privirea cum celelalte zece picioare se îndepărtau de el, milimetru cu milimetru, cercul se deschidea pentru a-l respinge, aidoma unei vezicule pline de molecule-deșeuri care erau

eliminate din stratul fosfolipid, apoi închizându-se și lăsându-i picioarele în afara lui. Alți umeri erau în fața umerilor lui, blocându-i accesul.

A făcut un pas în spate, meditănd la baletul proteinelor și uitând de furia lui. Voia să se așeze și să cugete. În apropierea unei banchete curbe, pusă de-a lungul peretelui din partea opusă a camerei, chipul unei tinere i-a atras privirea și și-a amintit ce speranță lacomă nutrise când intrase în bar. Femeia își înclina obrajii trandafirii și clăia de păr negru și cârlionțat, de lungime medie, spre un bărbat îmbrăcat cu costum și cravată. Pe Alex l-a deranjat că ochii aceia mari și închiși la culoare nu-l priveau pe el și nu-i zâmbeau, că nu pe el îl asculta ea. Lui Alex i se părea că bărbatul, deși era mai frumos îmbrăcat decât el, îi semăna foarte mult, iar ea probabil că abia îl cunoscuse. A simțit un junghi de gelozie din cauza faptului că n-o zărise mai devreme.

Pe urmă Ritchie a apărut lângă el și a spus:

— Vino s-o cunoști pe sora mea. Și ea e cu știința. L-a dus pe Alex lângă femeia pe care el o privise, i-a prezentat sub numele de Bec și l-a alungat de lângă ea pe celălalt bărbat.

Bec i-a zâmbit și lui Alex în felul acela înțelegător, iar preț de o clipă el a avut senzația că a pășit pe marginea unei clădiri înalte și, descoperind că bariera pe care se așteptase s-o găsească între el și priveliște nu exista de fapt, a amețit.

— Minunat, a spus el.

— Ce e minunat? a întrebat Bec, înclinându-și capul într-o parte.

— Am o teorie despre conversații conform căreia, atunci când cunoști pe cineva, ar trebui să spui primul lucru care-ți trece prin cap ca să deschizi discuția. Dacă cealaltă persoană nu vrea să vorbească despre asta e problema ei.

— Nu cred că am mai cunoscut până acum pe cineva care să aibă o teorie despre conversații. Așa că primul lucru care ți-a trecut prin cap a fost minunat?

— Primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost cum am putea cuantifica lucrurile despre noi care să sugereze celor de aici că nu suntem vedete rock? Iar pe urmă am avut revelația că ar trebui să încerc să-mi fac interlocutorul să spună la ce se gândește. Mi s-a părut o idee bună și nu m-am putut abține să n-o exprim cu voce tare.

Bec a meditat puțin.

— Și noi am putea fi vedete, a spus ea. Obişnuiam să cânt Just Can't Get Enough și să mă înregistrez pe casetă.

Alex a primit mesajul transmis de ochii ei ațintiți asupra alor lui, cum că n-ar trebui s-o obosească. „E pregătită să ia totul în serios“, și-a zis el în sinea lui și și-a pus în valoare personalitatea, vorbindu-i jumătate de oră fără oprire.

Și-a făcut un rezumat al carierei, și-a prezentat pe scurt familia și i-a împărtășit ideile despre evoluția organismelor pluricelulare. I s-a părut că lucrurile merg bine: ea ridica din sprâncene

părând interesată, iar modul în care își împreunase brațele îi sugera că se concentrează. L-a întrerupt pentru a-l întreba unde sunt băuturile. Alex i-a promis să-i aducă un pahar cu vin, dar când s-a întors de la bar n-a mai găsit-o. Probabil că fusese nevoită să plece.

În zilele care au urmat, el s-a gândit întruna la ce făcuse ca s-o alunge de lângă el și s-a întrebat cum ar putea să ia legătura cu ea. Ea era tânără, totuși el avea doar cu șapte ani mai mult ca ea. A făcut rost de adresa ei de la Ritchie, spunându-i că-i promisese să-i trimită un articol și i-a expediat o scrisoare de cinci pagini în care critica în detaliu toate lucrurile pe care își amintea că i le spusese. „Iar în ce privește familia mea“, a încheiat Alex cu ceea ce el a considerat că e o frumoasă înfloritură retorică, „evident că nu mă interesează deloc“.

Ea nu i-a răspuns. El a avut impresia că a descoperit o nouă formă de spațiu – o altă dimensiune sau un alt continent ori un tip de celulă umană, care se supune unui set diferit de legi – pe care el trebuia să-l exploreze, dar care aparținea, într-un mod surprinzător și unic, unei singure persoane la care el nu putea să ajungă. Iar ea i se părise atât de deschisă. N-avea telefon, îi spusese Ritchie; el avea de gând să-i dăruiască un mobil de Crăciun. Alex bănuia că cei din Cambridge îi rezervaseră o adresă de e-mail, așa că a trimis mesaje la r.shepherd și b.shepherd sau becshepherd și shepherd.r și la încă o duzină de @cam.ac.uk, întrebând-o dacă ar vrea să se vadă cu el. A primit un refuz tăfnos de la un oarecare profesor Shepherd de limbă și literatură greacă, iar o săptămână mai târziu, Bec i-a scris că era prima persoană de la care primise vreodată un e-mail. Îi părea rău că nu-i răspunsese la scrisoare, dar era foarte ocupată, și spera că el e sănătos.

În esență, era de părere Alex, societatea pretindea ca în relațiile romantice să faci un lucru concret, care era în același timp surprinzător și stereotip. Muzica avea să fie metoda seducerii. Urma să-i arate lui Bec că putea să interpreteze piesa de teatru a pasiunilor la fel de bine ca un poet.

Avea vechea mașină a mamei lui, un mic Peugeot alb, cu tabla puțin îndoită

într-un colț, unde se izbise dând cu spatele într-o babă joasă de cheu, pe un feribot care transporta amazoane la festivalul One Earth din Stoneheaven. A cumpărat o hartă cu străzile din Cambridge și s-a dus cu mașina acolo, ca să vadă unde locuiește Bec. Spre norocul lui, ea își închiriasse o cameră într-o casă care avea o grădină mare, plină de copaci, tufișuri și alte plante perfecte pentru o serenadă.

A căutat pe Excite și a aflat când urma să fie lună plină, într-o joi de la mijlocul lunii octombrie. În acea noapte, la ora zece, și-a pus echipamentul în mașină și a plecat din Londra, ajungând la casa lui Bec puțin înainte de miezul nopții. Un strat gros de nori se așternuse peste oraș și nu se zărea nici o urmă de lună. Toamna alungase privighetorile

și decimase trandafirii. Frunzele căzuseră deja, iar cele care mai rămăseseră în copaci erau răzlețe și galbene.

Alex și-a scos pe rând instrumentele și le-a pus pe trotuar lângă zidul jos care înconjura grădina. Strada era tăcută, treceau puține mașini, dar era mărginită de multe locuințe studentești. Alex a fluierat, a fredonat, a țâțâit din limbă, a pocnit din degete și și-a adunat gândurile împrăștiate, fugind de colo-colo, pe când cânta melodia din reclama la Asda, „Prețurile-s mici așa că vino aici, așa-s prețurile la Asda“. Și-a zdrăngănit monedele din buzunar. Ța-cling-cling. Studenții treceau pe lângă el, mergând pe jos sau pe biciclete, sporovăind cam amețiți. Se uitau la tobele lui, apoi îi aruncau o privire și își continuau drumul. De îndată ce strada se golea, el mai arunca peste zid câte un instrument. Încetul cu încetul și-a dus în grădină tot echipamentul: premierul, basul, talgerele, suportul, pedala și scaunul, a aruncat o ultimă privire în preajmă și a sărit în grădină.

A găsit un loc întunecat sub un castan parțial ascuns vederii de tufișurile de pe stradă și de poteca ce ducea la ușa din față, dar complet vizibil de la ferestrele de la etaj. Și-a montat instrumentele, a căutat printre frunzele jilave un loc neted pentru pedală, cu degetele înțepenite de frig. Era aproape gata și își târa scaunul spre tobe când a auzit pași și voci pe potecă. A văzut două femei care se îndreptau spre ușa din față. Una din ele era Bec, care purta un pardesiu vechi și o căciulă țuguiată. Alex a încremenit, având impresia că inima lui agitată o să explodeze.

Bec s-a oprit, s-a întors spre el și s-a zgâit în beznă.

— Cine-i acolo? a întrebat ea.

— Ce se întâmplă? a făcut prietena ei, o femeie slăbănoagă, cu părul scurt și blond și cu mâinile înfipite în buzunarele unui pardesiu legat cu curea în talie.

— E cineva în tufișuri.

— Ar trebui să intrăm în casă, a zis prietena lui Bec, înșfăcând-o de cot.

— Cine-i acolo? a făcut iarăși Bec.

Alex s-a întrebat dacă n-ar fi mai bine să rămână așa nemișcat ore întregi, ca nimeni să nu-l vadă.

— Ar trebui să intrăm în casă, a spus prietena. Ca să nu fim violate.

— N-o să fiți, a spus Alex. Cele două femei au țipat și s-au retras. Alex a făcut câțiva pași în față, astfel încât ele să-l poată vedea, iar vârfurile pantofilor săi au despicat frunzele jilave cu un sunet de șarpe. N-o să fiți, a repetat el.

— Ce cauți aici? a întrebat Bec.

— Mă cunoaște, i-a spus Alex celeilalte femei.

— Ai adus tobe, a spus Bec.

— Eu intru. Te descurci? a întrebat prietena.

— Îl cunoaște pe fratele meu, a spus Bec, iar prietena ei a intrat în casă. Bec și-a împreunat mâinile și a venit până la locul unde își montase Alex tobele. Cred că ți-a luat mult timp să faci asta, a zis ea.

Alex a ridicat din umeri și a înghițit în sec. În mintea lui sălășluiau gânduri magnifice, care i-ar fi plăcut lui Bec, dar pe care nu le putea obliga să iasă pe crăpătura îngustă a gurii lui.

— Însă tobele nu prea mă încântă așa, doar ele, a spus Bec.

— Nu știi să cânt la alt instrument, a zis Alex.

Un strop de ploaie i-a căzut pe obraz.

— Camera mea e în cealaltă parte a casei, a spus Bec. Și-a vârât mâinile în buzunare și a privit peste umăr spre ușă, de parcă ar fi sperat să vină cineva și s-o strige pe nume. Ploua torențial, picăturile bătând darabana în frunzele de deasupra și din jurul lor.

— Ascultă, a spus Alex. A făcut un pas în spate și s-a ghemuit lângă tobe. I-a făcut semn lui Bec. Ascultă.

Ea s-a dus la el și s-a ghemuit la vreun metru depărtare.

— Auzi? a făcut Alex.

Ploaia bătea pe premier.

— Sună ca ploaia pe pânza de cort, a spus Bec.

— Auzi talgerele? Lipește-ți urechea de ele.

Bec și-a pus urechea pe marginea talgerului și a ascultat. Stropii de ploaie răsunau în surdină pe metalul lucios.

Alex a scos un singur băț și, cu vârful rotunjit, s-a apucat să bată ușurel în bas. Bec a ascultat zgomotul ploii pe premier, țcănitul talgerelor și bubuitura profundă, dar în surdină a tobei mari. Șuvoaie de apă se prelingeau pe fruntea lui Alex. Căciula lui Bec era udă flească. Ea s-a ridicat. Alex a făcut și el la fel.

Bec l-a sărutat pe gură. O crăpătură caldă și molatică s-a deschis și apoi s-a închis.

— Noapte bună, a zis ea, s-a răsucit și a plecat.

Alex a strigat după ea. Bec a urcat în fugă ultimele trepte până la ușă și a

intrat în casă, închizând ușa după ea. Alex a sunat la sonerie, a bătut în ușă cu pumnii și i-a strigat numele prin cutia de scrisori. N-a ieșit nimeni.

Puțin după aceea, Alex s-a angajat la un laborator de cercetare din Baltimore. Când s-a întors la Londra ca să lucreze la Imperial College, peste patru ani și mai multe iubite, Bec era în Sacramento și locuia cu Joel. Când Bec s-a întors la Londra, după ce Joel o părăsise, Alex deja se mutase împreună cu o funcționară din domeniul medical, pe nume Maria. Era convins că Maria, o brunetă răbdătoare, era cea mai potrivită parteneră pentru el, căci izbutea să-i înțeleagă, aidoma unui detectiv, înșiruirea obscură de gânduri și își făcuse o misiune din a-l ajuta să evolueze. El se imagina îmbătrânind

alături de ea și foarte rar se mai gândea la sora lui Ritchie. Tobele au zăcut ani de zile într-o cameră goală, gata să intre în acțiune, mai întâi sub un cearșaf, iar pe urmă, când camera a fost reamenajată, au fost împachetate.

Alex a scos tobele la vânzare pe eBay, iar într-o seară cineva a venit să le cumpere, cu o furgonetă. Era un tânăr australian scund, înflăcărat și vânjos, cu părul prins într-o coadă, care a alunecat pe tocuri, împleticindu-se pe aleea spre casă. Plicul cu bani îi ieșea din buzunarul blugilor. Alex l-a invitat înăuntru, cu un talger strălucitor în mână. El s-a uitat peste umărul clientului la cerul albastru și la norii de jucărie, parcă desprinși de pe ecranul televizorului, și a spus că probabil n-o să plouă.

— E o zi splendidă, frate, a spus clientul, făcându-i cu ochiul și pocnind din limbă. Pot să arunc o privire?

Alex i-a arătat unde montase tobele și i-a dat talgerul. Clientul a apăsat vreo câteva minute pedalele. S-a ridicat în picioare, a înșfăcat bețele și i-a dat banii lui Alex.

— M-ai convins, domnule, a spus el.

— Vreau să-mi iau la revedere de la ele, a zis Alex, îndreptându-se spre scaun.

— Te rog, a spus clientul.

Peste cinci minute, Maria a venit pentru a le spune să nu mai facă zgomot și l-a văzut pe Alex learcă de sudoare cum bătea la premier și la tomtom, de parcă ar fi vrut să le zdrobească și să ajungă la un obiect din cealaltă parte a lor. Clientul i-a zberat la ureche „Tipul e bestial!”. Alex i-a aruncat Mariei o privire terifiantă, iar ea și-a pus mâinile la falcă. El s-a uitat la Maria de parcă cineva ar fi murit și amândoi ar fi fost vinovați pentru asta.

Când era preocupat de Maria, profunzimea lui Alex părea să ofere perspectiva unui proiect nemaipomenit, pentru care viețile lor n-ar fi putut să fie suficient de lungi, deși lumea medicală urla după creierul lui. El i se dăruia în momentele care-i conveneau, deseori între trei și cinci dimineața sau într-o excursie de o săptămână într-o țară îndepărtată, după finalizarea unui proiect. „De ce nu acum? Ai spus că vrei să facem ceva împreună.“

Când îi vorbea despre lucrurile care-l interesau pe el, de pildă despre munca lui sau dacă omenirea încă mai evolua, ori despre convingerea lui că putea să ajungă mai repede oriunde în centrul Londrei cu bicicleta, nu cu metroul, ochii îi scăpărau fanatici ca ai unui profet. Nu putea să simtă același entuziasm pentru preocupările altcuiva, nici măcar pentru ale ei. Ea îl preocupa doar în măsura în care nu era obligat să aibă sau să mimeze că are un interes pentru preocupările ei.

Adâncimile lumii citoplasmice, pe care el o explora de unul singur, în gând, ei îi rămâneau inaccesibile, mai puțin termenii tehnici la care putea să ajungă prin intermediul unor definiții ale altor definiții, deși în acest fel dădea peste și mai multe cuvinte pe care nu le înțelegea. Și totuși îi plăcea să fie în casă cu el, când el muncea. Era vulnerabil și avea încredere în ea, pe când se scufunda în adâncuri. Îi dădea senzația că doar ea, și numai ea, avea control asupra rezervorului lui de oxigen.

A încercat să-l schimbe și a descoperit că, în doze mici, putea să aibă succes. Nu era în stare să-l împiedice să-și sublinieze pauzele în gândire cu muzica de pe genericele unor seriale vechi de televiziune sau din reclame de demult – „În valea Uriașului verde și voios... acum cânti Ho, ho, ho!“ –, dar l-a convins să nu mai facă asta în public, când era și ea de față. I-a spus că bate ca la tobe prea mult cu mâinile, creioanele și tacâmurile pe mesele altora și că ar trebui să-și stăpânească compulsia de a goli metodic orice farfurie cu gustări din fața lui, iar el a renunțat să mai facă toate aceste lucruri, cu o docilitate stranie, care o încânta. Căpătând curaj, a trecut la sfera sexuală. Era destul de bun la asta, credea ea, cu mâinile lui puternice și pula lui durdulie. Chipul lui, cu nasul ăla coroiat din fața ei, avea o măreție perversă, aidoma

unei fotografii din tinerețe cu un bătrân trufaș, înainte de a deveni celebru. Dar i-a spus lui Alex că ar trebui să-i vorbească când fac dragoste. El a interpretat cererea ca fiind o acuzație de incompetență sexuală și a suferit în tăcere două zile, apoi i-a zis că ar trebui

să-și găsească pe altcineva care să știe să se fută și să danseze. Maria n-a sesizat legătura, așa încât l-a liniștit și l-a sedus, iar după aceea el i-a vorbit în timp ce se juca cu ea sau după ce o penetrase, mai întâi timid și repetitiv, apoi dezlănțuindu-se. Mariei i se părea că ei doi aveau genul de relație pe care credea că o au părinții înainte de a avea copii. La cinci ani după ce se mutaseră împreună, ea a adus în discuție perspectiva de a face copii, nu în chip de idee abstractă într-un viitor nedefinit, ci ca un proiect pe care venise momentul să-l pună în aplicare, acum că amândoi aveau în jur de treizeci și cinci de ani.

— Asta crezi? a întrebat Alex. Poate. S-a încruntat, s-a scărpinat în nas, și-a ridicat un deget și a zâmbit. Clathrin[11! Asta-i proteina pe care nu mi-o aminteam. Lasă-mă cinci minute. Ea a auzit treptele cum scârțâie, pe când el a urcat în birou, cântând. „E minunată – și are mai puțină grăsime! Bom-bom-bom.“

Într-o seară de iarnă, pe când mergeau spre stația Farringdon, după ce-și luaseră cina la un restaurant din Clerkenwell, au trecut pe lângă o coadă formată din tineri palizi care așteptau să intre într-un club. Câțiva dintre ei purtau căciuli retro din blană și paltoane cumpărate la mâna a doua, care ajungeau până-n pământ, dar cei mai mulți dintre ei se protejau de frig printr-un singur strat de piele, plasă, catifea, poliester sau stofă subțire, mulat pe trupurile lor aschilambice. Părea că restul lumii se dizolvase; pentru ei nu mai existau decât clubul, coada și ceilalți de acolo.

— Hai să intrăm, a spus Alex.

— Nu-i genul meu, a zis Maria. Nu sunt îmbrăcată pentru club. Și nu-i pentru cei de peste treizeci de ani.

— Vreau să văd cum e înăuntru.

— E plin de tinere fițoase și drăguțe care dansează, de tineri care încearcă să

cumpere băutură de la bar, să se excite unii pe alții, să pozeze și să țipe în urechea celorlalți ca să fie auziți.

— Hai să aruncăm o privire. Și noi suntem oameni.

— Vreau să merg acasă, a zis Maria, luându-l de braț. N-avem ce căuta aici. N-o să ne lase să intrăm.

— Cine spune că n-avem ce căuta aici? De ce? Alex și-a desprins mâna dintr-
a ei și s-a așezat la coadă. Maria a rămas pe loc și s-a uitat la el vreun minut;
el nu i-a aruncat nici o privire. L-a lăsat acolo, iar peste două ore a fost trezit
din somn de un taxi care-l aducea acasă.

— Te-au lăsat să intri? a întrebat ea când el s-a vârât în pat.

— Da, până la urmă, a zis el bosumflat, refuzând să vorbească despre asta.

De-a lungul anilor, Alex a urmărit expansiunea tribului său cu un interes detașat. Când fratele lui, Dougie, a avut primul copil, lui Alex i s-a părut că e o dovadă de

neglijență financiară și afectivă. Când vărul lui, Matthew, și soția lui, Lettie, s-au apucat să toarne progenituri la intervale regulate, Alex a discutat despre asta plin de curiozitate științifică: oare ce le făcea pe familiile religioase să conceapă mai mulți copii? Oare asta înseamnă că populația religioasă are un avantaj în evoluția speciei față de necredincioșii ca el și Maria?

— Hai să răzbunăm necredincioșii, a zis Maria, plină de optimism. Alex doar a râs și a bâțâit din genunchi.

Alex a crescut respirând aerul succesului care-l înconjura pe unchiul lui, Harry. Harry era un genetician din domeniul medicinei care descoperise că cei mai mulți oameni aveau câțiva anticorpi cu un set recurent de mutații benigne, care transformau limfocitele mutante în celule campioane în lupta cu cancerul. Aceleași mutații le făceau vulnerabile; celulele mutante, cărora Harry le pusese numele de celule-expert, apăreau de la sine din când în când în metabolismul oamenilor și erau distruse fără milă de către suratele lor, aidoma unor genii solitare zdrobite de rivalii mediocri. Ideea sclipitoare a lui

Harry – îi plăcea să o considere sclipitoare, ca un șir de lovituri perfecte de floretă, deși de cincisprezece ani muncise la asta cu îndârjire împreună cu echipa lui de cercetare – era să găsească o cale de a găsi celulele-expert înainte ca ele să fie distruse, să le extragă din corp, să le modifice genetic pentru a le face mai robuste, iar apoi să cultive mai multe milioane, pe care să le introducă iarăși în corp. Izbutise să vindece o singură formă rară de cancer, apoi făcuse o pauză să-și tragă sufletul, fără să-și dea seama că nu mai revenise din această pauză.

Harry nutrise speranța, deși nu avusese așteptări prea mari, ca nepotul lui cel inteligent să-i calce pe urme în științele biologice, iar Alex procedase întocmai cu mult succes. Se dovedise că avea mintea pe care Harry și-o dorise dintotdeauna: un acrobat al matematicii, care putea să rezolve ecuații moleculare în minte, un visător echilibrat, deși excentric.

Alex alesese misiunea de a descoperi ceea ce Harry nu fusese niciodată în stare să explice, și anume de ce anume celulele-expert funcționau în felul acesta. Cu creionul, mouse-ul și creierul, el a pătruns în profunzimile corpului omenesc, în celulele care-l formau, în organele din celule – mitocondriile acide, benzile rulante, aidoma unui morman de clătite, ale reticulilor endoplasmatici și aparatul Golgi, fasciile codificate ale centriolilor –, în moleculele din ele și în atomii care compuneau moleculele. Petrecuse ore întregi pe Internet în discuții online, iar mai târziu, când apăruse, pe Skype cu un coleg bulgaro-american din Elveția, Thomas, care făcea animații pe computer ale coregrafiei proteinelor. Într-o zi, pe când stătea pe Skype acasă la el și se contraziceau în privința unei secvențe sofisticate de legătură, o mică siluetă întunecată a trecut rapid prin spatele lui Thomas și al paravanului opac format din vechi cutii de

pizza, teancuri de hârtoage și cești murdare de cafea, la care Alex evita să se uite.

— Ce-a fost asta? a întrebat Alex.

— Fii mai precis, a spus Thomas.

— O creatură a traversat camera în spatele tău, e cam de dimensiunea unei păsări mari, care nu poate să zboare.

Thomas a aruncat o privire peste umăr.

— Margarita! a țipat el. O fată de vreo șase ani, cu pielea lucioasă, părul și sprâncenele negre precum cărbunele și o pată de ciocolată în jurul gurii și-a făcut apariția în cadrul imaginii, cu un inorog din pluș în mână.

— Ea e Margarita, a spus Thomas. Fiica mea.

— Bună, Margarita, a zis Alex. Eu sunt Alex. Și-a mutat privirea de la Thomas, burtos, prost bărbierit, cu lațe lungi, jechoase și cărunte, un tricou lăbărtat de culoare incertă, la noua persoană prescriptivă pe care pare-se că o concepute în colaborare cu altcineva.

— Margarita, salută-l.

Margarita s-a strâmbat și și-a răsucit capul.

— Mi-ar plăcea să dau mâna cu tine, Margarita, a zis Alex. Dar sunt la Londra și n-am brațul suficient de lung încât să ajungă până în Elveția. Și nu vreau să sparg ecranul lui tati, dacă mi-aș băga mâna prin el.

Margarita a aruncat o privire în preajma-i, ispitită de promisiunea sticlei sfărâmate, și și-a dat seama că bărbatul cu nasul mare râdea de ea. A fugit de acolo.

— Mama mea stă cu fetița în bucătărie, a spus Thomas.

— Nu știam că ai copii, a zis Alex.

— N-o am decât pe Margarita.

— Nu știam că ai o parteneră.

— La un moment dat am fost căsătorit câteva luni. Mă văd cu Margarita în zilele de miercuri.

— Când am fost la Geneva nu mi-ai spus că ai o fiică.

— Asta pentru că nu te interesează copiii, a zis Thomas.

Alex a apăsat butonul roșu pentru a încheia întrevederea, a scos cablul de alimentare al calculatorului din priză și s-a ridicat, pocnindu-și degetele. În acea clipă i se păruse incredibil că petrecuse cincisprezece ani meditănd la celulă, devenind expert în roțițele și mecanismele vieții umane și frământându-se că nu făcea parte din procesiunea vieții, însă fusese doar un observator străin care-și ia notițe despre țigani, lăutari și trubaduri, alături de care cântase în trecut, fără a avea revelația că bărbații și femeile pot avea copii. Un copil, s-a gândit Alex, era mai important decât dansul, muzica și accesul într-un club. Așa erai în vârtoarea lucrurilor. Dacă aveai o familie, erai

însăși esența vieții, erai călător și drum deopotrivă. Una e să discuți despre evoluție și alta e să ai copii, atunci deveniai și tu parte a ei. Dacă viața ar fi fost o petrecere, atunci copiii erau petrecerea de după, iar singurul obstacol dintre tine și asta era firea umană: paznicul voinic de la intrarea în club. Pe Alex l-a buimăcit faptul că, deși Ritchie habar n-avea ce e un ion și credea că evoluția înseamnă că, dacă petreci prea multă vreme în fața unui laptop la douăzeci de ani, o să-ți crească o cocoașă, totuși înțelese instinctiv toate aceste lucruri și deja avea un fiu.

„Ai avut dreptate în privința copiilor“, i-a trimis el un mesaj pe telefon Mariei. „Vino cât mai repede acasă și hai să ne punem pe treabă.“

În copilărie, unchiul lui, Harry, îi citea lui Alex dintr-un manuscris pe care îl scrisese pentru copii, intitulat Poveștile vieții. Spunea că își dorește să-l publice. Eroul din lucrare era un organism unicelular, născut cu miliarde de ani în urmă, care evoluase, după multe peripeții și întâlniri ciudate, într-o ființă umană. Una dintre povestiri era despre cum mitocondria a intrat pentru prima oară în erou, unicul strămoș al tuturor bărbaților și femeilor. Alex, care pe atunci avea zece ani, n-a înțeles ce era o mitocondrie când unchiul lui i-a pomenit prima oară de ea, dar i-a plăcut cuvântul, iar ideea de a avea un strămoș de miliarde de ani l-a făcut să se simtă uriaș. La școală îi sfătuia pe toți cei care cădeau pe terenul de joacă și se alegeau cu răni din care le curgea sânge să nu lase mitocondriile să se prelingă din ei.

„Cu multă vreme în urmă“, i-a citit Harry, „acum patruzeci de mii de bunici, strămoșul tău compus dintr-o singură celulă era mare, firav și lent, dar vecina lui, mica mitocondrie, era foarte energică. Așa că mitocondria i-a zis celulei: «Lasă-mă să intru în tine și să trăiesc înăuntrul tău, iar eu o să te fac puternic, iar urmașii tăi vor fi nenumărați»“, iar celula a spus: «Care-i șpilul?» Iar mitocondria a răspuns: «Eu îți voi da energie, dar, când voi produce energie, voi pune în tine și o minusculă cantitate de otravă care te va îmbătrâni, iar până la urmă o să mori». Așa că celula a zis: «Ce-i aia bătrânețe? Ce-i aia moarte?» Iar mitocondria i-a răspuns: «E sfârșitul tău. Dar nu acum, și o să ai atât de mulți copii, încât n-o să-ți pară rău că ți-a venit sfârșitul». Celula a fost de-acord ca mitocondria să intre în ea, s-au multiplicat împreună în oceanele fertile ale Pământului încă copil, sub razele soarelui tânăr.“

A fost odată un set de șaiszeci de trilioane din urmașii acelei prime celule, un set pe nume Alex Comrie, care s-a dus în California, unde un om de știință dintr-un laborator i-a explicat că mitocondria din celulele umane și toxinele pe care le producea în timpul funcționării erau cele care îi îmbătrâneau pe oameni.

I-a arătat lui Alex compusul, o pudră neagră care, a zis el, dacă era amestecată cu toxinele, le făcea inofensive. Nu nemurire, dar, credea omul de știință după ce își testase ipoteza pe viermi și pe șoareci, foarte aproape.

Omul de știință a aruncat o privire în preajmă pentru a se asigura că nu-i aude nimeni, apoi i-a spus lui Alex: „Hai, gustă. Pune-ți puțin pe deget. Dar nu spune nimănui“. Alex a supt puțină pudră acrișoară și a plecat. Iar în afară de faptul că și-a dat seama că într-o singură seară era în

stare să bea cinci beri fără a simți nevoia să se pișe, praful nu a avut nici un efect. Au început să-i apară riduri, pielea i s-a înăsprit, pieptul i s-a fleșcăit când s-a apropiat de patruzeci de ani, nici mai repede, nici mai încet decât la ceilalți. Dar a observat prima oară când a mâncat semințe de rodie, după ce a înghițit praful, că acestea erau cam la fel de acre, așa că i-a spus asta Mariei.

Puțin după aceea, ea a început să mănânce rodie la micul dejun. „Poate că o să ne prindă bine“, a spus ea. Asta se petrecea în perioada când „Poate o să ne prindă bine“ era fraza lor preferată, căci medicii care le făcuseră analize complete nu găsiseră nimic în neregulă la nici unul din ei, deși a treia încercare de fertilizare in vitro eșuase. „Poate că o să ne prindă bine“ se referea la orice, dacă înghițeau o muscă, făceau sex în grădina unui hotel sau puneau din greșeală sare în ceai. Rodii. Iar Alex s-a întrebat dacă „poate că o să ne prindă bine“ în cazul rodiilor se referea tot la procreare sau la păstrarea tinereții; odată a întrebat-o dacă ar prefera să aibă un copil sau să trăiască o eternitate, iar Maria i-a răspuns că i-ar plăcea și una, și alta.

După dezastrul cu fertilizarea in vitro, Maria i-a propus să adopte un copil. Sau, având în vedere că pentru el era atât de important să facă un copil, să folosească ovulele altei femei sau sperma altui bărbat.

— Trebuie să fie al nostru, a spus Alex.

— Ar fi al nostru, a zis Maria.

— Nu și biologic. Natural.

— Dar tu ești om de știință și lucrezi în domeniul medical, a spus Maria, înroșindu-se de frustrare și chinându-se să nu izbucnească în plâns. Ceea ce faci tu nu ține de natură. Cum poți să încerci să ajuți natura, împiedicând oamenii să moară, dar în același timp să nu faci nimic ca să ajuți la nașterea unui om?

— De ce doar eu sunt rațional? a întrebat Alex. Pentru că sunt om de știință? Tu generalizezi. Țsta-i fanaticism.

Știa că el ar putea fi cel infertil, dar dacă, își zicea Alex în sinea lui, problema era a Mariei? În străfundul sufletului o compara cu fostele lui iubite, imaginându-și cum ar fi fost dacă ar fi rămas cu una dintre ele, iar acum ar fi avut o fetiță sau un băiețel.

Citea articolele lui Bec de prin reviste. A găsit pe Internet poze cu ea și, holbându-se la pixelii viu colorați, i s-a părut că simțea pentru Bec ce simțise și cu cincisprezece ani în urmă, fără a mai nutri și iluzia liniștitoare, așa cum se întâmplase atunci, că, fără doar și poate, avea să cunoască multe alte femei ca ea, la care adevărata fire să coincidă cu masca de suprafață.

A împlinit patruzeci de ani când era pe punctul să-și încheie studiul de cercetare, găsisse un motiv valid pentru felul în care funcționau celulele-expert ale lui Harry și pe care alți oameni de știință, mai aplicativi, îl puteau folosi pentru a prelungi vieți

umane. Colegii săi și Harry i-au spus că, dacă descoperirea lui se dovedea a fi adevărată, ar putea ajunge celebru și ar revoluționa medicina. Alex a râs și a spus că speră ca frumusețea soluției lui să fie mai importantă decât utilitatea acesteia în practică, iar ei au crezut că făcea pe snobul sau glumea.

Citise că Bec se infectase pentru a-și testa ipoteza și și-ar fi dorit să aibă alături o asemenea femeie. Încerca să înțeleagă ce anume din ea, în scurta lor relație, lăsase o astfel de amprentă asupra lui și căpătase certitudinea – habar n-avea de ce – că Bec avea o minte foarte deschisă. După ce îi intrase în cap această idee, s-a trezit că observă cum oamenii pe care-i cunoștea, chiar și cei mai tineri dintre ei, păreau că-și saturează mintea doar cu câteva idei. Se arătau încântați de asta, de parcă scopul lor ar fi fost să-și umple dulăpioarele și să-și astupe ferestrele minților cât mai repede cu puțință cu cât mai puțin material. Atâta! Bec, era convins de asta, nu voia să fie saturată.

Finalizându-și teoriile, el a descris sumar arhitectura celulei umane și a fost buimăcit de relatarea precisă a lui Bec, într-un articol din The New England Journal of Medicine, despre cum intră un parazit în celulele din sângele oamenilor. S-a simțit de parcă celula lui naviga liniștită în cosmosul

microscopic când a fost atacată de hameoproteusul lui Bec, care i-a sfâșiat membrana, aidoma unui asteroid fugar, și a scos-o din starea de echilibru.

Prin vitrină și printre literele roșu cu alb, care compuneau cuvintele COAFOR UNISEX, Harry Comrie l-a văzut pe Erkin cum stătea în picioare, singur, cu mâinile împreunate în față și umerii cocârjați, zgâindu-se într-un punct unde podeaua se unea cu peretele. Harry a împins ușa, sunând clopoțelul și aducându-l pe Erkin cu picioarele pe pământ. Frizerul a zâmbit, a fluturat un prosop și i-a făcut semn lui Harry să se așeze pe un scaun.

Erkin era un bărbat drăgălaș, cu picioare scurte, îmbrăcat cu o vestă albastră din fâș, avea ochi enigmatici și un chip plin de riduri, care lăsa impresia că ar fi îndurat mai multe incidente zguduitoare, deși toată viața lui fusese frizer în Londra. Coaforul lui era un altar al curățeniei. Instrumentele pe care le utiliza foarte des, din plastic foarte vechi și oțel inoxidabil, erau aranjate în jurul dezinfectantului Barbicide, aidoma cărților de joc într-o pasiență. Se simțea un ușor miros de șampon întins la rădăcini și, deși încă era devreme, șuvițe de păr deja zăceau pe linoleumul uzat, sub suportul pentru picioare al scaunului.

Erkin l-a înfășurat pe Harry într-o mantie de culoare închisă și a făcut un pas în spate, surprinzând în oglindă privirea clientului său. Lui Harry i se părea că îi fusese tăiat capul și apoi pus pe un ciot acoperit cu pânză. Un prieten american îi spusese odată că seamănă cu David Hume. Secolul al XVIII-lea, și-a zis Harry în sinea lui, fusese o perioadă a frumuseții, când toți filozofii, fie că erau complet chei, pe cale să chelească sau cu plete, purtaseră peruci. Harry s-a gândit la cum ar fi arătat fața lui de bărbat de șaizeci și patru de ani, carnoasă, cu buze groase, dacă ar fi fost sculptată în marmură. Membrii comisiei de conducere a fundației erau prea încuiați ca să le dea prin cap ideea să-i facă un bust. Era nevoit să le-o sugereze.

— Vreau să mă scapi de tot părul, i-a spus el lui Erkin.

Erkin i-a prins capul lui Harry între vârfurile degetelor și l-a înclinat într-o parte și în alta, iar lumina a dansat pe chelia clientului său. Bucle de păr alb sau zbârlit deasupra urechilor lui Harry și, a presupus acesta, s-au revărsat alandala pe ceafă și peste guler.

— Vreți să vă tund foarte scurt, domnule, sau să-l rad?

— Scoate-ți briciul. O s-o iau de la zero.

— O mulțime de gentlemeni ca dumneavoastră fac asta, domnule. Când ajungi la o

anumită vârstă, arată mai bine. Am văzut bărbați care au intrat aici cu capul acoperit pe jumătate cu păr și care mai târziu au ieșit fără nici un fir în cap, arătând cu zece ani mai tineri. I-a luat ochelarii cu ramă aurită de pe nas și i-a pus lângă chiuvetă. A luat un aparat de tuns din suportul lui, i-a pus mecanismul de protecție, l-a ridicat în aer și i-a mărit turația. L-a întrebat pe Harry dacă e sigur că vrea asta.

— Dă-i drumul, a zis Harry. Din câteva mișcări, Erkin a retezat buclele din părțile laterale ale capului lui Harry. „Așa e mai bine“, s-a gândit Harry, înăbușindu-și impulsul de a îngenunchea ca să-și adune părul din mormanul închis la culoare de pe jos.

— Azi v-ați luat liber, domnule? a întrebat Erkin, ridicând tonul ca să acopere zumzăitul aparatului de tuns. Harry a simțit cum îi smulge părul de pe ceafă. Deja trecuse jumătate de dimineață.

— Eu sunt șeful, a spus Harry. Mă duc la serviciu când am chef. Slujba mea e să cuget, iar acum cuget, așa că muncesc. Cogito ergo laboro.

— N-am vrut să vă jignesc, domnule.

— Chestia e că am avut o beție azi-noapte.

— Ați sărbătorit ceva, domnule?

— Am râs și am cântat mult.

— Frumoasă petrecere, domnule.

— Am fost singur.

„Fizic singur“, s-a gândit Harry. Îi spusese lui Alex de diagnostic, iar pe urmă

toată lumea îl sunase, fiul și nora lui, cea mai mare nepoată, fratele și cumnata sa. Deja era beat turtă când l-a sunat Maureen. Nu-și putea aminti ce-i zisese. Ea nu fusese în stare să vorbească prea mult timp cu el. N-a plâns, asta își amintea; era stoică. Sau poate că plânsese mai târziu pentru el. Așa îi plăcea să creadă.

Erkin a răsucit scaunul, a tras de mâner cu piciorul și i-a lăsat lui Harry capul pe spate, până când a ajuns deasupra chiuvetei. I-a turnat apă fierbinte pe pielea capului, a spălat cu șampon puful care-i mai rămăsese, l-a clătit, i-a înfășurat capul într-un prosop, l-a ridicat din chiuvetă și l-a dat cu spumă. A scos un brici și s-a apucat să-l radă.

— Vă deranjează dacă vă întreb cu ce vă ocupați, domnule? a zis el.

— Sunt directorul unui institut de cercetări medicale. Institutul Belford. În St. John's Wood.

Erkin a făcut un pas în spate și și-a studiat clientul, ținând briciul plin de spumă în aer.

— Sunteți Harry? a întrebat el.

— Da.

— Nu știu de ce nu v-am recunoscut. Erkin a zâmbit și s-a pus din nou pe treabă. Ați mai fost aici de câteva ori.

— Așa e. Știu cum vă cheamă.

— Harry, da, domnule profesor. Nu știu de ce am uitat. S-a pocnit pe frunte cu latul palmei în care ținea briciul. Memoria mea. Iar dumneavoastră mă cunoașteți.

— Erkin.

— Da. A clătinat din cap. Ar fi trebuit să-mi amintesc pentru că am vorbit despre mătușa mea.

— Esofagul, nu?

— A, domnule profesor! Erkin și-a fluturat briciul lângă imaginea din oglindă a lui Harry. Mă faceți să mă simt prost. Vă amintiți totul. Și, dacă mă gândesc mai bine, v-am spus că o să fac o donație pentru institutul dumneavoastră și n-am făcut-o.

— Nu ne ocupăm de esofag.

— Nu, dar... s-a încruntat Erkin. Și asta face parte din, cum să spun, bățalie, nu-i așa?

— Da! a exclamat Harry. Da! Exact! De surescitare, și-a strâns pumnii sub mantie.

— Mătușa mea s-a prăpădit. Îngrozitor, îngrozitor. Erkin a tras aer în piept printre dinți, a clătinat din cap și a țâțâit de mai multe ori. Pentru doamne e mai greu când le cade părul. Iar mai târziu nu mai pot să înghit ca lumea, știi? Înainte de a se îmbolnăvi îi plăceau la nebunie vinetele coapte și pasate, cu puțin usturoi și ulei de măsline, dar la sfârșit nici nu se mai putea uita la ele. Toată familia îi gătea vinete și i le aducea, iar ea era nevoită să le mulțumească și doar să guste din ele. A fost o doamnă cumsecade, dar la sfârșit lua atât de multe medicamente. Mama îi ținea vasul când vomita, apoi îi spunea: „Of, medicii ăștia cu medicamentele lor oribile“, iar mătușa mea zicea: „Nu-i din cauza medicilor, ci a nenorocitelor tale de vinete!“

Harry a început să transpire.

— Îmi amintesc că ați găsit un tratament, a spus Erkin. De aceea v-am pomenit de mătușa mea, cred. Sunteți un om de știință faimos, nu? A râs, de parcă s-ar fi simțit rușinat de expresia „om de știință“.

— Nu mai există oameni de știință faimoși, a spus Harry. Acum treizeci de ani am descoperit ceva despre celula umană, iar peste zece ani am izbutit să studiem un tip de cancer. Am fost cât pe-acți să găsim o cură. Dar e doar pentru o singură formă de cancer.

— Aveți grijă, domnule. Vă rog mult, nu vă mai mișcați capul.

— Un cancer de doi bani. Câteva sute de cazuri pe an. Iar formele mai des

întâlnite de cancer ne râd în nas. Știți la ce mă refer?

— Ați fi vrut să vindecați toate formele de cancer, dar n-ați reușit să vindecați decât

una.

— Da, a zis Harry laconic. Erkin nimerise întocmai esența spuselor lui, însă din afirmația frizerului reieșea că-i un ratat.

— Când îți sună ceasul, asta e, nu-i așa? a făcut Erkin. E-n mâinile Domnului. Harry a scos un șuierat. Erkin nu l-a auzit, căci îi înclina capul în față pentru a-i întinde pielea de pe ceafă ca să i-o poată rade. Eu nu sunt prea islamist. Îmi plac berea și țigările și mă duc la moschee doar de sărbători. Iar mătușa mea mereu spunea că totul e o aiureală. Dar până la urmă n-ai cum să scapi, nu-i așa? Dumnezeu are ultimul cuvânt și tu n-ai ce să faci.

— Asta-i o tâmpenie! a exclamat Harry. A simțit o înțepătură pe gât.

— Aa, a făcut Erkin. A lăsat jos briciul, a înmuiat un tampon de vată în alcool și l-a apăsat pe tăietură. Doar o mică zgârietură, domnule. V-ați mișcat iar capul adineauri când ați vorbit, m-ați speriat.

— Sunteți prea fatalist, a zis Harry cu blândețe în voce. Față de musulmani nu simțea același entuziasm flegmatic pe care îl avea față de creștini, iar asta îl făcea să fie, și-a dat el seama cu tristețe, un bigot.

Erkin i-a clătit lui Harry țeasta rasă și i-a șters-o.

— Nepotul meu, Alex, înțelege ce fac mai bine decât mine, a zis Harry. El o să-mi continue munca. Într-o bună zi o să înțelegem toată mașinăria umană și o să descoperim cum să ne vindecăm trupurile bătrâne ca să ajungă la fel de sănătoase ca în tinerețe. Nu vă pierdeți speranța. O să se întâmple adevărate minuni. Ieri am vorbit cu Alex, iar el mi-a zis un lucru extraordinar despre munca lui. Chiar a găsit simplitatea din esența lucrurilor. Pe chipul din oglindă, Harry a zărit expresia de îngâmfare a unui copil care spune minciuni despre averea părinților săi.

Erkin a luat mantia de pe umerii lui Harry și i-a dat un șervețel să-și poată vedea ceafa. I-a întins ochelarii, apoi i-a ținut o oglindă în față. Când avea ochelarii pe nas, Harry nu simțea nevoia să vadă cum arată din spate. Era îndeajuns să se vadă din față. Frizerul nu l-ar fi contrazis indiferent ce i-ar fi cerut să-i facă, ci i-ar fi explicat că e o alegere bună și că mulți gentlemenii voiau același lucru, ca pe urmă să arate foarte bine. Văzându-se complet ras în cap, nu i se părea că arată bine, îngrijit și mai tânăr. Și nici nu arăta, cu toate umflăturile și venele vizibile, ca un model pentru un bust. Arăta ca un recrut bătrân, un moșneag chemat în armată când războiul e aproape pierdut. Arăta ca un deținut, un participant la un studiu experimental dintr-un lot selectat: o ființă umană neevoluată, în ultima etapă a vieții.

Când Harry s-a ridicat de pe scaun, Erkin era lângă casa de marcat, cu spatele la el. Harry s-a ghemuit, și-a luat una dintre buclele albe din harababura de pe jos, a vârât-o în buzunarul jachetei și apoi s-a ridicat în picioare. Harry se mișcase repede și nu era

sigur dacă Erkin îl văzuse.

— Cum ți se pare? l-a întrebat pe frizer.

— Bine, a zis Erkin pe un ton plin de îndoială. Știți, o să crească la loc.

21

Puțin după prânz, Harry a ajuns la institut. Recepționera de la intrare s-a zgâit la el, a ridicat receptorul și a spus: „A sosit“, de parcă Harry n-ar fi putut-o auzi. Asistenta lui, Carol, îl aștepta în fața biroului său, cu o mână pe clanță. Și-a acoperit gura cu cealaltă când l-a văzut.

Camera mirosea a whisky. Sticla de Macallan stătea destupată pe birou, unde o lăsase cu o seară în urmă. Băuse doar jumătate din ea. Scrisoarea pe care o primise de la spital încă mai era acolo. Nu le explicase angajaților săi de ce se încuiase la el în birou și se pusese pe băut, dar înainte de a pleca fotocopiase scrisoarea, mângălise pe ea: „Te rog încheie programul până în martie, s-ar putea să fie prea târziu mâine“ și o pusese pe tastatura lui Carol.

— Ai fi putut să speli paharul, a spus el.

— N-am știut pe unde ești, a zis Carol. N-ai ajuns la întâlnirea cu pacientul pe care l-ai vindecat acum zece ani.

— A, ăla, a zis Harry.

— Ți-ai închis telefonul. De dimineață n-ai fost acasă.

— Am ieșit în oraș ca să iau micul dejun. M-am dus la frizer.

— N-am știut. Am crezut că trebuie să lăsăm totul așa cum era pentru poliție.

— Pacientul mai e aici?

— Își ia prânzul cu toți ceilalți în sala de ședințe numărul unu. A fost dezamăgit că n-ai asistat la prezentare. A zis că înțelege.

— I-ai zis și lui? Mai există cineva care încă n-a aflat? Tumoarea mea are mai mulți prieteni pe Facebook decât mine?

— Of, Harry.

— Trebuie să facem niște restructurări, a spus Harry părând foarte hotărât. Institutul a intrat într-o perioadă de inerție. Avem prea multe echipe de cercetare. Aici ar trebui să vindecăm cancerul, iar noi nu facem decât s-o frecăm văzând care poate să creeze cel mai defect șoarece. Vreau ca în după-amiaza asta să vină la ședință toți cercetătorii principali.

— A sunat Amir, a zis Carol. A spus că mâine trebuie să-ți începi tratamentul.

— Când o să apară articolul nepotului meu, o să fie un adevărat cutremur. Trebuie să fim pregătiți.

— Amir a zis că, cu cât începi mai repede, cu atât mai bine. A spus că poate fi diferența între șase și opt luni.

Harry și-a trecut o mână peste pielea lui acum netedă și ciudată, unde mai devreme existaseră ultimele lui șuvițe de păr, și care nu mai fusese la vedere de pe vremea când era bebeluș. Mama lui păstrase într-un plic o buclă din părul de atunci, care, după o jumătate de secol, încă mai era blond. Oare pe unde mai era acum, după ce ea murise? Laolaltă cu scrisorile ei? Sau ajunsese la gunoi după curățenia care urmase?

— Aici miroase ca într-o distilerie, a spus el. Cum îl cheamă pe pacient?

— Shane.

La parter, Harry s-a oprit și a ascultat la ușa pe care scria Ședință în derulare. Și-a apăsat urechea pe lemn, a auzit doar o zarvă înfocată și s-a concentrat ca să-și audă numele. A intrat. Cei din cameră au amuțit și s-au holbat la el. Țineau în mână farfurii din plastic doldora de sendvișuri triunghiulare, care păreau lipite unele de altele cu un soi de pastă maronie. Epavele chipurilor cenușii se ițeau printre paharele de vin pline cu suc de portocale sau apă minerală plată ori gazoasă. În mijlocul echipajului de oameni de știință aduși de spate, cu sacouri lăbărțate și lacomi după glume, Harry a zărit un necunoscut înalt, zvelt, bronzat, cu părul negru și lucios, îmbrăcat cu o cămașă mov, elegantă; avea aproape patruzeci de ani.

— Shane, presupun, a zis Harry. I-a strâns mâna fostului pacient. Shane a

zâmbit privindu-l în ochi pe Harry. Avea un cerchel mic din aur într-o ureche, iar unghiile lui îngrijite reflectau lumina. Era chipeș și avea o expresie inteligentă pe față. „Pe ăsta nu mă deranjează că l-am salvat“, și-a spus Harry în sinea lui.

— Am fost nevoiți să ne grăbim, dacă tu n-ai fost aici, a zis Robert, adjunctul lui Harry, ridicând și coborând un sendviș, din care mâncase jumătate, de parcă ar fi imitat un pește. Și-a trecut degetul peste dinți și s-a încruntat la vederea capului complet chel al lui Harry. Mă bucur că te văd. Am trimis o mulțime de echipe să te caute.

Cei douăzeci și patru de cercetători în domeniul medicinei au râs într-o complicitate stânjenită, iar Harry le-a trecut în revistă fețele. I-a aruncat o privire iscoditoare lui Shane și l-a prins de cot pe Robert.

— Vino la mine în după-amiaza asta, Bob, a spus el. Am câteva idei. Trebuie să facem niște schimbări de strategie în politica institutului.

Robert și-a arcuit în sus gura în chip de încurajare.

— Sună minunat, a zis el. Însă n-ar fi mai bine să așteptăm până faci prima tranșă din tratament? Ai aflat abia ieri.

— Eu hotărâsc când îmi încep tratamentul.

— Fiul tău e pe drum de la Londra. O să ajungă în curând aici. Nu-i momentul să fii

cu gândul la muncă. Trebuie să-ți petreci timpul cu familia și prietenii.

Robert a mai zis câteva lucruri de genul ăsta, dar Harry nu l-a mai auzit. S-a uitat la Shane și l-a întrebat dacă vrea să viziteze grădina institutului. Shane a luat o geantă sport din piele și a ieșit în urma lui Harry.

Pe parcursul unui an Harry fraierise comisia de conducere a fundației să-i dea bani pentru a construi micul parc din spatele clădirii. O pajiște cam cheală și niște tufișuri fuseseră scoase și înlocuite cu coloane, suporturi de viță-de-vie și umbrare superbe, frumos aranjate. O rugase pe Maureen să-l ajute cu

plantele. Vița-de-vie își întrețesuse tulpinele printre crăpăturile din suporturi, iar, pe alocuri, de-a lungul aleilor, rozmarinul și levănțica creșteau în ghivece smălțuite. Robert îi spusese că irosise banii publici.

— Ar trebui s-o vezi primăvara, i-a spus Harry fostului pacient. Când florile viței-de-vie sunt chiar frumoase. Uite. A ridicat un ciorchine de struguri aproape copti. Banii pe care i-am cheltuit aici ar fi putut să acopere salariul unui cercetător, dar asta nu-i de ajuns ca să salvezi oameni. Trebuie să înfrumusețezi și lumea în care o să trăiască. S-a uitat la Shane cu coada ochiului. Acesta avea o ținută de felină vâjnoasă, un aer degajat și forță. Harry și-a simțit mintea invadată de speranțe mai vechi. Dacă celulele-expert făceau mai mult decât să distrugă cancerul? Dacă își făceau gazdele mai tinere și mai puternice?

— Ești chiar tu, nu-i așa? a făcut el. Tu ești cel care a supraviețuit. Uneori pacientul nu mai e în viață, iar atunci vine o rudă în locul lui.

Shane a zâmbit cu dinții lui albi.

— Da, eu sunt. Am primit diagnosticul acum zece ani, am fost tratat cu celule-expert, am avut o remisiune totală, boala n-a revenit. Un miracol.

— Nu-mi place cuvântul ăsta.

— Altfel aș fi murit demult.

Harry s-a așezat pe o bancă. Shane a luat loc lângă el. Au urmărit cu privirea cum o mierlă ciugulea în pietrișul de pe alee.

— Pari în formă, a spus Harry. Câți ani ai?

— Împlinesc patruzeci și unu. Fac sport. Sunt de părere că am obligația să am grijă de mine. S-a jucat cu mânerul genții. Dar probabil că asta aș face-o oricum.

— Soție și copii?

— Locuiesc cu iubitul meu.

— Aha! a țipat Harry.

Privirea i-a fost atrasă de o mișcare la etajul al doilea al institutului. Au văzut cum o siluetă îmbrăcată cu un halat alb trece prin fața unei ferestre, ținând în mână o retortă.

— Amanta adjunctului meu, a spus într-o doară Harry, arătând spre fereastră. Ne

spionează ca să se asigure că nu fur levănțița poporului.

— Mi-au zis și mie, a spus Shane. Despre diagnosticul pe care ți l-au pus. Ca să-mi explice de ce n-ai venit.

— Mmm...

— Îmi pare rău. Sper că descoperă și pentru tine ce-ai descoperit tu pentru mine.

— Nepotul meu, Alex... Lui Harry gândurile i-au zburat la altceva și a uitat ce voia să zică. L-a întrebat pe Shane ce profesie are.

— Modă, a zis Shane.

— Minunat, a spus Harry care avea impresia că se pricepe la haine.

— M-am întors la serviciu imediat după ce am terminat tratamentul.

— Nemaipomenit.

— Creez haine de lux pentru câini. Shane și-a deschis geanta și a scos ceva din piele și metal. Am făcut asta pentru Jack Russellul tău. E un cadou pentru voi doi.

— Pentru Jack Russellul meu?

— Am aproximat cât de mare e, dar, dacă nu-i vine, îl modific. A despăturit haina pe bancă, între ei. Partea din spate, noi îi spunem șă, e făcută din piele de ied, iar blazoanele în formă de stea sunt din alamă. Părțile laterale sunt

cusute de mână. Se prinde pe burtă cu bretelele astea din lycra.

— E incredibil, a spus Harry.

— Măcar așa să mă revanșez și eu.

— Ajută-mă să înțeleg, a spus Harry. În toată țara sunt zeci de câini care s-ar plimba de colo-colo fără haine de lux făcute pe comandă dacă nu ți-aș fi salvat viața?

— În toată lumea.

Harry a răsucit haina cu ambele mâini, pipăind diversele materiale cu degetul mare. A auzit două voci, una de bărbat și alta de femeie, apoi pași pe pietriș. Printre coloane și vița-de-vie a văzut-o pe Carol cum îl conduce pe fiul lui până la el. A simțit mila lui Matthew de la treizeci de metri depărtare.

Fiul său învățase cum să-l enerveze încă din copilărie, fiindu-i milă de el pentru că nu era credincios. Matthew își privea tatăl cu tristețe în ochi și-i era milă de el, iar Harry zbiera că e fericit și fără Isus, iar Matthew clătina plin de suferință din cap, zicându-i că n-are cum să fie fericit dacă urlă, iar Harry își întreba fiul cum de învățase să manipuleze atât de bine afectiv. Oare profeții lui evrei erau psihanaliști în devenire și numărau zilele până când i-ar fi putut lua bani pe orele petrecute împreună? Iar lui Matthew îi era și mai milă de el. Acum, că Harry era bolnav, avea să pășească în rezervorul lamentărilor filiale, pe care Matthew i-l pregătise încă de pe vremea când avea paisprezece ani.

Harry nu-și mai văzuse fiul de aproape un an. Dădea o interpretare sinistră răbdării

lui Matthew. I se părea că Matthew aștepta umil și în tăcere ca el să fie osândit la chinurile iadului, iar acest lucru îl făcuse pe Matthew ca, în mintea lui, să devină o umbră de rău augur. Și totuși, bărbatul anxios care purta un costum șifonat și venea acum spre el, cu capetele cravatei ca acele unui ceas care arată ora șapte și douăzeci și cinci și riduri de îngrijorare în jurul ochilor, era fiul lui. Harry n-a fost în stare să rămână impasibil când Matthew s-a aplecat și și-a pus brațele în jurul lui. Forța fiului său l-a surprins. I se părea

că trecuseră ani întregi de când nu mai simțise căldura unui alt trup lipit de al lui. Toți patru au înjghebat o conversație: s-au făcut prezentările, chestiuni medicale, stânjeneală englezească. Vorbind, Harry se întreba de ce oare nu considerase creștinismul o boală care nu era sub controlul fiului său, aidoma bâlbâielii sau șchiopătului. Dacă el, Harry, era atât de convins că religia lui Matthew e o minciună, atunci cum își putea permite să se lase prins în capcana milei fiului lui? Ar fi putut sugruma delirul lui Matthew prin compasiune.

S-a gândit să-i spună fiului său că îi pare bine că-l vede, dar și-a zis în sinea lui: „Mai târziu, să mai aștepte. Trebuie mai întâi să arate că o merită“.

— Pari obosit, i-a zis el.

— M-am trezit la ora șase ca să ajung aici, a spus Matthew. Ce s-a întâmplat cu părul tău? Ai început tratamentul?

Harry s-a mângâiat pe cap.

— Am scăpat de niscai balast. Ce mai fac nepoții mei?

I s-a părut că întrebarea lui îl face pe Matthew să-și mijească ușor ochii. „Cum s-ar putea ca fiul meu să-mi fie dușman, deși e încă un copil?“ s-a întrebat el în sinea lui. Se certaseră și totuși se bucura că Matthew venise. Fiul său era o prezență familiară. Iarăși s-a gândit să-i spună că-i pare bine că îl vede. Dar, de ce s-o zică cu voce tare, dacă oricum știa că e adevărat? Și-a strecurat mâna în buzunar și a pipăit șuvița de păr.

— Lettie și copiii îți trimit toată dragostea lor, a zis Matthew.

Shane a zis că trebuie să plece, a strâns mâinile tuturor, i-a mulțumit încă o dată lui Harry, i-a urat să aibă noroc și a plecat. Harry, Carol și Matthew l-au urmărit cu privirea cum se îndepărtează și, deși pentru ei nu era decât un necunoscut, au avut impresia că rămăseseră fără cel mai blajin și mai amabil membru al grupului lor. Carol a spus: „Vă las să vă vedeți de ale voastre“.

— De ce i-ai zis că am câine? a întrebat-o Harry.

— Cred că ar trebui să ai câine, a spus Carol. N-ar trebui să stai singur în casa aia mare.

— Am menajeră, a zis Harry. O să am o infirmieră. Pe urmă casa o să rămână goală.

— Ar trebui să-ți iei un câine mișto, a spus Carol. Un Jack Russell. Știu eu unul, deja dresat. Mi-a plăcut Shane. Voia să-ți dăruiască o haină. Știam că o să fie dezamăgit dacă

îi ziceam că n-ai pe cine s-o pui.

— Iar acum m-am ales cu asta. Harry a ridicat cadoul, care a zdrăngănit ușurel.

— Părea un tip de treabă, a spus Matthew.

— E în viață datorită lui Harry, a zis Carol. A tremurat, căci purta o bluză subțire și era o zi cenușie de septembrie.

— Hai, du-te, a spus Harry.

— Primești și un coș, a zis Carol peste umăr, pe când se îndepărta de ei.

Matthew s-a așezat lângă tatăl lui.

— Te bucuri că mai trăiește? a întrebat Harry. Shane, designerul de haine de lux pentru câini?

— Bineînțeles.

— În opinia voastră, când o să moară, o să putrezească în iad din cauza sodomiei.

— Nu mai vorbi acum despre asta, tată, a spus Matthew.

— Credeam că e un subiect interesant.

— Îți petreci atât de multă vreme vorbind despre ce cred alții, când mai bine

te-ai întreba dacă îți place viața pe care o duci, a zis Matthew. Noi nu discutăm tot timpul despre religie, așa cum fac atei. Nu ne gândim la asta. Pur și simplu trăim.

„I-am dat o șansă“, și-a zis în sinea lui Harry. „E atât de sensibil.“

— Nu vreau să le interzici nepoților mei să gândească.

A ridicat tonul. Furia și bucuria pe care le simțise la vederea fiului său păreau să facă parte din același flux de emoții. Acum totul devenise nostalgie. Voia ca Matthew să rămână lângă el și să se lase ridiculizat, iar pe urmă să-și îmbrățișeze încă o dată tatăl. Dar băiatul era orgolios.

— Aș putea să vin în nord la sfârșit de săptămână, a spus Harry.

— N-ar trebui să pleci la drum lung în starea ta.

— Doctorul nu mi-a interzis asta.

— Suntem atât de ocupați, avem atât de multe lucruri de făcut. E incredibil cât de ocupați sunt copiii.

— Zi-mi o dată.

— Trebuie să vorbesc și cu Lettie.

— De ce ai venit?

— Ești tatăl meu și îmi pasă de tine, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Câtă mărinimie!

— La telefon mi s-a părut că ești speriat.

— Nu eram speriat. Eram matol. Ești sigur că știi de ce anume îți pasă? Tu și Lettie vreți să vă las casa, de asta vă pasă. Dacă v-ar păsa de mine, m-ați lăsa să-mi văd nepoții.

— E o chestiune legată de încredere.

— N-ai încredere în propriu-ți tată?

— Ai zis că-i duci pe Chris și pe Leah la grădina zoologică și i-ai dus la un film de două ore despre Inchiziție.

— N-am știut că o să fie atât de realist.

— I-ai zis lui Peter că-i dai câte o liră pentru fiecare contradicție pe care o găsește în Biblie.

— Dacă ai de gând să mă ataci întruna pentru că încerc să le deschid mințile copiilor tăi, atunci mai bine te duci acasă.

— Venind aici, pe drum, m-am gândit: „Poate să se folosească de asta ca să primească iubire sau poate să se folosească de asta ca să șantajeze“. Totul ar fi bine dacă ne-ai accepta așa cum suntem. Și, chiar dacă n-o faci, vreau să mă lași să am grijă de tine.

— Chiar crezi, pe bune, că, după ce moare, Shane o să fie torturat o eternitate fiindcă ridică poalele cămășii altui tip ca să se excite?

— Asta a ales, a zis Matthew. Eu nu spun că înțeleg. Dacă ar fi după mine, aș salva pe toată lumea.

— Dar eu deja l-am salvat! a exclamat Harry, agitând haina câinelui său inexistent sub nasul fiului lui. Eu l-am salvat pe omul ăla. Nu Dumnezeu. Eu!

Alex plutea deasupra nucleului celulei umane, privind de-a lungul încâlcirii de tubulețe minuscule care șerpuiau spre sfera îndepărtată și tremurândă ce conținea oceanul citoplasmatic, răsucindu-se să vadă crestele ondulate ale aparatului Golgi cum eliberează stoluri de proteine scânteietoare; acestea se închideau în ele însele, aidoma unor milioane de palme strângându-se în pumn. S-a cufundat în ele, iar fiecare proteină s-a dovedit a fi o formă din apogeul vieții și chimiei, un dispozitiv de o complexitate și precizie desăvârșite, iar el a numărat rotațiile atomilor, pe când se încolăceau și se combinau între ei, coduri care mușcau din alte coduri. Pe de o parte i se părea că asistă la o viziune, văzută într-o apă de nepătruns și luminată de razele soarelui, iar, pe de altă parte, le considera valori biostatistice sau funcții ale memoriei fizice de sub vârfurile degetelor lui. Făcuse mari eforturi să ajungă acolo, unde niciodată nu fusese în stare să zăbovească prea mult timp – iar acum, când în lumea din exteriorul minții sale se petreceau atât de multe schimbări, și mai puțin.

Din pragul biroului lui Alex, Maria se uita la el. El ședea gârbovit, cu spatele la ea și cu un pix în mâna stângă, trăgând linii scurte și sacadate, care nu păreau să formeze litere. Cu mâna dreaptă ridica, răsuca și muta mai multe obiecte de pe birou: o stropitoare pentru copii, un cocoș de jucărie, două cercuri din lemn vârate unul într-altul, o clepsidră, un delfin mecanic. În fața lui zăceau împrăștiate peste tastatură și în jurul ei sfere în culori aprinse și tije metalice ale unui set de modelare a moleculelor.

A ieșit la suprafață, fredonând o melodie de tranziție dintr-o reclamă, pe care nu-și dădea seama că o cântă.

Imaginează-ți pentr-o clipă

Un fruct real la fel de elastic ca Fruitella

A realizat că Maria e în cameră.

Ea a zis:

— Am o idee. Ne-am putea despărți ca să ne căutăm alți parteneri acum, când încă suntem tineri.

Alex s-a încruntat, apoi a zâmbit și s-a aplecat spre ea.

— Văd și avantajele propunerii tale, dar îmi dau seama și ce dezavantaje sunt, a

spus el. În primul rând, mi-ar fi dor de tine. În al doilea rând...

— Mi-aș dori să nu te mai justifici când încerc să vorbesc cu tine, a zis Maria. Și nu-mi place expresia ta. Nu poți să fii atent la mine și fără să faci mutra asta de șoim? Zâmbești și te încrunți în același timp.

— Doar nu vrei să ne despărțim? a întrebat Alex.

— Tu sigur vrei.

— Tu ai adus vorba despre asta.

— Voiam să aflu ce crezi tu. Acum știu.

Alex și-a dat seama că și-a rănit iubita, iar acest lucru i s-a părut mai dureros decât potențialele regrete ulterioare. Acceptase imediat propunerea Mariei ca ei să rămână împreună, să locuiască în casa Mariei din Mile End, așa cum făcuseră de opt ani, să doarmă în același pat, să facă sex la fel ca și până atunci, până când unul din ei avea să-și găsească pe altcineva.

Ne-ar fi mai ușor, a spus Maria. Nu ne-am mai simți singuri și se știe că oamenii care au deja parteneri sunt mai atractivi pentru ceilalți decât oamenii singuri.

În aceste condiții, s-a scurs o lună de liniște și pace, de parcă ei doi ar fi rezolvat ceva, iar Alex s-a rătăcit, apoi a ajuns din nou într-un loc cunoscut, adică în apele puțin adânci și înguste ale celulei. Dar când a terminat prima

variantă a articolului și l-a trimis colegilor lui din Imperial și lui Harry, ca să vadă ce înțeleg din el, i s-a părut că de fapt lui și Mariei le merge mai prost. Încă nu avea nici un copil și nici perspectiva ca unul să apară. Teoria tandreții, solidarității și a alianței dintre ei, pe când așteptau ca unul din ei să fie lovit de fulgerul iubirii, era bună, dar practic oare ce înseamnă? Bănuia că de fapt Maria nu-și caută pe altcineva. De când era împreună cu Mea, cunoscuse femei care-i plăcuseră, dar oare și-ar fi dorit să trăiască alături de vreuna până la sfârșitul vieții? Cele mai multe dintre femeile pe care le cunoscuse și care îi plăcuseră se încadrau în categoria potențialelor iubite, dar cum, se întreba el, ar fi putut să aducă acasă la Maria o potențială iubită? „Am cunoscut pe cineva de care e posibil să mă îndrăgostesc. Dă-mi voie să petrec o săptămână cu ea în Franța, iar dacă relația o să țină, n-o să mă întorc. Dacă nu ține, ne vedem duminică.“

S-a întrebat dacă nu cumva Maria îi dăduse permisiunea să o înșele și s-o mintă, ori voia să vadă dacă el are tupeul să se despartă de ea, dar a ajuns la concluzia că nu făcuse nici una, nici alta. Dacă până atunci el se putuse împrieteni cu femei, fără a-i provoca vreo suspiciune, acum orice prietenă nouă de care i-ar fi pomenit ar fi putut fi considerată o potențială viitoare iubită, adică o amenințare. Ea îi dăduse iluzia libertății și, în acest fel, îl acaparase și mai mult.

De asemenea, își dădea seama că își administrase prost banii. Maria îi spusese asta încă de la început. Îi cheltuisese și aruncase cu ei în dreapta și-n stânga, fără să

investească nimic. I se părea că are un salariu prea mare, pe care-l primea lună de lună și pe care-l găsea mai mult decât suficient. Nu crezuse că o interesează subiectul până când îi spusese că și-a împrumutat toate economiile fratelui său, o sută douăzeci de mii de lire sterline, ca să-i plătească o datorie la jocurile de noroc. Cât de furioasă fusese atunci, de parcă ar fi furat de la ei. Avea dreptate, presupunea Alex. Era îndreptățită să se gândească la viitor și să fie necruțătoare cu frații iubiților, care dădeau de necaz, să protejeze ce aveau deja, pentru ca viitorii lor copii să crească într-un mediu sigur, bine hrăniți, bine informați, într-o casă luminoasă și plină de verdeață. Expresia din ochii ei atunci când îi spusese asta, pe vremea când abia se apucase să facă fertilizarea in vitro, îl frapase: sălbatică precum a unui

animal al cărui partener tocmai îi mâncase puii. Și totuși, lui Alex i se părea că banii nu sunt importanți. Lună de lună el plătea chiria Mariei și n-o rugase niciodată să participe la cheltuielile domestice, iar ea nu se oferise niciodată s-o facă.

Unul dintre membrii consiliului de conducere a Institutului Belford l-a rugat pe Alex să-l ajute la alcătuirea listei de musafiri pentru petrecerea de adio, de dinainte de Crăciun, a lui Harry. Când nu mai rămăseseră decât câteva locuri, Alex l-a sunat pe Ritchie și i-a cerut adresa de e-mail a lui Bec.

— E în Africa, a spus Ritchie.

Alex s-a gândit la ce spusese, încercând să-și dea seama dacă nu cumva fusese insolent. A avut impresia că-l prinsese pe Ritchie în toane proaste.

— Vreau s-o invit la o petrecere în decembrie, a spus el. O să fie aproape doar oameni de știință acolo.

De cealaltă parte a firului s-a așternut tăcerea, apoi Ritchie a spus cu prudență că sora lui se întorcea din Tanzania pe data de zece.

— Perfect, a zis Alex.

— Și oamenii de știință dau petreceri, nu? a întrebat Ritchie.

— Da.

După o lungă tăcere, Ritchie i-a dat informația pe care i-o ceruse.

— Ce mai face? a întrebat Alex.

— E ocupată.

— Totul e în regulă?

— Bec îmi e foarte dragă.

— V-ați certat?

— De fapt, suntem mai apropiați ca niciodată. E o fată specială. Are o meserie importantă. Nu vreau să fie...

N-a zis ce nu voia ca ea să fie.

— Să-l invit și pe iubitul ei?

— N-are iubit. N-are timp.

Lui Alex i-a crescut pulsul.

— Era combinată cu redactorul-șef al unui ziar.

— A, nu. Relația lor s-a terminat demult, gata, nu mai au nimic de împărțit. N-a mers. Acum pentru ea nu mai contează decât vaccinul. Uneori mai vine la Londra pentru câteva zile, dar majoritatea timpului și-l petrece în Africa. M-aș mira să aibă timp de petreceri. N-o agasa. Zău, Alex, e mai bine să n-o inviți. Auzi, trebuie să plec, dar mai vorbim, bine?

Harry apăruse în viața lui Alex pe vremea când acesta era copil, strălucind de încrederea în sine proprie metropolei de unde venea, un londonez sceptic și nerăbdător, care-i călcase în picioare pe intelectualii isteți din orașelul scoțian ca să ajungă la orhideea rară a minții nepotului său. Purta cămăși roz cu guler alb, primea telefoane din America în toiul nopții și împroșca cu o mireasmă pătrunzătoare de loțiune după ras, coniac și tutun în casa răcoroasă a lui Alex, cu zidurile ei groase din piatră și condensul de pe partea interioară a ferestrelor. Părinții lui Alex aveau în sufragerie un pian dezacordat, la care doar Harry cânta. Când venea la ei, Harry stătea acolo în fiecare seară, cântând jazz, lăsându-și scrumul din țigara de foi să cadă pe clape, fredonând cu o voce spartă și uitându-se peste umăr la mama lui Alex. El detesta jazzul. Pe vremea aceea era obsedat doar de The Smiths. Dar uneori sunetul vocii lui Harry cântând *It's the Rhythm In Me* se strecura în camera lui Alex, venind de la parter, pe când degetele scurte ale lui Harry loveau clapele joase. Alex nu mai putea să reziste și, luându-și bețele, cânta împreună cu el.

Harry i-a spus lui Alex că nu există nici un mister pe care știința să nu-l poată pătrunde. Era acceptabil să te minunezi în fața miracolelor naturii, dar asta nu putea înlocui cunoașterea. Își făcea apariția sâmbătă dimineată, coborând din trenul de noapte, care venea din Euston, și îi lua pe Alex și pe Dougie la plimbare prin dealurile Grampians sau de-a lungul malului din Angus, ținându-le prelegeri despre lucrurile pe lângă care treceau, despre genetica buruienilor, calitatea de prismă a curcubeului și motivul pentru care selecția naturală colora în alb blana iepurilor pe timpul iernii. Discredita bisericile din partea locului, spunând despre ele că sunt monumente ale ignoranței și, cu o retorică atât de stridentă și de caustică, încât oile care pășteau își ridicau capetele înfricoșate și se lipeau una de alta, făcea praf diverși adversari invizibili și muți care încercau să dovedească existența lui Dumnezeu. La sfârșitul plimbării, se duceau întotdeauna să-l caute pe Dougie, care plecase să hoinărească de unul singur, pe când Harry răspundea la întrebările concise ale lui Alex. Îl găseau pescuind ghidriți cu mâna, bombardând cu pietre merișorii sau culegând bolovani din apă.

În ultimul an de liceu al lui Alex, Harry l-a invitat să petreacă o săptămână la

Londra, împreună cu familia sa. În ajunul plecării sale spre sud, Alex și-a văzut unchiul

la televizor, vorbind vesel despre munca lui, despre cum recolta celule din corpurile pacienților bolnavi de cancer, le modifica genele și le pune la loc. Nu semăna cu oamenii de știință pe care Alex era obișnuit să-i vadă la televizor, țepeni, emoționați și suspicioși. Harry râdea, sprijinindu-se de spătarul scaunului, amuțindu-l cu replici inteligente pe reporterul care îi lua interviul. Lui Alex i se părea că se pricepe nemaipomenit de bine să-și trăiască viața, modelând voința altor oameni cu aceeași ușurință cu care zăpăcea moleculele, aflându-le durata de viață. Și totuși, când Alex s-a așezat la masă ca să-și ia cina alături de Jenny, soția lui Harry, și de fiul său, Matthew, unchiul lui a fost crispat și tăios. Mătușa Jenny era o femeie foarte grasă și sumbră, care nu spunea niciodată nimic și nici nu zâmbea, cu fața pe jumătate ascunsă în spatele părului ei lung și negru, înspicat cu șuvițe albe, ciufulite. În prima seară, Matthew, care era de vârsta lui Alex, purtase un tricou pe care scria, cu litere roșii, decolorate, ISUS A MURIT PENTRU PĂCATELE NOASTRE. Avea la gât un colier celtic grosolan și încerca să-și lase barbă. Înainte de cină l-a întrebat pe Alex dacă vrea să se roage, iar Harry s-a răstit la fiul său:

— Ți-am spus că vărul tău e ateu.

— Chiar ești ateu? l-a întrebat Matthew pe Alex.

— Cred că da, a zis Alex.

— Trebuie să-l primești pe Isus în viața ta, a spus Matthew, coborându-și privirea spre masă și luând o felie de pâine.

— De ce? a întrebat Harry, apoi i s-a adresat lui Alex: Nu-l asculta pe Matthew, are creierul spălat.

Jenny și-a mutat privirea de la unul la altul și a scâncit, ca un animal suferind.

Matthew și-a împreunat mâinile, a plecat capul, și-a închis ochii și a zis:

— Doamne Dumnezeule, îți mulțumim...

— Vrei niște vin, Alex? a întrebat Harry, ridicându-se în picioare și întinzând sticla de vin spre nepotul său, apoi izbînd-o zgomotos de farfuria și furculița lui.

— ...pentru mîncarea și băutura pe care ni le-ai dăruit astăzi. Amin.

— Abracadabra, a murmurat Harry.

— Vreau un pic de vin, a spus Alex.

Jenny a scos un suspin, a strîmbat din nas și, cu o voce pițigăiată și abia perceptibilă, a spus:

— Of, Doamne.

Harry l-a îndrumat pe Alex în cea mai mare parte a carierei sale, când și-a făcut masteratele, doctoratul și după aceea, înăbușindu-și sentimentele de fiecare dată când nepotul său îi înțelegea mai bine munca. Harry credea că nepotul lui nu se pricepe la politică. Credea că visătorul Alex, care părea detașat și contemplativ și pe care, pe

neașteptate, îl apuca din când în când entuziasmul pentru câte un lucru, nu era un bun coechipier și nu știa cum să conducă o echipă. Dar când Alex s-a întors în Londra din America, cu puțin timp înainte să împlinească treizeci de ani, l-au precedat zvonurile din Johns Hopkins cum că doctoranzii îl porecliseră înțeleptul funcționării celulei și că ceilalți oameni de știință din domeniu apelau la el și îi ascultau opinia. Erau vîrâți până-n gât în cereri de burse, prezentări la proiector, ședințe, grupuri de lucru, conferințe, comitete și în hedonismul competitiv și distrugător din Londra, iar când printre ei apăruse un bărbat care părea să nu facă decât să gîndească, să scrie și să predea, avînd din când în când niște izbucniri filozofice ciudate, au avut impresia că sosise un vizionar, iar asta se întîmplase înainte de a-i auzi teoriile. Faptul că era scoțian îi crease o alură misterioasă, care îi impresiona pe oamenii de știință din Londra, adunați acolo din marile metropole ale lumii, de parcă ar fi băut în Scoția o apă miraculoasă. S-a răspîndit despre el și zvonul că în copilărie învățase singur matematică și chimia celulei.

În cei zece ani de după întoarcerea nepotului său, Harry interpretase greșit

reputația lui Alex ca fiind putere și confundase competența în domeniul teoriei științifice cu cea socială. Acum, când diagnosticul îi mai lăsa puțin timp de trăit, el a început să-și dorească brusc să-i paseze slujba nepotului său. La institut a inițiat o campanie pentru a se asigura că reținerile pe care le aveau membrii consiliului de conducere față de nepotism nu i-ar fi împiedicat pe aceștia să-i propună lui Alex fostul său post. N-a întâmpinat prea multă rezistență. Membrii consiliului au fost de acord că Alex era cel mai bun candidat.

Membrii consiliului de conducere i-au spus lui Harry că, în opinia lor, boala lui era o mare nedreptate.

— E o nedreptate la fel de mare și să nu faci cancer, a zis Harry. Dar nimeni nu se plânge de asta.

Lângă stația de metrou Whitechapel, sub copertina vărgată a unei tarabe cu legume, o femeie complet acoperită de niquab își trecea degetele, învelite pudic în mănuși negre, peste coaja zbârcită a unei tărtăcuțe amare. Vânzătorul o urmărea cu privirea. Își închisese fermoarul jachetei de piele până sub gât și își vârâse mâinile adânc în buzunare, bătând cu picioarele înghețate în pământ. Copertina flutura în bătaia vântului, iar elicopterul-ambulanță huruia în aer, îndeptându-se spre acoperișul spitalului Royal London. Vânzătorul nu credea că femeia o să cumpere legume de la el. Ea doar mângâia tărtăcuțe și bătea ușurel în pepeni; voia să atragă atenția asupra degetelor ei, știind că, cu cât avea mai multă piele acoperită, cu atât mai tare îl excita.

Ochii ei s-au îndreptat spre intrarea în stația de metrou, unde un cățeluș îmbrăcat în gladiator și-a făcut apariția. Lângă urechea ei, un tânăr propovăduitor înverșunat al Coranului, îmbrăcat cu o jachetă neagră militară, cumpărată la mâna a doua, pantaloni din pânză de camuflaj și ghete cu șireturi, străduindu-se să-și lase barbă pentru prima oară, striga întruna: „N-ai unde să fugi de moarte!“ Un grup de studenți la Teologie tândăleau pe marginea trotuarului, slabi, nervoși și cu ochi mari de căprioară, îmbrăcați cu tunici până la glezne, parka și având capul acoperit cu pânză brodată. Predicatorul, care se postase în așa fel încât cine încerca să traverseze Whitechapel Road ca să ajungă la spital era nevoit să treacă pe lângă el, împărțea broșuri de o pagină, tipărite la imprimanta cu jet de cerneală a institutului teologic arab.

— N-ai unde să fugi de moarte! zbiera el.

Un bătrân necredincios, chel, îmbrăcat într-un palton din mohair, cu o față durdulie și lunguiață, a venit țațoș la el. Predicatorul și-a coborât privirea spre animalul pe care necredinciosul îl plimba în lesă, un cățeluș alb cu maro, îmbrăcat cu o jachetă din piele și capse.

— Nu fug nicăieri, a zis necredinciosul, care ajunsese la mai puțin de douăzeci de centimetri de față lui, timp în care predicatorul se uitase la câine. Crezi c-aș pune piciorul în capela aia mortuară dacă mi-ar fi frică de moarte?

A înclinat din cap spre clădirea galbenă și sumbră a spitalului și a pornit-o spre ea.

— Atunci ascultă ce spunem, frate! a urlat predicatorul, gândindu-se la cât de curajos fusese necredinciosul să vină la el și la cât de nenorocit părea acum când îl privea din spate, cum mergea singur cu un câine îmbrăcat extravagant, care țopăia

lângă el.

Predicatorul s-a întors spre mulțimea care se revărsa din stația de metrou.

— N-ai unde să fugi de moarte! a țipat el, iar un necredincios înalt i-a aruncat o privire pătrunzătoare și a luat o broșură, când a trecut pe lângă el. Predicatorul a zărit în ochii lui o expresie asemănătoare cu cea a bătrânului chel care tocmai traversase strada. De când arătau cu toții la fel? „Astăzi sunt o mulțime de necredincioși chinuiți“, a spus el, iar studenții la Teologie au chicotit, au repetat cuvântul „chinuit“ și au țopăit puțin pe marginea trotuarului.

Alex a împăturit foaia de hârtie pe care i-o dăduse predicatorul, a traversat strada, a trecut pe lângă intrarea mărginită de coloane a spitalului și a întrebat la recepție de Harry, care avusese o programare în dimineața aceea. Ei i-au spus că nu-i pot spune nimic: confidențialitatea medicală.

Alex a aruncat o privire prin sala de așteptare aproape pustie și a ieșit prin ușa rotativă într-o mică grădină, cu o bancă, câțiva arbori pitici și o statuie din bronz, urcată pe un pedestal înalt. Grădina era străjuită de zidurile din cărămidă maronie, acoperite cu plasă de protecție ale spitalului. Era stânjenit și negru de furie.

Într-un cotlon ascuns al celulei umane, colaboratorii elvețieni ai lui Alex descoperiseră o serie de enzime, despre care, în sfârșit, după zece ani de muncă, a înțeles cum funcționau: erau un fel de cronometre, căci măsurau viteza schimbării la nivel microscopic. În articolul care urma să apară în Nature, el le numise complexul cronazic. Alex descoperise că celulele-expert ale lui Harry funcționau nu pentru că ar fi sesizat diferențele dintre imaginea celulelor obișnuite și a celor canceroase, ci fiindcă recunoșteau celulele

canceroase după viteza lor diferită și le condamnau la moarte. Aceasta deschidea noi perspective în medicină, dar pe Alex îl încânta complexitatea mecanismului chimic, ținând seama că orice om avea șaiszeci de trilioane de ceasuri, care măsurau o unitate de timp mult mai mică decât orice dispozitiv construit vreodată de om. Își încheiase articolul speculând că sistemul nu era neapărat inițializat la zero la concepție; că măsurătorile probabil se perpetuaseră neconținut încă de când apăruse în decursul evoluției, adică fie acum un trilion de ani, fie acum doi. Asta deja era doar o speculație cam trasă de păr. Iar acum, Harry, care văzuse o versiune mai veche a articolului, voia ca el să ajungă și mai departe. Lui i se părea că Harry îi violase lumea interioară.

Maria îi spusese lui Alex că își petrece prea mult timp în acea lume. Nu duci o viață normală de adult, îi zisese ea; el se purta în lumea exterioară ori ca un copil fascinat de vreun lucru nou, dar banal, o culoare mai aprinsă, un desen sau un cântec obsedant, ori ca un bătrân tulburat, răscolit până-n străfundurile sufletului de o emoție care lui i se părea catastrofică – iubire, furie, gelozie sau dorința de a avea un moștenitor.

— Nu știi cu cine o să te muți după ce n-o să mai fii cu mine, i-a spus ea, dar, dacă o să vrea să-i dai atenție, aș sfătui-o să aibă la îndemână un fluier sau o pușcă.

— E munca mea, a zis Alex. Cercetez mai multe posibilități. Sunt plătit ca gândurile mele să zboare în altă parte.

Alex s-a așezat pe bancă și a despăturit foaia de hârtie pe care i-o dăduse predicatorul. „Un om nu moare de diabet“, a citit el, „sau când se îneacă; moare pentru că durata de viață pe care i-a atribuit-o Allah s-a încheiat.“ În broșură era citat Coranul: „Când le vine vremea (Ajāl), n-o să fie o oră nici mai târziu, nici mai devreme... Oriunde te-ai afla, moartea te va găsi, chiar dacă te-ai baricadat într-un turn“.

Alex și-a ridicat privirea. Un tânăr îmbrăcat cu o jachetă scurtă din material lucios stătea ghemuit sub copaci, încercând să-și ardă cu bricheta firele de ață care-i ieșeau din tivul blugilor, dar nu izbutea s-o aprindă. S-a ridicat în picioare, și-a îndreptat umerii și s-a dus până la pedestal, unde a rugat o persoană ascunsă privirii lui Alex să-i împrumute o brichetă. Un cățeluș a

lătrat scurt, iar pe urmă un Jack Russell îmbrăcat ca un soldat roman a ieșit din spatele pedestalului și a fugit în salturi spre Alex.

— Gerasim! a țipat o voce, apoi și-a făcut apariția Harry, cu un trabuc aprins, lesa într-o mână și bricheta în cealaltă. I-a dat bricheta tânărului, iar grădina s-a umplut de fum de trabuc și de bumbac ars. Câinele a țopăit până la Harry, care și-a pus trabucul în gură și i-a dat lesa nepotului său.

— Pune-i tu lesa, bine, Alex? Nu mă pot apleca. A aruncat o privire în preajmă, de parcă abia atunci ar fi văzut unde se află. M-au trimis la un spital greșit. Ar fi trebuit să fiu în Barts. Slăbise.

— Te căutam, a spus Alex.

— Nu fumatul devine o dependență, ci să te plimbi prin spitale. Dacă te-
apuci, nu mai scapi.

— Azi-dimineață am primit un telefon, a zis Alex.

— Uită-te la asta, a spus Harry. L-a dus pe Alex până la pedestal și i-a arătat gravura din bronz. Aici e regina Alexandra, a zis el, arătând spre silueta unei femei care purta corset și o bonetă pe cap, ținându-și mâinile în manșon și aplecându-se spre un pacient. Știi ce-i asta? A bătut ușor cu degetul într-un obiect de forma unui butoiaș, din care ieșeau tuburi rabatabile. Infirmierele din epoca edwardiană lipeau capetele tuburilor de capul pacienților. E o lampă Finsen cu mercur. Tratau lupusul cu ele. Alexandra le-a dăruit o lampă în anul 1900, a fost prima de genul ăsta din Marea Britanie. După cum știi, Finsen a luat Premiul Nobel pentru asta pe când avea doar patruzeci și doi de ani. Puțin mai mult decât tine. Pari ofticat. Ce spuneai despre telefonul ăla?

— Azi-dimineață am primit un telefon de la redactorul-șef al revistei Nature.

— E prieten cu mine.

— Mi-a spus că tu le-ai zis că sunt timid. Că am ascuns adevărata semnificație a articolului meu, că n-am vrut să o enunț explicit.

— Christopher Columb al celulei umane, a spus Harry. S-a dus să caute India

și a descoperit o lume nouă. Dar el tot a continuat să susțină că e India.

— I s-a părut că am vrut să-l trag pe sfoară și să țin bomba pentru mine. Mi-a zis că tu i-ai spus că am descoperit o cale să împiedic îmbătrânirea și că mi-e rușine să recunosc. Îmi doresc ca tu să nu fi făcut una ca asta. Am scris despre tot ce am de spus și nu ți-am arătat articolul ca tu să-l schimbi fără să-mi spui.

— În articolul tău explici de ce mor celulele. Oamenii sunt făcuți din celule. Ergo, tu explici de ce oamenii îmbătrânesc și mor.

— Nicidecum.

Teama a scăpărat în ochii lui Harry.

— Nu faci legătura dintre descoperirea ta și prelungirea vieții oamenilor. Articolul conține tot! Tu l-ai scris! Doar că nu faci legătura.

— Nu încerc să prelungesc viața omului, a spus Alex. E și așa prea lungă.

— A mea nu e, a zis Harry.

— Vreau să înțeleg cum funcționează totul, a spus Alex. Asta mi-ai zis tot timpul că ar trebui să fac.

Harry a arătat spre stomacul lui, unde era tumoarea.

— M-am săturat să înțeleg, a zis el. E momentul să intervin.

— În munca mea n-a existat niciodată vreun lucru care te-ar putea ajuta să te vindeci și o să existe doar dacă toți cei din laborator o să tragă tare încă zece ani de-acum încolo.

— Ce-i cu tine? Nu vrei să-i vindeci pe cei bolnavi? De ce să nu trăim două sute de ani?

— Oricât de lungi ar fi viețile noastre, tot n-am fi fericiți, a zis Alex. Putem trăi o eternitate doar dacă lăsăm pe altcineva să ne înlocuiască.

— Oare putem fi cu toții înlocuiți?

Obrajii lui Alex au devenit incandescenti.

— Mă ocup de asta, a spus el.

— Mi-ai zis că ai găsit soluția nemuririi.

— Am exagerat. Am spus că am văzut soluția nemuririi, nu că am găsit-o.

— Chiar și un tocilar ar avea probleme să-ți înțeleagă exprimarea. Am crezut că-mi spui un lucru frumos pentru că eu ți-am zis că o să dau ortul popii. Ai crezut că o să crăp înainte de a citi nenorocitul tău de articol. Harry a afișat un zâmbet mios și și-a

înclinat capul într-o parte. De ce nu adaugi în articolul tău o frază finală, o simplă sugestie: „...și are potențialul de a amâna sau de a opri îmbătrânirea oamenilor“. Nu tot acolo o să ajungi?

— Poate, dacă întreaga planetă n-ar mai lucra la alt proiect vreme de o generație.

— Te porți de parcă faima n-ar conta pentru tine, dar eu știu că ești vanitos, a zis Harry.

— Nu încetezi niciodată cu manipularea? a întrebat Alex.

— Nu pot să mă opresc, a spus Harry. Nevoia de a fi puternic, de a avea avantaje și faimă, astea sunt instincte naturale. Oamenii se nasc cu ele. Asta îi face oameni. Cu ajutorul lor știu că fac parte din omenire.

— Nu sunt ca tine.

— Eu doar gândesc cu voce tare, a zis Harry cu blândețe în voce. Indiferent ce s-ar întâmpla, tu o să rămâi cu mintea pe care o ai. Iar în ce privește instinctele umane, ori le ai, ori nu le ai. Eu întotdeauna am crezut că alegi măreția, nu să te ții deoparte. Tu decizi. Dar de ce să nu alegi faima? De ce să nu fii rege? Gerasim a lătrat strident și pătrunzător, iar Harry i-a zis să înceteze. Mereu vrea să fie centrul atenției, a spus Harry. Haide, fă-mi un

ultim serviciu. „Și are potențialul de a amâna sau de a opri îmbătrânirea oamenilor.“

— Dacă Nature o să publice asta, în ziare o să apară titlul „Oamenii de știință descoperă fântâna tinereții eterne“. Iar eu n-am găsit-o, și nici nu vreau să trăiesc o eternitate.

— E foarte mult să iei pensie o eternitate, a spus Harry, trăgând de lesa lui Gerasim. Dar eu nici măcar n-am împlinit șaizeci și cinci de ani. Sunt prea tânăr ca să mor.

În noaptea aceea, într-un sat din pădurea din sudul Iringei, la jumătate de zi de mers pe jos de la șoseaua asfaltată, fiul de trei ani al lui Batini, menajera lui Bec din Tanzania, s-a îmbolnăvit. Huru zăcea întins pe o pătură care acoperea un pat din lemn și rafie, respirând precipitat, dârdâind și scoțând niște sunete ca de pasăre. Avea pielea umedă și fierbinte, iar ochii îi erau sticloși. Batini nu era acolo, plecase împreună cu Bec în colțul opus al țării.

Tatăl lui Huru o părăsise pe Batini pe vremea când locuiau în oraș, aproape imediat după nașterea băiatului, și se întorsese în satul lui natal, luându-și fiul cu el. Se căsătorise cu o altă femeie. Batini trimitea bani și își vizita copilul când putea, știind că mama lui vitregă, Eshe, nu-l prea plăcea pe Huru. Eshe avea copiii ei. Nu era rea, i-a spus Batini lui Bec, ci doar o țărancă ignorantă, care crede că demonii din oraș îl blestemaseră pe Huru să fie rece. Tatăl lui Huru lua banii pe care Batini îi trimitea băiatului și îi cheltuia pe băutură și femei, în loc să-și caute o slujbă în Mbeya.

— De ce fostul tău soț nu-l lasă pe Huru să stea cu tine? a întrebat Bec când Batini i-a povestit pentru prima oară despre asta.

— Ar prefera ca fiul lui să fie înfometat în casa lui decât sătul lângă mine, a zis Batini. Bunica lui, Akila, mama fostului meu soț, îl iubește pe Huru. Îl ajută.

Satul nu se număra printre locațiile selectate inițial pentru testarea vaccinului, dar era aproape de unele dintre ele, așa că îl adăugase pe listă. Ajunsesse acolo cu șase luni în urmă, împreună cu Batini și cu echipa care se ocupa de vaccinări, și îl cunoscuse pe fiul menajerei sale. Huru n-a plâns când acul i-a pătruns în piele. O expresie fugară de dezamăgire pentru că s-a simțit trădat a apărut pe chipul său și a strâns-o pe mama lui de degetul mare. Bec a cunoscut-o și pe mama vitregă. Eshe s-a dovedit a fi o tânără scundă și drăguță, care abia împlinise douăzeci și unu de ani și care, pe lângă Huru, mai avea grijă și de cei doi copii ai ei. Cu Bec era lingușitoare și toată numai un zâmbet; cu Batini era mereu în gardă.

— Vaccinul nu-i protejează complet pe copii, i-a spus Bec lui Eshe, prin intermediul lui Batini, care traducea. Trebuie să doarmă sub plasă, care trebuie stropită.

În sat telefoanele mobile n-aveau semnal. Se putea vorbi la telefon doar de pe un deal, care se afla la două ore de mers pe jos prin pădure. Când Huru s-a îmbolnăvit, familia n-a luat legătura cu Batini decât când convulsiile copilului au devenit atât de

violente, încât bunica lui l-a luat de la vraciul tradițional și l-a cărat în brațe până la cea mai apropiată clinică. Batini a primit telefonul în toiul nopții, după ce Akila îl cărase o treime din drum, iar pe telefonul ei împrumutat a apărut prima dungă. Bec, care se pregătea să plece cu avionul la Londra, a fost trezită la două noaptea de către menajera ei care bocea. Bec l-a trezit din somn pe unul dintre șoferi și a plecat împreună cu Batini spre clinică.

Au mers cu mașina șapte ore. Femeile au discutat în beznă, înclinându-și capetele una spre alta ca să se poată auzi peste hurele mașinii care se zgâlțâia pe hârtoape.

În mesaje, Akila îi scrisese lui Batini că tatăl lui Huru era plecat în nordul țării. Huru are degedege[12, îi spusese Akila, nu malarie, dar vraciul nu reușise să-l vindece, așa că ea îl dusesese la clinică.

— Zice că e degedege, nu malarie, i-a zis Batini lui Bec în mașină, fluturându-și vag o mână spre telefon.

— L-au dus la vraci? a întrebat Bec.

— Da, dar nu s-a făcut bine.

— Vraciul a dat foc bălegarului de elefant sau așa ceva? Plante medicinale?

— Nu știu. Batini a fornăit și și-a rezemat tâmpla de geam. Degedege și malarie sunt același lucru?

Bec n-a răspuns, iar Batini i-a aruncat o privire și a zis:

— Degedege e malarie?

— Da, a spus Bec.

Batini și-a pus brațele în jurul corpului, scâncind încetișor, și s-a chircit. Bec a pus o mână pe spatele menajerei sale.

— Akila a făcut bine că l-a dus la clinică, a spus ea.

— E prea departe, a zis Batini, cu fața îngropată în poală.

Mai târziu Bec a adormit sprijinită de Batini, cu fața în poala ei, și a visat că ducea un băiat în brațe, prin pădure, în toiul nopții. Luna îi lumina drumul, ajutând-o să vadă gropile și bolovanii de pe potecă. Fulgerele scăpărau la orizont, iar sunetele de pasăre, care ieșeau din gura băiatului, au devenit din ce în ce mai slabe, până când ea abia a mai putut să le audă din cauza zgomotului pe care-l făceau șlapii în țărână. În vis, Bec a intrat în panică, și-a înmuiat mâna într-un pârâu și a încercat să-l facă pe copil să sugă apa de pe vârful umede ale degetelor ei. El n-a vrut să sugă, iar ea i-a umezit buzele uscate și lipicioase. El și-a mișcat capul și a tușit, a deschis gura, iar Bec a văzut un cioc care-i ieșea din gât și, în spatele lui, ochii strălucitori, capul și gâtul unui bățlan. S-a trezit cu inima bubuindu-i în piept.

Se luminase. Soarele se înălțase de curând pe cer, iar lumina firavă, aurie de pe zidurile zdravene din beton ale fermierilor, de pe acoperișurile din tablă și de pe

bananieri o împiedica pe Bec să-și imagineze că ar putea să existe vreo făptură umană care să fi fost vie când ea a adormit în beznă și să fi murit până când se trezise.

L-a felicitat pe șofer că nu adormise, iar el a zis că nu-i fusese deloc greu și că aproape ajunseseră la clinică. Se auzea un bâzâit ciudat și strident. Bec a aruncat o privire prin preajmă și a văzut că venea dinspre Batini, care se chircise într-un colț, cu fața îngropată în hainele de pe ea. Bec a atins-o pe umăr, iar Batini și-a ridicat capul și s-a uitat la ea. Avea gura deschisă, fața udă, iar dintre buzele ei ieșea un geamăt ascuțit, neîntrerupt. A spus câteva cuvinte în swahili și s-a bătut pe coapsă cu telefonul. A aruncat telefonul pe jos în mașină, a țipat și s-a zvârcolit violent, lovind în scaunul șoferului cu

pumnii și încercând să-și sfâșie materialul din bumbac al rochiei cu mâinile și cu dinții.

26

Deja se înnoptase când, în sat, Bec își golise farfuria funerară de ugali[13 și tocăniță. S-a dus în căutarea șoferului. Sub razele lămpilor cu kerosen, care se revărsau prin ferestre, a găsit poteca bătătorită, care unea casele. Peste zgomotul broaștelor și insectelor se auzea murmurul de seară al vocilor, iar din pragurile ușilor răsunau strigăte, râsete, tânguieli, zdrăngănitul cratițelor, muzică de la radio. A zărit albul mașinii enorme și pe șoferul care era ghemuit lângă roata din față, discutând cu doi băștinași, care stăteau pe jos, lângă el. Cineva a luat-o de mână. Era Batini.

— Trebuie să ne spălăm, a zis ea.

— Trebuie să plec, a spus Bec. Vii cu mine sau mai rămâi aici?

— Trebuie să ne spălăm, a zis Batini, trăgând-o ușurel de mână pe Bec.

— Acum?

— După o înmormântare nu suntem curați.

Batini a dus-o pe Bec pe o potecă sub copaci, prin iarba înaltă, până la un pâlcc de stuf care le depășea în înălțime. Picioarele li se afundau în pământ, noroiul li se prelingea printre degetele de la picioare, iar apa le acoperea gleznele. Au ieșit din pâlccul de stuf, ajungând lângă un iaz în care se vărsa un pârâu, scăldat în razele unei semiluni portocalii. S-au dezbrăcat și și-au pus hainele pe stuf. Bec a plonjat în apă și a înotat, cu picioarele târându-i-se pe fundul mâlos al apei, până când a ajuns în mijlocul iazului. Batini a rămas în apa până deasupra șoldurilor și s-a stropit pe pântec și pe sâni. Și-a croit drum până pe mal, lăsând în urmă o dâră care despica suprafața luminată de lună a apei. Bec s-a dus după ea până la un buștean pe mal. Goale, șiroind de apă, s-au așezat una lângă alta pe el. Lemnul se netezise de la oamenii care stătuseră acolo.

— Ești atât de albă, a zis Batini, uitându-se la coapsele lui Bec, care erau lângă ale ei.

— Îmi pare rău pentru fiul tău.

— Sunt ignoranți, a zis Batini. Le-ai spus că vaccinul o să-i protejeze doar parțial. Le-ai zis să pună plase. Nu-i vina ta.

Lui Bec nu-i trecuse prin cap că cineva ar fi putut să dea vina pe ea. A simțit cum inima i se prăbușește într-un hău negru.

— Poate că e vina mea, a spus Bec. La ce-i bun un vaccin dacă protejează doar parțial?

A ascultat broaștele. Erau atât de multe, ca o fanfară: sute de orăcăituri ascuțite, aidoma piculinelor și flauturilor, o ceată de broaște-tenori, aidoma clarinetelor și trompetelor, câțiva fagoți și tube. „Broaștele astea probabil că sunt gigantice“, și-a zis în sinea ei. „Cât o gorilă.“

Batini a întrebat:

— Unde sunt copiii tăi?

— N-am copii, a spus Bec. „Știi asta“, s-a gândit ea.

— Unde e soțul tău?

— N-am nici soț, după cum știi.

— De ce? Ești frumoasă, sănătoasă și educată.

— Trebuie neapărat să am copii? a întrebat Bec.

— Bineînțeles, a zis Batini.

— Mai spune-mi o dată de ce.

— E minunat. Batini și-a coborât privirea și a făcut câteva mișcări scurte cu degetele în poală, de parcă s-ar fi jucat cu pliurile unei fuste imaginare.

— Mai ai de gând să te măriți? a întrebat Bec.

— Da, a zis Batini. Mă mărit luna viitoare.

— Felicitări.

— O să mă mărit cu fratele celui de-al doilea soț al meu.

Mai târziu Bec a plecat cu mașina și șoferul spre Dar es Salaam. Pe drum au fost surprinși de o furtună, iar prin parbriz nu se mai vedea nimic. Șoferul a oprit pe marginea șoselei. Forța apei părea să zgâlțâie mașina. Fulgerele, despicând întunericul și potopul, luminau șuvoaiele de apă, care se revărsau în vârtejuri din crengile copacilor și de pe frunzele tremurânde ale unei plantații de manioc. Tunete trosneau în văzduh, când telefonul lui Bec a țârâit, iar ecranul s-a umplut de o lumină galbenă, familiară. Ritchie îi trimisese un mesaj în care o întreba când ajunge acasă. Bec l-a sunat, iar când el a răspuns, după ce și-a lipit telefonul de o ureche și și-a vârât degetul în cealaltă, a putut să-i audă vocea, limpede și aproape de ea.

— Ce-i vacarmul ăla? Ești lângă un avion? a întrebat Ritchie.

— E ploaia, a spus Bec. Sunt pe drum spre aeroport. Mă poți auzi? O să ajung la Londra mâine după-amiază. Alo?

— Sunt aici.

— Am avut senzația că s-a întrerupt. Ai tăcut.

— Mă gândeam.

— Vaccinul nu funcționează. Colegii au impresia că-i exploatez, iar eu cred că n-ar trebui să plec de aici... Alo? Nu cred că ar trebui să mă întorc. Ritchie?

— Poate că ai dreptate, a zis Ritchie.

— Nu asta mă așteptam să aud de la tine. Mai faci și altceva? Taci mult.

— Din cauza satelitului, a spus el. Ceea ce faci tu e mai important decât să te distrezi în Londra. Aș fi egoist să-ți încurajez latura hedonistă.

— Obişnuiai să-mi spui să fiu mai egoistă.

— Greşeam.

— Mama mă aşteaptă.

Tăcerea a fost atât de lungă, încât Bec a fost convinsă că le fusese întreruptă convorbirea. Ploaia s-a potolit. A auzit din nou vocea lui Ritchie, plină de o seriozitate copilărească, de parcă n-ar fi ştiut cum să existe şi să se poarte decât ca un copil.

— Am tot reflectat în ultima vreme, a spus el. Viaţa liniştită, simplă şi modestă are multe avantaje.

— Atunci n-aş mai avea ce să-ţi povestesc.

Oare Ritchie îşi ţinuse respiraţia? Ploaia se oprise aproape de tot.

— N-ar fi atât de rău dacă asta nu te-ar împiedica să continui, a spus el.

— Deci n-o să-ţi spun ce s-a întâmplat astăzi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai zis că nu vrei să auzi ce-am mai făcut.

Ritchie a aşteptat câteva clipe ascultându-şi bătăile inimii.

— Spune-mi, a zis el, cu o prudenţă ciudată în voce.

— Fiul menajerei mele a murit de malarie.

— A, a făcut Ritchie. Îngrozitor.

Îngrozitor se potrivea de minune cu respectul şi condoleanţele, dar a-ul părea că aparţine unei alte conversaţii. I s-a părut că fratele ei era uşurat, sau poate dezamăgit că nu-i spusese altceva.

Șoferul a lăsat-o pe Bec la aeroport, în zorii zilei. După decolare, ea a adormit buștean și nu s-a trezit decât când avionul și-a început coborârea spre Heathrow. Pe când se dădea jos din avion, vederea i s-a încețoșat. „Nu acum“, a șoptit ea. Dar gregi i-au atacat ochii, iar ea a fost nevoită să se oprească pe culoar, pe când ceilalți pasageri au format o coadă în spatele ei, iar cuferele închise la culoare și anexele se învolburau într-un vârtej de lumină. A făcut un pas îndărăt și s-a sprijinit de perete.

Acestea erau simptomele: o durere sub frunte, o mâncărime teribilă în ochi, iar detaliile lumii înconjurătoare se fisurau, combinându-se în viscol și beznă. În asemenea momente, când orbea pe neașteptate într-un coridor de tranzit dintr-un aeroport, simțea că formează o altă lume, doar ea, singură în tot universul, găzduind milioane de forme de viață care se luptau să pună stăpânire pe ea sau să-și cucerească semenii.

Își analizaze crizele și nu izbutise să descopere nici un factor care le-ar fi putut declanșa. Puțin înainte de descoperirea ei, cercetările științifice fuseseră divizate. Bec studia cum să folosească haemoproteusul împotriva malariei. Cei doi Nickell și alții ca ei luaseră cu asalt orașul de cocioabe, unde își stabiliseră tabăra de multă vreme, încercând să studieze simbioza om-pasăre-parazit, fără a încerca să facă vreo modificare. Vizitatorii se străduiseră să nu se lase infestați de parazit, iar, dacă nu reușiseră, luaseră imediat medicamente ca să scape de el. Se temeau pentru ochii lor. Câțiva dintre locuitorii mai bătrâni aveau retinele bolnave cronic și ședeau în pragul ușii caselor lor, mestecând betel și încercând să-i înșface de cot pe copiii care fugeau pe lângă ei, ca să aibă cu cine să stea de vorbă. Bec refuza să se gândească la asta.

Din câte știa Bec, ea era singura persoană din emisfera nordică care-și folosea corpul în chip de incubator pentru H. gregi. Nu făcea nici un efort pentru a crește multitudinea de avatari ai tatălui său, dar trebuia să îndure din când în când aceste crize; nu era nevoită să-i hrănească sau să-i dezmierde. Nu trebuia decât să-i numere și să-și noteze în jurnal când aveau loc crizele. Asta n-avea aproape nici o legătură cu vaccinul. Colegii săi spuneau că n-are nici

un motiv științific să rămână infectată, așa cum ziceau ei. Parazitul prospera in vitro, iar ea era studiată în laboratoarele din întreaga lume. Cu toții credeau că-și asumă demonstrativ, plină de încăpățănare, un risc dement pentru a dovedi ceva, pentru a obține ce-și dorește. Ea încerca să se convingă pe sine însăși, spunându-și că, dacă își pune în pericol vederea, poate să îndure mai ușor moartea

copiilor vaccinați; și totuși o îngrozea perspectiva de a orbi. Ultima descoperire în PNG fusese că trecerea de la orbirea temporară la cea permanentă poate fi bruscă. Uneori o bătea gândul să scape de paraziții din corpul său, însă niciodată nu trecea la fapte. „În fond“, își zicea în sinea ei, „au numele tatălui meu. Cum aș putea să-miucid o rudă?“

La ora trei după-amiază, vederea i-a revenit și a plecat din aeroport cu metrourul, spre casă. Când a ajuns în Leicester Square și a schimbat metrourul, și-a dat seama că o busolă rebelă, care-i fremăta în măduva oaselor, își îndreptase acul spre platforma care ducea înspre sud, nu spre nord, așa că s-a dus la Centrul pentru Boli Parazitare.

Abia aprinsese lumina la ea în birou când mâna lui Mosi, ugandianul care secvenția genele lui gregi, s-a prăbușit cu forță pe clanța ușii și a intrat, zbierându-i numele cu o încântare crescândă. Bec s-a năpustit asupra rânjetului lui și l-a îmbrățișat, dar, când a făcut un pas în spate și l-a privit încă o dată, încercând să prelungească momentul revederii, și-a dat seama că el e mai degrabă reținut. A întrebat-o dacă Maddie știa că s-a întors, iar Bec i-a răspuns că nu-i spusese nimic. Mosi a întrebat-o de ce își tot amânase întoarcerea acasă.

După ce Mosi i-a dat vestea, directoarea a venit la Bec în birou, a închis ușa, a pupat-o, iar pe urmă i-a cerut permisiunea să se așeze pe un scaun. Pe fața ei uscățivă și bătrână se vedeau umbre foarte distincte sub pomeți și sprâncene, iar părul ei argintiu era tuns extrem de scurt. Sferile din sticlă în culori aprinse din colier și de la urechile ei păreau podoabe pe care i le pusese o femeie de rang inferior ca s-o liniștească.

— Au reușit să te suie în avion, a zis ea.

— Oricum am avut de gând să vin acasă de Crăciun, a spus Bec.

— Ca să-ți vezi prietenii și familia. Te duci în Spania la mama ta.

— Da.

— O să fie acolo și fratele tău, cu familia lui.

— Da, într-adevăr.

— Te vezi cu prietenii, ieși la restaurant, petreceri, dans, auzi ce au mai făcut ceilalți de când ai plecat. Distracție. Ai muncit din greu în Africa, ai acumulat o grămadă de stres, iar acum ți-ai câștigat dreptul la trei – parcă sunt trei, nu? – săptămâni de odihnă și relaxare.

Bec s-a lins pe buze și a încuviințat din cap.

— Poate două, a spus ea.

— Și totuși ești aici, la birou. Maddie a întins o mână și a înșfăcat revista din vârful mormanului aflat în fața lui Bec. Citești despre... toxoplasmă. Aha! Ediția centenară! A azvârlit-o peste umăr și și-a înclinat capul spre bagajele lui Bec. Ai trecut pe acasă de când ai venit?

Bec a clătinat din cap.

— Când te-ai spălat ultima oară pe cap, dacă nu te superi că te-ntreb? Arăți de parcă ai fi mers prin ploaie.

Bec și-a trecut degetele prin părul încâlcit, care s-au blocat în nodurile din el, apoi a cotrobăit în poșetă după o perie.

— Am înotat ieri, înainte să decoleze avionul, a zis ea. Am fost la o înmormântare.

Maddie s-a așezat pe palme și s-a legănat pe scaun în față și în spate, cercetând podeaua cu privirea.

— Cine a murit?

— Băiețelul menajerei mele. Fața lui Bec a dispărut sub o perdea groasă de

păr, pe când încerca să-l descurce cu peria.

— Din ce cauză a murit?

— De malarie.

— La ce vârstă?

— Trei ani.

— Vaccinat?

— Da.

— Deci acum crezi că munca ta e un eșec. Crezi că protecția de cincizeci la sută de malarie e un rezultat cam prost, având în vedere câți bani și cât timp ne-au trebuit ca să transformăm parazitul tău într-un lucru util.

Bec și-a dat părul pe spate, s-a oprit din periat și i-a aruncat o privire lui Maddie.

— Poate crezi că ai avut dreptate și că ar fi trebuit să-i infectăm pe copii cu haemoproteusul viu. Dar n-am fi putut face asta, nu-i așa? Cum îți sunt ochii?

— Bine, mulțumesc.

— Când ai avut ultima criză?

— Nu sunt crize, a spus Bec. Am văzut puțin în ceață pentru câteva minute în după-amiaza asta.

— Poate că ție ți se pare că toate astea, și-a întins Maddie brațele și a gâdilat aerul din institut cu degetele, sunt bani iroșiți. Poate crezi că Europa și America au scăpat de malarie pe vremuri, fără nici un vaccin conceput de străini bogați. Și eu gândeam așa. Credeam că poți face o infinitate de lucruri greșite și doar un singur lucru corect, pe care trebuie să-l găsești. Mai credeam și că șeful meu de pe atunci era un politician dezgustător, care nu știa decât să facă compromisuri.

— Chiar îți amintești cum gândea pe atunci? a întrebat Bec.

— Am auzit că astăzi te-a căutat la telefon cineva de la Institutul Belford. Voia să știe dacă ai primit invitația la petrecerea de diseară.

— E o petrecere dată în cinstea unui om pe care nu-l cunosc. Nepotul lui m-a invitat. E prieten cu fratele meu.

— Te duci?

— Bineînțeles că nu.

Maddie și-a împins în afară buza de jos, s-a jucat cu colierul ei și și-a înclinat capul.

— Se ține în clădirea aia nouă și înaltă de lângă London Bridge, a spus ea. De acolo poți să vezi tot orașul. O să se bea și o să se danseze. Pe vremuri îți plăcea să faci asta. De asta te-ai întors, nu-i așa? În ultimele câteva luni te-ai spetit muncind, n-a fost doar o slujbă. De parcă te-ai fi pedepsit pentru ceva. Pentru ce anume te-ai pedepsit? N-ai făcut niciodată nimic rău. Nu te mai purta ca o vrăjitoare nebună și fanatică. Du-te acasă cu un taxi plătit de institut, fă-te frumoasă și ieși în oraș.

— Nu vreau să ies nicăieri.

— Menajera ta nu și-ar dori ca tu să ții doliu. Ea trebuie să facă asta. Lucrezi aici de suficient timp încât să știi deja unde să-ți bagi vinovăția și văicărelile.

— Nu-i o pedeapsă, a spus Bec. Dacă aș fi vrut să mă pedepsesc, m-aș fi numărat printre cei care se năpustesc asupra Londrei delirând despre sex, iubire și căsătorie, fără să aibă nici cea mai mică idee despre ce vorbesc.

Bec avea o ipotecă pe un apartament cu trei camere, aflat într-un subsol din Kentish Town. Ritchie îi propusese să i-l achite el, iar ea refuzase. Ea a împins ușa care s-a oprit în teancul de corespondență din hol, iar aerul neîncălzit i-a înfrigorat obrazii, umezindu-i pușintel. Meditând la lucrurile pe care i le spusese Val înainte ca ei doi să se despartă, nu aruncase gunoiul înainte de plecare, iar în bucătărie puțea a coji putrezite de banană. Nu golise

nici frigiderul. Tot ce ar fi trebuit să fie verde, acum era maro și tot ce ar fi trebuit să fie maro, acum era verde. O ceașcă cu cafea, din care băuse înainte de plecare, căpătase o pojghiță dintr-un puf de culoare deschisă, iar pe tavanul băii erau pânze de păianjen. A dat la o parte capacul coșului pentru rufe, pentru a-și pune acolo hainele murdare. Era plin deja; când a ridicat capacul, energia elastică din mormanul comprimat a fost eliberată, iar șosetele scortoase și pantalonii au țâșnit de sub el și s-au împrăștiat pe podea.

A sunat telefonul. Era Val. N-a răspuns, dar a ascultat mesajul pe care i l-a lăsat pe robot.

— Bună, Rebecca, a spus Val. Am auzit că te-ai întors. Zilele trecute mă gândeam la ce-ai spus tu, că nu există nici o fundație morală. M-am gândit: „Are dreptate! De ce să nu vin eu cu una?“ Cineva tot trebuie să fie atent la cum merg lucrurile pe lumea asta. Crăciun fericit!

Degetele lui Bec au bâjbâit furioase după nasturii de la blugi, pe când se întreba de unde aflase Val că era la Londra. Și-a azvârlit violent hainele pe jos, a făcut duș, s-a spălat pe cap și și-a pus pe ea haine de seară. Le-a șoptit gregi-lor, uitându-se în

oglină, plină de curiozitate, la buzele ei date cu ruj roșu, pe când acestea se mișcau.

— Frumusețea asta nu-mi prinde bine nici mie și nici ție, a șoptit ea. Mai bine mi-ar face să fiu oarbă.

În seara aceea Ritchie s-a dus în Soho. Bănuise că Bruce Heemingthwaite îi era recunoscător pentru invitația de a li se alătura „câtorva dintre noi“ (așa cum scrisese în e-mailul pe care Paula îl trimisese în numele lui) la un pahar, într-unul dintre cluburile lui, iar presupunerea lui se dovedise a fi adevărată.

— Mă bucur că te văd, a spus Bruce pentru a treia oară, aplecându-se și trăgându-i un pumn în umăr lui Ritchie. El a rânjit și i-a aruncat o privire lui Midge, care ședea alături. Midge bătea ușurel în masă și își învârtea bricheta, uitându-se în gol. La celălalt capăt al mesei, Fred și Art vorbeau în surdină.

— Sunt primul care recunoaște că am dat-o în bară, a zis Bruce. Din vocea lui se vedea că se cam îmbătase, iar mușchii lui Ritchie s-au încordat. Dar chestia nemaipomenită care apare când ajungi în punctul ăsta al vieții este că afli cine-ți este prieten cu adevărat, știi? Știi la ce mă refer, Midge?

Midge a ridicat din sprâncene, și-a luat berea de pe masă și și-a răsucit privirea spre același punct îndepărtat asupra căruia se concentrase până atunci. A sorbit din bere și apoi a pus cu grijă paharul pe masă.

— Fred! a strigat Ritchie. Stăteau aproape unul de altul, pe o banchetă și două scaune. În club nu era muzică, dar erau nevoiți să ridice vocea ca să se facă auziți peste vacarmul discuțiilor celorlalți clienți. Fred! Arăți de parcă ți-au scos cravata și au uitat să te coasă la loc.

Fred și-a pipăit gulerul deschis al cămășii sale vărgate. Venise direct de la birou.

— Mi-au dat voie s-o păstrez, a zis el. Uite. A scos cravata rulată din buzunarul sacoului și i-a arătat-o lui Ritchie. Arăți de parcă ai avea nevoie de un donator.

— Mai degrabă ar avea nevoie de o grefă de cămașă, a spus Art.

— Ritchie are o ofertă specială pe cardul lui de donator, a zis Midge. Acolo scrie: „În eventualitatea morții mele, îmi doresc ca grăsimea mea să-i

hrănească pe săraci“.

— Tu ai card de donator, a zis Ritchie.

— Să se ducă naibii, a spus Midge. Mai bine mă pun în mâncare pentru câini.

— Da' nu scrie pe ea că-ți donezi pula echipei feminine de baschet din Rusia?

— Doar pentru o noapte!

— Transplant de față, a zis Bruce, și vocea lui a acoperit râsetele care se stingeau.

— Ce? a făcut Midge, uitându-se la el cu gura căscată și nasul încrețit.

— Nimic.

— Am avut impresia că ai zis că vrei un transplant de față, a murmurat Midge, cu nasul în propria-i bere. Și când o să poată să facă și transplanturi de personalitate? Cineva de aici are nevoie de așa ceva. Toată lumea a tăcut o vreme. Ritchie a comandat încă un rând de băutură.

— Muncești mult? l-a întrebat Art pe Bruce.

— Da! Da. Ei bine, nu, a spus Bruce, cu privirea în podea. Cu un efort vizibil, a ridicat capul și i-a zâmbit lui Art. Era clar că o să am nevoie de timp ca să-mi revin, nu-i așa? Răceala, divorțul. I-a aruncat o privire lui Ritchie, care își trecea încontinuu mâna peste gură și peste bărbie. Producătorii mi-au dat o a doua șansă, dar voi ăștia sunteți cei care nu mă vreți, nu-i așa?

— Nu și ziarul meu, a spus Art.

— Mda, haide, măi Bruce, a zis Midge. Art lucrează la un ziar gomos. Întotdeauna ei dau drept la replică pedofililor.

— Ok, a zis Ritchie, ridicându-și mâinile. Bruce și-a spălat păcatele, bine? Midge, ai sărit calul.

Bruce s-a jucat cu crucea de pe lanțul de aur, care se vedea pe decolteul în V al tricoului de pe el. S-a înclinat spre Midge, cu ochii scâpărându-i, și a zis:

— Mi-amintesc că eram aici când te lăudai cu curvele alea mici thailandeze cu care ți-ai tras-o în Chiang Mai. Ai spus: „Dacă nu sunt albe, e ok“.

Ritchie l-a luat pe Bruce de braț, l-a ridicat de pe scaun și l-a dus la barul de la etaj, unde i-a comandat o băutură.

— Scuze, Ritchie, a zis Bruce. Iarăși am dat-o în bară.

— A fost nasol pentru tine, frate, știm asta, a zis Ritchie.

Bruce a încuviințat din cap și a strâns din buze. Ochii i s-au umezit, iar lacrimile i s-au prelins pe obraji. Și le-a șters cu mâneca.

— Stai aici, o să mă întorc repede ca să stăm de vorbă, a zis Ritchie.

— Nu vreau compasiunea ta, a spus Bruce.

— Știu.

— Sunt competent. Sunt competent în meseria pe care o practicam.

— Știu.

— Am devenit mai profund după ce mi s-a întâmplat. Ai putea să mă angajezi.

— O să vorbim despre asta. Stai aici, o să mă întorc.

Ritchie a coborât la ceilalți.

— De ce l-ai invitat pe bulangiul ăla? a întrebat Midge.

— A fost acum mult timp, a zis Ritchie. Acum cinci ani, nu-i așa?

— Patru, a spus Fred.

— Nu-i vorba despre ce-a făcut, a zis Midge. Eu am...

— Tu ce? a întrebat Art. Eu nu.

— Nici măcar nu-mi amintesc câți ani avea, a zis Ritchie.

— Cincisprezece, a spus Fred. Și știi ce s-a întâmplat cu ea?

— Așa e, a spus Art. Ziaristul ăla, nu mai știu cum îl cheamă, s-a combinat cu el.

— Nu s-au căsătorit?

— Asta chiar că n-ar fi în regulă. Să te căsătorești la nouăsprezece ani.

— Am văzut-o și eu odată. Era superbă, să mor eu. Avea craci până-n gât.

— Ce păcat.

Și-au apropiat capetele.

— Bruce n-a greșit pentru că a făcut sex cu o fată de cincisprezece ani... a spus Fred.

— Credeam că ești avocat.

— A greșit pentru că apăruse în emisiunea lui.

— Cum se chema?

— Spectacolul bocciilor.

— Da' se pronunța mai aiurea, parcă.

— Spectacolul boccuriilor.

— Da, ceva de genul ăsta.

— Ce cretin!

— Nu asta-i problema, a spus Midge. Nu contează că a futut o școlăriță, ci că a fost atât de prost, încât l-au prins. Din cauza asta se simte rușinat. Asta l-a distrus. Detest vedetele care sunt atât de nașpa, încât nu izbutesc să-și țină ascunse obiceiurile rușinoase.

— Îl lăsăm aici? a întrebat Ritchie.

— Hă? a făcut Midge.

— Hai în Canaan. Pe el îl lăsăm aici.

Fred a râs. Art i s-a alăturat. Midge i-a zâmbit sfios lui Ritchie și s-a ridicat în picioare.

— Atunci hai să plecăm, a zis el.

Au plecat, iar Ritchie a rămas să achite nota de plată. După ce a plătit, a urcat la etaj și a rămas în pragul ușii, fără să poată fi văzut, uitându-se cum stătea Bruce singur la bar, cu un pahar gol în față și privirea ațintită în podea. Bruce și-a ridicat capul și a privit în jurul lui, iar Ritchie s-a grăbit să plece de acolo și să iasă pe stradă, unde se aflau ceilalți.

Burnița. Canaan era la două străzi depărtare, iar cei patru bărbați care mergeau ocupând tot trotuarul glumeau strigând unul la celălalt și întorcând plini de tupeu capetele după fetele pe tocure, pe care le obligau să treacă printre ei. Ritchie i-a

introdus în Canaan, iar când s-au așezat li s-a părut că nu plecaseră din Zeppo – aceleași banchete cu piele într-o nuanță diferită de roșu, aceleași băuturi, totul la fel, doar Bruce lipsea. Acum, că rămăseseră doar patru, au început să vorbească pe rând. Au vorbit despre copiii și soțiile lor, despre proprietăți, despre hobby-uri. Erau sinceri și oarecum rivali între ei. De parcă izgonirea lui Bruce le-ar fi indus o nevoie de liniște. Pe drumul spre Canaan, Ritchie fusese mândru că e șeful unui grup de încrezuți eleganți, iar acum era mândru că făcea parte dintr-un grup de bărbați cumsecade, care, cu înflăcărea și laudele inofensive legate de viața lor de la sfârșit de săptămână, îi aminteau de prietenii din școală. Însă un lucru tot îl rodea pe dinăuntru.

— N-a venit la tine, nu-i așa, Fred? a întrebat Ritchie.

— Cine?

— Bruce.

— Nu te înțeleg, a spus Fred cu răceală în voce. A luat o sorbitură zdravănă de vin.

— Ziarul care a publicat prima oară articolul despre Bruce n-a încercat să negocieze cu el? N-o să-l publicăm dacă ne spui mizerii despre cutărică sau o chestie de genul ăsta?

— ăsta ar fi șantaj, nu-i așa? a făcut Art.

— Inocente! a zis Midge, arătând spre el.

— Ar fi șantaj, a spus Fred. Nu văd de ce să fi venit la mine. Ritchie a simțit cum avocatul din el preia controlul vocii sale, aidoma gheții care se cristalizează la marginea unui iaz.

— Dar cu asta te ocupi, nu-i așa? a întrebat Midge.

— E un privilegiu, a spus Fred, încercând să rânjească, dar gheața se îngroșa. Și-a ascuns buzele în spatele paharului.

— Au un mod de-a pune problema care nu sună ca un șantaj, a zis Midge. Știi la ce se referă, dar n-ar ține la tribunal.

— Vorbești de parcă tu ai fi pățit așa ceva.

— Am o mulțime de clienți. Tuturor le place să vorbească, a spus Midge. Totul se rezumă la două lucruri. Unu, nu și-o pot ține în pantaloni. Doi, țara e plină de pârâcioși și informatori.

Fred a râs în sinea lui.

— Trădători, a continuat Midge. Oameni care te dau în gât pe bani. Fete care te părăsc după ce și-o trag cu tine. Paparazzi. Oameni care vând informații.

Telefoane cu camere de luat vederi. Parc-ar fi Stasi, să mor eu. Cum crezi că funcționează un stat polițienesc? Vă dau un indiciu: nu-i vina poliției. Fiți cu ochii-n patru pe prieteni. Jumătate din țară abia așteaptă să dea în gât cealaltă jumătate.

Ritchie i-a zis lui Fred:

— Hai să presupunem că Bruce ar fi venit la tine și ți-ar fi spus: Uite, m-am futut cu o fată de cincisprezece ani, unii au aflat și o să publice asta pe prima pagină a ziarului dacă nu le dau la schimb o mizerie despre altcineva. Ce i-ai fi spus?

Fred și-a pus încet paharul pe un suport de pe masă și l-a răsucit cu o sută optzeci de grade, studiindu-l. Cu toții s-au uitat la el. El a ridicat privirea.

— Aș spune că onorariul meu este de trei sute de dolari pe oră, a zis el.

Midge și Al au râs pe înfundate.

— Sunt curios, a spus Ritchie.

— Sunt în timpul meu liber, a zis Fred.

— Ești avocat. Avocații sunt mereu la serviciu, a zis Ritchie.

— Mersi, a spus Fred. Vrei sfaturi pe gratis?

— Nu, mai bine ți-aș da trei sute de lire sterline.

— Vrei sfaturi pe gratis?

— Zi-mi atunci.

— Cel mai bun mod de a evita să fii prins este să nu te fuți.

— Nu vorbi de parcă eu aș avea problema asta, a zis Ritchie.

— E un sfat bun, Fred, dar atunci ar trebui să am vreo cincizeci de sfinți de rahat drept clienți, a spus Midge. Nimeni nu-și plătește casa din Franța cu

zece la sută din cineva care se crede cel mai bun din lume.

— Ce-i și cu avocații ăștia? l-a întrebat Ritchie pe Midge. Îi inviți la o băutură după serviciu, iar ei îți citează din Legea Licențelor pentru Alcool și apoi îți cer bani pentru asta.

Fred a spus o glumă despre producătorii care încearcă să transforme orice lucru bun în reality-show-uri proaste. Nimeni n-a râs. Fred s-a uitat la Art, care i-a evitat privirea. Fred s-a ridicat în picioare.

— Pleci? a întrebat Midge. Pa!

Ritchie i-a aruncat o privire lui Midge și a simțit că-l urăște, cu tot cu inteligența lui, costumul lui negru făcut pe comandă, cămașa cusută de mână și cravata aurie, capacitatea lui de a fi sigur de locul pe care îl ocupă pe lume, deși râde pe seama oricărui loc. Dar, deși îl ura pe Midge, voia să rămână prieten cu el.

— N-ai de gând să scrii despre asta, nu-i așa? l-a întrebat Ritchie pe Art.

— N-ai spus nimic interesant, a spus Art.

Ritchie și Midge s-au uitat unul la celălalt.

— Tu m-ai invitat, a spus Art.

— Mda, a zis Ritchie, uitându-se la paharul lui gol.

— Mai iau încă o sticlă, a spus Art.

— Nunu nununu, a zis Ritchie, ridicându-și o mână. Eu o iau. A chemat ospătarul și

a comandat, apoi i-a zis lui Art: Ai fost cam dur cu bietul Bruce.

Art s-a încruntat. A spus:

— A fost ideea ta să-l lăsăm acolo, iar ăla – a înclinat din cap spre Midge – l-a făcut bulangiu.

— „Ăla“, a zis Midge. Politicos.

— Da' și tu ai fost de-acord, nu-i așa? l-a întrebat Ritchie pe Art. Tu ce crezi? Dacă tu ai fi fost cel care ar fi aflat chestia asta picantă despre Bruce, ai fi publicat-o?

— Nu sunt genul ăsta de jurnalist, a spus Art. Scriu despre politică la un ziar serios.

— Scrii chestii plicticoase pentru un ziar plicticos, a zis Midge.

— Haide, măi, a făcut Ritchie. Sunteți cu toții la fel. Aflați vreo porcărie despre vreun tip celebru din televiziune, pe care îl seduce vreo fetiță lacomă și vicleană, care se consideră băftoasă și știe foarte bine ce face, a cărei mamă, ai cărei părinți sunt și ei probabil complici... n-ai avea nici cea mai mică ezitare, nu-i așa? L-ai da în gât, nu-i așa, i-ai distruge viața?

— Avea cincisprezece ani! a exclamat Art.

Ritchie și-a împreunat brațele, s-a rezemat de spătar și s-a răsucit spre Midge.

— Sunt cu toții la fel, a spus Ritchie.

— Toți la fel, a zis Midge.

— Dar, i-a zis Ritchie lui Art, poate nu l-ai crucifica imediat.

— Auzi vreodată măcar un cuvânt din ce spun?

— Nu te supăra, e doar o discuție. Eu susțin că nu l-ai crucifica imediat. Poate că ai încerca să te folosești de informația asta ca să obții ceva și mai picant de la el. Poftim. A ținut sticla deasupra paharului pe jumătate gol al lui Art.

— Nu, e OK, mersi. Și-a dres vocea. Ar trebui să o tai. S-a ridicat în picioare, s-a lins pe buze și a bâjbâit după jachetă.

— Sper că nu te-am jignit, nu? a făcut Ritchie, ridicându-și ochii mari spre el.

— Nu, nu.

— Ne distram și noi puțin.

— Știu.

— Chiar dacă ești un mic jegos care și-ar vinde și sora pentru un articol.

— Mda, a făcut Art, încercând să zâmbească. S-a forțat să râdă. Și voi sunteți niște nemernici.

— Nu-i prea frumos să spui asta despre noi, a zis Midge pe un ton grav.

Art s-a albit la față. Părea să caute o replică, dar s-a mulțumit să-l pironască cu o privire severă pe Midge. El i-a susținut privirea și a întrebat dacă e ceva în neregulă. Art s-a aplecat puțin, a ridicat vag mâna, fluturând-o spre ei, și a plecat, pe când Ritchie striga în urma lui să-i transmită complimente soției sale.

După ce a plecat, ei au rămas tăcuți o vreme.

— Ce mai face Karin? a întrebat Midge.

— M-ai mai întrebat o dată. Ți-am spus, e bine.

— Ești într-o dispoziție ciudată, Ritchie.

— Munca.

— Să-ți spun ceva, a zis Midge aproape în șoaptă. Aș da orice pentru o linie acum. Ai la tine?

— Aș putea să fac rost, a zis Ritchie.

Midge a pus o mână pe încheietura lui Ritchie, până ca acesta să apuce să-i trimită un mesaj pe telefon dealerului său.

— Mă duc eu, a spus el. Cunosc un tip prin apropiere. Mă întorc în zece minute.

Ritchie a rămas singur pe banchetă, cu paharele goale și murdare împrăștiate în fața lui. A aruncat o privire în preajmă. O femeie îmbrăcată cu o rochie neagră, cu umerii dezveliți, ședea la bar. Ritchie s-a ridicat în picioare, s-a dus la ea și i-a zis „Bună“. A vrut să-i cumpere o băutură și să-i povestească despre seara când a cântat împreună cu Bono și cu David Bowie la Hammersmith Palais. Femeia s-a uitat la el, s-a răsucit și a ridicat un deget, atrăgându-i atenția barmanului.

— Domnule Shepherd, a zis barmanul. Poate ați uitat că avem o regulă strictă în privința abordării oaspeților noștri împotriva voinței lor.

Ritchie a plecat de la bar, întinzând o mână pentru a ține peretele la o distanță politicoasă, după ce acesta îl izbise în umăr. S-a încuiat în cabina de toaletă. Un afiș de deasupra closetului avertiza că orice oaspete prins consumând droguri pe perimetrul clubului va fi exclus definitiv. Ritchie a scos din buzunar un pachetel din staniol, l-a pus pe rezervorul wc-ului și l-a desfăcut. A luat una dintre bucățelele cafenii din staniol, a pus-o pe limbă, s-a așezat pe capacul closetului, a închis ochii și și-a lipit ciocolata de cerul gurii.

Harry vedea potențialul comic din cancerul lui. Își închipuia că ar fi întrebat de un necunoscut cu ce se ocupă, iar el i-ar răspunde că este directorul unui institut de cercetări oncologice, necunoscutul l-ar întreba pentru ce tip de cancer, iar el ar zice: „Nu din cel de care am eu. Sunt invidios pe oamenii care au cancer din ăla. Iar dacă există vreo poruncă referitoare la asta, eu o încalc. «Să nu râvnești la cancerul vecinului»“.

Dar necunoscuții nu pronunțau niciodată replicile repartizate de Harry. Era nevoit să pună totul în scenă de unul singur, iar, înainte de a ajunge la poante, trei O-uri apăreau pe chipurile lor: doi ochi măriți și o gură căscată. Harry nu-și dorea așa ceva. Voia ca el și cancerul să fie considerați parteneri într-o legendă străveche din folclor, Cancerul și Omul de Știință, aidoma Diavolului care se măsură în inteligență cu un fermier, după lăsarea seriei, la răscrucea dintre vatra fermierului și iad. Cei trei O se adresau morții. Se simțea ca un om care prezintă un amic din anturajul unei vedete. Ei voiau să vorbească despre cancer, sperând să audă chestii picante direct de la sursă. „Aha, o știi pe Moarte! Cum e ea de fapt?“

Fosta soție a lui Harry locuia în Noua Zeelandă. Plecase în ținutul strămoșilor ei după ce îi spusese lui Harry că făcuse o greșală căsătorindu-se cu ea, faptul că se crampona de prima femeie pe care o lăsase gravidă părând să fi fost doar bifarea unui lucru complicat, pe care-și propusese să-l facă prea devreme, când avea alte priorități; iar Harry n-a contrazis-o și nici n-a încercat s-o oprească. Relațiile lui de după divorț s-au încheiat după ce a depășit vârsta de cincizeci și cinci de ani. O experiență cu voioșia înduioșătoare a unei maseuze erotice îl făcuse să nu mai caute compania plătită a unei femei. Noaptea Harry n-avea nici o femeie pe care s-o cheme și pe care s-o pună să-l îmbrățișeze și să-l asculte. El era singura vietate cu sânge cald din casă.

S-a trezit din somn când primele avioane venind din Asia și aterizând pe Heathrow au făcut întunericul să se cutremure. În acele momente îl înspăimânta nu propria-i soartă, ci pur și simplu diferența de proporții. Îl obseda imaginea Pământului, ca un mic grăunte turcoaz, care, plutind

deasupra unui soare galben, imens, devenea stimulul unor crize recurente de vertigo, provocate de confruntarea cu necunoscutul. Ziua, spaima lui devenea zumzăitul din fundal al anxietății legate de o călătorie însemnată și iminentă, pe care era nevoit s-o facă, împotriva voinței sale. Se trezea că se

gândește să-și facă bagajele și își aducea aminte că nu și le-a făcut.

Chimio și radioterapia nu i-ar mai fi folosit la nimic. Nici o operație nu l-ar fi ajutat, iar deocamdată paliativele nu-l atrăgeau. N-avea nici o îndeletnicire legată de cancer care să-i ocupe timpul. La institut remarcase un complot benign de a-l scuti de toate responsabilitățile, rând pe rând. În cazarmele care se pregăteau de luptă, citise el, ofițerii umpleau timpul soldaților cu instrucții și parade fără sens, pentru a-i obosi și pentru a le da o preocupare; dar ofițerii ce făceau? Harry crezuse că l-ar amuza să-și organizeze propria-i înmormântare, dar n-a fost suficient. Și-a comandat monumentul funerar, a ales materialul, literele și textul. A aflat că poate să facă asta pe Internet. I s-a părut amuzant să aibă cuvintele

HARRY COMRIE, CERCETĂTOR ÎN MEDICINĂ

LA ȘOARECI A ȚINUT

gravate adânc, cu litere lucioase și negre, pe o placă de granit roz scoțian. Peste câteva săptămâni, s-a trezit cu inima bubuindu-i în piept și obrajii în flăcări, convins de faptul că plătitise o mie două sute de lire sterline pentru a rămâne o eternitate în analele Pământului doar printr-o glumă, într-un cimitir din Surrey, glumă pe care doar medicii ar fi înțeles-o. A doua zi a sunat la atelierul cioplitorului în piatră, sperând că o să spună: „Păi, încă n-am gravat nimic. O, nu, deja am terminat“. Dar recepționera i-a spus că nu se vor apuca de lucru decât mult după ce clientul a fost îngropat. Exista riscul ca mormântul să se prăbușească dacă pui prea devreme monumentul, au zis ei. Trebuia să lași mormântul să se taseze.

Lui Harry i se părea că a glumi pe seama morții era o metodă bună prin care să arate că nu-i era frică de ea, iar indiferența față de faptul că avea să se piardă pe el însuși și tot ce era el acum era atitudinea unui om nobil, așa cum și-ar fi dorit să fie. Și totuși ce însemna faptul, se întreba el, că îngropa moartea sub comedie? Oare era un lucru mai nobil să-ți arăți curajul prin autoironii sau să compui o comedie pură, înșelând moartea la sfârșit și făcând-o de rușine?

Deseori se gândea că într-o încăpere friguroasă din institut, suspendată într-o soluție de CryoStor, într-o pungă cu o etichetă pe ea, ținută într-un congelator Planer la minus o sută de grade Celsius, exista o mulțime de celule de-ale lui, care fuseseră recoltate de la el, modificate genetic și cultivate cu zece ani în urmă. În sângele lui fusese introdus un eșantion din ele, pentru a demonstra că sunt inofensive și nu avuseseră nici un efect asupra lui. Erau concepute pentru alt tip de cancer. Nu exista nici un motiv pentru care să aibă asupra unor tumori solide un efect mai mare decât o

injecție cu suc de portocale, și totuși Harry nu se putea abține să nu se gândească la ele. Cancerul era al lui; și celulele erau, indiferent ce-ar fi zis avocații institutului, tot ale lui. Atunci de ce să nu le pună la un loc? Ar fi fost ca o reuniune de familie.

Harry și-a amintit cât de mari îndoieli avusese că celulele-expert o să funcționeze așa cum ar fi trebuit. În fond, cu majoritatea lucrurilor nu se întâmpla așa. Și totuși funcționaseră la acei pacienți. În mintea lui Harry s-a format un argument pseudologic, despre care știa că e o aiureală, dar care i se părea foarte tentant. Suna în felul următor:

„Eu am crezut că tratamentul conceput pentru un anumit tip de cancer probabil o să dea greș, și totuși a avut succes.

Prin urmare, dacă o să cred că tratamentul va da cu siguranță greș la un alt tip de cancer, n-o să dea greș chiar de tot.

Orice altă variantă în afară de a da greș este că poate să aibă succes.“

În acest fel suna raționamentul lui Harry, așa încât a cedat ispitei. În sinea lui a recunoscut lucrul acesta, dar niciodată n-a putut să admită că sucombuse în

fața speranței.

Un râu de culoarea ceaiului cu lapte curgea prin Londra. Din când în când razele soarelui sclipeau pe suprafața lui, și atunci îți dădeai seama că de fapt era făcut din bani, un sediment al valutei macerate, care se prelinsese de pe munții de bancnote din Eurasia. Albia șerpuitoare din zona financiară a orașului și din Canary Wharf filtra, curățând apele râului, pe când acesta țâșnea spre gura lui de vărsare din Elveția, lăsând în urmă nămolul răpit de pe maluri, iar pe acest teren arabil și fertil creșteau zgârâie-nori. Cel mai înalt dintre ele crescuse dintr-un depozit de dolari câștigați în urma Războiului din Golf, lângă London Bridge. Sămânța lui de beton părea să fi încolțit și să fi crescut peste noapte cu șaptezeci de etaje, străpungând văzduhul de oriunde l-ai fi privit.

Lui Harry îi plăcea faptul că Londra creștea în înălțime. La bătrânețe îl liniștea să vadă cum înfăptuirile mărețe ale oamenilor se înălțau concret, ajungând la nivelul cerului sau al orizontului, iar când ovaționa de pe margine macaralele care se balansau sau betonul turnat în cofraje i se părea că ia parte, împreună cu restul oamenilor, la zămislirea viitorului. Fiecare etaj i se părea o victorie personală. Îndrăzneala lor îi încânta sufletul bătrân: curajul schimbării era totul, despica cu tușe fanteziste peisajul orașului.

Nu a înțeles de ce asistenta lui, Carol, a rezervat etajul celei mai înalte clădiri pentru petrecere. Pentru el imaginea clădirii, cutia din sticlă și luminile ei pâlpâitoare erau ca un gest al unei mâini care se mișcă. Uitase că o administrau oameni reali. Carol observase înalta clădire într-o zi, se întrebuse în sinea ei „De unde o mai fi apărut și asta?“, se gândise că lui Harry i-ar plăcea, dăduse câteva telefoane și stabilise ziua în care urma să aibă loc petrecerea.

Cu puțin timp înainte de Crăciun, la ora opt seara, la trei sute de metri deasupra Londrei, primii oaspeți au ieșit din lifturi și s-au dus spre pereții de sticlă ai sălii de banchete, pentru a se minuna în fața oceanului de felinare și de ferestre încremenite în mijlocul beznei. Un nor zburlit și mare cât un bloc a alunecat pe lângă ei deasupra orașului, făcându-i să se simtă ca niște zei. După un minut s-au obișnuit cu senzația, nu li s-a mai părut interesantă, și s-

au apucat să discute între ei. O trupă de jazz compusă din zece oameni îmbrăcați în smokinguri albe cânta, iar o armată de sticle de șampanie abia scoase din frigider, aburite, de pe o masă lungă, erau păzite de băieți și fete din

Polonia, îmbrăcați cu cămăși albe și veste negre. În bucătărie, alți tineri polonezi care stăteau îngrămădiți în camere cu chirie în vestul îndepărtat scoteau folia de plastic de pe platourile cu canapés, versiuni de jucărie ale unor feluri de mâncare faimoase: crenvurști lungi de cinci centimetri, un morman de țigări care s-au dovedit a fi de fapt rață crocantă în miniclătite, bucățele diabolice de bibilică tikka, cu o crustă roșie de condimente și coapte până se înnegriseră în cuptoare de lut, de dimensiunea unei ocarine.

Directorul financiar al institutului lui Harry se simțise jignit când Carol îi ceruse bani pentru petrecere. Era obișnuit să contribuie din când în când cu câte cincizeci de lire sterline pentru vin și sendvișuri. Înțelegea că Harry era un savant de top, dar i se păruse o faptă josnică să i se pretindă unui contabil disprețuit să decidă cât de îmbelșugat să fie priveghiul șefului său. Oare ce-ar fi zis membrii consiliului de conducere? Institutul era finanțat de guvern și de organizațiile medicale filantropice, în scopul de a întârzia plecarea cetățenilor din această lume, și nu, din câte știa el, de a-i trimite pe cei care plecau în chefuri somptuoase.

Directorul financiar s-a ciupit de buza de jos, a trasat meditativ cercuri cu cursorul pe tabelul cu cheltuielile pentru petrecerea lui Harry și și-a dat seama că a fost la fel de ranchiunos și a avut același sentiment al datoriei cu câteva luni în urmă când fusese nevoit să scoată mai multe mii de lire pentru concediul de maternitate al unei cercetătoare cu experiență, despre care știa că n-are nici cea mai mică intenție să se întoarcă la serviciu după nașterea copilului. Dacă Harry, care avea cel mai mare salariu din institut, ar fi rămas gravid în loc să facă o boală incurabilă? Directorul financiar a introdus codul și s-a holbat la ecran îngrozit. Asta l-ar fi costat mult mai mult! A șters „plată concediu maternal“ și a scris „plată mortalitate“. A aruncat o privire plină de vinovăție peste umăr și a pus deoparte, pentru bairamul de adio al lui Harry, o zecime din ce i-ar fi plătit dacă ar fi născut. Instantaneu s-a simțit impresionat de propria-i generozitate și i-a trimis un e-mail lui Carol.

Lui Harry i s-a părut că institutul îi oferea o sumă meschină și i-a zis lui Carol

că o s-o tripleze din banii lui. Credea că funcționarii guvernamentali săraci, așa ca el, sunt obligați să organizeze ospățuri princiare. „Ar trebui să trăiesc ca un călugăr doar pentru că nu sunt directorul unei companii petroliere?” a întrebat el. Un coleg american a murmurat ceva despre lupta împotriva cancerului. A, a făcut Harry, dacă ai ști cu câtă șampanie neinclusă în rație se îndopa prim-ministrul pe timpul războiului în vreme ce băieții noștri curajoși mureau! Churchill știa, a zis Harry, că o viață irosită este cea în care n-ai făcut nici un exces, nici o faptă măreață.

Două tinere îmbrăcate cu rochii decoltate, o asistentă de presă la Wellcome Trust și o prietenă care doar avea intenția de a-și găsi o slujbă, purtând tocuri înalte, dresuri

închise la culoare și câteva bijuterii de aur s-au alăturat participanților la petrecere; le era teamă că se îmbrăcaseră prea elegant; le era teamă că aleseseră o petrecere nasoală, deși fuseseră invitate și la altele; s-au simțit ușurate când au auzit sunetele răgușite de trombon, bubuiturile tobei bas și au văzut culorile aprinse, umerii dezveliți, sacourile elegante, perlele pe piele, discuțiile sacadate; s-au simțit excluse, apoi intimidată; li s-a oferit șampanie rece; i-au zâmbit ospătarului, un puști drăguț; au băut; au simțit pișcături pe limbă; s-au simțit pline de succes în metropolă; au văzut Londra luminată de dedesubt; s-au dus la ferestrele uriașe; au amețit privind în jos de la o asemenea înălțime; au fost amândouă de părere că parcă ar fi zburat deasupra Londrei; au zărit luminile intermitente ale unei aeronave care ateriza pe aeroportul din oraș; au spus că e ciudat să-l privească de sus; au văzut insule de lumină în oceanul de lumini; au identificat zona financiară a orașului, Canary Wharf, O2, Stratford, unde avuseseră loc jocurile olimpice; au plecat de lângă geam; li s-a oferit mâncare; s-au aplecat pentru a-și vârî în gură pizza cât o îmbucătură, iar cerceii li s-au legănat și au sclipit; au atras atenția a doi bărbați.

Un geolog solitar de patruzeci și ceva de ani, care credea că viața lui o luase pe o traiectorie greșită, a încercat să înjghebe o conversație cu tânăra fără slujbă; i s-a spus că „încearcă să obțină o sponsorizare pentru un proiect-pilot multimedia pentru promovarea științei”; s-a gândit să-i spună că-și pierde vremea; i s-a părut tânără și drăguță; a încercat s-o impresioneze mai degrabă cu bârfe despre Harry; i-a mărturisit că Harry nu și-a invitat fiul la petrecere;

a fost întrebat cine e Harry; i l-a arătat, iar el stătea lângă masa cu șampanie, îmbrăcat cu un costum albastru-aprins, o cămașă mov și o cravată roz, discutând cu mai mulți oameni care formau un semicerc, cu mâinile în buzunare, legănându-se pe picioare în spate și în față, râzând și vorbind în același timp; asistenta de presă i-a spus cât de bine arată Harry; el i-a zis că a slăbit mult și că n-o să mai apuce primăvara; din întâmplare le-a fascinat pe femei cu nonșalanța cu care pronunțase cuvintele; și-a făcut prietenul să se simtă neglijat.

Prietenul, un salahor chipeș de la New Scientist, care nu se îmbrăcase de seară, s-a dus în cealaltă parte a camerei sub un pretext oarecare; i s-a alăturat unei biologe americane care discuta cu un scriitor care prevestise sfârșitul lumii într-o carte de succes demult uitată; a întrebat-o pe biologă dacă venise tocmai din America pentru petrecere; a fost considerat obraznic și superficial; i s-a spus că venise să cinstească o viață frumoasă; el a zis că, din câte auzise, Harry nu-și invitase fiul; a auzit de la scriitor că nepotul lui Harry, Alex, era la petrecere și stătea în dreapta unchiului său; a făcut un pas în spate pentru a le permite și altora să li se alăture; a auzit pe cineva întrebând dacă era adevărat că Alex îi lua locul lui Harry la conducerea institutului; a confirmat; și-a scos iPhone-ul; a zis că vrea să vadă dacă cuvântul „nepotism“ vine din

cuvântul în latină pentru nepot; a fost luat în zeflema și a râs pe înfundate cu ceilalți.

Biologa a părăsit grupul și a aruncat o privire prin încăperea, întrebându-se unde te-ai fi putut duce la etajul șaptezeci dacă voiai să fumezi. Gălăgia începuse s-o calce pe nervi și se simțea dezamăgită de faptul că Harry alesese acea clădire pentru petrecerea lui. Ajunsese acolo făcând escală în Shanghai. Londra nu avea cum să concureze cu Shanghaiul în privința înălțimii clădirilor. L-a recunoscut pe Alex în mulțime, un tip înalt și agitat, cu un nas ascuțit și mare, palme late și elocvente, care făcea praf un inocent cu ajutorul rațiunii mieroase.

O femeie a intrat în cameră, părând a avea intenții obscure, de parcă petrecerea ar fi fost un coridor pe care era nevoită să-l traverseze în drumul ei spre altceva. Era puțin trecută de treizeci de ani, avea părul negru, lung până la umeri, care îi încadra fața cu șuvițe ondulate. Era bronzată, avea ochii negri, sclipitori și era puțin îmbujorată natural pe sub stratul de bronz. Purta o

rochie albastru-indigo, dresuri grenă, pantofi negri cu toc cui și era prea plinuță ca să fie la modă; părea să fie un model perfect pentru o fotografie „înainte“ și deasupra, și sub nivelul taliei înguste, o bogăție a curbelor, grațioasă când se mișca, dar care ar fi putut să pară greoaie într-o poză. Un ospătar s-a apropiat de ea cu o tavă cu șampanie.

Biologa l-a întrebat pe jurnalist dacă o cunoaște.

— Pe cea care arată bine? Rebecca Shepherd. Studiază malarie.

Biologa a vrut să vorbească cu ea, dar a observat că nepotul lui Harry a văzut-o când intrase și deja se ducea s-o întâlnească.

31

Bec a ridicat privirea. Un bărbat înalt, cu ochii căprui se apleca spre ea, sperând ca ea să-l recunoască, dar ea nu a reușit până când el nu i-a spus că e Alex Comrie. Ea s-a uitat în jur.

— De ce poartă unchiul tău haine în culori așa de țipătoare? a întrebat ea.

— Crede că fața lui a devenit interesantă după ce s-a îmbolnăvit. Că trăsăturile lui sunt suficient de aspre încât să-și poată permite să poarte culori aprinse.

— Nu pare bolnav. Pare fericit.

— E burdușit cu medicamente și foarte optimist. Încă nu s-a resemnat.

— Nimeni nu se resemnează, a spus Bec.

Ieri, și-a amintit ea, Huru abia încăpuse în mormânt, iar Batini petrecuse multă vreme împingându-l cu prudență în groapă, cu o satisfacție sumbră, aidoma unei mame care înghesuie sendvișuri în cutia cu mâncare pentru prânz a unui copil.

Alex a spus:

— Nu-i deloc resemnat. Îl preocupă foarte tare chestia la care lucrez acum și vrea ca eu să schimb ultima propoziție și să zic că am găsit o soluție pentru nemurire.

— Și e adevărat? a întrebat Bec.

— E o teorie. E greu să găsești valorile potrivite când calculele devin atât de complexe. Ca s-o pui în practică ți-ar trebui câte un computer de dimensiunea Țării Galilor pentru fiecare persoană în parte. „Mă ascultă“, și-a zis el în sinea lui. „O să-mi remarce stânjeneala din voce.“ Trecerea timpului nu-i afectase înfățișarea de când o văzuse ultima oară, iar acum i se părea la fel de deschisă ca atunci. Simțea dorința de a-i ridica părul și de a-și lipi buzele de

gâtul ei. „N-am cum să fac asta“, s-a gândit el. Lăsându-se complet absorbit de Bec, și-a dat seama că era copleșită de tristețe. Voia s-o facă să zâmbească, dar s-a trezit că nu se poate abține să nu bată câmpii despre problema lui cu Harry. Nu doar complexitatea ne împiedică să trăim mai multe secole, zicea el, cu limba fâșâindu-i la fiecare l. Ca să fim cu adevărat nemuritori trebuie să avem capacitatea de a uita că le-am văzut pe toate. Ca să fii tânăr, trebuie să nu te fi născut demult.

Bec a râs, iar Alex, care ei i s-a părut că îi ține o predică, a râs și el, fără să știe prea bine de ce râdeau de fapt.

— Dar nu le-ai văzut pe toate, a spus ea.

— Uneori asta cred, a zis Alex. Iar pe urmă cunosc pe cineva care îmi amintește că nu-i așa.

Bec și-a ațintit privirea asupra lui, nedorindu-și să accepte că el probabil se referă la ea, lucru care ar fi obligato să-și amintească detaliile ciudatei lui incursiuni în Cambridge, și să cântărească imensa perioadă de timp, întreaga viață de adult a ei, care se scursese de atunci. „Prea târziu“, și-a zis ea în sinea ei, „deja asta fac“.

— Cu siguranță că unchiul tău nu-și închipuie că o să-l ajuți să fie nemuritor, a spus ea. Vrea ca tu să legi descoperirile lui de ale tale, așa încât atunci când o să moară să știe că a lăsat ceva în urma lui.

— Deja a lăsat ceva. E nemuritor. Are un fiu. Are patru nepoți și încă unul pe drum. Face parte dintr-o familie care descinde din primul eucariot de acum un miliard de ani.

— În acea familie cu toții suntem veri, a spus Bec. Noi, eucarioții, suntem oameni de rând.

— Unii dintre noi întrerupem descendența, a zis Alex. Doar dacă ne combinăm cu alt eucariot și lăsăm pe cineva în locul nostru putem să fim nemuritori. Nu poți să uiți, așa că îți crezi un înlocuitor, iar cel mai bătrân moare, pe urmă mai zbori încă un miliard de ani.

Bec a ascultat cu mare atenție. Rostea aceste lucruri evidente cu o asemenea înverșunare, încât nu mai păreau atât de evidente. Nu prea-și mai putea aminti cum fusese el la petrecerea lui Ritchie; avea impresia că fusese înflăcărat, timid și arogant. Nu semăna cu acel Alex care stătea acum în fața ei. Încă mai era înflăcărat, dar celelalte însușiri dispăruseră. Avea o voință puternică. Asta îi dădea putere. Și-a dat seama că tăcerea ei îl îngrijora. O privea iscoditor, de parcă s-ar fi așteptat ca ea s-o tulsească de lângă el în orice moment. Avea mâini frumoase, s-a gândit ea, și nu purta nici un inel. Bec nu mai fusese cu nici un bărbat de când se despărțise de Val. Ar fi fost bine ca el s-o țină în brațe, s-o mângâie; de ce nu? Era liberă.

L-a rugat pe Alex să-i arate cine era fiul lui Harry, iar Alex i-a spus că cei doi nu se înțelegeau bine. Matthew era religios, a zis el, și între ei exista o ruptură; fiul lui Harry nu venise.

— Dar cum stă treaba cu înlocuitorul tău? a întrebat Bec. Reproducerea ta?

— N-am nici unul, a zis Alex. Am încercat. Medicii n-au găsit nimic în neregulă la mine sau la fosta mea iubită. Încă n-avem copii.

— A fost cam nepoliticos din partea mea, nu? Să te întreb.

— Poți să mă întrebi ce vrei, a zis Alex. O să-ți răspund.

— Mă mai interesează ceva. Femeia asta despre care zici că e fosta ta iubită. Te-ai despărțit sau nu de ea?

— Ne-am separat, dar încă mai locuim împreună.

— Și dormiți împreună.

— Deocamdată.

— Genul ăsta de relație nu ține niciodată, a spus Bec puțin iritată. A înșfăcat două pahare cu șampanie de pe o tavă care trecea pe lângă ei și i-a dat unul lui Alex. Ori rămâi cu cineva, ori îl părăsești. Nici o femeie n-o să se culce cu tine până când nu te desparți de ea.

— Cât de dornice sunt femeile să spună ce n-ar face nici o femeie!

Bec a roșit, și-a întors capul ca să se uite spre locul unde invitații începuseră să danseze și i-a spus lui Alex:

— Vrei să dansezi cu mine?

— Nu știu să dansez.

— Cum se poate ca un toboșar să nu știe să danseze?

Alex s-a făcut stacojiu la față.

— Ți-ai amintit, a zis el.

— Nu se întâmplă în fiecare zi ca un băiat să-și aducă tobele sub fereastra unei fete, în toiul nopții.

— Nici măcar ție nu ți se întâmplă?

Bec a râs.

— Ai renunțat prea repede. Nu uita, aveam doar optsprezece ani. Am crezut că o să te gălesc a doua zi tremurând în pragul ușii. Hai să dansăm.

Bec a simțit cum cineva o înșfacă de braț, apoi a început să vadă ca prin niște nori de la tropice.

— Doamnă doctor Shepherd! a exclamat Harry. Am citit ultimul articol pe care l-ați scris! A fost nemaipomenit, foarte inteligent. Ce bine-ar fi să stropească cu DDT! Ce credeți despre lucrarea lui Dietrich și a lui Knapheim despre DDT?

— N-am citit-o, a spus Bec.

— Nu se poate! a zbierat Harry, cu un rânjel de pirat pe chip.

— N-am auzit de ea.

— Aiurea, hai să vorbim mai târziu despre asta. Neapărat să veniți la mine

acasă pentru petrecerea de după. Vezi? a făcut el spre Alex, îndreptându-și degetul mare spre Bec. Asta vreau să spun. Se infectează cu o porcărie de parazit ca să rezolve problema. Asta înseamnă curaj. Și-a răsucit iarăși capul spre Bec. Ți-a spus despre ultima lui descoperire? E genială și nu vrea să spună nimănui! Un coșmar de rahat! Uită-te la asta! Și-a întins brațele. Uită-te la asta! A făcut un gest spre orașul de dedesubt. Ar fi putut să construiască clădirea asta înaltă acum cincizeci de ani? Progres! Acțiune! Dacă ar fi fost după Alex, încă am fi trăit în peșteri și am fi dat ortul popii la douăzeci și cinci de ani.

— Ieri am fost la o înmormântare, a spus Bec. Era un copil care trăia într-o casă din chirpici și a murit la trei ani.

Alex și-a dat seama că Bec era tristă, iar tristețea era rivala lui în competiția pentru atenția ei, așa încât a întrebat ce se întâmplase, iar Bec i-a spus să nu-și facă griji; nu voia să vorbească despre asta.

— Uite, a zis Alex. A arătat prin fereastră spre cealaltă parte a Londrei, unde o procesiune a farurilor de mașini licărea de-a lungul unei autostrade în miniatură. Mii de particule albe, identice de lumină se târau spre vest, spre centrul orașului, iar la fel de multe particule roșii, identice de lumină se mișcau spre est, îndepărtându-se de el. Hai să presupunem că ăsta-i sângele tău, i-a zis el lui Harry. Ca oameni de știință, putem spune că asta seamănă cel mai bine cu circulația sângelui. Dacă vedem că mașinile se opresc, ce-am putea face de aici, de sus? Cum le-am putea face să se urnească din nou?

— Mă bucur că nu ești medicul meu.

— Aici, unde stăm noi, aici stă medicul. Nu poate să ajungă acolo jos și nu poate să înțeleagă cum stau lucrurile în ansamblu. Vede cum îmbătrânește orașul. Clădirile înalte se dărâmă. Mașinile de pe străzi se împuținează. Alte blocuri se înalță unde n-ar trebui. Medicina a evoluat, dar chiar și acum, chiar și în momentul de față, singura metodă de a împiedica orașul să se dărâme e să aruncăm bombe într-o parte a lui pentru a încerca să salvăm ce rămâne. Și chiar și când izbutim să ne trimitem agenții în oraș, pentru a interveni fără să distrugă nimic, tot putem face mai mult rău decât bine, căci în momentul de față nu cunoaștem toate drumurile pe care o pot lua cetățenii și cum se leagă între ele la un moment dat. Hai să zicem că descoperim că toți cei care poartă

pălărie roșie au înnebunit și sabotează rezervorul de apă al orașului. Atunci găsim o metodă să pătrundem până acolo și să-i adormim pe toți cetățenii cu pălărie roșie, iar rezervorul de apă rămâne intact. Dar pe urmă descoperim că acești sabotori cu pălărie roșie, deși distrugeau țevile, distribuiau și pâinea în oraș. Așa că, deși am salvat apa din oraș și nu e otrăvită, acum trebuie să găsim o metodă să nu murim de foame.

— Vezi cum se poartă cu mine, deși sunt bolnav? a întrebat-o Harry pe Bec.

— Încă mai ai luni bune de trăit, a zis Alex.

— Alex, a spus Harry, ducându-și mâna la inimă. Fă-i pe plac unui om muribund. Scrie concluzia. Ajută-mă. Fă-ți și ție un bine. Dă lumii speranță. Rebecca, convinge-l.

Discuția despre studiul de cercetare o făcuse pe Bec să-și dorească să plece de la petrecere și să se ducă direct la laborator. A dat pe gât restul paharului.

— De ce ar fi atât de groaznic? l-a întrebat ea pe Alex.

— Dacă o să fiu de acord, o să mă pună să fac și altceva, a zis Alex.

— Ce ticălos mă crezi. Ai încredere în unchiul tău. S-a apucat să numere pe degete. Și, are, potențialul, să, amâne, sau, să, oprească, îmbătrânirea, oamenilor. Zece cuvințele. Hai să batem palma. A întins mâna, iar Alex i-a strâns-o.

După ce au fost dați afară, Harry și Alex i-au condus pe cei care nu voiau să se ducă acasă până în fața clădirii înalte. S-au suit în taxiuri negre și au luat-o spre nord, traversând râul spre casa lui Harry.

În anii '60, când Harry și fratele lui, Lewis, tatăl lui Alex, erau la facultate, au moștenit bani de la bunica lor. Fiecare s-a ales cu câte cinci mii de lire, o sumă care oamenilor bogați li s-ar fi părut neînsemnată, iar celor săraci imensă, însă numai bună pentru cei din clasa de mijloc. Frații crescuseră în Derby, unde tatăl lor proiectase motoare cu reacție pentru Rolls Royce. Nici unuia din ei nu-i plăcuse acolo, așa încât plecaseră cât putuseră de repede. Derby-ul lui Lewis era un spațiu urban plin de clădiri mânjite de fum, o învălmășeală înghesuită a modernității. S-a mutat în Scoția și a devenit medic de familie în Brechin. Pentru Harry, Derby întotdeauna fusese prea rustic, cu mușchiul care creștea în crăpăturile din asfalt și tufișurile înălțându-se în rigole. Pentru el era provincie, practic un sat, așa încât abia a așteptat să ajungă la Londra. Și-a încasat moștenirea și a cumpărat pe ipotecă o casă dărăpănată, cu etaje înguste, din Islington, întruna dintre piațetele dintre Upper Street și Liverpool Road, cu patru etaje, mansardă și o curte lungă și îngustă.

El și Jenny au curățat cărămizile înnegrite, au schimbat lemnăria ferestrelor, veche de două sute de ani, au rașchetat și au lustruit dușumeaua din lemn, au smuls tapetul pus pe pereți în anii '30, au tencuit din nou pereții și i-au zugrăvit în alb, au reparat acoperișul și au redecorat grădina în stil japonez, cu bambus, pietriș și un iaz minuscul. Harry sperase ca această casă să devină locul de întâlnire preferat al intelectualilor, revoluționarilor și artiștilor, unde să se adune toți boemii și toate curvele elocvente din nordul Londrei. Își imaginase cum casa din Citron Square avea să fie pomenită în biografiile din viitor, „locul unde cei doi Comrie dădeau vestitele lor petreceri“. Își proiectase în minte expresia „gașca din Citron Square“. Își crease și o imagine – atractiv, zvelt, serviabil, îmbrăcat șic în haine vechi, spiritual și nonșalant, cunoscător în arte și știință. „Uită-te la ăștia doi“, își închipuia el că ar spune invidioșii frustrați, „încearcă să imite stilul Citron Square“.

Dar nimeni n-a trecut pe la ei. Cei doi Comrie n-au izbutit să furnizeze combustibilul care să alimenteze interesele intelectualilor ambițioși – alcool și droguri pe gratis, tineri ușor de sedus, accesul la bogătași și la vedete. Harry a refuzat să

înțeleagă lucrul ăsta și a dat vina pe soția lui, acuzând-o că-i distruge academia iluminării fericite cu timiditatea și tristețea ei. Îl frustra că nu putea s-o renoveze pe Jenny, așa cum făcuse cu casa, să-i aleagă hainele și să-i dea energie, și a acuzato că, prin neglijență, îl lăsase pe Matthew să fie recrutat de cultul lui Isus.

Munca nu fusese un refugiu suficient pentru Harry, așa că se ducea în weekenduri lungi la familia fratelui său din Scoția. Chiar și așa, s-a simțit ofensat când Jenny i-a spus că vrea să divorțeze aproape imediat după ce Matthew s-a mutat din casa lor. Ea s-a întors în Noua Zeelandă și a deschis o galerie care vinde animale sculptate din cochilii de scoici lipite pe lemn. După ce ea a plecat, Harry și-a dat seama că îi e dor de ea sau că îi lipsește oarecum. Așa că a rămas singur cu casa și cu o imensă nemulțumire. De-a lungul anilor și-a dat seama că nemulțumirea îl ambiționa, așa încât a început s-o cultive. Cu câțiva ani înainte de a afla diagnosticul, primise decorația OBE[14].

Harry i-a arătat casa lui Bec, pe când Alex a preparat băuturile pentru ceilalți. A dus-o în pivnița cu vinuri și și-a fluturat mâna spre rafturile cu discuri de sticlă fumurie, care zăceau în spațiul răcoros și întunecat din subsol.

— Mi-a luat ani întregi să le obțin, a spus el. M-am dus în Bordeaux în fiecare toamnă, am învățat numele tuturor podgoriilor, m-am abonat la reviste de vinuri și m-am dus la degustări. Anul trecut pe vremea asta aveam o mie de sticle. Acum, chiar dacă beau două sticle de vin pe zi, tot n-o să le termin până mor. Iar zilele astea abia reușesc să beau jumătate de sticlă fără să mi se facă greață. Aș putea să dau petreceri sau să invit lumea la cină, ca acum, dar am atât de multe lucruri de făcut înainte să mor și obosesc repede. A dezmiertat fundul sticlelor. Fiul meu nu bea alcool.

— Ai putea să le faci cadou, a spus Bec.

— Le vrei? a întrebat Harry.

Bec s-a înroșit.

— Nu mă refeream la mine, a spus ea.

— Le-ai putea bea împreună cu Alex.

— Nu suntem împreună. El are o parteneră.

— O s-o părăsească. Îl placi.

— Își petrece o grămadă de timp dând tot felul de explicații.

Harry a scos o sticlă din raft și i-a citit eticheta. I-a arătat-o lui Bec, cu ochii măriți, mușcându-și buza de jos, de parcă ar fi făcut o scamatorie, și a zis:

— Țsta e anul în care te-ai născut? Bec a încuviințat din cap. Cred că ar trebui să bem puțin din ăsta. Tu ești de părere că profesioniștii ca noi, care caută să descifreze natura, ar trebui să dea explicații doar în timpul programului de la serviciu. Știi, Alex poate să și asculte. Când era mic, îmi puneam întrebări, iar eu îi dădeam un răspuns pe

care îl asculta și care îi rămânea în minte.

— Ce fel de întrebări?

— Din ce sunt făcute pietrele? Păsările pot să zboare cu capul în jos? Ce e mai bine: să fii fericit sau bun?

— Mă întreb cum i-ai răspuns la ultima dintre ele.

— Principala chestie nu e să fii fericit, ci norocos. Suntem apropiați, Alex și cu mine. Sunt mai apropiat de el decât de Matthew. Nu contează că-i sânge din sângele meu. Contează că ne placem unul pe altul, nu crezi? Alex nu înțelege că pentru un copil e bine să aibă mai mulți tați. Crede că trebuie să te supui evoluției când vine vorba de procreare. Spune că n-o să mai facă niciodată fertilizare in vitro. Eu personal cred că Darwin ar fi fost de acord cu FIV. Unde-am ajunge dacă ne-am apuca să declarăm că oamenii ar trebui să facă copii pe cale naturală? Specia umană a băgat în mă-sa evoluția când a inventat grătarul.

Au urcat în camera de zi. Vreo doisprezece oameni erau acolo, la lumina lumânărilor. Lumina lumânărilor avea talentul de a sili oamenii să se așeze pe jos și să vorbească în șoaptă. Se simțea miros de ceară fierbinte și de vin vărsat, iar un pasaj de trompetă în surdină răsuna dintr-o boxă pusă într-un colț. O flacăra s-a retras și a pâlpâit în curentul de aer provocat de mâinile lui Alex. Bec s-a dus la el și l-a atins pe umăr. El a tăcut și n-a mai gesticulat, apoi și-a ridicat privirea pătimașă spre ea.

— Trebuie să plec, a spus ea.

Lui i-a căzut fața. S-a ridicat în picioare și a rugat-o să mai stea.

— Sunt obosită, a spus ea. Nu prea te odihnești când dormi în avion.

A zăbovit ca să-și ia rămas-bun de la Harry. În scurtul răstimp de când veniseră din pivniță, el se lansase într-o tiradă despre o discuție în contradictoriu pe care o avusese cu un biolog rus despre evoluția organelor din corp.

— Așa că am zis: „Ce, tu crezi că ficatul provine dintr-un parazit?“ iar el a spus: „Da, da“. Harry s-a tras de o barbă imaginară și a rostit cu un accent rusesc exagerat: „Dar rinichii?“ „La fel.“ „Dar creierul sau ochiul?“ „Și altele.“ „Plămâni?“ „Și ei au evoluat în paralel, iar mai târziu s-au integrat în corp.“ „Dar inima?“ Harry a tras un pumn în aer și brusc i-a insuflat pasiune rusului. „A, inima a invadat tootul!“

Audiența lui Harry a râs, Bec l-a sărutat de rămas-bun, iar Harry a strâns-o ușurel de mână. Alex a condus-o până la ușă și i-a zis că vine cu ea, iar ea a spus că el ar trebui să rămână cu Harry; o să ia ultimul metrou.

— În seara asta vreau să stau cu tine, a zis Alex.

— Nu se poate, atâta timp cât tu te culci cu altcineva.

— O părăsesc.

— N-o face pentru mine.

— O sun chiar acum. Nu mă mai întorc la ea. Alex și-a scos telefonul. Bec și-

a pus mâna pe cea a lui Alex și a împins telefonul în jos.

— Nu, a spus ea.

Alex a întrebat-o dacă vrea să se vadă cu el a doua zi, iar Bec i-a spus că pleacă cu avionul în Spania, ca să-și petreacă acolo Crăciunul, și că pe urmă se întoarce în Africa. Alex a izbutit să afle de la ea că ia trenul din Paddington spre aeroport la ora zece și i-a zis că ar vrea s-o vadă înainte de asta. Bec a spus că nu i se pare o idee bună.

— Scrie-mi, a spus ea.

Își pusese deja paltonul. A deschis ușa și a rămas în prag, cu mâinile în buzunare, uitându-se la Alex. El tocmai era pe punctul să se ducă la ea, când una dintre femeile de la petrecere și-a făcut apariția și l-a strigat, spunându-i că-l cheamă unchiul său. În timp ce atenția lui era îndreptată asupra ei, Bec a spus „la revedere“ și a luat-o spre Angel.

Alex l-a găsit pe Harry tușind și clătinând din cap într-un fotoliu din camera de zi. Mai mulți oameni se adunaseră în jurul lui și doreau să-l ajute, fără a ști ce să facă: păreau să stea la coadă pentru a-l atinge. El avea într-o mână un pahar cu apă, iar în cealaltă o batistă din bumbac alb mototolită și pătată. Luminile erau aprinse, iar camera duhnea a fum de țigară. Un chiștoc de trabuc se vedea pe marginea unei scrumiere.

— Stăteam de vorbă, a zis Harry. Avea vocea hârșăită și firavă. Acum, că ești directorul institutului, noi credem că ar trebui să-mi dai niște celule din alea, așa, doar ca să vedem ce se întâmplă.

— Hai să vorbim altă dată despre asta. Ar trebui să te duci la culcare.

— La naiba, de ce ești atât de refractar? a întrebat Harry. Știi care-i problema ta? Ții prea mult la moarte. Crezi că ne-a pus pe fugă.

A început să tușească.

— Păi, așa și e, a spus Alex.

— Să nu te aud că vorbești așa! Când chiar asta se întâmplă! Am făcut tot

felul de descoperiri însemnate! O să găsim soluția, iar tu nu faci decât să spui tuturor că nu există. Pe Harry l-a apucat tusea. Și-a ridicat tonul vocii, de parcă ar fi încercat să vorbească mai tare decât o altă persoană care tușea, dar încercarea l-a făcut să tușească și mai mult. Ești atât de încrezut, atât de încântat de tine însuși, atât de bucuros când descoperi hibeale din munca altuia, a șuierat scuipând flegmă, dar tu ești cel care are probleme. Tu ești cel care crede că n-o să ajungem niciodată pe Lună, că n-o să aflăm niciodată cum a apărut universul, n-o să vindecăm niciodată cancerul. Ci doar că ne pierdem vremea pe la periferie. S-a aplecat și și-a îngropat fața în batistă. Alex a îngenuncheat lângă el și i-a spus să tacă. Harry s-a sprijinit de spătar, s-a șters la gură, a zvâcnit încă o dată din cauza unui acces de tuse convulsivă, scoțând un sunet de parcă

s-ar fi sufocat cu o sabie, apoi a urlat la Alex: Ești un laș! Ți-e teamă de moarte! Un laș nenorocit!

Alex l-a sunat pe medicul lui Harry, care i-a spus să nu-și facă griji. Alex era în camera de zi, unde, sub lumina strălucitoare, lumânările semănau cu niște oaspeți care nu știu când a venit timpul să plece. Cele mai sclipitoare minți în domeniul biologiei celulare se îmbătaseră cu vinul lui Harry în acea seară. Nimeni nu știa mai nimic despre medicină, și totuși Alex avea intenția să plece și să-i lase pe ei să aibă grijă de unchiul său. Răsplata pe care și-o luase, oferindu-i lui Harry nemurirea, consta în faptul că, pentru o scurtă perioadă de timp, își putea permite să nu-i mai pese. A coborât la parter, și-a luat paltonul agățat de un cârlig și a ieșit din casă. Preț de câteva clipe, mergând pe străzile mărginite de case lipite una de cealaltă în căutarea unui taxi, el a savurat bucuria vinovată de a pleca de lângă bătrâna lui rudă bolnavă și s-a gândit la ce-i spusese Bec. „Nu se poate atâta timp cât te culci cu altcineva.“ I s-a părut că-i spusese ce are de făcut.

Acasă, în Mile End, unde locuia de atâta amar de vreme, a privit îndelung la diverse obiecte, gândindu-se pentru prima oară că e pe punctul să le abandoneze. În bucătărie a auzit hurelul vechii lumini pâlpâitoare de neon, părăndu-i-se o melodie de pe vremuri, nu un zgomot pe care îl auzise de dimineață. S-a holbat la ceașca murdară, aidoma unei stafii, pe care Maria o lăsase pe masă, familiară și totuși, deși substanța din care era făcută nu i se modificase deloc, schimbată. Era cana neagră pe care o adusese cu el din Scoția, când venise la Londra la facultate. Ieri nu fusese decât un obiect pe care îl lua înâmplător din dulap când voia să-și toarne în ceva cafeaua. Acum era un obiect pe care, dacă nu-l lua de acolo, avea să-l piardă pentru totdeauna. „Ia-o, e a ta“, i-ar spune Maria.

Voise s-o părăsească imediat pe Maria. Unde îi dispăruse acea dorință? Fără doar și poate, și-a zis în sinea lui, în celelalte lucruri pe care le aveau. Când iubești pe cineva, să ai înseamnă să fii, iar când iubeai orice altceva, atunci însemna doar că ai. La un moment dat o dorise pe Maria, iar acum o dorea pe Bec. Voia s-o posede și nu voia ca vreo altă dorință pentru altceva să-i distragă atenția de la asta.

În camera de zi, șalul Mariei era pe canapeaua unde șezuse să se uite la

televizor. Pernele încă mai purtau amprenta trupului ei. O sticlă din care băuse vin și un pahar erau pe masă. Trecând dintr-o cameră în alta, Alex a amânat clipa când avea să se ducă la culcare și să se întindă în pat, lângă ea. A urcat alene la etaj, având impresia că

săvârșește o crimă.

N-a aprins lumina, iar Maria i s-a părut că doarme, pe când se dezbrăca. Când s-a vârat cu prudență în pat, lângă ea, îndeajuns de aproape încât să-i simtă căldura spatelui și să-i miroase părul, ea s-a mișcat puțin și, fără să-și întoarcă privirea spre el, a spus:

— Cum a fost?

— A fost o petrecere grandioasă. Discursuri frumoase. Ne-am luat rămas-bun de la el cum se cuvine.

— Ai cunoscut vreo fată mai ca lumea?

— Sora lui Richard Shepherd era acolo.

— Nu e cu nimeni?

— Nu.

— Ai sărutat-o?

— Nu.

N-avea de gând să-i zică nimic până a doua zi dimineață decât dacă l-ar fi strâns cu ușa, așa că a așteptat în beznă, cu inima bubuindu-i în piept, următoarea ei întrebare. Dar ea nu i-a mai pus alte întrebări. Peste puțin timp a auzit respirația Mariei cum se înăsprește, de parcă ar fi crezut că pericolele zilei fuseseră dezvăluite, prinse și ținute în captivitate de somnul în comun al ei și al lui Alex.

Alex s-a trezit devreme. Afară încă nu se luminase. S-a dat jos din pat, s-a îmbrăcat, s-a dus la parter și și-a scos bicicleta din curte. Burnița, abia umezind strada și făcând mașinile să pară unse cu o pojghiță uleioasă.

Condițiile înțelegerii i se cristalizaseră în minte în timpul nopții și îi fuseseră aduse la cunoștință, pe când o aștepta pe Maria să vină la el, la fel de clar și de despotic ca regulile unui duel. Nu putea s-o aibă pe Bec dacă n-o părăsea pe Maria, așa că avea să se despartă de Maria. Trebuia să-i zică personal că o părăsește. Era nevoit să-i spună acum, căci nu putea să mai aștepte. Dar nu trebuia s-o trezească din somn. Era nevoie să se trezească singură. Iar după ce avea să-i spună – asta i se părea cel mai greu, dar era convins că e un lucru bun –, trebuia s-o lase pe ea să aibă ultimul cuvânt.

Ședea în bucătărie, lovindu-și ușurel picioarele unul de celălalt și urmărind cu privirea ceasul mare de pe perete. S-a ridicat în picioare și s-a dus mai aproape de el, uitându-se la minutarul care se târa între cifre. S-a spălat pe dinți și a pus periuța la loc în cana din metal, unde o ținea de obicei, alături de cea a Mariei. S-a zgâit la cele două periuțe de dinți, care stăteau acolo, oblic una față de cealaltă, una roșie, alta albastră, apoi a luat-o pe a lui și și-a pus-o în buzunar, lăsând-o singură pe cea roșie.

La nouă fără un sfert a auzit cum Maria coboară treptele și apoi foșnetul halatului de pe hol. Când a intrat în bucătărie, i-a aruncat o privire și s-a dus la blatul de lucru.

Și-a pus o pereche de mănuși chirurgicale, pentru a-și proteja mâinile, a luat o rodie și, cu un cuțit cu lama zimțată, a crestat coaja fructului. L-a desfăcut și s-a apucat să culeagă semințele din el, pe care le-a pus într-un castron.

Alex s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să-ți spun ceva, a zis el.

— Spune, a spus Maria.

— Stai cu spatele la mine.

— Pot să te aud.

— Nu mai vreau să locuiesc aici.

— Din cauza ei?

— Vreau să plec pentru că o plac.

— O placi? Adică te simți atras de ea? O dorești?

— Am discutat despre momentul ăsta.

— Deci acum te duci la ea?

— Pleacă în dimineața asta. Nu se așteaptă să mă vadă. Nu cred că o mai prind. Ia trenul spre Heathrow la ora zece.

A așteptat ca Maria să spună ceva, să aibă ultimul cuvânt, iar, pe când începea să se întrebe cum de îndrăznise să-i provoace o asemenea suferință, a simțit și ură față de ea, pentru că nu-i zisese nimic. Se făcuse nouă fără zece, iar el era nerăbdător să o ia din loc. Își putea da seama din felul cum Maria avea grijă să rămână cu spatele la el și din mișcările ei smucite că era pe punctul de a izbucni în plâns. Singurele sunete din bucătărie erau ticăitul ceasului și cel scos de Maria, care extrăgea semințele din rodie. Sfâșiatul molatic al miezului, pe când degetele ei separau semințele din ciorchine, i se părea lui Alex că e scos de inima ei ruptă în bucăți.

— Atunci mai bine ai pleca, a spus Maria.

— Îmi pare rău.

— Nu spune asta. Până în momentul ăsta ai fost de treabă. Nu mă minți tocmai acum. Nu mai spune nimic. Pleacă. Eu sunt cea care pierde, iar tu nu mai poți să faci nimic.

Alex s-a dus la ea și a luat-o în brațe. Ea s-a întors și s-a cuibărit în el, dar nu l-a îmbrățișat. El i-a simțit lacrimile pe gât și trupul cum îi tremură.

— Ho, ho, ho, a răsunat vocea ei estompată.

El a simțit o senzație neplăcută sub coaste, de parcă o pisică l-ar fi zgâriat cu laba și i-ar fi mirosit inima, rostogolindu-i-o între labe. Cel mai frumos ar fi să plâng, și-a zis în sinea lui, dar nu avea lacrimi. S-a dezlipit din îmbrățișare și a ieșit din casă.

Era ora nouă. Alex și-a prins cracul drept al pantalonilor cu o clamă metalică, a descuiat cablul de care era prinsă bicicleta și a luat-o spre Mile End, cu vântul bătându-i zdravăn în față dinspre vest, sub un cer care prevestea ploaie și duduia de vârtejuri de apă.

A mărit viteza între cireși și căsuțele înghesuite și lipite una de cealaltă de pe Lichfield Road, s-a ridicat în șa și a pedalat mai repede, a țâșnit din spatele unei furgonete albe, care dădea cu spatele, și a obligato să frâneze, a traversat în viteză trecerea de pietoni din Grove Road, printre șirurile de mașini blocate în trafic și a intrat pe poarta parcului Mile End, a trecut vâjâind pe lângă două școlărițe, cu capetele înfășurate în eșarfe albe, atât de aproape, încât acestea au icnit, a ajuns la poteca de remorcare de lângă canal, a trecut pe sub podul de cale ferată, pe când trenul spre Ipswich îl traversa, a sunat din clopoțel, a obligato pe o femeie care împingea un cărucior de bebeluș să se dea la o parte, s-a ghemuit sub Roman Road, a trecut pe lângă lișițele care se băteau în apă, peste dâmbul pe unde o lua poteca de remorcare la intersecția cu Hertford Canal, a coborât în partea cealaltă în mare viteză, izbindu-se de o hârtoapă când a aterizat, a despărțit un om îmbrăcat în trening de pit bull-ul lui, sub podul de beton din Old Ford Road și inscripția CUM E GRAFFITI-UL MEU? SUNĂ LA 0800-NIMĂNUI-NU-I-PASĂ, a urcat panta pe lângă ghereta paznicului și a luat curba când canalul a cotit-o spre vest, a mers pe lângă castanii din Victoria Park și pe lângă șirul de bărcuțe care zăceau în propriul lor fum. S-a aplecat pentru a se feri de o creangă pe care o cărau doi muncitori de la debarcader, ca s-o folosească pe post de combustibil, a condus ca nebunul bicicleta prin spațiul îngust și întunecat de sub Approach Road, a țâșnit de sub traversele mânjite cu găinaț de porumbei ale podului din Mare Street, cu treizeci de kilometri la oră, a obligat alt ciclist să ia o curbă strânsă spre fâșia îngustă de acostament și a zbughit-o sub calea ferată din Lea Valley.

În curba lungă și lină spre Broadway Market, și-a aplecat capul și a trecut cu viteză pe lângă suporturile rezervoarelor goale de gaze de pe malul opus. S-a ghemuit sub podul Goldsmiths, a țâșnit spre ecluză, a urcat panta, a ocolit stâlpul din lemn al porții ecluzei, cu huruitul stăvilarului în urechi, și apoi a

luat-o în linie dreaptă. Dalele dezlipite ale pavajului de pe potecă se zgâlțâiau sub roțile lui, pe când el s-a izbit de dungile albe în relief și de cuvântul ÎNCETINEȘTE marcat cu vopsea. Sunetul

clopoțelului a umplut întunericul dintre arcada din cărămidă a podului Queensbridge Road și apa verzulie. A trecut pe lângă semnul cu Ron's Eel and Shell Fish și a intrat sub grinda cenușie din oțel a podului de pe East London Line. Zgârâie-norii din oraș se înălțau la sud. A mărit viteza pentru a depăși un alt ciclist pe lângă barierele care îngustau panta ecluzei, a făcut slalom printre ele, a prins viteză și a sărit de pe rampă pe stradă, fără să schimbe viteza. A ieșit în fața unui Range Rover, a trecut repede prin intersecția aglomerată din Danbury Street, a parcurs în viteză sensul giratoriu, a accelerat pe lângă grădinile din Goswell Road și a țâșnit pe banda rezervată autobuzelor. Bătrânul ceas din pilastru arăta ora nouă și douăzeci.

Semaforul era verde la Angel, iar Alex a traversat în viteză, ajungând în Pentoville Road, gonind și făcând slalom printre autobuze, trecând de pe o bandă pe alta, izbind mașinile cu ghidonul. A urcat pe creasta dealului, a văzut în fața ochilor panta lungă spre King's Cross, a tăiat-o spre banda rezervată autobuzului, și-a aplecat capul, pedalând ca să dea o mână de ajutor gravitației, și a prins o viteză din ce în ce mai mare până când a simțit că-l izbește vântos în față curentul de aer. Puțin înainte de stația Thameslink s-a trezit înconjurat de autobuze și grilaje de protecție. A sărit de pe bicicletă, a trecut-o peste calea ferată, a azvârlit-o în partea cealaltă cu putere, s-a cățărat după bicicletă, s-a urcat iarăși în șa și a prins viteză pe asfalt, parțial pedalând, parțial înaintând din inerție, cu un picior pe pedale, iar celălalt țopăind pe pământ.

Nouă și jumătate, atât arăta ceasul din gara King's Cross, iar ceasul din turnul imens al St Pancras era de acord cu el. Alex a zbughit-o pe lângă British Library. A început să plouă. Sirenele urlau în jurul lui. S-a năpustit în tunelul de la Warren Street Tube, a ieșit în cealaltă parte a lui și, cu un șuierat, a pătruns prin membrana care separa Londra de est de cea de vest. A trecut pe lângă primele semiluni albe ale miliardarilor. Nouă treizeci și șase, arăta ceasul de pe Landmark Hotel. A tăiat-o pe lângă Western Eye Hospital, a trecut pe roșu, a cotit-o pe Harrow Road, a țâșnit printre un șir de taxiuri și boltele de beton din Westway, a luat-o pe podul de peste șine și a intrat din

nou în coloana de taxiuri negre, care se scurgea spre gara Paddington. A tăiat fața unui cuplu de vârstă mijlocie, care se îndrepta spre coada din stația de taxiuri, ei au oprit brusc căruciorul de bagaje, iar o valiză a alunecat și s-a năpustit rostogolindu-se aidoma unui bolovan spre roata din spate a lui Alex, iar el a evitat-o și a țâșnit spre gară printre coloanele albe și cenușii, pe lângă statuia lui Brunel, spre vuietul trenului expres care o pornea către vestul țării și spre mirosul motorinei de sub arcadele acoperișului înalt. Cauciucurile alunecau pe dalele bej, netede, pasagerii se fereau din calea lui, cafelele se vărsau, țipetele răsunau printre grinzi, iar Alex a trecut vâjâind pe lângă McDonald's, WH Smith, Ladbrokes, The West Cornwall Pasty Co. și Costa Coffee, sunând din clopoțelul cristalin, a luat curba, a trecut prin barajul de control al

biletelor, un polițist cu mâna ridicată, care țipa să i se supună, dar Alex nu l-a ascultat până când a zărit botul galben al următorului tren spre Heathrow, s-a uitat la ceasul de pe peretele de vizavi, s-a oprit și s-a dat jos de pe bicicletă cu șaisprezece minute înainte ca trenul să plece din gară.

Gâfâind cu obrajii stacojii de căldură, cu inima bubuindu-i în piept și junghiuri în picioare, a luat-o de-a lungul trenului, uitându-se pe fiecare geam și în spate, în caz că ea ar fi venit în urma lui. A ajuns la capătul trenului fără să o vadă, s-a gândit la cât de gelos fusese cu o seară în urmă, văzând-o cum dansează cu alți bărbați, și la cum se simțise când ea a ezitat pe treptele casei lui Harry înainte să plece, dorindu-și ca el s-o convingă să mai rămână. S-a răsucit și, în celălalt capăt al trenului, a văzut o persoană care semăna cu Bec, urcându-se grăbită în tren. A fugit într-acolo și a zărit-o prin geam, ședea pe un loc de lângă fereastră. Ea l-a văzut, i-a adresat un zâmbet buimac și s-a ridicat în picioare. S-a auzit un fluierat, iar, când Alex și Bec au ajuns la ușa vagonului, aceasta deja fusese încuiată și nu se mai putea deschide.

— Am părăsit-o pe Maria! a țipat Alex prin geam. Bec a clătinat din cap și a arătat spre urechile ei. Și-a scos telefonul, a format un număr și a lipit telefonul de geam. Alex a format numărul, iar Bec a răspuns.

— Am părăsit-o pe Maria, a zis Alex.

— Sper că nu pentru mine, a spus Bec.

— Numai pentru tine.

— N-ar fi trebuit să faci asta. Eu nu ți-am promis nimic. N-am obiceiul să distrug familii.

— Deja era distrusă. El și-a lipit palma de geam.

Bec a clătinat din cap.

— O să-ți scriu, a spus ea. Trenul s-a urnit din loc, iar Alex s-a suit pe bicicletă și a pedalat în paralel, încă ținându-și telefonul la ureche și încercând să vorbească cu ea.

— Încetează! a exclamat Bec în telefon. Trenul a ieșit din gară, iar el a dispărut din raza ei vizuală.

Alex amuțise. Bec s-a întrebat dacă nu cumva căzuse de pe peron pe când încerca să țină pasul cu trenul. Cât de pierdut i se păruse când își lipise palma de geam. Ar fi deschis ușa și l-ar fi lăsat să urce dacă ar fi putut. L-a așteptat s-o sune din nou. El n-a sunat-o.

Când a aterizat, a văzut că nu primise între timp nici un mesaj și nici un telefon, așa că i-a trimis ea un mesaj în care scria: „O SĂ-ȚI scriu“. Peste o secundă, el i-a răspuns la mesaj „Ce o să-mi scrii?“.

În zilele de după întâlnirea cu Val, care îl amenințase, Ritchie se trezea gemând noaptea și o căuta pe Karin, ori ea îl zgâlțâia ca să-l trezească din somn. I se părea că sunetul gemetelor sale, pe jumătate reale, pe jumătate în vis, erau mai oribile decât coșmarul care i le provocase. Karin l-a convins să-i spună ce visase. Când își aducea aminte, îi povestea o versiune atenuată a ororilor, omițând cadavrele ciopârțite ale lui Dan, al lui Ruby și al ei puse ordonat unul peste altul în colțul unei străzi, lângă lăzile de gunoi, turtite și legate cu sfoară, de parcă ar fi fost niște ziare vechi. Sau pericolul apărea fără nici o legătură cu circumstanțele, iar el simțea cum o forță necruțătoare se întoarce împotriva lui, omnipotentă și obscură.

Cele mai teribile erau nopțile când visa frumos sau nu visa deloc, trezindu-se purificat de amintiri, apoi groaza de a fi demascat se materializa în el, înfiptă în esofag, aidoma unei cutii cu colțuri ascuțite.

Treptat-treptat, acidul timpului a rotunjit colțurile. Pe măsură ce lunile de după întâlnirea lui cu Val se scurgeau, intensitatea amintirilor se diminua, deși probabil că același interval de timp îl aducea mai aproape de momentul când avea să fie dat de gol că își înșelase soția cu o minoră; atunci avea să-și piardă familia, căminul și munca.

Ritchie s-a apucat să bea. De obicei bea o sticlă de vin roșu tare și trei degete de whisky pe seară. Le amesteca cu planuri imaginare legate de moartea lui Val. În primele săptămâni de după întâlnirea cu redactorul-șef, gândurile lui s-au îndreptat cu pași timizi spre o potențială crimă. Își dorea ca Val să nu existe; îl ura pe Val; Val nu merita să trăiască; cât de bine ar fi fost dacă ar fi murit! Dar cum să-l omoare în așa fel încât Ritchie să fie sigur că n-avea să fie prins niciodată? Era imposibil. Val era plin de sânge, iar Anglia era doldora de martori. Dacă ar fi putut să afle când pleca Val în concediu în străinătate, într-un loc unde ar fi putut să găsească ușor un asasin plătit ieftin, pe care să-l angajeze fără să-și spună numele? Poate în Caraibe. Fără să știe dacă Val se dusese vreodată în Caraibe, Ritchie a tastat cuvintele Barbados asasin plătit în Google și a apăsat tasta enter. În clipa de care motorul de căutare a avut nevoie să găsească rezultatele, el și-a dat seama că asta era o

potențială dovadă a vinovăției sale. Proiectul de a ucide un om, chiar dacă era unul atât de odios ca Val Oatman, era prea complex și prea laborios. Semăna prea mult cu groaza fără motiv a coșmarurilor lui mai nedeslușite.

Într-o seară, la cină, Karin l-a întrebat ce se întâmplase, iar el și-a dat seama că-și ținea ochii strâns închiși, își rânjise dinții și își încordase maxilarul, pentru că își dăduse seama că urma să se întâlnească cu un criminal, O'Donabháin, și nu-și putuse împiedica gândul să i se contureze atât de clar în minte, încât aproape că îl făcuse să rostească cuvintele: „Poate că o va face. Îmi e dator, după ce l-a ucis pe tata“. Grimasa pe care Karin și copiii o vedeau era cea mai slabă manifestare a zbuciumului său interior. Mai degrabă ar fi țâșnit de pe scaun și ar fi urlat la tavan. Mai degrabă ar fi sărit afară din propria-i piele, aidoma unui om care sare pentru a scăpa de un șarpe veninos. Nu putea să-l suporte pe acel Ritchie.

De atunci încolo s-a mărginit să-și imagineze că Val are un atac de cord sau un accident de mașină ori că se urcă într-un avion care se prăbușește. Era puțin probabil, dar se mai întâmplau și asemenea lucruri. De ce să nu i se întâmple lui Val? Într-o seară, înainte de a se duce la culcare, Ritchie a urcat la el în birou și, în loc să stingă lumina, a aprins o lumânare. A îngenuncheat pe podea, în fața flăcării strălucitoare, și-a lipit palmele una de alta, și-a ridicat privirea spre cer și a șoptit:

Tatăl nostru

Care ești în ceruri

Sfințească-se numele Tău

Vie împărăția Ta

Facă-se voia Ta

Precum în cer așa și pe Pământ.

Și nu ne duce pre noi în ispită

Ci ne izbăvește de cel rău

Ci ne izbăvește de Val

Căci a Ta este împărăția

Slava și puterea

În numele Tatălui

Al Fiului

Al Sfântului Spirit

Amin.

S-a ridicat în picioare și a stins lumânarea, suflând în ea.

— Mulțumesc, a adăugat el în beznă.

Pe lângă aceste temeri ale lui Ritchie, rugămintea lui Ruby de a apărea la televizor era o provocare ce îl încânta. Uitase că Ruby își folosisese cunoștințele despre telefon pentru a-l obliga să facă un lucru împotriva voinței sale. În sinea lui, pentru faptul că-i

dădea ocazia de a-și arăta familiei sale calitățile: îngăduința, fermitatea și puterea de convingere, pe care și le exercita cu atâta succes în Rika Film, proiectul îl liniștea. Îi convinsese pe redactorii-șefi ai proiectului O'Donabháin să includă și un cântec de-al lui. I-a explicat lui Ruby că, în loc să apară în Cura de înfrumusețare a adolescenților, căci nu era adolescentă și ar fi fost nevoită să apară lângă alte persoane, ea ar putea să cânte într-un clip video, un cântec special despre bunicul ei, care avea să apară la televizor, pe Internet și poate chiar la cinema!

Niciodată nu simțise mai multă iubire pentru Karin, iar ea niciodată nu fusese mai blândă cu el. De parcă ar fi știut că el era necăjit și și-ar fi dat seama că nu trebuie să-l întrebe de ce. Ea stătea ziua cu copiii, iar seara își împărțea

timpul între ei, Ritchie și studioul din magazie. Uneori el se întreba ce pune la cale cu muzica ei; îi amintea de trecutul când fuseseră toți trei împreună: muzica, Karin și Ritchie. Dar gândul că muzica și Karin ar putea fi mai apropiate decât oricare dintre ele de el era insuportabil, iar Ritchie nu-l putea lua în serios. Karin stătea mereu cu ei în zilele de sâmbătă, când familia pleca în excursie pe litoral sau în pădure. Ședeau unul lângă altul pe plajă, cu genunchii la gură, urmărindu-i pe Dan și pe Ruby cum aleargă, se opresc și se învârtesc la marginea mării, pe când Karin era dusă pe gânduri, iar Ritchie se uita la ea, uitând temporar de temerile lui.

— La ce te gândești? o întreba Ritchie.

Ea se uita la el și zâmbea.

— La atât de multe lucruri! zicea Karin. Iar Ritchie, care nu voia decât afecțiune de la ea, era încântat că nu-i dezvăluia acele lucruri.

Crăciunul în Spania a fost în regulă. Bec fusese binedispusă, băuse mult vin pentru a rezista, îi zisese ea, tentației de a munci. Voise să stea cu el și cu mama lui pe terasă, până târziu, ca să vorbească despre trecut. Își petrecea o grămadă de timp primind și trimițând mesaje pe telefon, iar când a întrebat-o cu cine comunica, ea a râs și a spus că o să-i zică mai târziu, dar n-o făcuse. După Anul Nou s-a întors în Africa.

Ritchie își însemna e-mailurile lui Bec din Tanzania, pe măsură ce veneau, cu intenția de a răspunde la ele, dar n-a făcut-o, iar ele au trecut pe lista celor la care nu răspunsese. Se simțea mai înfricoșat că primea e-mailuri de la ea decât de conținutul acestora. Gândul că sora lui se afla într-o țară îndepărtată, castă și izolată printre africanii nevoiași îl liniștea, de parcă Bec ar fi fost închisă în siguranță într-o mănăstire. Fiecare e-mail îi amintea că de fapt nu era deloc departe de el. Câtă vreme rămânea în Africa, ea îi era dragă. Când se gândea că Bec s-ar putea întoarce în țară, i se părea că aude o larmă de voci furioase de bărbați, zbierând propoziții de genul „Îmi iubesc sora!“, „Bec e o femeie cumsecade!“, „Sora mea este una dintre cele mai de treabă persoane pe care le cunosc!“. Când se gândea că Bec o să se întoarcă în țară, își dădea

seama că n-o s-o trădeze și știa că ea o să fie întotdeauna neprihănită și

enigmatică, iar el n-o să aibă cum s-o trădeze. Nu-i trecea prin cap că între cele două certitudini există o diferență, iar în mintea lui mijea iarăși speranța că Val o să moară.

Într-o dimineață de după o noapte când nu prea izbutise să doarmă, Ritchie a plecat cu mașina spre Londra, clipind și cu pleoapele pe jumătate închise, cu capul zvâcnindu-i de durere. Pe când intra în cartierele din sud, de la periferie, a auzit la radio vocea lui Alex. În prima parte a drumului lui Ritchie, la radio răsunase de mai multe ori titlul știrii că oamenii de știință britanici susțineau că făcuseră o descoperire uluitoare legată de durata vieții umane, dar doar când a auzit interviul lui Alex și-a dat seama cine e principalul cercetător. Din câte putea să înțeleagă Ritchie, descoperirea se referea la o cură a cancerului. Ritchie s-a înviorat, iar mintea i-a devenit mai lucidă când vocea clară și fermă a lui Alex a umplut spațiul din mașină.

Reporterul a spus:

— Deci deocamdată tratamentul la care vă referiți, și cred că e bine să menționez că a fost o mare descoperire când a apărut prima oară, îi ajută doar pe cei care au o formă rară de cancer, nu-i așa?

— Așa e, a zis Alex. Dar ultima descoperire este interesantă pentru că ne oferă șansa s-o aplicăm și pentru alte forme de cancer. Nu vrem să dăm iluzii oamenilor, pentru că încă e prea devreme, dar acum, când începem să înțelegem complexul cronazelor, terapia celulelor-expert ar putea deveni mutativă în medicină.

— Și nu doar în privința cancerului, nu? Pentru că studiul dumneavoastră conține unele idei uluitoare, conform cărora acest demers, dacă aș putea să-i spun așa, ar putea să permită oamenilor să trăiască mai mult – mult mai mult, nu-i așa?

— Hahaha! a urlat Ritchie și a lovit cu mâinile în volan.

— Aceasta este o posibilitate foarte îndepărată, a zis Alex. Trebuie să o luăm pe rând, să începem prin a oferi oamenilor bolnavi trecuți de cincizeci de ani încă vreo câțiva ani de sănătate.

— Alex Comrie...

— Este important să ne amintim că succesul nostru se datorează muncii de pionierat a...

— Alex Comrie...

— ...lui Harry Comrie, care a descoperit proprietățile celulelor-expert acum douăzeci și cinci de ani.

— Domnule profesor Alex Comrie, vă mulțumim.

Alex apăruse la știri. Era la televizor. Ziarul lui Val publicase pe prima pagină articolul intitulat OM DE ȘTIINȚĂ DESCOPERĂ IZVORUL TINEREȚII, iar numele lui Alex apărea peste tot pe Internet.

Ritchie se bucura că existau oameni ca Alex, chiar dacă circumstanțele nu-i permiteau să fie la fel de bun ca prietenul lui, la fel de bun cum și-ar fi dorit să fie. Ritchie credea că el, Ritchie, avea ghinionul să cunoască realitățile vieții, adică faptul că oamenii mereu încearcă să ți-o tragă și că uneori ești nevoit să le-o tragi și tu. Îl liniștea gândul că pe lume mai erau și genii altruiste, harnice și cumsecade ca Alex; Alex trăind în sihăstrie în institut, săvârșind fapte bune și păzind focul cunoașterii, aidoma unui stareț în mănăstirea lui, aidoma lui Bec în mănăstirea Africii.

„Ce bine ar fi ca ea să nu se întoarcă“, și-a zis în sinea lui Ritchie.

Ritchie considera câștigul material limitat al lui Alex ca fiind prețul pe care acesta îl plătea pentru marea onoare de a fi neprihănit, iar propriu-i succes ca fiind o compensare pentru că primise pedeapsa de a fi nevoit să mintă și să înșele. Aidoma unui nobil feudal, se simțea îndreptățit la tribut pentru tot ce realizase Alex de când cântase la tobe în trupa lui, în facultate. Și totuși prietenul său scoțian, naiv, cu însemnările lui cretine era acum pomenit non-stop pe toată planeta. „Sper că n-o să-și piardă mințile“, și-a zis în sinea lui Ritchie. „N-are nici cea mai mică idee cât de malefici sunt indivizii ca Val, cum acordă prestigiu oamenilor doar pentru a-i distruge mai târziu, și pe ei, și pe familiile lor.“ Și-a amintit de partenera lui Alex, Maria; cât de băftos fusese Alex că o cucerise! Nici unul din ei habar n-avea în ce pericol se

puneau devenind celebri.

L-a sunat pe Alex din biroul lui și l-a felicitat.

— N-ar fi trebuit să dau atâtea interviuri în presă, a spus Alex.

— Aiurea, a zis Ritchie. Ai talent pentru asta.

— De unde oi fi luat cuvântul ăla „mutativ“? L-am tot folosit de dragul lui Harry, a spus Alex.

— Îți faci prea multe griji, a zis Ritchie, care habar n-avea cine e Harry.

— Ți-a zis Bec că mă duc acolo? a întrebat Alex.

Ritchie a simțit o mâncărime în dosul urechilor.

— Ce? a făcut el.

— Mă duc în Tanzania la sora ta. Ți-a zis?

— Cu Maria?

— Maria și cu mine ne-am despărțit acum trei luni.

— Dumnezeuule.

— Da, știu.

— Cum a...

— Pur și...

— Adică... Dumnezeuule!

— Pur și simplu n-a mers.

— Habar n-aveam.

— Am rămas prieteni.

— De de te duci în Africa?

— De ce nu? a făcut Alex. Tu mi-ai prezentato.

— Ce pui la cale? a întrebat Ritchie cu grosolănie. Știi, e ca dracu' de ocupată.

— Ritchie, te simți bine?

Ritchie n-a fost în stare să vorbească.

— Nu știu la ce te referi când spui „pui la cale“, a spus Alex. A râs stânjenit. Ea m-a invitat.

— Băga-mi-aș picioarele, Alex, nu sunt convins că e bine să faci asta, a zis Ritchie și a încheiat convorbirea.

Tremura. Și-a închis telefonul, l-a pus pe birou, a luat teancul de ziare, l-a azvârlit la gunoi și a tras un șut în coșul care a făcut țandări ușa de sticlă a unei vitrini unde se găseau câteva dintre trofeele lui.

Alex l-a înlocuit pe unchiul său în postul de director al Institutului Belford și a ajuns în prima lui zi de lucru, șchiopătând cu un picior plin de vânătăi de la trânta pe care o luase zburând cu bicicleta de pe peronul din Paddington. În e-mailurile lui către Bec, el i-a spus că devenise șeful unui mic grup de oameni bine plătiți, care se întruneau în ședințe interminabile pentru a critica munca istovitoare și ideile bune ale celor prost plătiți.

Bec i-a trimis un mesaj pe telefon: „Asta se numește «management»“.

Când solicitase postul lui Harry, Alex avusese în minte imaginea unchiului său despre institut. Cercetătorii în domeniul cancerului din legendele lui Harry mereu se luptau, mereu erau în linia întâi – nu mai existau și alte linii pe front. Existau bătălii, victorii, cuceriri, descoperiri; existau depozite de arme, fabrici de armament, cu muniție și cu arme, inclusiv gloanțe din argint și, uneori, dovezi incontestabile. Mai existau și glorie, sacrificiu, fapte eroice. Erau credință, convingere, erezie, blasfemii, blesteme, schisme. Exista și Sfântul Graal. În discursurile lui din fața membrilor din consiliul de conducere a fundației, Alex vorbea înflăcărat despre Institutul Belford, de parcă oamenii de știință ar fi fost un grup format din elita armatei cruciate. Dar membrii din consiliul de conducere nu recunoșteau institutul despre care vorbea Alex. Ascultându-l pe Alex, care le vorbea despre institutul din amintirea lui Harry, ei aveau impresia că le descria viitorul institutului din planurile sale ambițioase. Din punctul lor de vedere, acesta ajunsese să fie format dintr-o adunătură de echipe de cercetători care se băteau cap în cap și ai căror membri își petreceau mai multă vreme spionându-se și bârfindu-se între ei decât muncind la proiectele care ar fi putut să ajungă la mult râvnitele descoperiri de genul, așa cum spuneau ei, „să-i facă pe oameni să-și ridice privirea de pe cafeaua de la micul dejun“. Presupunneau că Alex știe că, după descoperirile triumfătoare de la început, Harry se transformase într-un birocrat, nici măcar într-unul prea competent. Dar Alex a știut asta înainte de a-i prelua postul, iar atunci a aflat că prima lui sarcină era să prezideze o întrunire a Comitetului de Amenajare a Grădinii.

Alex a aflat că membrii consiliului de conducere au fost impresionați de

faptul că ultimul paragraf al articolului său a făcut înconjurul lumii. El avusese intenția să le spună că făcuse asta de dragul lui Harry și că era stânjenit de felul în care acele câteva

cuvinte denaturaseră sensul lucrării sale. Dar își dăduse seama, stând în fața semicercului format din eminenții gardieni membri în consiliul institutului, sub portretul bătrânului lord Belford, că era prea târziu. N-ar fi putut să conteste ultima frază fără să-și conteste toată munca de până atunci, și era prea orgolios ca să facă așa ceva. A observat că în ședință unii dintre membrii din consiliul de conducere aveau în față articolul din ziarul lui Val Oatman, cu titlul lui ridicol. Singura modalitate prin care ar fi putut să restituie adevărul ar fi fost să se atace pe el însuși, folosind același mediu de presă care îl lăuda. AM GREȘIT, SPUNE SAVANTUL CU „IZVORUL TINEREȚII“. ÎMI PARE RĂU, ZICE CERCETĂTORUL „NEMURIRII.“

La un moment dat a primit un telefon de la Val Oatman, care i-a spus că auzise zvonul cum că Alex nu era încântat de modul în care-i fusese interpretat articolul.

— Ar fi trebuit să ne suni, a spus Val. Știi, noi luăm în serios lucrurile astea.

— Știam că o să fiu înțeles greșit. Dar am crezut că o să mă interpretați greșit într-un mod mai inteligent.

— Acum ești o persoană importantă, a spus Val. Cititorii noștri vor să afle mai multe lucruri despre tine. Pe toată lumea interesează descoperirile științifice, dacă se referă la cât de mult le pot prelungi viața.

— Și de ce ați scris „Om de știință descoperă“ și nu „Oamenii de știință descoperă“? M-ați pus într-o situație delicată față de colegii mei. Mai există și alte nume ale celor care au semnat articolul în afară de al meu.

— Am vrut să promovăm cele mai mari nume, a spus Val. Am discutat cu cei din departamentul tău de marketing. Sunt foarte dornici să colaboreze cu noi. Bineînțeles că tu vrei să-ți continui munca, dar nu trebuie să uiți că ai șanse de o sută de ori mai mari să-ți promovezi ideile dacă ești vedetă.

— Nu vreau să fiu vedetă, a zis Alex.

— Noi, scribii cei mediocri, avem datoria de a te convinge să fii. Oamenii de pe stradă nu mai cunosc nici un nume de om de știință. Asta n-are cum să fie un lucru bun. Hai să ne vedem săptămâna viitoare, să luăm prânzul împreună.

— Sunt plecat în concediu.

— Unde te duci?

— În Africa, a spus Alex, întrebându-se de ce răspunsese automat la întrebare, deși instinctul îl îndemnase să-i spună lui Val că nu-i treaba lui.

— Frumos. Unde anume?

Alex n-a vrut să-i spună și totuși iarăși l-a luat gura pe dinainte.

— În Tanzania.

— Te duci la o prietenă? Alex a tăcut până când Val a zis „Alo?”.

— Nu sunt sigur că... a început Alex să spună.

— Am o prietenă în Tanzania, a spus Val. E om de știință. Rebecca Shepherd.

— Știi că mă duc la ea?

— Cum aș fi putut să aflu?

— Știi? a întrebat Alex, căpătând curaj. Apoi s-a bâlbâit. Știam că voi doi...

— Asta a fost mai demult, a spus Val. Nu-ți face griji. Am vrut să iau legătura cu tine. Am vrut să află că ne interesează tot ce faci.

— În domeniul științei.

— Desigur. Vorbim când te întorci.

La începutul și la sfârșitul zilei sale de muncă, Alex trecea pe lângă o sculptură în holul de intrare al institutului, pe care Harry îi convinsese pe

membrii consiliului de conducere să-l lase s-o cumpere. „Un om de știință poate să cheltuiască banii publici pe opere artistice, la fel de bine cum un pungaș din Toscana îi dă pe o pălărie de cardinal“, a spus el. Se numea Motivul IV și era o versiune de dimensiuni mai mici a sculpturii inițiale a artistului, care ar fi umplut un întreg hangar dintr-un aeroport. Până la urmă ajunsese doar de un metru și jumătate și semăna cu o bilă de popice metalică stacojie, azvârlită pe un mușuroi de aluat întărit.

Alex își dorise să se ducă cât mai repede la Bec, dar se mutase cu Harry, care îi ceruse ca, înainte de a se căra în Africa, să-i dea mai întâi o infuzie de celule-expert. Alex a refuzat. Harry s-a văicărit, a râs de el, s-a bosumflat, a pretins că nu-i pasă și a tremurat de indignare. Faptul că i se interzicea să facă o cură la care simțea că are dreptul îi dădea puteri noi, iar lui Alex i se părea că refuzul de a-i da medicamentul era un medicament mai bun pentru unchiul lui decât medicamentul în sine. Dar asta ar fi însemnat să-i prelungească viața prin suferință. Iar, dacă pleca în Tanzania fără să-i facă pe plac lui Harry, unchiul său nu l-ar fi putut ierta niciodată.

Alex a acceptat să-i aducă celulele din congelatorul institutului și să i le administreze lui Harry, cu două condiții: fiul lui Harry, Matthew, să fie de acord și Harry să-l lase pe Matthew să-l îngrijească la sfârșit, așa cum își dorea fiul său.

— De ce naiba nu mă lasă să-mi văd nepoții? a întrebat Harry.

— Știi foarte bine de ce.

Alex a hotărât să stea de vorbă personal cu Matthew, chiar dacă asta însemna să-și amâne călătoria în Africa. A luat trenul spre nord. Lettie l-a luat de la gară.

Ea avea patruzeci și doi de ani și era însărcinată în opt luni, lucru care, a zis ea când Alex a felicitat-o, era un miracol. Înaltă și voinică, cu părul scurt și cărunt, ea a pronunțat miracol de parcă ar fi fost prostie, părea obosită. Când Alex a sărutat-o pe obraz, ea s-a răsucit și l-a condus până la mașină. Mișcărilor ei exprimau simțul datoriei, de parcă ar fi fost un intermediar care îl conduce pe Alex la o conferință.

Pe Alex nu-l deranja atât de tare acest lucru, căci era îndrăgostit; o iubire anticipată, care, își dăduse el seama, îi poate copleși și pe cei trecuți de patruzeci de ani. Era sigur că Bec avea să fie a lui și, deși ardea de nerăbdare s-o vadă, nu-i învinovăța pe membrii familiei lui Matthew pentru că, din cauza lor, era nevoit să-și amâne plecarea. Avea senzația că deja o pornise spre Oceanul Indian și că doar făcea o escală în valea Ribble. Dragostea îi clocotea în stomac, iar cei de genul lui Lettie nu reprezentau pentru el decât niște imagini de pe marginea șoselei care îl ducea spre Bec. Indiferent ce s-ar fi întâmplat înainte de plecarea lui în Africa, era convins că n-avea cum să se simtă rănit; avea pe el armura iubirii.

Toți copiii lui Matthew erau la școală. Rose, care avea șaisprezece ani, cu trei brățări de argint pe încheietura mâinii, contempla totul de la distanță și încerca să se fie detașată; Peter, cu doi ani mai mic decât ea, care își aranja ochelarii pe nas cu degetul arătător; Leah, o fată de doisprezece ani, cu bruște schimbări de dispoziție, fericită când toată lumea era împreună și anxioasă când două dintre rudele ei se certau, iar ea n-avea cum să se înțeleagă bine cu amândouă; și micul Chris. Tatăl lor făcea parte dintr-al treilea nivel ierarhic în consiliul de conducere al primăriei din Lancashire. Avea propriu-i loc de parcare la Departamentul educației și coordona lucrurile acolo, îmbrăcat într-o cămașă strălucitor de albă, din spatele unui birou mai lat decât înălțimea lui, schimbându-și zilnic cravata din cele douăsprezece pe care le avea, costumul din cele patru și două căni de cafea CEL MAI BUN TATĂ DIN LUME și

Femeile nu trebuie să prepare cafeaua – în Biblie scrie că EL O PREGĂTEȘTE.

Familia locuia într-o fostă casă parohială, la marginea mlaștinii, unde pajiștile erau presărate cu smocuri de rogoz. Erau membri foarte activi în parohie; două mașini de-ale lor făceau mereu naveta pe labirintul de serpentine înguste dintre Preston,

Clitheroe și Longridge.

Pe drumul spre casă, Alex a întreținut conversația întrebând-o despre familie, pe când Lettie se concentra agresivă asupra șoselei. A întrebat-o despre Rose.

— Detestă că mai nou o pun să aibă grijă de copiii, acum că a împlinit șaisprezece ani, a zis Lettie. Ne-am certat fiindcă am venit să te iau pe tine în seara asta.

— Aș fi putut să iau un taxi, a spus Alex.

— E în regulă, a zis Lettie, izbind violent cu latul palmei în semnalizator.

— Harry e mai bine decât au sperat medicii, a spus Alex.

Lettie și-a scuturat umerii, de parcă ar fi vrut să scape de un junghi neașteptat de durere.

— Vrei să spui că o să se facă bine? a întrebat ea.

Prin spărturile din gardul viu de pe marginea șoselei, Alex a zărit imaginea fugară a unei oi dolofane, bine hrănite.

— Câteva săptămâni în plus, a murmurat el. Când începe sezonul mieilor?

— Nu m-au interesat niciodată fermele, a spus Lettie. Nu sunt de la țară.

Lui Alex i s-a repartizat camera lui Chris. Băiatul i-a arătat casa, vorbindu-i pe un ton grav și binevoitor. Un afiș cu nava de război a lui Napoleon, din care țâșnea un proiectil imens, iar cadavrele de pe vaporul inamic fuseseră azvârlite în aer, era lipit pe un perete cu autocolante pe care scria Isus mă

iubește. Era bătălia de la Trafalgar, i-a spus Chris. Avea de gând să se înroleze în armată.

Rămas singur, Alex s-a așezat pe cuvertura de pe pat, cu imprimeu de noduri marinărești. Era un pat mic. Dacă nu se ghemuia în somn, picioarele i-ar fi ieșit din el. Camera mirosea a lapte. I-a trimis un e-mail lui Bec și și-a pus iPhone-ul pe birou. Afară era întuneric. Fereastra a trosnit brusc sub o rafală de vânt. Sunetele scoase de geamul care se zgâlțâia păreau personale și alarmante, de parcă cineva ar fi încercat să intre în cameră.

Dușumeaua scârțâia. Matthew era în pragul ușii, brunet și calm, cu sprâncenele lui negre ca o blană. Era îmbrăcat cu costumul și cravata pe care le purtase la serviciu. Și-au zâmbit unul altuia și s-au îmbrățișat. Pe când Alex își lua în brațe vărul, și-a zis în sinea lui: „Pe vremuri nu făceam asta, însă acum o facem“.

— Marele om de știință, a spus Matthew. Suntem onorați.

— Mă bucur să te văd. Te țin mult la serviciu ăia din Lancs.

Matthew avea obiceiul să tacă vreo două secunde înainte de a replica într-un dialog, mai degrabă, s-a gândit Alex, pentru a-i da răgazul interlocutorului să se întrebe dacă nu cumva făcuse vreo gafă decât pentru a se gândi la ce să spună.

— Deocamdată nu sunt prea popular, a zis Matthew. Tinerii musulmani spun că sunt islamofob, rasiștii albi au impresia că sunt prea laș ca să recunosc că am aceleași

opinii ca ei, iar cei de stânga mă cred fundamentalist. Sunt doar un funcționar public. Sunt convins că Diavolul e încântat de impresia noastră că, dacă le-am interzice școlărițelor să-și acopere fața, am fi protejați de influența lui.

Matthew a întrebat ce mai face Maria, Alex i-a zis că nu mai sunt împreună, iar Matthew a părut zguduit și i-a repetat cuvintele, studiind cu atenție chipul zâmbitor al lui Alex. El a confirmat și și-a adus aminte că Matthew n-avea de unde să știe că era un lucru bun faptul că o părăsise pe Maria și nici motivul pentru care el era fericit.

— Da, a zis Alex și și-a coborât privirea din respect pentru cea pe care o abandonase. Relația n-a mers.

Matthew a zis că-i pare rău. A vorbit sacadat, de parcă ar fi numărat anii de când vărul său și Maria formaseră un cuplu. Alex a vrut să-l facă să înțeleagă că totul e în regulă, că așa e cel mai bine.

— Sunt cu altcineva, i-a explicat el.

— Aha, a făcut Matthew. Înțeleg.

— A fost o despărțire amiabilă, a zis Alex.

— Mă bucur, a spus Matthew.

— Am fost amândoi de acord în toate privințele.

— Bine că n-aveți copii, presupun, a spus Matthew.

Peter a urcat până la ei și le-a spus că cina e gata.

Lui Alex i se părea că Matthew exercită o autoritate misterioasă asupra familiei sale, fără să-i terorizeze, fără țipete sau scandaluri. Țineau cont de părerea lui, de vocea calmă, de tăcerile lui, de privirea fermă, de certitudinile și deprinderile pe care le avea. El trăia conform Bibliei, dar nu Biblia îi dădea autoritate. Înăuntrul său exista un izvor inepuizabil și incoruptibil de încredere de sine, a cărui existență echilibra totul, iar în acea stabilitate și certitudine cei șase, în curând șapte, își duceau viețile sânguincioși, umili, virtuoși. Și totuși Matthew vorbea despre Diavol de parcă Satana ar fi locuit în apropiere, prin mlaștină. Oare când, în această familie împăcată, își recrutase Matthew soția și copiii în lupta cu Dracul? La micul dejun? Și în ce teritoriu avea loc bătălia? Cu prietenii lor, cu cărțile pe care le citeau? Copiii aveau contact cu lumea. Școlile lor nu erau deloc mânăstiri. Dacă Matthew credea că Dumnezeu și Diavolul sunt în război în orașul lui, cum ar fi putut suporta să-și pună familia în pericol?

La cină, Lettie l-a servit cu mâncare pe Alex, evitându-i privirea și spunându-i că probabi era obișnuit cu mâncarea mai sofisticată din sud.

— Acum ești celebru, i-a zis Matthew lui Alex, după ce au terminat de mâncat. Ai apărut la televizor la emisiunea de dimineață, așa am auzit. Rose și-a ridicat privirea. Ceilalți copii plecaseră deja de la masă.

— Zău? a făcut Alex.

— Sunt mândru de tine, a spus Matthew. Vorbesc serios. Ne rugăm pentru tine. Mântuitorul nostru nu te-a părăsit și te îndrumă în munca ta.

— Nu mă simt îndrumat, a zis Alex.

Matthew și-a aplecat capul și a izbucnit cu înflăcărare:

— Salvezi vieți. Lutul este în mâna olarului.

— Cine?

— Olarul. E din Biblie. Ieremia nouă.

— Cancerul e lutul?

— Nu, tu ești lutul. Matthew și-a împuns vărul în umăr, de parcă Alex ar fi fost un copil fermecător, dar cam idiot. Dumnezeu este olarul.

— Aha.

— Pentru ce e celebru? a întrebat Rose. Se ridicase de la masă pentru a umple ulciorul cu apă și se rezema de chiuvetă, cocoșată, de parcă s-ar fi împotrivit înălțimii sale nedorite. Era toată doar coate, umeri și nerăbdare.

— Nu mai vorbi așa despre el, a zis Matthew. Dacă ai o întrebare pentru vărul meu, Alex, pune-i-o lui personal.

— Pentru ce ești celebru, Alex? a întrebat Rose, dându-și la o parte bretonul, înclinându-și capul și zâmbind.

— Număr atomi, a zis Alex. Încerc să aflu de ce se duc unde se duc.

— Ca bunicul.

— Îi duc mai departe munca.

— Ce mai face tata? a întrebat Matthew.

— Despre asta trebuie să discutăm, a zis Alex.

— Ai o misiune. Minunat. Atunci avem multe de discutat.

— Fără îndoială, a murmurat Lettie, răsucind de mai multe ori o furculiță pe masă.

— Pot să plec? a întrebat Rose.

— Bineînțeles, dragă, a spus Lettie. Ai putea să aduci bibliile la nouă și jumătate?

Rose a chicotit și l-a întrebat pe Alex dacă are de gând să studieze Biblia împreună cu ei. S-au uitat cu toții la el, iar el a spus că e de acord, dacă pe ei nu-i deranjează să stea lângă un necredincios. Ei au ripostat spunând că nu le stă în fire una ca asta.

După ce Rose a ieșit din bucătărie, Alex le-a explicat lui Matthew și lui Lettie ce-și dorea Harry.

Matthew s-a aplecat, cu palmele pe masă.

— Deci celulele astea nici nu-l ajută, dar nici rău nu-i fac?

— Sunt propriile-i celule, puțin modificate genetic, așa că nu sunt probleme cu sistemul imunitar, a spus Alex, răsucind un mâner imaginar cu degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă pe când pronunța modificate. Și le-a injectat și acum

cincisprezece ani, când le testa efectele secundare, iar ele n-au avut nici unul. De atunci au stat în congelator. O infuzie din câteva milioane de celule din astea n-o să aibă nici un efect asupra stării lui. Altfel n-aș fi acceptat.

— Câteva milioane nu înseamnă un număr mic, a zis Lettie.

— Corpul uman are șaizeci de trilioane de celule, a spus Alex, îndepărtându-și mâinile una de cealaltă și ținându-le în lateral, de parcă ar fi arătat dimensiunea unui pește gigantic pe care tocmai îl prinsese.

Matthew a zis:

— Dar dacă nici n-o să-l ajute și nici n-o să-i facă rău, atunci de ce le vrea?

— E modul lui de-a se ruga, a spus Alex. Încearcă să-și concretizeze speranța.

Lettie a țâțâit din buze și a răsuflet zgomotos.

— Când te rogi, îi ceri lui Dumnezeu să te ierte și să se milostivească de tine, a spus Matthew. Dar tatăl meu nu crede în asta. Asta-i mai curând ca atunci când un jucător de noroc suflă în zaruri ca să iasă numărul pe care și-l dorește.

— E o comparație bună, a zis Alex.

— Dacă încerci să fii de treabă, spunând că Harry e la fel de superstițios ca noi, aș prefera să te abții, a spus Lettie.

— Are destulă înțelepciune încât să știe că viața i se apropie de sfârșit, a zis Alex, și îi e suficient de frică încât să se agațe de speranța că poate o să mai câștige câteva minute.

— E orgolios. Matthew a reflectat preț de câteva clipe. N-am nici o obiecție să-i dai celulele astea. Trebuie să semnez undeva?

— E o înțelegere neoficială, a spus Alex. Nu-i nevoie de nici un act, ci doar ca eu să știu că ești de acord. Și-a simțit importanța de mesager din capitală. Dinspre rezervorul boilerului s-a auzit un huruit, pe când jetul de gaz se aprindea. Vrea să te vadă, a spus Alex, chiar dacă nu-l lași să se întâlnească cu copiii tăi.

Matthew a făcut ochii mari.

— Tu l-ai convins? a întrebat el.

— Nu contează. Vrea să te vadă. Vrea să te duci la el acasă, când poți, și să stai la el. Vrea ca tu să-l ajuți.

— Văd că s-a răzgândit, a spus Lettie.

— Nu mai are mult de trăit, a zis Alex.

Matthew a clătinat ușurel din cap și a coborât privirea, apoi s-a uitat în ochii lui Alex.

— Nu vreau să-i interzic să se vadă cu copiii, acum, când e pe moarte, a zis el. Dar ce-aș putea să fac? Și-a încălcat atât de multe promisiuni. A încercat din răspuțeri să-i prindă între patru ochi, în cele mai întunecate colțuri ale casei lui, și să-i întoarcă

împotriva Mântuitorului. Ultima oară când am fost acolo, l-am prins în spălătorie cu Leah când o întreba de ce s-ar mai fi chinuit Dumnezeu să creeze dinozaurii dacă tot avea de gând să-i omoare și să le îngroape oasele înainte ca oamenii să apară.

— Și Leah s-a supărat? a întrebat Alex.

— Nu asta-i problema, a zis Lettie. Zice că vrea să apere mințile copiilor de religie, dar nu vrea decât să se răzbune pe Matthew că l-a găsit pe Dumnezeu.

— Știe că n-o să-ți lași copiii să vină la Londra, a zis Alex. Luna viitoare e ziua tatălui meu, iar Harry o să fie cu noi în Scoția. Ne-am putea întâlni acolo. Toată familia pe teren neutru.

Rose a intrat pe ușă, cu un teanc de biblii în mână și le-a împărțit.

— Judecătorii, a spus Lettie.

— Judecătorii, a zis Matthew și a căutat în Biblie. Lettie, ce-ar fi să începi tu?

Alex și-a deschis Biblia care i se dăduse la Cartea Judecătorilor, capitolul întâi. Nu știa ce voiau de la el. Lettie a început să vorbească. În Judecătorii, a zis ea, vedem o societate răvășită după moartea lui Iosua. Oamenii nu mai puteau să distingă răul de bine, faptele rele de cele bune. Se închinau la zei

pretinși. N-aveau nici un punct clar de referință în afară de nevoile lor egoiste. Cedau în fața dorințelor lor perverse, a fascinației pentru violență și cruzime față de alții, tânjeau după bogății și mâncăruri fine, de care nu aveau nevoie. De ce să facă altfel? Nu există nimic care i-ar putea opri, credeau ei. Nu credeau că există cineva care să stea cu ochii pe ei sau căruia să-i pese de faptele lor rele. Așa că Dumnezeu îi pedepsește, iar mai întâi îi pedepsește prin consecințele acțiunilor lor. Ei asistă plini de disperare la lăcomia, violența și perversiunile din jurul lor.

Lettie vorbea plină de o pasiune care-i schimbase vocea. O făcea să vorbească mai răspicat, să aibă mai multă încredere în ea însăși. Cuvintele dure din gura ei n-o inhibau.

Când Matthew i-a luat locul, și vocea lui s-a schimbat. A zis că în ziua de azi societatea din jurul lor e similară societății de după moartea lui Iosua. Tinerii se îmbată, iau droguri, învață despre iubire cu ajutorul materialelor pornografice și se omoară între ei cu cuțitele. Părinții lor nu sunt în stare să-i oprească pentru că nici ei nu mai știu ce-i bine și ce-i rău, care-s faptele rele și care-s cele bune. Oamenii caută răspunsuri, dar, în loc să apeleze la Isus și la Biblie, care oferă îndrumări atât de clare din punct de vedere moral, compun cocktailuri dezgustătoare din idei aparținând mai multor religii, un pic de creștinism, un pic de hinduism, un pic de islamism, budism, șamanism. Nu e prima oară când Marea Britanie trece printr-o perioadă tulbure, în care respinge adevărul Domnului, a zis Matthew, și n-o să fie nici ultima, dar Judecătorii ne arată că generațiile trec printr-un ciclu care revine mereu la credință.

A întrebat-o pe Rose ce crede despre asta. Ea a răspuns cu o convingere remarcabilă pentru o fată atât de mică. Alex și-a dat seama că a folosit cuvintele părinților ei, pe care le-a scurtat și le-a sintetizat.

— Dar tu, Alex? a întrebat Matthew.

Alex, care nu mai citise Biblia din copilărie, răsfoise primele capitole din Judecătorii în timp ce ceilalți discutau între ei. Nu vedea nici o legătură între discursul lui Lettie, cel al lui Matthew și cuvintele de pe pagină; în textul pe care el îl citise scria că israeliții și divinitatea lor formau un cuplu de bătrâni sado-masochiști, pe care îi împiedica să divorțeze doar plăcerea lor comună

de a ucide.

— Dumnezeu și evreii par că se urăsc între ei, a spus Alex.

— Nu trebuie s-o iei literal, a spus Matthew. E despre supunerea în fața legilor lui Dumnezeu.

— Dar sunt o mulțime de chestii cu gangsteri, tată, a zis Rose. Când Aod îl înjunghie pe regele gras în burtă, iar Iaela bate un cui în capul lui Sisera.

— Nu despre asta-i vorba, a spus Matthew.

— Când eram mai mică, nu m-ai lăsat să citesc asta din cauza limbajului. S-a uitat când la unul, când la altul, cu bărbia sus în chip de ripostă la un atac care încă nu avusese loc. De ce nu ne spui pur și simplu cum să ne comportăm, așa ca în celelalte cărți?

Matthew și Lettie și-au împreunat mâinile în același timp. Lettie și-a răsucit cu greutate capul și s-a uitat la soțul ei.

— Care cărți? a întrebat el.

— Nu contează, a zis Rose, sărind în picioare și întrebând: Îmi dați voie să plec? pe când ieșea pe ușă.

— Școala e de vină, a spus Lettie. E prea cosmopolită. Stă prea mult timp acolo. S-a răsucit spre Alex. Dacă tu și Maria ați fi avut copii, ai fi știut cât de greu e.

Matthew și-a pus mâna pe încheietura ei, iar ea și-a tras-o ușurel, nu pentru a încerca să se desprindă, ci pentru a îl înfrunța; el o ținea destul de strâns de încheietura mâinii.

— Trebuie să-i îndrumi. Trebuie să le arăți diferența dintre bine și rău. Ai nevoie de un echipament. Știi că tu crezi că toate astea, a ridicat ea Biblia, sunt niște tâmpenii, dar cum explici viața fără ele?

— Nu există explicații, a zis Alex. Nu există răspunsuri și nu există un sens. Doar viață pur și simplu.

Lettie a râs.

— Asta o să le spui copiilor tăi când o să-ți pună întrebări? Nu există nici un sens, nici un răspuns? Pun pariu că Maria nu gândește așa.

— Maria și cu mine nu mai suntem împreună, a spus Alex. Ne-am despărțit. Lettie l-a privit consternată, aproape îngrozită, de parcă ar fi adus ceva murdar la ea în casă, care nu putea fi spălat. Relația n-a mers, a spus Alex. Ne-am despărțit amiabil.

— Dar ați fost împreună atâta vreme! a zis Lettie.

Alex a ridicat din umeri și nu s-a putut abține să nu zâmbească, lucru care a îngrozito și mai mult pe Lettie.

— Și-a găsit pe altcineva, a murmurat Matthew.

— Ai înșelat-o? a întrebat Lettie.

— Nu! a exclamat Alex, fără să mai zâmbească. Din câte-și amintea el, lui Lettie nu-i plăcuse niciodată Maria. Nu, a fost ideea ei.

Lettie l-a privit neîncrezătoare.

— A fost ideea Mariei ca tu să te îndrăgostești de altcineva? De ce ar vrea asta?

— Lettie, a spus Matthew. Alex se înroșise de furie, iar inima îi bubuia în piept.

— Îmi pare rău, a zis Lettie. Se mai întâmplă, știi asta, dar pari atât de relaxat.

A vorbit de parcă ar fi uitat că-și exprima gândurile cu voce tare. El voia să se scuze, dar nu putea să le spună cât de rușinat se simțise plecând de lângă Maria, după ce adineauri le zâmbise. Expresii precum „Asta e“ sau „Se mai întâmplă și lucruri din astea“ îi veneau în minte, dar el știa că, dintr-un motiv sau altul, în casa vărului său, n-ar fi avut nici un efect și ar fi sunat aiurea.

Lettie s-a ridicat în picioare, cu o mână pe burtă și cu cealaltă pe spătarul scaunului, având grijă să nu zgârie podeaua cu picioarele scaunului.

— Deci tu și prietena asta nouă a ta o să moșteniți casa lui Harry, i-a spus ea lui Alex. Sau poate că o să găsești o cale s-o vinzi. I-a întors spatele și a strâns de pe masă o jumătate de pâine, rostind niște cuvinte pe care Alex nu le-a auzit, în afară de „...două milioane“.

— Nu mai vorbi așa, i-a zis Matthew lui Lettie, de parcă ar fi muștruluit un copil. Nu poate să facă asta. S-a uitat la Alex. Nu știi despre ce vorbim, nu-i așa? Te-ai întrebat vreodată ce o să se întâmple cu casa tatălui meu după moartea lui?

— Presupun că o s-o moștenești tu.

— A făcut un testament prin care o lasă institutului. Are un avocat care a conceput un testament în care interzice institutului să facă orice altceva în afară de a permite directorului să locuiască în ea pe gratis. Cu alte cuvinte, tu. După cum stau lucrurile, tu intri în posesia casei tatălui meu după ce moare. Matthew s-a răsucit spre Lettie. Părea uimit. I-a zis lui Alex:

— Mi-aș dori să nu-i spui lui tata că ai aflat asta. Mi-a zis că vrea să dea un exemplu.

— Te-ai văzut cu el?

— Nu ne-am văzut de când a aflat diagnosticul, acum patru luni, așa că m-am dus la Londra. Nu m-a lăsat să intru în casă. Am stat de vorbă în pragul ușii. A zis: „Intelectualii bătrâni din Londra mor, iar cei tineri nu-și permit să locuiască aici“.

— O să mă mut, a zis Alex.

— Nu-i nevoie.

— O să mă mut imediat ce mă întorc. Iar tu o să te vezi cu el și o să ai grijă de el. O să se răzgândească.

— Nu-i corect, a zis Lettie. Tu n-ai familie.

— Lettie, a spus Matthew.

Clătinând din cap, Lettie a spus că se duce la culcare. Matthew s-a ridicat în picioare, i-a cerut scuze lui Alex, i-a spus noapte bună și s-a dus după soția lui.

Alex a rămas singur în bucătărie doar o secundă, căci Rose s-a întors și s-a apucat să umple mașina de spălat vase. El s-a oferit s-o ajute.

— E OK, a spus Rose, zâmbind, de parcă el n-ar fi avut cum să o ajute în îndeletnicirea ei casnică, ci doar s-o încurce. Alex a rămas unde era și a urmărit-o cu privirea cum muncește. „Unde o fi învățat să fie atât de grațioasă?“ s-a întrebat el. „Oare o fi învățat de la Lettie?“

— Atunci care-i scopul vieții? a întrebat Rose, punând farfuriile în stativ. S-a răsucit și și-a împreunat brațele. Ai spus că nu există nici o explicație, nici un răspuns, nici un sens.

— Ai ascultat la ușă.

— Deci care-i scopul?

— Viața n-are un scop, a spus Alex. Și totuși trăim.

— Asta nu-i o afirmație prea inteligentă.

Alex s-a ridicat în picioare și s-a apucat să-și fluture brațele ca pe niște aripi. Rose a clătinat din cap și a râs, iar Alex a spus:

— Primul lucru pe care-l simți când te naști e timpul. Timpul, înțelegi? A aruncat o privire în preajmă și a clipit, de parcă ar fi putut simți timpul pe față, aidoma vântului, de parcă l-ar fi putut mirosi. Tot ce e în jurul nostru se mișcă în timp și se schimbă. Asta ne așteaptă de când ne naștem. Te naști pe aripa lui. Zbori în timp, ca o mare migrație. Vorbind, țopăia în jurul mesei, dând vârtos din aripi, de parcă ar fi fost o pasăre obosită. Și totuși, în această călătorie, poți naște și tu. Încă zburând în jurul mesei, și-a folosit una din aripi pentru a face un gest natal extravagant.

— Sper că există cineva care să prindă oul, a spus Rose.

— Haide! Vino după mine! Haide! Rose a oftat și, clătinând din cap și cu mâinile în buzunare, s-a apucat să-și târască picioarele în jurul mesei, după unchiul ei. Scoate-ți aripile din buzunare! a exclamat Alex. Zboară! Iar când copilul tău își întoarce capul

spre tine și te întreabă: „Unde ne-am început călătoria?“ să-ți amintești că și tu ai pus aceeași întrebare și n-ai primit niciodată un răspuns. Niciodată n-ai aflat încotro te duci. Dar când mori e mai bine ca încă să zbori. Iar ceilalți din jurul tău, copiii și prietenii tăi, marele stol, ei își continuă zborul.

— Dacă ai copii.

— Lipsa ta de tact cauterizează totul.

— Nu știu la ce te referi. Rose era iritată. Știi, nu-i totul să fii deștept. Oamenii nu sunt niciodată suficient de deștepți încât să-și dea seama singuri ce-i bine și ce-i rău pentru ei. E nevoie ca o autoritate mai înaltă să le spună ce și cum.

— Asta cred părinții tăi?

— Mda, dar nu sunt destul de stricți, a zis Rose. Am un prieten, e musulman, și el spunea că la fiecare câteva mii de ani apare câte o nouă religie, pentru că cele vechi devin mai slabe și încalcă regulile. Așa că mai întâi au fost evreii, iar ei au devenit slabi, pe urmă au apărut creștinii, care și ei au devenit slabi, iar acum sunt musulmanii. Ochii îi scăpărau. Nu le spune mamei și lui tata că am zis asta.

Mai târziu, la Chris în cameră, Alex a sunat-o pe Bec, deși știa că trecuse de mult de miezul nopții în Tanzania. Știa că Bec n-avea cum să răspundă la telefon, dar tot a fost dezamăgit când chiar așa s-a și întâmplat. Voia să-i povestească ce se petrecuse, că, atunci când se gândea la ea, nu se putea abține să nu zâmbească și despre cum uitase că în acest fel pare că nu-i pasă de Maria, dar că de fapt nu e deloc așa; și despre moștenirea lui Harry în chip de răzbunare. Voia un public care să-i preschimbe rușinea în bunătate. Telefonul a sunat în gol, iar la fiecare câteva țârâituri se auzea un țăcănit, de

parcă Bec ar fi răspuns, dar nu era decât o perturbație din cosmos. Încântarea iubirii anticipate i-a fost distrusă și l-au copleșit îndoielile. Fusese un nemernic că zâmbise superior, vorbind despre Maria; fusese fraier când spusese că-și găsisse pe altcineva, când de fapt Bec nu-i promisese nimic și nici măcar nu se ținuseră de mână. S-a apucat să treacă în revistă mesajele pe care ea i le trimisese, cuvinte pe care le citise de atâtea ori și care i se păruseră atât de tandre, expresii pentru care acum găsea alte interpretări mai reci. Gândul că ar putea să se ducă și apoi, peste două săptămâni, să se întoarcă cu avionul din Dar es Salaam fără ca Bec să-i fie altceva decât amică i-a înghețat sângele în vine.

S-a izbit cu capul de abajurul veiozei în timp ce se dezbrăca. A stins lumina, și-a pus capul pe perna flexibilă și a ascultat cum trosnește fereastra și răpăitul stropilor de ploaie pe geam. De ce oare, și-a zis el în sinea lui, îi admira Matthew descoperirile în domeniul medicinei, când el de fapt amâna intrarea sufletelor în rai ținându-i pe oameni în viață? Oare de ce credincioșii îi iubeau pe tămăduitorii care-i aduceau înapoi din fața luminii eterne? Harry murea fără să spere că ajunge în paradis, dar Alex știa

că, atunci când Matthew avea să se confrunte cu bătrânețea și cu boala care urma să-l omoare, s-ar fi cramponat de viață cu aceeași tenacitate ca tatăl lui.

Lui Ritchie i se părea că există ceva dezgustător în principiile lui Bec. Oare Bec era chiar atât de bună la suflet? Dacă era atât de cumsecade, de ce până acum avusese atâtea relații cu bărbați? Abia se despărțise de Val și imediat trecuse la Alex. Cu multă vreme în urmă, îi mărturisise ce rol jucase în noaptea de coșmar, când tatăl lor intrase la ei în cameră, înainte de a pleca în ultima lui misiune. Ochiul diabolic, galben al acelei păsări nemiloase, fâlfâitul aripilor ei și umbrele malefice pe care le proiectase pe pereți, ciocul ei ca un pumnal! Țipătul părea să fi venit din craniul păsării, deși ieșise din propriu-i gât.

Pentru prima oară, Ritchie și-a dat seama că, dacă ar fi vrut să descopere lucruri compromițătoare despre sora lui, sigur ar fi izbutit să găsească ceva. Deja venea la el cu problemele ei. „Bineînțeles că niciodată n-o să fac asta“, și-a zis el în sinea lui.

A început să deteste faptul că sora lui, fericită în postura ei de sfântă-care-vindecă-malaria, n-o să afle niciodată cât de loial fusese și nici despre pedeapsa îngrozitoare care-l aștepta de la fostul ei iubit, în chip de răsplată pentru loialitatea lui. Era nedrept că el, Ritchie, se vedea nevoit să îndure o asemenea suferință, deși Bec fusese cea care-l înfuriase pe Val, acceptând să se căsătorească cu el și apoi răzgândindu-se. Ea n-o să aprecieze niciodată sacrificiul pe care-l făcea fratele ei pentru a o proteja de consecințele propriului său egoism. Ea se credea cel mai îndârjit paznic al memoriei tatălui lor, când de fapt nu-și dorea decât ca lumea să-l uite, iar el voia ca întreaga planetă să-și amintească de el!

Atunci așa să fie, și-a zis Ritchie în sinea lui. Dacă el trebuia să fie cel care înțelege că e un lucru mai nobil să te împaci cu O'Donabháin, foarte bine. Dacă el trebuia să facă sacrificiul secret de a nu-și trăda sora, și mai bine. Dumnezeu să-i fie martor: făcea o faptă bună. Iar dacă tot trebuia să fie un martir, de ce să nu-și complice și mai tare situația? De ce să nu-l ajute pe Val să demonteze încă un obstacol care împiedica publicarea informațiilor compromițătoare despre Bec într-un ziar național, lipsa ei de faimă? Când Ritchie își dăduse seama că Alex și Bec probabil erau îndrăgostiți unul de

celălalt, exact atunci când studiul de cercetare al lui Alex îi conferise un pic de faimă, își dorise din instinct să-i separe pe sora și pe prietenul lui, pentru a o proteja pe Bec de celebritate. Dar el, Ritchie, avea de gând să fie un martir de dragul surorii lui, așa că nu mai era nevoie de asta. O să-i ajute pe ea și pe Alex să fie împreună. O să-i încurajeze. O

să cânte la nunta lor dacă asta își doresc. Dacă Bec nu era nici prea bună și nici prea puțin cunoscută pentru a deveni ținta unui scandal național, doar fratele ei martir ar fi putut-o împiedica să cadă în dizgrație, el, cel care avea să-și ascundă bunătatea, cel care avea să rămână neapreciat, filantropul din umbră, cel care săvârșește fapte bune pentru oameni etern nerecunoscători. N-o s-o trădeze nu pentru că nu ar fi în stare, ci fiindcă aceasta e alegerea lui.

Ritchie se resemnase că va fi dat de gol, arestat, că va cădea în dizgrație și va divorța, dar îi era teamă să apeleze la ajutorul avocaților sau al intermediarilor din industria divertismentului, care i-ar fi putut rezolva problemele. Căuta un alt sacrificiu, un dușman cu un secret pe care l-ar fi putut folosi. Știa că Lazz ia cocaină în culise, în timpul emisiunii Cura de înfrumusețare a adolescenților, când tinerii vulnerabili se aflau la doar câțiva metri de el, dar Lazz nu-i era dușman. Deși avea o fire rece, Lazz era o vedetă, vedeta lui Ritchie, iar el nu era în stare să-i strice reputația desăvârșită.

Ultima lui speranță era filmul despre ucigașul tatălui său. Ritchie își dădea seama că există o economie misterioasă a tenebrosului, că publicul poate să tolereze un soi de echilibru și de ponderare între diverse coloane, când vine vorba de suferințe și păcate. Un regizor remarcabil, de pildă, putea să ia simboluri din coloana cu „suferințe“ – părinți duși la Auschwitz, neveste ucise – și să le mute în coloana cu „păcate“ – recunoașterea unui viol prevăzut de lege al unei fete de treisprezece ani. Acesta era un lucru acceptabil pentru că, într-un mod misterios, toate simbolurile păreau să aibă același grad de tenebros, un concept mai comestibil și mai universal decât răutatea, stoicismul, maleficul sau stăpânirea de sine. Pe scurt, nu exista nici un schimb de tenebros, ci doar tenebros pur și simplu. Ritchie credea că interviul cu ucigașul tatălui său va proiecta asupra lui un soi de echilibru al tenebrosului, care va face ca imprudența lui cu Nicole să fie mai ușor de iertat și mai acceptabilă pentru societate, iar acest lucru era valabil și dacă filmul ar

fi fost emoționant, și dacă i-ar fi îngrozit.

Dar, dacă articolul ar fi fost publicat, nimic din toate acestea n-ar fi izbutit să-i țină familia împreună, asta îl măcina pe Ritchie și îl făcea să întindă mereu mâna după sticla cu alcool.

Când Alex s-a întors din Lancashire, s-a dus la institut, și-a folosit parola de acces pentru a deschide congelatoarele din subsol și a luat o pungă cu celulele modificate genetic ale unchiului său. A luat un taxi până în Citron Square a urcat la Harry în cameră, sărind câte trei trepte deodată. Judith, infirmiera trimisă de agenție, care îi îngrijea acum unchiul, a venit în urma lui cu un stativ pentru perfuzie. L-a dat pe Gerasim afară și l-a lăsat să scheaune de cealaltă parte a ușii.

Harry era în pat, pe un morman de perne care-i ridicau capul și umerii. Purta o vestă neagră și o cămașă albă, cu mânecile suflecate. Era proaspăt bărbierit. Se dăduse pe față cu un parfum care mirosea puternic, acoperind oarecum duhoarea de burlac depravat din camera încălzită peste măsură, un miros greoi de cărți antice, lână roasă și veche de zeci de ani și dușuri minuțioase. Pe perete, deasupra capului lui Harry, era o copie decolorată a tabloului Copilăria lui Raleigh, care fusese în casa din Derby a părinților lui în copilăria sa.

Ghetele lui Alex au tropăit pe dușumeaua vopsită în alb, făcând-o să scârțâie. I-a pus în poală lui Harry o pungă portocalie de la Sainsbury. Plasticul subțire a fâșâit pe când se netezea. Harry s-a uitat în pungă și a scos un săculeț de plasmă de un litru, plin cu lichid incolor. L-a răsucit în mâini. Era rece și avea o etichetă cu numele lui scris de el însuși, cu cincisprezece ani în urmă.

— Sainsbury, a spus el. Nesimțitule. Celulele mele modificate genetic ar trebui să fie de la Waitrose.

Alex a agățat punga de stativul pentru perfuzie. Pe noptiera de lângă patul lui Harry, un ceas de voiaj mecanic, într-o carcasă cu clapă, acoperită cu pânză, ticăia nervos, cu alarma fixată la șapte și jumătate. Lângă ceas erau un pieptăn din corn, cu un dinte rupt, și o fotografie într-o ramă din argint, cu Harry și fratele lui, tatăl lui Alex, din copilărie, pe plaja Filey, cu părul decolorat, sfârcuri mici și dinții albi pe pielea lor bronzată, cu ochii mijiiți din cauza soarelui. Pe măsură ce boala lui Harry se agrava, obiectele păreau să se apropie din ce în ce mai mult de el.

Alex și Judith s-au spălat pe mâini, și-au pus mănușile din cauciuc și au pregătit echipamentul pentru infuzie. Judith a vârât tubul în soluție salină, a închis clamele, a atașat punga cu celule, a aranjat pungile și tuburile pe stativ și a pus soluție salină în compartimentul de eliminare a aerului. Alex s-a așezat pe pat, a sfâșiat ambalajul unui

cateter steril și a luat mâna lui Harry. A tamponat pielea, iar Judith a înfipt cateterul. L-a atașat de tub și l-a alimentat cu soluție. Alex s-a ridicat în picioare, a deschis clama dintre tub și punga cu celule și a potrivit doza. Punga a început să se golească în Harry.

Cât de ciudat ar fi, și-a zis în sinea lui Harry, dacă s-ar fi întâmplat ceva; dacă mușchii i s-ar fi întărit, pielea i s-ar fi făcut rozalie și netedă, vocea i-ar fi devenit mai puternică, cancerul i-ar fi dat înapoi, corpul i s-ar fi curățat, căpătând strălucire, iar el ar fi putut să mănânce, să vorbească, să fugă, să cânte și să râdă, să mănânce carne și să fumeze.

— Crezi că sunt idiot, a spus el. Știi că n-o să-mi facă bine.

— Cine știe ce ți-a făcut ultima oară? a întrebat Alex. Cine știe ce boli n-ai făcut?

Noaptea, Alex s-a trezit din somn când cineva a intrat la el în cameră. A aprins lumina, iar Harry s-a așezat pe patul lui. Era îmbrăcat în pijama și într-un halat și ținea în mână un pahar cu vin. Alex l-a întrebat cât e ceasul, iar în timp ce-i punea întrebarea și-a dat seama că de fapt voia să-l întrebe „Câți ani am?”.

— N-am putut să dorm, a spus Harry.

— Cum te simți?

— Excelent.

— Altfel?

— Ulciorul nu merge de multe ori la apă. Te deranjează dacă dorm aici?

— Da.

Harry a sorbit vin din pahar.

— Ești egoist. Iar mâine pleci în porcăria aia de Africa.

— N-ai nevoie de mine aici. Acum o ai pe Judith, iar Matthew o să treacă mereu pe la tine, și eu la fel. Când mă întorc, o să mă mut de aici pentru o vreme. O să închiriez un apartament în apropiere.

Colțurile gurii lui Harry s-au lăsat în jos, iar el a privit în pahar.

— Matthew m-a pârât probabil. Ți-a zis de casă. Oare creștinii ăștia n-au cumva o poruncă să nu-i pârască pe bătrâni? N-o să mă răzgândesc. Dacă încearcă să mă oblige, îți las casa ție personal.

— N-aș accepta.

— Copiii nu sunt cum crezi tu, a zis Harry. El e mai dezamăgit de mine și de mama lui decât sunt eu de el. E fiul meu, iar eu am dreptul să aleg de care copil să-mi placă cel mai mult, iar întâmplător ăla ești tu. Ar fi putut să fie Dougie. Ar fi putut să fie un puști de pe stradă. Și-a ridicat privirea, dându-i ocazia lui Alex să-i răspundă, dar, când Alex n-a zis nimic, el a continuat. O să ai copii – cine știe? Îi tratezi ca pe niște prinți sau prințese, îi duci la culcare în paturi moi, le dai și ultimul bănuț, îi înveți tot ce știi, îi iubești și le spui cât de minunați sunt, iar ei ajung mincinoși, curve și hoți. Te trădează.

Sau îi pocnești în cap, îi pui la muncă de la șase ani, îi înfometezi, le spui că nu sunt buni de nimic, iar ei ajung să facă facultate. Prosperă. Conduc lumea.

Bec a trimis o mașină să-l ia pe Alex de la aeroportul din Dar es Salaam. El nu dormise în călătoria lui cu avionul de peste noapte, din Londra. Pe drumul spre vila unde se cazase echipa lui Bec, ochii îl dureau, iar capul îi vâjâia. Pe străzi sesiza vag gazele de eșapament, șirurile de motociclete care mergeau în zigzag, lumina dogoritoare și umbra întunecată. Faptul că se apropia de sfârșitul călătoriei sale îi dădea o luciditate falsă, plină de adrenalină.

Ea era ocupată. L-a întâmpinat cu un zâmbet absent și un sărut pe ambii obraji, iar pe urmă au discutat formal, stânjeniți în biroul ei înghesuit. Vechiul birou greoi – un obiect de anticariat în stil colonial, a presupus el – l-a impresionat cu lacul lui de culoare închisă, iar, în dezamăgirea sa, a renunțat instinctiv la puterea și la faima lui recent dobândite și și-a format în minte o arhitectură halucinantă a moșiei psihice a lui Bec, imensă, aristocratică și bine apărată, în care el se strecurase întâmplător și putea fi prins acolo cu ușurință: poziția neo-imperialistă din Africa, proiectul grandios, cercetători, angajați din partea locului, fratele vestit și influent din Anglia, foștii iubiți, iar ea, stăpâna din centru, rece și rezervată. Batini a venit ca să-l conducă la el în cameră. Bec a zis că termină la patru, iar el s-a dus să doarmă, luându-și cu el și bagajele.

Bec sperase să încheie testarea clinică a vaccinului înainte de venirea lui Alex; abia așteptase să-l vadă. Dar până la urmă mai rămăseseră niște sate unde trebuia să se ducă cu chestionarele și injecțiile suplimentare. Când el și-a făcut apariția la ea în birou, palid și obosit după drum, umplând spațiul cu membrele lui lungi și relaxate, ea a simțit cum i se încordează nervii, de fapt n-a fost prea sigură că nervii. Zborul în care nu dormise deloc îi răpise agitația crispată, iar ei i s-a părut că vede doar un bărbat sumbru și cocârjat, pe care algebra emoțională îl tortura prea mult. A privit-o, i s-a părut ei, cu o curiozitate indecentă, de parcă ea ar fi făcut parte din peisaj.

Pe drum spre sate, lui Bec i-a fost greu să se concentreze când a vrut să introducă niște date în laptop, pe bancheta din spate a mașinii. Se străduise să împartă sarcinile indispensabile în două categorii: una din faza inițială și cealaltă din cea finală, și a avut grijă să-i trimită pe ceilalți cercetători în alte

regiuni, așa încât ea și Alex să poată rămâne singuri într-o seară. Restul timpului, ea adunase pentru el broșuri despre safari și Kilimanjaro. Oare de ce, s-a întrebat ea, nu-i spusese asta? Și oare de ce rămăsese

așezată la biroul vechi și urât, de parcă el ar fi venit la un interviu?

El probabil își imaginase că ei îi era frică de el sau că făcea pe autoritara. Ea știa că el nu venise ca să se plimbe zglobiu pe acolo, să mănânce la cină și să pună poze cu zebre pe pagina de pe Facebook, de care nu se ocupa niciodată. A scotocit printre amintirile pe care i le răscolise Alex, cel perseverent și extenuat. Tatăl ei, după o zi petrecută adunând crengi rupte din prăpastie, sau de fapt fusese Ritchie? Joel, șezând în remorca mașinii, cu capul între genunchi, după ce nu intrase pe podium în crosul din Crystal Springs? Sau gravura ei preferată din ediția veche a lui Don Quijote din casa bunicului ei? „Asta e“, s-a gândit ea, „cavalerul înduioșător și optimist“.

Când s-a întors, înainte de a se duce să-l caute pe Alex, i-a cerut lui Batini părerea despre ce cercei să-și pună, iar Batini a vorbit pe un ton serios despre asta.

Alex s-a trezit revigorat într-un pat necunoscut. Era după-amiază târziu, a bănuț el. Deasupra capului său era un inel din metal, cu o plasă împăturită de țanțari. Întins în pat, el putea zări un romb de cer senin, de un galben decolorat și opac, care, într-un mod misterios, avea profunzime, deși nu și relief. Uitase cât de supărat fusese de dimineață. Își amintea că Bec i se păruse distantă, și-a privit telefonul, a văzut că trecuse de ora cinci și s-a grăbit să se spele și să se îmbrace în hainele lui noi din bumbac.

A găsit-o șezând pe un fotoliu din răchită de pe verandă, așteptându-l, pare-se. Corul de păsări și de insecte din amurg începuse să se audă, iar claxoanele motoretelor scrâșneau pe stradă. Sub copacii din capătul grădinii, scheletul din beton al unui bloc de apartamente în construcție a căpătat o culoare stinsă de pânză de păianjen pe când soarele apunea. Ea s-a răsucit spre el, și-a ridicat privirea, iar cerceii au strălucit sub ultimele raze ale soarelui. Ea își strânsese părul într-un coc. A zis ceva, iar Alex a auzit ce a spus, dar n-a catadicsit să înțeleagă cuvintele de genul „cum ai dormit îmi pare rău că nu te-am sculat din somn dar păreai atât de împăcat probabil că e prea târziu să mergem la piață dar e un local bunicele pe malul mării unde putem să bem

ceva înainte de cină“.

— Îmi place ideea, a spus el.

Își repetase în sinea lui, pe când se pregătea de plecare, că trebuie să-i facă complimente despre cum arată, indiferent cum ar fi arătat. Dar acum, că era în fața lui, i se părea vulgar și lipsit de sens orice i-ar fi putut spune despre felul cum arăta. Cu câteva săptămâni în urmă i se spusese că este un colos al științei, vorbise cu nonșalanță la o emisiune de radio difuzată în toată țara și pe posturile naționale de știri, făcuse prezentări despre cronometrajul celular în fața unor audiențe de sute de oameni, la conferințe. Și totuși acum, amintirea eșecului retoric și a lipsei de perseverență sub ploaia din Cambridge era mai puternică.

— Hai să stăm un pic aici, a spus el. Și-a tras un scaun lângă Bec și s-a așezat cu genunchii aproape atingându-i tivul fustei ei din bumbac, cu un imprimeu cu flori de cireș. Au vorbit despre ce mai făcuseră între timp, până când balonul sub presiune al lucrurilor nerostite și-a făcut loc între ei.

— Mă întreb cum reușește o persoană să-ți transmită ce fire are înainte de a apuca s-o cunoști, a zis Alex. Prin felul în care arată sau se mișcă, presupun. Dar sunt prea puține indicii și nu-mi amintesc să fi învățat de undeva cum s-o fac.

— Și prin lucrurile pe care le spune, a zis Bec.

— Da, și prin lucrurile pe care le face, dar, înainte de asta, există un alt limbaj. Îl citești și nu știi că-l citești. E scris cu litere minuscule. Ochii sunt cu un milimetru mai mari sau mai mici, ori un picuț mai strălucitori. Alex și-a ridicat arătătorul și degetul mare în fața ochiului și a privit, mijindu-și ochii printre degete, de parcă s-ar fi uitat la ea prin urechea acului. Zâmbetul, capul, ținuta ei.

— A, e vorba de o femeie!

— Mișcărilor astea, dimensiunile astea – sunt prea fine și prea complexe ca să poată fi măsurate.

— Ai vrea să faci asta?

— Mai contează și frumusețea.

— Aha.

— Dar nu asta-i chestia. Chestia e ce anume-i criptat acolo și cum îl descifrezi.

— Dă-mi un exemplu.

— Mă gândesc la o anumită femeie. Întâmplător arată bine și e deșteaptă, dar nu asta-i chestia. Când am cunoscut-o, înainte de a vorbi cu ea, mi-am dat seama într-un fel sau altul că are mintea foarte deschisă. Oamenii zic deschis la minte, am mintea deschisă, dar vor să spună de fapt că deschid o mică trapă în mințile lor opace și aruncă o privire și pe afară. A format o balama cu partea de jos a palmelor lui, și-a arcuit mâinile și a mimat că privește printre ele. Femeia asta e diferită. Chiar are mintea deschisă. Iar o minte care chiar e deschisă sperie îngrozitor.

Bec a zâmbit.

— Spui că femeia asta n-are nici o constrângere.

— Sunt convins că are constrângeri. Dar nu cred că ține cont de ele dacă nu le-a conceput și nu le-a testat apoi singură.

— Vorbești despre femeia asta de parcă ar fi un soi de deschizător de drumuri, în jungla propriului său creier. A râs.

— Sigur o cunoști, a spus el.

Bec avea de gând să spună că Alex vede ce-i convine lui, dar a șovăit. Nu-i plăcea neapărat ce zisese despre ea, însă îi plăcea să vadă cum el își dorește să o includă într-o

idee de-a lui. Alex a profitat de această pauză în conversație și s-a aplecat s-o sărute, iar ea i-a răspuns la sărut, așa că o vreme, până când au fost întrerupți de unul dintre șoferi, care venise să-i întrebe dacă au nevoie de mașină,

sunetul greierilor a fost acoperit de trosnetul sutelor de fire împletite de răchită.

S-au dus la restaurant și s-au pilit puțin, iar Bec i-a spus că n-o să prea mai poată să stea cu el după acea seară.

— E aproape gata, dar mai sunt câteva detalii de finalizat, a zis ea. M-am gândit că ai putea să te duci într-un safari. Nu știu dacă te interesează leii.

— Sunt niște brute îngâmfate, a zis Alex. Încrezute.

— Sunt și zebre.

— Prea retro, prea în stilul anilor '80.

— Leopardzi.

— Leopardzii sunt retrași. N-aș putea să merg cu tine? Aș putea fi ucenicul tău fără salariu. Mă interesează mai degrabă teoria decât practica. Poate că la țară vor dori să le vorbesc despre teoria fizicii cuantice și a plierii proteinelor.

— Presupun că-ți pot găsi și ție un loc, a spus Bec. Domnul doctor Katanga are nevoie de un trepăduș.

Mai târziu au mers cu mașina de-a lungul litoralului și s-au plimbat pe o plajă pustie. Cele câteva lumini albe, tremurătoare de pe continent păreau să nu aibă nici o legătură cu oamenii. Picioarele li s-au afundat vreo doi centimetri în nisipul umed, iar întunericul de deasupra mării era cald și desăvârșit. Bec s-a tăiat la talpă într-o cochilie albă de scoică, i-a curs sânge și și-a pus o mână pe Alex ca s-o ajute să meargă șchiopătând, țopăind într-un picior și lăsându-și greutatea pe umărul lui. S-a întins râzând pe nisip, iar el i-a lins sângele de pe picior și a scuipat grăunții de nisip. S-au plimbat prin beznă, pe când apa li se izbea de glezne, iar Bec a tras aer în piept și a spus că o ustură. O singură lumină roșie, de pe catargul unei bărci de pescari, sălta pe valurile care se umflau, iar ei au auzit trosnetul îndepărtat al vechiului ei motor. Au urmărit cu privirea cum urcă și coboară lumina, o diagramă în vid.

— Mă bucur că ai venit, a spus Bec.

După ce au făcut dragoste pentru prima oară, Bec a remarcat o ciudată iluzie temporală, când amintirea nopții s-a împărțit în două: amintirea despre ce s-a petrecut atunci și amintirea despre ce a însemnat ce se întâmplase atunci. Și-a amintit detaliile. Și-a amintit ochii lui, frenezia pieptului lui, că buzele lui erau mai moi decât păreau, cum se întindeau mușchii de pe spatele lui sub mâinile ei, vârful degetelor lui, clipa în care el a pătruns în ea, icnetul ei, râsul ei când a avut orgasm, câteva dintre lucrurile pe care el le-a spus. Nimic din toate acestea nu formau amintirea despre ce a însemnat ce se întâmplase: începutul unei existențe când a fi împreună cu Alex pentru totdeauna

a devenit o realitate căreia doar ea ar fi putut să-i pună punct.

Într-o noapte, în magazia de lângă vilă, a pornit generatorul. Alex și-a răsucit capul și a văzut-o pe Bec care dormea lângă el. Buzele i s-au mișcat și ea a șoptit, prea încet ca el să-i înțeleagă cuvintele, dezvăluind stratul întunecat al lucrurilor pe care el nu le știa și experiențele pe care el nu le putea trăi alături de ea pentru că ea deja trecuse prin ele. Probabil că șoaptele ei se ridicau precum bulele de șampanie din aceeași sursă ca sângele care se coagula în înțepăturile din vârful degetelor ei, cicatricile de pe încheieturile mâinilor ei și viețuitoarele microscopice care-i populau venele, față de care el simțea o gelozie bizară. Să presupunem că fericirea este noroc, așa cum zice Harry; norocul lui era atât de adânc încastrat în femeia de lângă el, încât, dacă ar fi pierdut-o acum, nu și-ar fi putut imagina că ar mai fi avut vreodată noroc.

Voia să rămână cu ea și își dorea să facă un copil cu ea. O parte a lui era conștientă de cât de multă nefericire l-ar fi așteptat dacă, așa cum i se părea foarte probabil, și-ar fi putut împlini doar una din cele două dorințe, și totuși izbutea să-și țină acea parte complet izolată de partea minții lui care concepea planuri.

Când plecase din Londra, fusese atât de absorbit de succesul lui, încât crezuse că teoria complexului cronazic o să se rostogolească în eternitate, trecând de la o generație la alta la fel de sigur ca un set de gene, aidoma unui copil virtual. Dar Africa l-a impresionat prin tinerețea și voința ei. A văzut cum valul zilnic de copii îmbrăcați în uniforme se duce și vine de la școală și și-a dorit să joace și el un rol. Din pricina lui Bec, el ar fi trebuit să fie obsedat zi și noapte de malarie și totuși, într-un mod ciudat, nu vedea nici bolile, nici foamea, cruzimea luptei și mulțimii din fiecare zi, greutatea sărăciei. Pentru

Alex, Tanzania era înfloritoare. Că venise din nordul gras, răsfățat și îmbătrânit în Africa și o găsisse pe Bec pentru el era același lucru ca atunci când venise din lumea oamenilor de știință la petrecerea lui Ritchie și o descoperise printre muzicieni. Era călăuza lui în ambele lumi.

Bec a deschis ochii, i-a zâmbit și s-a întins ca o pisică, dând la o parte așternutul de pe trupul ei. Și-a dat seama că el era preocupat de ceva, cu fruntea ușor încrêțită, de parcă ar fi fost pe punctul de a face o judecată de valoare.

A uimit-o faptul că se simțea în siguranță cu el și a simțit nevoia să-l împungă, să-l supună la un test.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus ea. Te gândești: „Mi-a plăcut atât de mult să fac sex cu ea, încât aș vrea să mai fac și cu altcineva ca să mă conving că e cea mai tare“.

El a râs, dar nu și-a întrerupt șirul gândurilor.

— Ce-ar fi dacă tu și cu mine nu ne-am mai culca și cu alții? a întrebat Alex. Pentru tot restul vieților noastre?

Bec a reflectat la ciudatul extremism al propunerii lui. Și-a amintit cât de ciudat era

că i se părea ciudat. Majoritatea prietenelor ei le făcuseră această promisiune partenerilor lor. Nu-i plăcea să i se amintească că ea era ieșită din comun. Încă de la incidentul cu Joel, încă din Papua Noua Guinee, ea muncise mai mult decât toți cei din jurul ei, iar dacă avea chef, făcea sex când avea ocazia; de la Val încoace, nu mai făcuse sex. Acum, că proiectul de testare clinică a vaccinului avea să se încheie în curând, urma să se întoarcă la Londra; oare va ajunge să-și petreacă iarăși toate serile în laborator? A simțit un junghi misterios, căci se simțise trădată când prietenele ei feministe, cele care susțineau cu cea mai mare ardoare independența, poliandria, căutarea identității proprii, plonjaseră brusc cu capul înainte în relații domestice, monogame și stabile. Nu faptul că plonjaseră o făcuse să se simtă trădată, ci faptul că nu recunoșteau că făcuseră o alegere, de parcă întemeierea unei familii ar fi fost un accident excepțional, căruia încercau să-i facă față cât mai

bine.

Și-a trecut mâna de-a lungul șirei spinării lui Alex, apăsându-și degetul arătător pe fiecare vertebră, de parcă le-ar fi numărat.

— Și aș fi nevoită să-ți citesc lucrările? a întrebat ea. Chiar și o discuție ipotetică i se părea un pas spre a-și da consimțământul.

— Vrei să spui că n-ai citit nimic? Era dezamăgit.

— Nu cunoști numele tuturor paraziților.

— Pune-mă la încercare, a zis Alex.

— Care e numele celui mai cunoscut parazit?

Alex și-a ridicat capul de pe sânul lui Bec.

— Regina.

— Cucul, a spus Bec. Își depune oul în cuibul altei păsări și puiul lui e îngrijit pe gratis. Hei, nu te opri, îmi place.

Plasa de țânțari a fremătat când Alex s-a ridicat în capul oaselor și și-a ațintit privirea pătrunzătoare asupra ei. O parte a trupului lui era luminată de reflectoarele de siguranță din grădină, care pătrundeau printre crăpăturile dintre obloane.

— Poate că celelalte păsări nu pot să aibă altfel pui, a zis el.

Unul dintre satele în care Alex dăduse o mână de ajutor echipei era sumbru și prosper, conținând case din chirpici de forma unui cub, cu tencuiala albă, plină de pete, care se fărâmița. Soarele de dinaintea amurgului poleia cu aur obrazii sătenilor și scânteia pe zonele lipsite de rugină ale acoperișurilor pe când ei se îndreptau spre clădirea școlii. Aerul mirosea a cărbune de curând aprins. Bec a aruncat o privire peste umăr și l-a văzut pe Harry Katanga cum cară o cutie cu chestionare și, la câțiva metri în spatele lui, pe Alex, îmbrăcat cu o cămașă albă, blugi cenușiu-deschis și ghete prăfuite, care pășea cu prudență, ducând o tavă cu flacoane cu vaccin, scoasă de curând din

congelator. Se afla în fruntea unei procesiuni în formă de V, compusă din copii, câini și

găini, pe drumul dintre case. Avea privirea ațintită asupra flacoanelor, atent să nu le dea pe jos, iar Bec a văzut cum colacii de abur înghețat, care se ridicau din ele, îl derutau, acoperind soarele ce căpăta o nuanță din ce în ce mai aprinsă de roșu. Își apleca tot mai mult capul și mergea tot mai încet, apoi s-a oprit, iar copiii și câinii s-au adunat în jurul lui ca să vadă ce anume îl fascina. L-a văzut cum devenea din ce în ce mai conștient de curiozitatea lor; a încercat să le explice, plin de entuziasm; și-a amintit ce ar fi trebuit să facă; și-a ridicat spre ea o privire încurajatoare; și-a continuat zglobiu drumul în fruntea procesiunii de zdrențăroși.

— Domnule doctor Katanga, omul dumneavoastră e cam leneș, i-a zis ea lui Haji.

Haji a aruncat o privire peste umăr, apoi a clătinat din cap spre Bec.

— În vremurile astea nu mai poți să găsești pe nimeni competent, a spus el.

Mai târziu, și-a ridicat privirea de pe șirul de copii și mame și l-a zărit pe Alex în depărtare, lângă o tobă înaltă de-a băștinașilor, în jurul căreia se afla un grup de băieți mai mari. Ei îi arătau cum să cânte la ea, iar el a clătinat din cap, i-a întrerupt, a luat două bețe pe care le găsisese pe undeva și a interpretat un solo de tambur, iar ei au clătinat din cap, l-au întrerupt și au bătut ritmul cu mâinile, iar el a clătinat din cap, i-a întrerupt și au continuat tot așa.

În ultimele săptămâni ale proiectului de testare clinică a vaccinului, Bec a reflectat la viitor și și-a dat seama că-l includea în el și pe Alex și că îi plăcea să-l vadă acolo. I se părea un lux să stea întinși, dezbrăcați, lipiți unul de celălalt, în mirosul de sex, cu un bărbat care știa la ce se referă când se plângea de zona bazolaterală a membranei plasmatică a hepatocitelor, dar putea s-o încurajeze, spunându-i că merită să-și continue studiul.

— E ca un poem epic, a zis el într-o noapte, ținând ușurel, plin de entuziasm, mai degajat în prezența ei, așa cum începuse să facă în ultima vreme. Specia umană și haemoproteusul pe de o parte, țânțarii și paraziții malariei pe de altă parte.

— Cine e șeful? a întrebat Bec.

— Tu. Cu un coif cu pene, călare pe un cal mare și negru, ridicându-ți seringă grandioasă, răsucindu-te către oștirea care te înconjoară și strigând la gornist să sune atacul. La naiba, e un spion în baracă! Ai auzit? S-a întors, și-a izbit palmele una de alta, și le-a studiat pentru a vedea dacă avea urme de insecte pe ele, apoi și le-a izbit iarăși una de alta, urmărind sunetul strident și vibrant, care se strecurase pe sub plasa lor.

— Ți-ai luat pastila de Malarone [15? a întrebat Bec.

— Nu capăt imunitate dacă mă culc cu tine?

— Nu. Nu ești primul care întreabă asta, a zis Bec, jucându-se cu așternutul. Fără să se gândească ce face, a zvâcnit din buze și apoi s-a concentrat asupra amintirii unei

aventuri de o săptămână cu un imunolog din Kenya, pe care o avusese cu mai mulți ani în urmă. Alex s-a prins, s-a prăbușit bosumflat pe pat, iar ea s-a lipit de el și i-a pus mâna pe piept, în dreptul inimii. Dar ai putea să fii ultimul.

— Asta pare a fi o promisiune, a zis el, nevenindu-i să creadă.

— Dacă încă mă mai vrei, a spus Bec. Nu sunt ușor de suportat.

— Cei ușor de suportat sunt prea blegi, a zis Alex. „Și lui Val i-a făcut aceeași promisiune, și-a zis el în sinea lui; oare ăsta să fie defectul ei?”

Bec i-a intuit reținerea.

— Acum nu-i la fel ca atunci când cineva îmi dă pe neașteptate un inel, iar eu îl accept, a spus ea.

S-a simțit obligată să spună ceva optimist, o expresie simplă, solemnă, care să-i dea speranță, dar societatea de care aparținea, i se părea ei, furase scenariile și actele din vechea piesă care se juca între femei și bărbați, fără a pune altele în loc. Așa că era liberă să improvizeze o declarație, iar libertatea era considerată de la sine-nțeleasă bună, și primul lucru la care se gândea o femeie liberă și modernă, când era nevoită să facă o promisiune sinceră, care

avea să-i schimbe viața, era un clișeu lamentabil. Iar ei i se părea inutil; avea sentimentul că totul fusese demult stabilit și că deja erau împreună.

— Trebuie să-ți zic ceva, a spus Bec, cu vocea puțin gătită. Vreau să rămân cu tine. Stai puțin, asta sună ca dracu'. Și-a lipit arătătorul de buze, dusă pe gânduri. O să rămân cu tine. Cum ți se pare?

Alex a înghițit în sec, a prins-o de umeri și țintuit-o cu privirea, de parcă ar fi vrut s-o devoreze și apoi s-o creeze din nou așa, la nesfârșit. Și el simțea că-și caută cuvintele pentru un jurământ spontan și solemn.

— Chiar te iubesc, a spus el.

— Dar?

— La un moment dat Te iubesc și-a pierdut valoarea. Nu mai e de ajuns. Vreau mai mult. Vreau să-ți fac un jurământ de credință. Părea că se așteaptă ca ea să râdă de el, auzindu-i cuvintele, dar, deși Bec nu știa prea bine ce încearcă să-i spună, declarația lui a făcut-o să se lipească și mai mult de el, să-și bage limba în gura lui și să-și desfacă coapsele, înfășurându-le în jurul soldurilor lui.

A doua zi, ea a luat de pe raft o ediție veche a dicționarului Chambers, lăsată acolo de un profesor din Tanzania, fostul proprietar al casei, care emigrase în Canada, și a căutat cuvântul jurământ[16. Însemna angajament sau promisiune; din cuvântul arhaic englezesc pliht, care însemna risc. A căutat și credință.

Credință[17, scria. Derivat din adevăr.[18

Cu puțină vreme înainte ca Alex să se întoarcă la Londra, Bec a izbutit să-și facă timp pentru o excursie de o zi în Zanzibar. Au plecat dis-de-diminează spre pontonul

de acostare și au așteptat feribotul. Mai erau și alți pasageri. O familie ședeau pe o piramidă de valize, copiii stăteau în picioare în vârf, iar adulții se ghemuiau în partea de jos; un tânăr, îmbrăcat cu o cămașă cu mânecă scurtă, descheiată, care-i dezvăluia pieptul, stătea pe vine într-un colț al pontonului,

contemplând marea; doi misionari americani cu șepci și bermude, având aparate de fotografiat cu curelele de-a curmezișul pieptului, discutau despre orașul lor natal. Bec ședea pe o babă de cheu, iar Alex stătea pe jos, lângă ea, cu capul la nivelul gleznelor ei și picioarele bălăngănindu-se peste marginea pontonului. Nu sufla nici o adiere de vânt. Apa era ca un lapte turcoaz. Linia orizontului era invizibilă din cauza ceții. Alex a ridicat privirea spre Bec, care părea că se uită după ceva, ferindu-și cu mâna ochii de soare. Alex se arsesse încă din a doua zi, iar fața și gâtul îi erau mânjite cu loțiune cu factor mare de protecție solară.

— Care-i treaba cu tine și soarele? a întrebat el. Stă toată ziua pe pielea ta și o face spectaculoasă, pe când eu, ori de câte ori încerc să petrec puțină vreme cu el, pur și simplu mă snopește în bătaie.

Bec a sărit de pe baba de cheu și s-a așezat lângă Alex.

— De fapt ești gelos, nu-i așa?

— Ești atât de entuziastă în preajma lor.

— A cui?

— Păi, de pildă, în preajma soarelui. Și a lui Ritchie. A râs pentru a-i sugera că nu vorbește serios, dar efectul asupra ei a fost invers.

— E fratele meu! Și prietenul tău!

— N-a vrut ca eu să vin aici.

— Vrea să mă protejeze. Și e posesiv. Îi place să facă pe tata cu mine.

— Ai fost la o școală gomoasă.

— O școală particulară proastă, unde fiicele ofițerilor învățau cum să fie soții gospodine. Au fost supărați că vreau să fiu om de știință.

— Ai fost combinată cu redactorul-șef al unui ziar.

— Tu ești cel care a descoperit cum pot să fie nemuritori oamenii, a spus

Bec, punându-și brațul în jurul umerilor lui. Tu ești cel entuziast.

— Am zis că e posibil doar din punct de vedere teoretic, de dragul lui Harry, iar acum toată lumea face mare vâlvă pe tema asta și eu n-am ce să fac.

Bec și-a pus ochelarii de soare.

— Acum e mai bine? a întrebat ea.

Alex a bătut darabana pe marginea pontonului.

— Uite, pelicani, a zis el și apoi a cântat:

Domnul Sheen strălucește

Spălând o grămadă de lucruri.

— Ce-i asta? a spus Bec.

— Nimic.

— Ai fredonat unul dintre cântecele tale din reclame.

— Vreau să știu de ce ai fost cu Val, a zis Alex, răsucindu-și capul dinspre pelicani și privind adânc în ochii lui Bec.

— Era atrăgător și puternic, a spus Bec. La început au fost curiozitatea și sexul. Am crezut că fac o faptă bună pentru un bărbat căruia i-a murit soția, dar cred că am avut o părere prea bună despre mine. Și îmi făcea cadouri. Avea multe să-mi ofere, adică în ceea ce privește modul de a mă îmbrăca și cadourile. Am crezut că e bun la suflet, dar nu-i așa. Era bun doar cu mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că el dădea tonul ziarului, dar n-am înțeles asta decât când i-am înapoiat inelul.

— Ai vrut să te căsătorești cu el?

— Am fost o proastă.

Alex și-a răsucit brusc capul, de parcă ar fi fost pișcat de o insectă.

Reacționase din instinct, simțind nevoia să arunce cu violență ceva în apă, dar în preajma lui nu exista nici un obiect.

— De ce a fost bun cu tine?

— Își dorea o nevastă nouă și potrivită.

„S-o întreb dacă eu sunt potrivit?“ s-a întrebat Alex în sinea lui.

— Poate încă mai e îndrăgostit de tine, a spus el, iar Bec nu i-a răspuns.

Un jet firav de abur și-a făcut apariția în ceața care se întindea spre Zanzibar.

— M-a sunat înainte să plec, a zis Alex. A spus că vrea să-mi facă reclamă, că nu sunt destui oameni de știință faimoși. Am intuit că aflase că vin la tine, nu-mi pot închipui de unde. În timp ce vorbea, și-a dat seama că ziarul lui Val publicase cel mai important și mai cu răsunet articol despre descoperirile lui; ceilalți jurnaliști preluaseră știrea de la el.

— A vorbit despre mine? a întrebat Bec.

— A spus că-i ești prietenă.

— Cred că asta-i OK. M-am purtat urât cu el și, pur și simplu, a pocnit ea din degete, l-au apucat pandaliile. S-a apucat să urle. E adevărat că nu știu să mă port. Dar cine știe? Asta nu înseamnă că nu cunosc diferența dintre bine și rău. Tatăl meu nu s-a dus la biserică și nici nu ne-a forțat să credem în Dumnezeu, dar a știut ce-i bine și ce-i rău, așa încât... A fost cât pe ce să spună „a fost ucis“, dar nu era pregătită pentru asta, nici măcar în fața lui Alex.

A sosit feribotul, o ambarcațiune cu aripi imerse, fără punte în aer liber. Dinăuntru nu puteau să vadă pe geam decât o ceață azurie și strălucitoare. Echipajul a pus un film

vechi cu Sylvester Stallone, pe un mic ecran din fața scaunelor pentru pasageri, iar sunetul răzbea din difuzoare cu un volum asurzitor.

Când Bec și Alex au coborât în Zanzibar, pe ponton erau un șir de pasageri

care așteptau să se întoarcă în Dar și un grup de pisici grațioase, care păreau abuzate, cu bucăți de blană lipsă și un număr impar de ochi. Apropiindu-se de coadă, Alex și-a ațintit privirea asupra fațadelor înnegrite de mușegai din Stone Town și și-a imaginat că e un sclav adus pentru a fi vândut pe vremea sultanilor, când a simțit că Bec îl înșfacă de cot.

— Tipul ăla în tricou verde cu guler, a șuierat ea. Nu te uita! Nu vreau să vorbesc cu el. Ajută-mă, nu vreau să mă vadă.

Alex a aruncat o privire fugară într-acolo, străduindu-se s-o ascundă cu trupul lui pe Bec, care încerca să se fofileze. Amenințarea pe care ea o identificase consta într-un european burtos, ras în cap, cu ochelari de soare și barbă, care purta pe umăr o mică geantă din piele și se uita cu ochii mijiiți la un iPad. Și-a ridicat privirea.

— Se uită spre noi, a spus Alex printre dinți. Dacă n-ai fi vorbit așa aiurea, nu te-ar fi văzut.

— Fă-l să se uite în altă parte, a zis Bec, care se aplecase în față până ce trupul îi ajunsese paralel cu pământul.

Fără a se opri din mers, Alex s-a aplecat, a luat una dintre pisici de ceafă și a azvârlit-o într-o parabolă cu rază mică în fața bărbosului. Animalul a zburat prin aer, țipând de indignare, a aterizat în picioare, cu o bufnitură surdă, s-a așezat pe labele din spate și a început să se lingă impasibil între picioare. Alex și Bec au întezit pasul, încercând să ajungă cât mai repede la debarcader, apoi au auzit un strigăt slab „Rebecca? Dr. Shepherd?“ din spatele lor și au luat-o la fugă. Au intrat în Stone Town, urmăriți de băieții care vindeau băuturi și trandafiri sau le propuneau să-i însoțească într-un tur al orașului. Bec s-a oprit pe o alee, lângă o ușă foarte veche din lemn, încrustată cu mânere din alamă, și s-a sprijinit de zid.

— M-a recunoscut, a spus ea peste larma zgâmboilor, care-i trăgeau de mâini și le fluturau marfa chinezească în fața ochilor.

— Sunt sigur că n-o să fie cel mai însemnat reportaj din programul de știri de seară din Zanzibar.

— Nu mi-am dat seama cât de liniște era decât când ai aruncat pisica.

Mai încolo, pe stradă, au găsit un hotel într-o casă negustorească renovată și s-au așezat la umbră, cu două beri în față, într-o curte cu colonade. O fântână minusculă împrôșca și gălgâia în mijlocul curții, iar din două în două minute picățele de umbre traversau zona însorită când stolurile de porumbei zburau pe deasupra.

— Numele lui nu-i important, a spus Bec, când Alex a întrebat-o de cine fugiseră. E

din Karolinska. N-aș fi putut suporta să vorbesc cu el. Era unul dintre cercetătorii care m-au oprit din ce încercam să fac cu gregi.

— Chiar te-a oprit.

— Știi la ce mă refer. A pornit o campanie împotriva mea în jurnale și la conferințe. A fost unul dintre lideri.

— Mi-ai spus că Organizația Mondială a Sănătății și guvernul din Tanzania te-au împiedicat să testezi parazitul viu.

— La insistențele tâlharilor ăloră.

„Acum îmi dau seama de ce te-a plăcut Harry“, și-a zis Alex în sinea lui. A spus:

— Dar cum rămâne cu văzul?

Bec a cotrobăit nerăbdătoare în rucsacul ei și a trântit o sticlură din plastic cu pastile pe tăblia rotundă acoperită de mozaic a mesei, care s-a bălăngănit, iar cadrul ei din fier forjat s-a izbit cu un pocnet surd de dalele din piatră.

— Am în mine gregi de șase ani, populația e stabilă, iar ochii mei sunt în regulă. Mai fac din când în când câte o criză, atâta tot. Dacă o să vreau vreodată să scap de ei, iau două pastile din astea vreme de o săptămână și o să dispară.

— De ce nu le iei?

Bec s-a holbat la el, țeapănă, cu ochii mijiiți, de parcă ar fi crezut că el se preface că nu înțelege.

— Au numele tatălui meu, a spus ea.

Replica „Doar din cauza asta?” a parcurs drumul de la mintea lui Alex până la gură, însă el a zis doar:

— Aha.

Ritchie fusese morocănos la cina din ajunul plecării în ultima misiune a tatălui său, își amintea Bec, vârându-și mâncarea în gură cu furculița ținută în unghi drept față de pumnul lui și cu bretonul căzându-i în ochi. Mai târziu, când s-a lăsat amurgul vărat, iar Bec era la ea în cameră, legându-și șireturile bocancilor, l-a auzit pe Ritchie cum zbiară „Fascist!“ și trânteste ușa dormitorului său.

Și-a pus cămașa de noapte peste haine și a deschis fereastra. Aerul mirosea a flori de castan, iar susurul pârâului i-a răsunat în urechi când a coborât râpa din capătul grădinii. Se vârâse în pat cu o carte, dar n-a putut să citească. De afară s-a auzit țipătul unei bufnițe, iar o cutie de plastic a zburat prin fereastră și s-a rostogolit pe podea. Bec s-a dat jos din pat, a luat-o și a fugit repede sub pătură. A deschis cutia. Conținea o oglindă cu capac, ca o pudră compactă, și trei recipiente cu cremă – unul negru, altul verde și celălalt maro. A auzit-o pe mama ei cum vine, a închis cutia cu o pocnitură, a ascuns-o și s-a învelit strâns cu pătura în jurul gâtului. Mama ei și-a vârât capul în cameră și a întrebat-o dacă și-a văzut tatăl, iar când Bec a zis că nu, mama ei i-a spus că e timpul să se culce. A sărutat-o pe Bec, a stins lumina, a ieșit din cameră și a închis ușa.

Bec s-a zgâit în întuneric pe fereastră. Pe când ochii ei distingeau nuanțele șterse de negru și cafeniu, pătratul de vid a prins consistență și contur. Ceea ce i se păruse o cavitate de noapte pură acum a fremătat, solidificându-se într-o formă, de parcă aerul s-ar fi coagulat. Doi ochi lipsiți de trup s-au deschis, având albul din ei atât de imaculat, încât păreau că strălucesc aidoma lunii. S-au răsucit și apoi s-au ațintit asupra lui Bec. La câțiva centimetri sub ochi, două șiruri de dinți și-au făcut apariția, s-au îndepărtat unul de celălalt și au lăsat să treacă o voce printre ele.

— Nu te-ai camuflat, a zis tatăl ei.

— N-am avut timp, a spus Bec. S-a dat jos din pat și s-a dus la fereastră cu cutia.

— Trebuie să te confunzi cu întunericul, ca o panteră, a zis tatăl ei, luând cutia de la Bec și deschizând-o. Prin fereastră, s-a apucat să tamponeze și să ungă cu cremă de camuflaj fața fiicei lui.

— Dar ochii? a spus Bec.

— Nici pantera n-are dinții negri. Trebuie să dăm o șansă și vânatului.

După ce a înnegrit fața și mâinile lui Bec până când s-a simțit satisfăcut de opera lui,

tatăl ei a săltat-o din cameră și a pus-o pe răzorul de flori de sub fereastră. În cealaltă parte a casei, Bec vedea cum se diminuează și apoi se întetește lumina cenușie a televizorului.

— Ești gata? a întrebat tatăl ei. Îți amintești regulile?

— Nu face nici un zgomot. Nu lăsa pe nimeni în urmă.

— Și?

— Atâta.

— Bravo. Iar dacă-l prindem pe braconier, tu aștepti până când eu ajung în spatele lui. Tatăl lui Bec a luat o mică țevă, care atârna de un șnur în jurul gâtului său, și a suflat în ea. Era un sunet ascuțit și solitar. De îndată ce auzi sunetul ăsta, bați din palme și țipi, îl sperii pe amicul nostru, iar eu îl înhaț. Hai, la treabă!

Bec a mers în spatele tatălui ei prin grădină, a ieșit pe poarta din spate, a luat-o pe poteca ce cobora pe deal, pe marginea râpei. Când au simțit mirosul pâlcului de pini care marca răscrucea, au cotit-o la dreapta, prin pădurea deasă care crescuse pe ambele maluri ale pârâului, în defileul îngust din deal. Poteca se apropia din ce în ce mai mult de pârâu, pe pământul zimțuit cu rădăcini vechi de copac și presărat cu rămășițele clopoțelilor de primăvară. Bec a călcat pe o crenguță și s-au oprit amândoi. Tatăl ei a aruncat o privire prin preajmă, iar Bec și-a dat seama că făcuse o greșeală, însă tatăl ei a arătat spre cer. Bec și-a ridicat privirea și a văzut Calea-Lactee, aidoma unei

învălmășeli înghețate.

Acum poteca trecea exact pe lângă apă. Tatăl lui Bec i-a făcut semn să meargă în patru labe, apoi s-au târât până la o rădăcină groasă, pusă de-a curmezișul peste potecă. S-au ascuns în spatele ei și s-au uitat pe deasupra. În față puteau vedea cum pârâul se lărgea, formând mai multe iazuri, cu pâlcuri de papură și arini care crescuseră în apă. Bec a privit în direcția indicată de tatăl său și a văzut prada la douăzeci de metri de ei, stând nemișcată în apa puțin adâncă, într-un picior, cu capul aplecat între umeri, creasta de pene brăzdând conturul apei și ciocul lung profilându-se aidoma vârfului unei căciuli. Tatăl lui Bec s-a uitat la ea, a arătat înspre ea, a arătat spre urechea lui, a arătat spre fluier, a arătat iarăși spre ea, a mimat că aplaudă și că strigă, apoi și-a ridicat cele două degete mari. Bec și-a ridicat și ea cele două degete mari. Tatăl ei s-a zgâit la ea, clipind de câteva ori. Asta a durat doar o clipă. Și-a strâns buzele, a prins-o de obraz cu o mână, s-a ridicat în picioare și a dispărut în tăcere printre copaci.

Bec s-a așezat mai confortabil, urmărindu-l cu privirea pe bâțlan. Oare cum putea să stea nemișcat atâta vreme, cu un singur picior în apa rece? Oare dormea? Nu cumva aștepta să vadă un pește? A căscat. Nu trebuia să adoarmă. Auzise că soldații care adorm când sunt de gardă sunt executați. N-ar fi adormit niciodată dacă ar fi știut că o

să fie executată pentru asta. Îi era frig și își dorea să țopăie. O să aibă la fel de multă răbdare ca bâțlanul, o să fie la fel de invizibilă ca o panteră și la fel de curajoasă ca tatăl ei. El își petrecuse nopți întregi în aer liber, fără adăpost, în zăpadă sau în junglă, împreună cu bărbații cărora le spunea „tipii“. Bec voia să fie un tip, deși nu știa ce e ăla un tip.

A auzit țipătul tatălui ei. S-a ridicat în picioare, a bătut din palme și a țipat „Bățlanule! Zboară de aici, bățlanule!“ Bățlanul și-a desfăcut aripile imense, s-a ridicat alene în aer și a traversat râul până pe malul opus, iar pe urmă a dispărut printre copaci. Bec a ascultat. Nu se auzea decât sunetul apei. Oare tatăl ei făcuse o greșală? Oare pășise ceva? Dacă alunecase pe bolovanii de pe malul râului și își fracturase piciorul? Cum l-ar fi putut găsi?

— Tată! a țipat ea. Tată! După ce a strigat a doua oară, a auzit fluieratul lui. Peste câteva minute a simțit o atingere pe umăr, dar n-a fost uimită, știa că e

el.

— A plecat, a spus ea.

Tatăl ei a ridicat o plasă pe care o ținea în mâna dreaptă. Ceva se zbătea plin de furie înăuntru.

— Ba nu, a zis el.

Bec l-a întrebat cum a reușit să-l prindă.

— Într-o zi o să-ți arăt cum, a spus tatăl ei.

Au luat-o înapoi spre casă. Tatăl lui Bec a ținut-o de mână. L-a întrebat dacă și ea era unul dintre tipi.

— Tu ești cel mai bun tip al meu, a zis tatăl ei.

— Dar Ritchie ce e?

— El e cel mai bun fiu al meu.

— Dar ai doar unul!

— Atunci e norocos că e cel mai bun.

— L-ai luat și pe el ca să prindeți un bâțlan?

— Lui Ritchie nu-i place să meargă prin pădure noaptea, a zis tatăl lui Bec. Nu-i place să se camufleze.

— Dar l-ai invitat?

— Fratele tău o să obțină ce-și dorește. O să fie bogat cândva.

— Pot să spun un cuvânt urât?

— Dacă ai un motiv întemeiat.

— Mi-a spus că oamenii bogați sunt ticăloși.

— Tocmai, a zis tatăl ei. Deja îl preocupă subiectul.

Au ajuns acasă. În loc s-o vâre în camera ei pe fereastră, tatăl ei a dus-o în partea din față a casei, de unde se putea zări lumina de la etaj, din camera lui Ritchie. L-au auzit

cum zdrăngăne la chitară.

— Punem bătlanul la Ritchie în cameră? a întrebat tatăl ei.

Bec a stat puțin pe gânduri. Dacă ar fi făcut asta, mama ei ar fi aflat. I-ar fi văzut pe soțul și pe fiica ei mânjiți cu vopsea neagră și verde pe față și s-ar fi înfuriat, pe el că o lăsase singură în ultima lui seară și pentru că complotase cu Bec, iar pe ea pentru că plecase la vânătoare de bătlanii în loc să doarmă și pentru că o mințise. Pe când, dacă tatăl ei ar fi pus bătlanul într-un loc sigur sau dacă pur și simplu i-ar fi dat drumul, s-ar fi putut strecura în casă, s-ar fi putut spăla pe furiș și n-ar mai fi fost prinși. Și totuși era teribil de curioasă să afle ce ar fi făcut Ritchie dacă ar fi văzut o pasăre mare, cenușie, cu un cioc lung și ascuțit cum își fâlfâie pe neașteptate aripile prin camera lui.

— Da, a spus ea, iar tatăl ei a încuviințat din cap, a ținut între dinți plasa, cu pasărea care se zbătea înăuntru, și s-a cățărat pe zidul casei, înfigându-și vârful bocancilor și ale degetelor de la mâini în crăpăturile dintre pietre. Peste câteva minute l-a auzit pe Ritchie cum urlă.

În vreme ce restul familiei ei avea alte preocupări, ea s-a spălat pe față și s-a dus la culcare, iar când tatăl ei a venit s-o sărute de noapte bună, deja adormise. Nu l-a mai văzut în viață. Ritchie i-a spus că, în zorii zilei, când tatăl ei a plecat, a luat cu el bătlanul ca să-i dea drumul în altă parte a țării.

Peste o lună, la înmormântarea tatălui ei, Bec i-a cunoscut pe tipi. Unii dintre ei erau chipeși, meditativi și tăcuți, aidoma tatălui ei, aidoma bătlanului. Preferau să stea la marginea mulțimii. Pe ceilalți nu i-a plăcut, oameni cu părul scurt, doldora de secrete, cu piepturile umflate sub uniforme elegante, pe care se vedea că le purtau foarte rar. Înțelegea că nu ei îl omorâseră pe tatăl ei. Se bănuia că irlandezii furioși îl uciseseră. Tipii și irlandezii erau în

tabere diferite. Erau inamici. Se luptau unii cu alții pentru locul ăla din Irlanda de Nord. Acela era un câmp de bătălie comun, iar tipii veniseră de acolo până aici, în Dorset, revendicându-și drepturile asupra tatălui ei. Credeau că moartea lui le aparține lor, deci că e a câmpului de bătălie din străinătate, iar lui Bec nu-i plăcea asta. Tipii îi înconjurau familia. Mama ei era frumoasă îmbrăcată în negru, iar tipilor le era teamă de frumusețea ei; era prea stridentă pentru ei, îi intimidă. Dar Ritchie, care se tunsese și devenise mai bun și mai amabil de la moartea tatălui lor, era fascinat de prezența soldaților. Vorbea cu ei degajat, și ei cu el la fel, iar Bec și-a dat seama că fratele ei ar fi putut să devină cu ușurință unul dintre tipi. Când țărâna a lovit pentru prima oară capacul coșciugului, ea a sesizat golul dinăuntru, că era o cutie din lemn, cu tatăl ei înăuntru, lucru pe care nu-l percepușe când soldații îl căraseră pe umeri. Preț de o clipă, înăuntru ei a mijit speranța că uneori moartea nu e ultimul lucru care li se întâmplă tuturor, oricui. Că unii oameni poate trăiesc puțin, apoi mor, apoi mai trăiesc încă un pic. De ce nu? Dar deja aflase că asta nu e cu puțință.

Când s-a dus la facultate, știa despre lucrurile de genul acesta mai multe decât știuseră vreodată tatăl ei și tipii. În bibliotecă, mintea se înfigea cu mai multă precizie în studii când putea să-și lege visele de ceea ce citea, iar amintirile ei se legau de esența învățămintelor din pagină. Când a studiat pentru prima oară ciclul de viață al parazitului care produce malaria, s-a gândit la cât de curajoși erau paraziții, după ce fuseseră aruncați de un țânțar în vastul teritoriu inamic al corpului uman, când se ascundeau în ficat zile întregi, deghezându-se ca să pară umani și păcălind bacteriofagii, care stăteau de straajă, pentru a ajunge la inimă. Cât de periculos și de dificil era drumul paraziților spre inimă, prin inimă, până la plămâni, vâslind împotriva curentului, împotriva fluxului de sânge. Dacă ajungeau la obiectiv, își începeau munca, iar acest sistem măreț, puternic și nemăsurat de complex unde se infiltraseră, corpul uman, se îmbolnăvea și uneori era distrus. Paraziții ucideau lumea din jurul lor; dar scopul lor nu era să ucidă. Scopul lor nu era decât să trăiască și să se reproducă.

O siluetă malefică a sfâșiat lumina lămpii pe când Ritchie ciupea cu vârfurile degetelor coardele unei chitare Joey Santiago, iar el în parte a căzut, în parte a sărit de pe scaun. A urlat, stomacul i s-a chirchit, a încercat să-și folosească chitara în chip de scut, dar fiara era pretutindeni, pe tavan, pe podea, pe toți pereții, cu ochi de carnivor și un cioc ca un pumnal. Ritchie nu-și putea da seama unde se termina aripa și unde începea umbra. Exact în clipa când s-a prins că o pasăre gigantică intrase în sanctuarul lui, a urlat din nou și s-a lipit cu spatele de ușă, apăsându-se cu cutia chitarei pe abdomen. În spatele păsării, lângă fereastra deschisă, stătea stăpânul demonului, sub înfățișarea unui bărbat, cu pielea pătată cu negru și roz, holbându-se la el.

Ritchie a amuțit, două lacrimi i s-au prelins pe obraji. Frica i s-a preschimbato în furie, și-a ridicat chitara de gât și, cu o trosnitură spectaculoasă, a sfărâmat-o izbind-o de podea: era prima oară când făcea asta.

— Rock-and-roll, a spus tatăl lui Ritchie. Faci prea mult zgomot. Acum o să vină mama ta. Voiam să vorbesc cu tine. A aruncat o privire spre bătlanul îngrozit, care se ascunsese într-un colț, s-a dus la el și i-a rupt gâtul. Și-a pus pasărea moartă sub braț și a sărit peste pervazul ferestrei.

— Spune-i lui Bec că i-am dat drumul, a spus el. Ai grijă de fete. O să vorbim când mă întorc. Și a dispărut din raza lui vizuală.

La douăzeci și cinci de ani de la moartea bătlanului, în avionul care zbura spre Dublin, Ritchie și-a amintit incidentul, pe care îl înflorise de-a lungul anilor, fără să știe. El știa două lucruri pe care Bec nu le aflase, iar acest lucru îi aducea satisfacție. Unul era că școala lui costase dublu față de cea a lui Bec. Celălalt era că tatăl lui omorâse bătlanul. Nimic din ce îl văzuse pe tatăl lui că face și nimic din ce îl auzise pe tatăl lui că zice nu-l impresionase mai mult decât calmul și ușurința cu care tatăl lui rupsesse gâtul păsării exact în clipa când lupta sa pentru supraviețuire devenise o corvoadă. Lui Ritchie i se părea că ai putea să citești mii de cărți fără să înveți o asemenea lecție, acea îndreptățire, bărbăție și demnitate minunată a clipei când generozitatea se preschimbă complet în cruzime. În acea clipă, fapta e justificată; însă o

secundă mai devreme, e doar cruzime, iar o clipă mai târziu e slăbiciune.

În terminalul de sosiri din aeroportul orașului Dublin, Ritchie a format numărul pe care îl primise și s-a întâlnit cu un bărbat roșu la față, care părea prea bătrân ca să se

mai dea cu gel pe părul lui scurt și țepos. Mike era coleg cu Colum O'Donabháin la căminul cultural. L-a dus pe Ritchie la o mașină care avea capacele roților ușor ruginite.

— N-aveți la dumneavoastră camera de filmat? a întrebat Mike, pe când se urcau în mașină. Înăuntru mirosea a câine.

— Ți-am explicat în scrisori, a zis Ritchie. M-am gândit că prima oară e mai bine să ne vedem între patru ochi.

— Când te uiți la filme documentare, ăsta-i momentul cel mai tare, nu-i așa? Când se văd pentru prima oară. Mike i-a oferit lui Ritchie o țigară, apoi și-a aprins și el una. E o zi grea pentru dumneavoastră, domnule Shepherd. A deschis geamul și a suflat fumul în aerul jilav. Auzi ce zic. Ce pizda mă-sii știu eu despre filme? Dar îmi plac filmele documentare.

Ritchie amânase până cu două săptămâni înainte de întâlnirea cu O'Donabháin să apeleze la ajutorul profesionist de care avea nevoie pentru a realiza primul său film. Atunci își dăduse seama prea târziu că cei șase ani de experiență în producția de filme de divertisment pentru televiziune în studio, pentru un post național de televiziune îl calificau prea puțin pentru a ieși în lume și a filma un reportaj. Își făcuse timp să ia masa de prânz cu doi regizori, crezând că poate o să-l ia cu el pe unul din ei, dar nu-i inspiraseră încredere. Fuseseră prea entuziaști. Îl întrebaseră dacă voia să fie în stilul filmelor cu familia Shepherd. Voiau să și-l însușească.

— Mergem? a întrebat el. Prietenul lui O'Donabháin vârâse cheile în contact, dar nu pornise motorul. Fuma rezemat de spătar. Geamurile se umpleau de aburi. „Oare și el o fi fost terorist?“ s-a întrebat în sinea lui Ritchie. „Încă o mai fi?“

— Îl cunosc pe Colum O'Donabháin de douăzeci de ani, a zis Mike. Pe

dumneavoastră nu vă cunosc. Dumneavoastră trebuie să aveți grijă de dumneavoastră, iar eu de el. Așa că trebuie să vă întreb: nu vreți să vă răzbunați acum, nu-i așa?

— Nu, a spus Ritchie. V-am explicat totul în scrisori.

— Nu vreți să-l umiliți sau să-l mai judecați încă o dată?

— Nu.

Mike a pornit mașina și a luat-o pe șosea.

— Nordul Dublinului. E aproape de aeroport, a zis el și a râs. Cei eliberați pe cuvânt de onoare, ei cred că are succes.

— Zău?

— Muncește la căminul cultural, are grijă de mama lui, scrie poezii. Îl cred plin de succes, cretinii.

— Nu e reabilitat?

— O, ba e competent. E competent ca dracu'. Nu i-ați citit poeziile?

— Încă nu, a zis Ritchie. Aruncase o privire pe ele, dar nu înțelesese nimic. Acolo nu văzuse nimic despre crime, din câte-și putuse da seama, ci o grămadă de lucruri despre mame și malul mării.

— Aici, a zis Mike. A deschis torpedoul, a scos un carnet subțire și i l-a dat lui Ritchie, care a recunoscut coperta cafenie, gravura cu pescărușul și titlul, Predă-te. Carnetul avea în el un bilet de autobuz. Ritchie l-a deschis la locul marcat și a văzut o poezie intitulată Limba.

— Colum spune s-o citești neapărat înainte să-l cunoști, a zis Mike.

Limba

Mi-atârnă greu în buzunar, rece, încălzită de mâna mea

A fost cu mine la bâlci

Am pus-o lângă ceai la cină

N-avea unde să stea pe timpul nopții,

Când eu dormeam, zăcea pe undeva

Dormind buștean, mersi de întrebare.

N-ai putea spune că-i frumoasă.

Deși tot mie îmi aparține.

N-am mai vrut s-o pitesc

Și nici s-o arunc la gunoi.

Douăzeci de țigări, asta a strigat

Femeia de la tejghea

„Sfântă Marie, mama lui Dumnezeu!

Isuse Cristoase

Satana!

Băiatul are o limbă la el!“

Am fugit din tutungeria lui McGinty

Cerul era din bronz.

Clopot din bronz, din Parnell Road până în Ballybough.

Cerul a prins să răsune.

De atunci știu unde se află

Nedormit, nedormit, limba bubuie-n cer.

Ritchie a închis carnetul și l-a pus pe bord. Ieșiseră de pe șoseaua națională și mergeau cu mașina printr-un cartier de locuințe sociale.

— Ați înțeles ceva? a întrebat Mike.

— Nu, a zis Ritchie.

— Nici eu, a spus Mike. E mândru de carnetul ăsta, să știți, așa că să nu-i spui.

Au parcat lângă o clădire de locuințe sociale semidecomandate, vopsite în alb. Mike s-a dat jos din mașină. Ritchie a rămas încremenit. Inima a început să-i bată mai repede când mașina s-a oprit, iar el a fost copleșit de groaza și uluirea că se pusese intenționat în situația asta. Abia acum, când era pe punctul de a-l cunoaște pe bărbatul care-l ucisese pe tatăl lui, și-a dat seama că, în imaginația sa, filmul era deja terminat, când O'Donabháin era singur, Ritchie ținea camera de filmat, iar editorul și publicul erau de partea lui. În acele întâlniri imaginare, Ritchie tăiase tot ce nu-i convenise.

Până în acel moment, moartea tatălui său i se păruse o moștenire lăsată lui personal. Acum și-a dat seama că încă era a tatălui său, că o împărțase cu O'Donabháin, și că Ritchie nu putea pur și simplu să vină și s-o ia în posesie de la călăul tatălui lui. El, Ritchie, era singurul fiu și moștenitor; O'Donabháin fusese de față.

Mike s-a aplecat pentru a arunca o privire în mașină.

— Asta e casa, a spus el. Vă așteaptă.

Ritchie s-a dat jos din mașină, întrebându-se dacă Mike sesizase că tremură. Un grup de adolescenți de vizavi s-au uitat la el, au spus ceva și au râs.

Ritchie s-a dus după Mike, pășind pe dalele de piatră, până la ușa vărgată de

sticlă și a apăsat butonul soneriei. Au auzit papucii scârțâind pe podea, o siluetă vagă s-a materializat în spatele geamului semiopac, iar ușa s-a deschis. Mama bătrână a lui O'Donabháin, cu un pulover având decolteul în V peste rochie, le-a aruncat o privire lui Mike și lui Ritchie, apoi s-a dat în spate, lângă scară, făcându-le semn s-o ia pe coridor. „Ar trebui să mă implor s-o iert că a născut un monstru“, și-a zis în sinea lui Ritchie, dar pe chipul ei n-a văzut decât dezgust.

Colum O'Donabháin stătea în picioare, în camera de zi, sub tavanul jos, lângă flăcările unui foc artificial de cărbuni, în fața unui fotoliu din pluș albastru, cu mâinile pe lângă corp. Pe măsuța joasă erau o scrumieră curată din sticlă și vreo șase cărți subțiri, ieftine, puse una peste alta, din care ieșeau bilețele colorate puse din loc în loc. Contrastul dintre lumina slabă din cameră și strălucirea cenușie a zilei, care se întrezărea prin ferestrele pictate din spatele lui O'Donabháin, îl împiedica să-i distingă trăsăturile chipului.

Mike le-a făcut cunoștință și a devenit mai agitat, uitându-se de la unul la altul; ei rămăseseră nemișcați, fixându-se cu privirea. S-a oprit și a așteptat.

— Luați loc, domnule Shepherd, a spus O'Donabháin, indicându-i o canapea acoperită cu o husă cu ciucuri, de lângă foc. Ritchie s-a așezat în capătul cel mai îndepărtat de O'Donabháin al canapelei. Încă mai avea pe el pardesiul. O'Donabháin a luat un ziar, pe care Ritchie nu l-a recunoscut, cu scris înghesuit, de pe fotoliu, l-a aruncat pe jos și s-a așezat.

— Acum pot să vă las singuri? a întrebat Mike. Ritchie și O'Donabháin s-au uitat la el, iar O'Donabháin a încuviințat din cap. Mike a ieșit din cameră, închizând ușa, iar materialul care izola camera de curenți a scârțâit pe fibrele sintetice ale mochetei. Ușa s-a închis.

Ritchie și O'Donabháin au rămas tăcuți o vreme care li s-a părut îndelungată. Ritchie i-a aruncat o privire lui O'Donabháin. Acesta se uita la foc. Ochii lui Ritchie s-au obișnuit cu lumina. O'Donabháin purta un tricou vechi, gri-albăstrui, prea mulat, cu guler roșu.

O'Donabháin și-a ridicat capul și l-a privit în ochi pe Ritchie.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Shepherd? a întrebat el.

Vocea lui era fermă. „Are impresia că e preot sau judecător“, și-a zis în sinea lui Ritchie. Nu exista umilința pe care se așteptase Ritchie s-o simtă O’Donabháin sau să se prefacă c-o simte. Nici o tristețe; nici o vinovăție. Ritchie s-a holbat la mâinile dolofane ale lui O’Donabháin și la antebrațele lui groase, dezvelite și pline de păr alb și creț, încă viguroase, și și-a amintit rânjetul tatălui său când îl ațâța spunându-i începutul unei povestiri, iar Ritchie țipa „Spune-mi! Spune-mi!“ și raportul judecătorului de instrucție, și și-a dat seama că acestea fuseseră mâinile care îl dezbrăcaseră pe tatăl lui, aceștia fuseseră mușchii care îl legaseră de scaun cu sfoară atât de strâns, încât sângerase. Aceasta fusese mâna care se strânsese într-un pumn și îl lovise pe tatăl lui de douăzeci și patru de ori în cap, îi fracturase maxilarul, îi smulsese cinci dinți și îi crăpase craniul, în timp ce el era legat, gol și neputincios. „Spune-mi! Spune-mi!“ „E aceeași mână. E același om“, și-a zis în sinea lui Ritchie. Închisoarea, poeziile, vârsta n-aveau nici o importanță. „Chiar e același om.“ Acelea fuseseră mâinile care-l torturaseră pe tatăl lui și acelea fuseseră degetele care îi lipiseră un pistol de tâmplă, apăsaseră pe trăgaci și îl împușcaseră, omorându-l.

Ritchie a simțit cum se umple de ură față de O’Donabháin, cum se încarcă cu ea. Ura față de O’Donabháin, dorința lui de a-l vedea concret distrus, cu oasele rupte, carnea sfâșiată, iar măruntaiele hrană pentru porci, au devenit atât de acerbe și l-au podidit atât de brusc, încât nici nu mai putea să respire. S-a ridicat în picioare și s-a întors cu spatele la bărbatul pe care venise să-l vadă în Irlanda, strângându-și pumnii.

— Vă simțiți bine, domnule Shepherd? a întrebat O’Donabháin.

— N-am crezut că o să vă urăsc atât de mult, a zis Ritchie cu o voce sacadată, fără a se răsuci spre el.

— M-am întrebat dacă nu cumva veniți aici având intenția de a mă ucide, a zis O’Donabháin. Și m-am gândit: De ce nu? Lasă-l să încerce, dacă asta vrea.

Ritchie s-a răsucit, trăgând adânc aer în piept. S-a simțit mai bine văzându-l pe O’Donabháin cum se uită la el. Probabil că ochii lui O’Donabháin se măriseră puțin.

— Dar firește că atunci n-aș mai putea să apar în filmul dumneavoastră, a spus O'Donabháin.

— Ați opune rezistență? a întrebat Ritchie.

— Dacă ați încerca să mă omorâți? Păi, sigur că aș opune rezistență. N-aș vrea să intrați la pârnaie fiindcă mi-ați făcut felul.

Ritchie s-a așezat, s-a gândit puțin, a început să vorbească, a șovăit, apoi a continuat.

— Mă așteptam să fiți altfel, a spus el.

— Cum așa?

— Nu păreți pedepsit.

— Adică înfrânt, asta vreți să spuneți?

— Exact cum am zis. Pedepsit.

— Niciodată n-am înțeles ce înseamnă asta, sincer să fiu. Dacă vreți să spuneți umilit, am fost pedepsit mult înainte de a ajunge la închisoare. Preoții și RUC[19 și Long Kesh[20 au avut grijă de asta. Dacă vreți să spuneți „oare societatea s-a răzbunat?“, nu mai pot să locuiesc în nord. Am stat în închisoare de la douăzeci și șapte de ani până la cincizeci și doi. Dar mai există și oameni care cred că raiul constă într-o cămăruță cu un pat, un televizor și un țucal.

— Nu la asta mă refer, a zis Ritchie.

O'Donabháin a privit spre foc și a așteptat.

— Vă referiți la remușcări, a spus el.

Ritchie a tăcut.

O'Donabháin s-a uitat în ochii lui Ritchie.

— Luptam pentru o cauză. Încă mai cred în acea cauză. Dar nu prea mai cred în luptă. Tatăl dumneavoastră și cu mine eram soldați pe atunci.

— El era soldat. Dumneavoastră erați torționar.

— Și printre ai voștri erau torționari. Eu eram doar un amator. Și-a aplecat puțin capul, iar Ritchie a zărit ceva în O'Donabháin, ceva ce nu era nici ostilitatea pe care o zărise când făcuse cunoștință cu el, nici suferința dată de vinovăție la care se așteptase. Accesul de ură care îl sugrumase s-a potolit.

— Eram furios pe tatăl dumneavoastră, a spus O'Donabháin, cu vocea mai puternică, de parcă încă ar fi fost furios. Să fii nevoit să faci pe eroul, ca un rahat, doar pentru a proteja scursura care ne-a turnat grupul din Derry, fără să se gândească la faptul că ne trimite pe cap doi inși din RUC să ne salte, două săptămâni mai târziu. El era la mijloc și ne manipula și pe unii, și pe alții, iar noi știam asta la fel cum o știa și căpitanul Shepherd. Mârlanul căruia n-a vrut să ne dea numele n-o merita. Eu simțeam că încerc să-l ajut pe tatăl dumneavoastră, iar el nu voia să mă lase s-o fac. Știți cum e

când tragi de ceva și nu se desprinde și atunci te apucă pandaliile, așa că distrugi totul în jurul tău? A fost o misiune. Încercam să aflu adevărul de la cineva, ca atunci când încerci să extragi un dinte fără să izbutești. Preț de o clipă am uitat că acolo era un om.

Ritchie ședea aplecat, strângând cu mâinile pernele de pe canapea.

— Nu eram gata, noi trei. Nu eram gata la nici un nivel. Nici unul dintre noi nu mai interogase niciodată pe nimeni. Nici unul dintre noi nu mai cunoscuse pe nimeni ca tatăl tău. Unde să fi stat la masă niște mocofani ca noi lângă un grangur englez, care fusese la o școală particulară și la Cambridge?

— Oxford, a zis Ritchie. Avea gura uscată.

O'Donabháin a inspirat adânc.

— Eu spun doar că, dacă nu l-am fi răpit, n-am fi avut cum să facem cunoștință cu el.

— Și aveți coșmaruri legate de asta? a întrebat Ritchie.

— Nu. Nu la răspunsul ăsta vă așteptați, nu-i așa? O'Donabháin și-a împreunat mâinile, s-a uitat spre tavan, apoi s-a aplecat spre Ritchie și i-a vorbit iarăși în surdină. Înainte să-l răpim, când am aflat ce o să facem, un tip mi-a împrumutat o casetă cu un film. Era un film francezesc despre Rezistență – Armata din umbră, îl știți? În el e o scenă cu niște tipi din Rezistență, unul dintre ei îi turnase pe ceilalți, așa că îl duc într-o casă și trebuie să scape de el. Dar nici unul dintre ei nu mai făcuse niciodată așa ceva. Sfârșesc prin a discuta în fața individului pe care urmau să-l ucidă, iar el e nevoit să stea acolo și să asculte.

O'Donabháin a înșfăcat capetele brațelor fotoliului și a clătinat din cap. Oare i se umeziseră ochii? Ritchie nu-și putea da seama.

— Asta a fost acum douăzeci și cinci de ani, a zis O'Donabháin. Bărbatul de atunci e acum un străin pentru mine.

Avea ochii uscați, și-a dat seama Ritchie, dar gândul că n-ar fi fost așa l-a ajutat pe Ritchie să vadă și posibilitatea de a găsi ceva palpabil în O'Donabháin. „Dacă ar fi plâns“, și-a zis în sinea lui Ritchie, „m-aș fi dus la el și i-aș fi pus o mână pe umăr“.

— Ați citit poezia? a întrebat Colum.

— Da, a zis Ritchie.

— Și ce credeți despre ea?

— E interesantă.

Colum a clătinat din cap.

— Poți să săvârșești o faptă, a spus el, o faptă rea, și știi că ai făcut-o, dar nimeni altcineva nu știe, e un lucru personal. Iar atunci când ești prins, nu contează că toată lumea află ce ai făcut. Ci că nu știi prea bine ce ai făcut decât atunci când știi că toată lumea știe. Când am intrat în chioșcul ăla cu ziare, știam că în urmă cu două zile am

bătut un om până l-am omorât. Dar doar când am văzut titlurile de pe prima pagină a ziarelor mi-am dat seama ce făcusem de fapt.

— Înțeleg ce spuneiți, a zis Ritchie.

— Zău? a făcut Colum, privindu-l uimit pe Ritchie.

Ritchie a roșit și s-a lins pe buze.

— Aș vrea să fac filmul, a spus el încetișor. Nu vă pot oferi bani, firește. A înțeles ce văzuse în Colum. Vă pot oferi iertarea.

— Credeți că asta vreau? a întrebat Colum.

— Da, a zis Ritchie. Cu cât se gândea mai mult la cuvântul „iertare“, cu atât devenea mai calm.

— Credeți că aveți tăria de a mă ierta?

— Păi, dacă eu nu pot, cine altcineva?

— Tatăl dumneavoastră nu poate, a zis Colum. Și atunci mai rămâne doar Dumnezeu. Și-a aplecat capul și s-a uitat la mochetă. Ce bărbat curajos și nesăbuit a fost tatăl dumneavoastră! Nu ne-a rugat niciodată să nu-l omorâm și știți – și-a ridicat el privirea spre Ritchie, iar el încă o dată a avut senzația tulburătoare că tatăl lui și Colum fuseseră foarte apropiați –, dacă ne-ar fi spus numele, probabil că l-am fi lăsat să plece. Nu ne-a văzut fețele.

— Sunteți dispus să vorbiți așa cu mine și în fața camerelor de filmat? a întrebat Ritchie.

— Discutam despre iertare, a spus Colum.

— Pe asta v-o pot oferi.

— A, dar n-ar trebui să fie o negociere, nu-i așa? N-o să mă iertați decât dacă apar în filmul dumneavoastră?

Să-l ierte pe Colum indiferent de circumstanțe i se părea lui Ritchie ca o apă

rece în mijlocul deșertului.

— Ba da, a spus el și a simțit o satisfacție care l-a uluit. S-a ridicat în picioare, s-a dus la Colum și i-a întins mâna. Vă iert, a zis el. Te iert, Colum.

Colum nu s-a ridicat în picioare, dar și-a pus mâna în a lui Ritchie. El a strâns-o și a scuturat-o. „Chiar fac asta“, și-a zis el în sinea lui. „E adevărat. Îl iert pe ucigașul tatălui meu. Fac o faptă bună. Strâng mâna care mi-a omorât tatăl.“

Colum și-a desprins mâna dintr-a lui, iar Ritchie s-a așezat pe brațul canapelei cel mai apropiat de el.

— Filmul o să fie de o oră și jumătate, a spus el. Tu și cu mine stând de vorbă; ție o să ți se pună întrebări, iar eu o să fiu cel care ți le pun; și eu o să răspund la întrebări; film din arhivă. Trebuie să punem din nou în scenă prima noastră întâlnire.

— Dar cum rămâne cu mama ta? a întrebat Colum.

— Cum adică?

— Dar cu sora ta?

— Ce-i cu ea?

— N-am luat decât arma, a spus Colum. De la tatăl tău. Nu i-am luat portofelul și nici ce era înăuntru. Dar ne-am uitat să vedem ce conține. Era o fotografie cu voi patru, cei din familie. Am fost uimit că am găsit-o acolo, căci el era sub acoperire. N-ar fi corect să facem asta fără soția și fiica tatălui tău.

— E posibil ca ele să nu fie pregătite pentru asta.

— Nu mă deranjează să mai aștept.

— Poate că n-o să te ierte niciodată.

— Atunci n-o să facem nici un film.

Ritchie și-a dus la gură degetul mare și și-a mușcat unghia.

— Care a fost ultimul lucru pe care l-a spus? a întrebat el.

— Când și-a dat seama că o să moară în curând a zis: „Spune-le că nu mi-a fost teamă la sfârșit“.

— Iar după aia l-ai împușcat?

Pe neașteptate lacrimile s-au prelins din ochii lui Ritchie.

— Da.

— Ce ai spus înainte să-l împuști?

— N-am zis nimic. I-am lipit doar pistolul de cap și l-am împușcat.

După-amiaza târziu, pe veranda bucătăriei din vila lui Bec, Batini tăia ceapă și vinete pentru masa de seară. Spălase pe jos, schimbase așternutul și îl dusese pe cel murdar la mașina curățătoriei, iar pe urmă ascuțise cuțitele. Din curtea din față au răsunat scheunatul unui câine care căsca și trosnetul clanței porții principale a complexului. A recunoscut pașii surorii ei, care mergea târșindu-și picioarele prin curte, iar Zuri și-a făcut apariția de după colțul casei și a salutat-o.

— Nu te opri din gătit, a spus Zuri în swahili, fluturând o mână spre Batini, după ce se salutaseră. Eu o să fac ceai. N-am putut să sun, nu mai am minute. Ce faci?

— Curry.

— Unde ai învățat să faci asta?

— De la fosta menajeră.

— Chiar le place asta?

— Unul dintre ei e pakistanez din Anglia. A ridicat din umeri. Și englezilor get-beget le place.

Zuri a strâmbat din nas și s-a așezat brusc extenuată pe un scaun fără spătar, dintr-un colț al mesei. Masa s-a clătinat, iar ea, cu o expresie disprețuitoare pe chip, a oprit-o cu cotul ei viguros.

— Ar trebui să-l pui pe soțul tău s-o repare, a spus ea. Unde e?

— Își caută o slujbă. Chinezii au deschis o fabrică.

— Mai ai din biscuiții ăia? De ce nu poate să muncească aici? Să conducă una dintre mașini?

— Nu se pricepe la asta. Și ei n-au nevoie de șofer. Toți știu să conducă,

chiar și ea. A pus ceainicul pe foc și a aruncat legumele tocate într-o tigaie mare și puțin adâncă.

Zuri a luat un cornet cu semnițe de dovleac din pungă de plastic pe care o avea în mână și s-a apucat să mănânce din ele, scuipând cojile.

— Credeam că e oarbă, a spus ea.

— Nu tot timpul, a zis Batini, cu o voce cam șovăitoare.

— Parcă acum are un bărbat, nu?

— Alex, a zis Batini. A râs. A venit aici doar în vizită. Și-a întors capul de la tigaia de pe foc. Mereu încearcă să mă ajute când fac curat. Și-a acoperit gura cu șorțul și a râs și mai tare. Zuri s-a apucat să mănânce și mai repede din semnițe.

— Are un nas imens, cât un cioc, a zis Batini.

— Ai grijă să nu se ardă mâncarea.

Batini și-a îndreptat atenția asupra tigăii.

— Îi pot auzi. Sunt în camera de deasupra mea.

— Aha. Zuri era o cunosătoare. Are treizeci și trei de ani, e necăsătorită și n-are copii, nu? Și presupun că nici el nu e însurat și n-are copii? Câți ani are?

— E mai în vârstă. Are cel puțin patruzeci de ani.

Zuri a clătinat din cap.

— Dar care-i problema lor? E ceva legat de clima de acolo?

Batini a stins focul, și-a împreunat mâinile și s-a uitat de sus la Zuri.

— Îmi place Bec, a spus ea. Nu-i trebuie să facă copii, de ce ar face așa ceva? Are casa ei și câștigă mult. Și mie mi-ar plăcea să am o viață ca a ei. De ce nu? Și-a pus mâna pe burtă și a fluturat-o pe cealaltă. Îi zic lui bărbat-meu

„Unde-i prezervativul?“, iar el zice „Dacă vrei să-mi pun așa ceva, cumpără tu prezervative“, iar eu spun „Tu ești bărbatul, tu ți-l pui, așa că tu să-l cumperi, îți cumperi chiloții și tricourile și le porți, de ce să-ți aleg eu prezervativele?“. Bineînțeles că niciodată n-are.

Zuri și-a înclinat capul într-o parte și și-a ridicat privirea spre cer, până când Batini a tăcut și a aprins din nou aragazul.

— Păi, acum ești gravidă, a spus Zuri plină de satisfacție, iar, după o clipă, pe când Batini râcâia furioasă pe fundul tigăii, a spus: Ești amabilă cu ea, deși se pare că vaccinul ei nu-i bun.

— Niciodată n-a susținut că oferă o protecție totală, a zis Batini. Dinspre tigaie s-a auzit un șuierat strident, când lacrimile s-au scurs în uleiul încins. S-a șters la nas cu dosul palmei și a fornăit. Acum nu vreau să mă gândesc la Huru.

Un scrâșnet de metal pe metal și de sticlă făcută țândări a răsunat dinspre stradă. S-au auzit țipete și urlete, apoi un sunet prelung de claxon. Batini și Zuri au fugit la poartă și au văzut că una dintre mașinile mari din proiectul vaccinului, o Toyota albă, se izbise de zidul unei vile din apropiere. Bec încă își mai ținea mâinile pe volan. Spunea întruna „Scuze, scuze“. Doi medici încercau să deschidă portierele din spate ca să se dea jos, iar pe scaunul de lângă Bec, Alex era prăbușit cu fruntea pe bord.

Bec își pierdea vederea brusc, complet și pentru scurtă vreme. A văzut foarte bine când a încetinit ca să intre în complex; a orbit de tot exact înainte ca mașina să se izbească de zid; și și-a revenit aproape complet peste câteva secunde, când s-a întors spre scaunul de lângă șofer și și-a dat seama că Alex era nemișcat, iar sângele se prelingea abundant din el, pe plasticul gri-închis. Nu-i prea mult sânge, și-a zis în sinea ei Bec. Apoi s-a gândit: l-am omorât. Și-a pus mâna pe umărul lui.

— E mort? a întrebat ea.

Haji se dăduse deja jos prin spatele mașinii, iar acum se uita la partea laterală a capului lui Alex, când Bec a țipat că trebuie să-l ajute. Avea ambele mâini pe umerii lui, închipuindu-și că e nevoită să facă ceva, să-l împingă, să tragă de el, să-l sprijine. Avea iluzia nebună că atingerea ei caldă l-ar putea învia, și în același timp o voce ciudată din interiorul ei îi șoptea parcă din depărtare: „Așa, Bec, ești responsabilă pentru moartea lui Alex; de acum încolo n-o să simți decât remușcări“.

A simțit cum el oftează și se mișcă, apoi Alex a vorbit clar:

— Au!

— A, slavă Domnului! a spus Bec.

— Ai grijă, tinere, a zis Haji, care, spre mirarea lui Bec, nu părea surprins că iubitul ei se întorsese din morți.

Alex și-a ridicat capul de pe bordul lipicios. Prima impresie a lui Bec a fost că era desfigurat, iar groaza pe care i-o insufla acest lucru a calmat-o, a scos șervețele umede dintr-o cutie și s-a apucat să-l șteargă pe față, apoi și-a dat seama că nu era atât de grav pe cât crezuse. Haji a prins-o de încheietura mâinii și i-a spus că trebuie să înceteze, pe urmă l-a întrebat pe Alex cum se simte.

— Cum te simți? a întrebat Bec, de parcă ea ar fi fost prima care i-ar fi pus

această întrebare. O mulțime de oameni se adunaseră în jurul mașinii; era cea mai palpitantă distracție pe care o văzuseră copiii mai mici în toată viața lor.

— Gregi ăia, a zis Alex cam buimac, rezemându-se de spătar. Reușesc să se țină ca scaiul de tine.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, a spus Bec.

În bucătărie, Haji i-a pus trei copci. Batini, Zuri și Bec l-au urmărit cu privirea pe Haji cum trece acul cu ața prin pielea frunții lui Alex și îi pune tifon, pansament și

leucoplast pe rană. După ce a terminat, medicul a făcut un pas în spate, Alex i-a rânjit lui Bec, cu o sprânceană încrețind marginea leucoplastului, iar ea nu și-a mai mușcat buza.

— Îmi pare rău, a bombănit ea, simțindu-se umilă în umbra enormității egoismului său.

— Ar fi trebuit să-mi pun centura de siguranță, a zis Alex.

— Aș fi putut să te omor, a spus Bec.

Atașamentul ei față de colonia internă de haemoproteus nu i se mai păruse niciodată atât de sentimental. I se părea o copilărie, o slăbiciune a unei femei pentru care libertatea era atât de importantă. I-a trecut prin cap cât de sever ar fi fost tatăl ei cu cineva care ar fi pus în pericol grupul, pentru a-i comemora pe cei căzuți în luptă.

În seara aceea a fluturat sticluța cu pastile antiparazitare în fața lui Alex și i-a spus că o să înceapă să le ia. Dar n-a luat nici una în seara aceea și nici a doua zi, când Alex a plecat cu avionul spre casă. Avusese de gând s-o facă, dar n-a făcut-o până când și-a încheiat studiul experimental, iar când s-a întors definitiv la Londra, la începutul lui februarie și Alex s-a mutat în apartamentul ei, sigiliul de pe sticluță încă era intact.

N-au trecut decât două săptămâni de când el plecase din Tanzania și până când Bec s-a întors la Londra, dar lui Alex i s-au părut sterpe, îi era groaznic

de dor de ea, lipsindu-i modul obișnuit de a se refugia în tândăleală, de a cugeta la părțile infitezimale ale celulelor, din cauza noii slujbe și a încheierii proiectului său complex despre cronaze. A făcut naveta între Bizanțul jalnic din Institutul Belford, unde, a aflat el, șeful unei clici îi restructurase echipa de cercetători, transformând-o într-un grup de asalt, cu unica misiune de a discredita munca rivalilor lor americani, și Citron Square, unde Harry se prăpădea arțăgos, plângându-se că se simte neglijat și cerându-i să-l lase în pace.

Așa încât Alex își petrecea timpul meditând sumbru și construindu-și iluzii grandioase, în care el, Bec și copilul pe care urmau să-l aibă trăiau aceeași poveste ca Pământul în viața lui din trecutul și viitorul de un miliard de ani. Pedalând cu viteză mare și cântând când mergea cu bicicleta prin Londra, îi făcea pe colegii lui din Belford să scrâșnească din dinți în pauze, când interpreta solouri de tobe cu lingurițe pe buza ceștilor de cafea, concepându-și în minte imagini precum cea a unei anumite mânăuțe vârâtă într-o mânăușă, a fiicei sale, de care o ținea la grădina zoologică în vreme ce-i explica punctele tari și slabe ale fiecărui animal în parte, și imaginea unei cete infinite de oameni care pluteau spre un soare ce apunea perpetuu, aidoma semințelor de păpădie purtate de vânt, de parcă cele două imagini ar fi fost identice.

De când se mutase de la Imperial College la Belford, Alex fusese impresionat de fertilitatea oamenilor de știință, care păreau și mai desprinși de ritmul vieții decât el,

stângaci, incoerenți, ratați, într-o formă fizică proastă, care abia se țineau pe picioare; bărbați și femei care păreau mai puțin dotați de natură, mai puțin zglobii decât el, și care totuși aveau copii, doi, trei, cinci, care aveau o identitate. Poate, se gândea el, lui îi fusese sortit să rămână al nimănui, iar când avea să moară, ceasul lui cronazic urma să se oprească pentru totdeauna. Dar i se oferise o nouă șansă cu Bec, pentru a dovedi că nu așa stăteau lucrurile.

Alex își dădea seama că există și niște piedici. Își dădea seama că Bec, care lua anticoncepționale, ar putea să nu-și dorească copii; sau să creadă că mai trebuie să aștepte. Era precaut. Își amintea conversațiile dificile cu Maria. Nu știa cum să aducă vorba despre asta.

În februarie, la câteva săptămâni după ce Bec a revenit în Londra, iar Alex s-a mutat la ea, l-au dus pe Harry în Scoția pentru a sărbători cea de-a șaptezecă zi de naștere a fratelui său, Lewis, tatăl lui Alex. În ajunul plecării cu avionul spre nord, Alex a venit acasă de la institut și a găsit-o pe Bec așezată pe jos, lângă o cutie mare având emblema Apple. Ședea în lotus pe parchetul laminat, purtând colanți negri și un pulover norvegian, încercând să suprapună două foi de hârtie de împachetat, cu dungii roz. Prin ușile de sticlă din spatele ei, lumina albăstrie de dinaintea întinericului dezvăluia grătarul plin de rugină și hamacul putrezit aflate în curtea din spate.

Cu două zile în urmă îi cumpăraseră lui Lewis cadoul, un glob pământesc vechi și scump. Alex a îngenunchat lângă Bec și și-a răsucit capul pentru a citi specificațiile laptopului care, pare-se, era în cutie.

— Țsta e ditamai cadoul pentru bătrânul meu tată, a zis el.

Bec a luat cutia, a strecurat foaia în două straturi sub ea, a împachetat cutia și s-a apucat s-o lipească cu bandă adezivă.

— E pentru Batini, a spus ea. Mi-a trimis un mesaj în care mă ruga să-i cumpăr un laptop. Are de gând să facă un curs. Acum au Internet cu bandă largă în Dar.

Alex a ținut marginile foii de împachetat pentru ca Bec să le lipească. Ea s-a apucat să întindă și o foaie de hârtie cafenie.

— Haji e aici, a spus ea. Vine mai târziu să-l ia. O să-l ducă el acolo. Dă-mi foarfeca.

Alex a strecurat cu blândețe foarfeca în palma lui Bec.

— E o grămadă de Mac într-un laptop atât de mic, a spus el.

Bec s-a oprit din ce făcea și s-a uitat în ochii lui.

— Da, e vinovăția, a zis ea. Fiul ei a murit, iar ea n-a fost alături de el ca să-l ajute. Bunica băiatului l-a cărat cincisprezece kilometri, traversând dealurile, în toiul nopții, până la clinică, dar el a murit pe drum. L-am vaccinat și i-am

spus lui Batini că e un lucru bun, deși îl proteja doar parțial. Le-am spus oamenilor că trebuie să-și protejeze în continuare copiii și să le stropească plasele de țânțari, dar, dacă un grup de medici

baștani din străinătate vine cu un vaccin și-l administreză copiilor lor, ei se gândesc: „A, acum sunt protejați, iar eu pot să economisesc cei câțiva bănuți pe care i-aș da pe insecticid“. Tu n-ai face același lucru? S-a răsucit cu fața la Alex și și-a mușcat unghia degetului mare de la mână. Între timp s-a măritat cu fratele soțului ei decedat și deja e gravidă cu el. Mi-am petrecut șase ani și am cheltuit zeci de mii de lire din banii altora ca să-mi obțin doctoratul în parazitologie, merg prin toate colțurile din Papua Noua Guinee și descopăr o nouă specie, conving zeci de oameni să cheltuiască milioane de lire și să-și petreacă ani din viață concepând un vaccin antimalarie, iar până la urmă nu pot nici măcar să-l salvez pe băiatul lui Batini. Și, după câteva luni, fără nici un strop de știință, ea face un copil. Țsta e cel mai vechi medicament. Îți moare un copil, faci altul. Încerci să învingi parazitul malariei cu aceeași strategie. El se reproduce, te reproduci și tu.

— Atunci hai s-o facem și noi, a zis Alex.

— A, a făcut Bec, care nu avusese nici o intenție să discute despre asta și de fapt despre nimic altceva.

Nu-și dăduse seama că, meditănd la ironia situației în care se găsea Batini, probabil se gândea și la ea, nu doar la Batini. Deși fusese o englezoaică cunosătoare în Africa, fiind foarte conștientă de prăpastia de netrecut dintre ea și africani, întâmplător identificase metoda s-o astupe.

— Nu-l înlocuiește, a spus ea. Oamenii nu pot fi înlocuiți.

Alex și-a amintit cum deschidea frigiderul în fiecare dimineață și vedea sticluța cu pastile antiparazitare a lui Bec, pusă pe un raft din ușă, între muștar și maioneză, cu sigiliul încă intact.

— Oamenii găsesc tot felul de metode ca să-i țină pe cei dragi printre cei vii, a spus el cu prudență. Copii. Amintiri. Nume de lucruri.

— Faci asta intenționat? a spus Bec.

— Ce?

— Te atingi acolo.

I-a arătat, iar Alex și-a dat seama că se scărpină pe mica cicatrice, care-i rămăsese după ce se lovise la cap în acel accident. A roșit și a negat.

— Tu și Maria ați încercat asta, nu-i așa? a întrebat Bec.

— Știi, FIV nu-i ca și cum te-ai duce la dentist.

— De ce-ți dorești atât de mult un copil?

— Nu-i nevoie să existe vreun motiv.

— Așa e, a spus Bec. Ți-am spus că o să scap de haemoproteusul meu și o să mă țin de cuvânt. Încep de mâine. Dar trebuie să înțelegi că asta nu-i o piedică. Nu din punct de vedere medical. Sub nici o formă.

— Bine. — Să nu fii gelos pe el. — Asta ar fi o tâmpenie. Doar pentru că i-ai pus numele tatălui tău. — Ai dreptate, nu-i nevoie să ai vreun motiv ca să faci copii, dar tu ai vreunul? — Vreau ca noi să simțim că aparținem de ceva, a zis Alex. — Cui? Societății? — Timpului.

Mama lui Alex, Maureen, așeza cărămizi unele peste altele în grădină, în dimineața zilei când urmau să sosească fiii ei. Își dorea o bancă din cărămizi cu verdeață, lângă care să planteze mușețel în următoarea primăvară. Era grăbită și folosea mistria și nivela ei sferică, stând în genunchi în iarba cheală, cu privirea îndreptată spre cer. Amestecase prea mult mortar. Detesta să vadă cum mortarul care rămânea nefolosit se întărea și trebuia să-l arunce la gunoi. Primăria nu-l recicla, și nu doar pe el. Cu o săptămână în urmă, mersese cu bicicleta prin Brechin, încercând să găsească un loc unde să recicleze o singură baterie de ceas și fusesse întâmpinată cu politețea absentă cu care toți bătrânii inofensivi erau tratați. Până la urmă trimisese bateria prin poștă companiei chinezești care o produsese, sugerându-le să găsească o tehnologie mai performantă. Timbrul costase cinci lire.

Avea o mulțime de idei despre cum să facă mai bine tot felul de lucruri. Organizațiile din care făcea parte, filiala locală a Partidului Ecologist, Alianța pentru Justiția din Sri Lanka din Mearns, Cosmetizarea Sărăciei și Femeile care Susțin Agricultura Sănătoasă au încercat s-o numească liderul lor și s-o trimită la conferințe. Ea a refuzat. Voia ca lumea să fie un recif de corali, fără arme și granițe, brăzdată de căi feroviare, drumuri pentru biciclete și vapoare care-și luau combustibilul de la câteva turbine eoliene și panouri solare, cu o rețea globală de mici comunități, care s-ar fi întreținut din agricultură organică, ar fi organizat festivaluri și ar fi făcut schimb de obiecte de artizanat. Dar, când își imagina cum s-ar fi format această lume din cea care există acum și din ființele umane pe care le cunoaște, cu toate slăbiciunile și prejudecățile care jucau un rol atât de important în viața lor, își dădea seama că instaurarea utopiei sale ar implica tocmai războiul, cruzimea și suferința cărora se presupune că le va pune capăt. Toată viața ei se simțise uneori vinovată că mânca bine, în vreme ce altora le era foame, că făcuse o facultate, în timp ce alții nu se puteau duce la școală, și că plecase în călătorii pentru a-și satisface curiozitatea. Ca atee enoriașă cu înclinații gaeane, ea se căia săptămânal pentru răutățile omenești prezentate în *The Guardian*, *The Observer* și *The New Internationalist*, mai mult decât o întreagă capelă catolică plină de păcătoși.

Mai târziu se pare că vinovăția ei devenise puțin cam masochistă. Se pensionase demult din slujba ei cu jumătate de normă de profesoară de istorie și trebuia să-și

găsească alte preocupări. De ce să nu construiască ea însăși banca? Dar atunci oare nu le-ar fura slujba muncitorilor calificați? Dar dacă ar fi plătit niște oameni s-o facă, oare nu ar fi încurajat sistemul capitalist de consum, care distrugea viața de pe planetă? Lui Maureen îi era foarte clar că cea mai bună metodă de a salva oceanele, pădurile și fauna de pe planetă ar fi fost ca toți oamenii să moară, dar atunci cine ar mai fi făcut grădini? Ar exista mai multe balene, dar cine le-ar mai fi proslăvit?

Pentru Maureen, faptul că urmau să sosească atât de mulți membri ai familiei deodată era ca o vacanță. Minte ei avea să fie acaparată de problemele minore ale fiilor ei, scăpând-o astfel de preocupările mai urgente, care o obsedau de obicei: dificultățile palestinienilor, suferința femeilor din Afganistan, drepturile omului în Eritrea. Nu putuse să doarmă cu o noapte în urmă, gândindu-se la ce se va întâmpla cu o fată dintr-o fabrică din China – dintr-un motiv sau altul era convinsă că e vorba despre o fată – când va deschide plicul cu bateria și cu reclamația lui Maureen, scrisă în limba engleză. N-o va înțelege și va apela la ajutor; va fi obligată de șeful ei să plătească traducerea din propriu-i salariu; își va lua o a doua slujbă pentru a plăti datoriile aferente; va rămâne în urmă cu plata chiriei, se va despărți de soțul ei, va pierde custodia copiilor și ori va ajunge prostituată, ori se va arunca în râul poluat și lipicios, care fără doar și poate că traversa orașul. Iar toate acestea vor fi din vina lui Maureen.

Pe lângă un astfel de acces de culpabilitate, care o podidea de obicei în fiecare zi, preocupările copiilor ei i se păreau ciudat de exotice, ca obsesia bizară a lui Alex de a deveni tată, motiv pentru care pare-se că se despărțise de Maria, o femeie foarte cumsecade. I se păruse în regulă să-i crească pe Alex și pe Dougie, un act de egoism altruist; lui Maureen îi plăcuse să-i vadă prin preajmă. Dar ar fi fost în regulă și dacă nu i-ar fi avut pe nici unul. Cunoștea femei și bărbați fără copii care navigau prin viață pe o plută gălăgioasă de prieteni, nepoți și nepoate, și cupluri cu copii, care simțeau că nu mai au pentru ce să trăiască după ce copiii lor plecaseră de acasă. Alex nu era singur. Avea prieteni, făcea sex, se îndrăgostea. Oare de ce, se întreba

Maureen, își dorea atât de mult un copil? Era de părere că oamenii care nu aveau copii ar fi trebuit să fie decorați. În Uniunea Sovietică, citise ea, mamele care aveau zece copii sau mai mulți primeau decorații. Mame-eroine, li se spunea. Oare ce fel de erou ar fi fost Alex? Nu exista nici un cuvânt în limba engleză pentru un tată sau o mamă fără copii. Erau ca niște orfani de-a-ndoaselea.

Lui Maureen nu-i plăcea să recunoască faptul că celălalt fiu al ei avea probleme. Dacă s-ar fi putut spune că așa era, atunci Dougie avea atât de multe, încât ele se constituiau în mediul lui, în hrană. Harry era cel care se supăraseră pentru ce se întâmplase cu Dougie, însă ea credea că de fapt nu se întâmplase nimic.

Maureen a pus și ultima cărămidă, a bătut ușurel în ea cu mânerul mistriei, pentru

a o aduce la același nivel cu celelalte și a luat mortarul suplimentar. S-a ridicat în picioare, a făcut un pas în spate și și-a dat seama că proiectul ei avea o greșeală. Găsise desenele într-o carte despre grădinile din Evul Mediu, iar când se gândise unde s-o pună și apoi se apucase s-o construiască, își imaginase că doi oameni șed și stau de vorbă pe ea, într-o zi de vară, aiudoma celor doi îndrăgostiți de la curtea regală care apăreau în gravura din carte. Unul din ei era ea însăși, ținându-și mâinile pe cărămida încălzită de soare, în mireasma florilor și în zumzetul albinelor. Celălalt, și-a dat ea seama acum, era Harry, dar acum era ultima oară când avea să mai vină la ei acasă. N-o să stea niciodată alături de ea pe banca pe care o construia din cărămizi, țărână și mușețel.

S-a îndreptat grăbită spre casă, a izbutit să-și scoată cizmele din cauciuc după câteva încercări neputincioase, și a nimerit în mijlocul unor lătrături, fără a acorda nici o atenție câinelui, Erasmus, fără a fi atentă la nimic. A urcat la etaj și a montat scara rabatabilă care ducea în pod.

Lewis, care ședea lângă un aparat mare de fotografiat, și-a ridicat privirea deasupra lentilelor și a zărit-o pe soția lui, care ieșea din mijlocul podelei. A înșfăcat declanșatorul de la distanță și a așteptat prudent să vadă ce are de gând să facă Maureen.

— În curând o să vină, a zis Maureen. Ar trebui să te pregătești, nu?

— Și cum ar trebui să mă pregătesc? a întrebat Lewis.

— Să nu-ți miroasă mâinile a substanțe chimice.

El a văzut ce expresie tulburată avea pe chip, a dat drumul cablului declanșatorului și s-a dus pe scaunul său cu roțițe până la un banc de lucru plin de flacoane din plastic. A luat unul dintre ele și l-a scuturat.

— Fixator reciclat, a spus el, pe un ton încurajator. E la fel de bun ca ăla obișnuit. S-a holbat la ea, clipind, și s-a retras.

Lewis s-a dus cu scaunul înapoi la crucile albe, trasate pe podea, cu care marcase locul unde trebuia să stea pentru a-și face singur o poză și a luat de jos cablul declanșatorului. N-a ajuns la el; era nevoit să se ridice de pe scaun și să îngenuncheze ca să-l ia, însă pe urmă cum s-ar mai fi ridicat de acolo?

Îl aștepta corvoada supermarketului. Îi plăceau liniștea și spațiile mici, i se părea suportabil ca totul să fie la fel cum fusese de când terminase cu cariera lui medicală, unul dintre nenumărații bătrâni cu părul alb, îmbrăcați în haine sintetice, care hoinăreau pe stradă, având tot felul de îndeletniciri arhaice precum pusul scrisorilor la poștă și cumpăraturile ziarelor. Se făcuse medic generalist pentru că îi plăcuse ideea de a se vedea între patru ochi cu pacienții, unul câte unul, pe rând. Acum era nevoit să facă față anturajului format din familia lui oripilantă. Harry avea să fie gălăgios și sclipitor

pentru ultima oară. Nepotul său evanghelist, Matthew, o să vină cu soția și regimentul lui de copii. Fiul său cu capul în nori, Alex, o să vină cu o nouă femeie, care părea a fi o stea de-a dreptul orbitoare. Cercetările lui Harry legate de cancer i se păreau fascinante și îndepărtate lui Lewis, deși văzuse și el destule orori oncologice și deși îi trimisese odată lui Harry un pacient pentru proiectul lui de testare a medicamentelor, iar acel pacient trăise atât de mult după aceea, încât se îmbolnăvisese de demență senilă. Nu, nu asta, și-a zis el în sinea lui. În lunga lui carieră de medic de familie, Lewis aflase că adevăratele năpaste ale vieții rurale din Scoția erau singurătatea, durerile de spate, plictiseala sexuală, lăcomia, alcoolismul, lenea și infantilismul.

O să vină și Dougie; iar Dougie era în regulă, indiferent ce ar fi zis Harry.

Multă vreme toată lumea a crezut că era normal ca un băiat inteligent, fericit și simpatic, din clasa mijlocie, să se ducă la facultate și să facă pe dos decât se așteptau ceilalți de la el. Toată lumea știa că „ceea ce se așteptau de la el“ nu era chiar „ceea ce se așteptau de la el“. Te prefăceai că crezi faptul că toată lumea se așteaptă de la tine să înveți pe rupe, să fii cumpătat și să-ți faci planuri de viitor; te prefăceai că nu respecti acele reguli imaginare, chiulind de la cursuri, predând cât mai târziu proiectele, cheltuind o grămadă de bani, făcând datorii și lăsând impresia că faci doar ce te taie capul. În fond, un acces de răzvrătire era previzibil înainte de a-ți da seama fără mare tevatură că de fapt ești nevoit să faci lucrurile pe care te prefăceai că crezi că trebuie să le faci. Au trecut două semestre până când au început să-și dea seama că spiritul lui de revoltă era autentic. El chiar nu învăța deloc, deși citea cinci cărți polițiste pe săptămână, în loc să studieze filozofie. Chiar își cheltuse toți banii și făcuse o mulțime de împrumuturi. Într-adevăr nu se adaptase și nu era un excentric care avea un grup unit de prieteni loiali și excentrici, ci un excentric care nu avea nici un prieten. Adică nici un prieten la Universitatea din Edinburgh. Doar după ce a renunțat la facultate, a lăsat gravidă o fată – ea a făcut un avort – s-a mutat la Glasgow, s-a angajat poștaș, a făcut un copil, a făcut încă un copil cu altă femeie, s-a căsătorit cu ea și apoi s-au despărțit, și-a făcut prieteni care erau de partea lui și care ar fi putut băga mâna-n foc că e un tip de treabă.

Lui Harry i se păruse că se întâmplase ceva. Ceva mersese prost. El era un bărbat cu mintea deschisă, credea în egalitate și în tehnocrație. Voia să vadă cum săracii inteligenți sunt ajutați să intre la facultate, iar cei mai străluciți băieți din clasa mijlocie îi lasă în urmă pe copiii prostănaci ai bogătașilor. Nu-i trecuse niciodată prin cap că egalitatea și tehnocrația ar putea să se concretizeze în faptul că nepotul său devenise poștaș.

— Cred în mobilitatea socială, a spus el. Dar doar de jos în sus, nu de sus în jos.

Maureen spunea că Dougie e neschimbat. Lumea avea nevoie să corespunde prin

poștă și nu era nici o rușine să fii poștaș. Era o slujbă utilă. Dacă oamenii

chiar deveniseră mai egali, să fii absolvent de universitate n-ar fi trebuit să fie un lucru ereditar. Dougie, zicea Maureen, poate că nu fusese un soț bun, dar era un tată bun. Își iubea fiicele.

Dar Dougie o sabota. Era atât de convins că toată lumea din familie îl considera un ratat, încât acest lucru îi dădea încredere în forțele proprii. Certitudinea lui că pe nimeni nu interesează ce spune sau ce face îi dădea libertatea de a spune și a face ce-i plăcea, fără să se gândească că ar putea să rănească pe cineva.

Burnița când Alex, Bec și Harry au ajuns acasă la Lewis și la Maureen, într-o mașină închiriată de la aeroportul din Aberdeen. Stropii minusculi se așezau pe ei, aidoma aerosolilor, iar pantofii lui Bec s-au cufundat în nenumăratele pietricelele ale aleii, care luceau, de parcă ar fi fost pe o plajă. Bătrâna casă se înălța în vârful unei pajiști care cobora până la șosea, înconjurată de rododendroni și de pini scoțieni. Era construită din piatră cenușie, iar geamurile ferestrelor erau negre și lipsite de viață. Alex a deschis ușa din față și au intrat într-o verandă pardosită cu gresie, unde erau șiruri de ghete și haine, un sac de cartofi, un generator portabil, o reproducere a Omului în spirală a lui Leonardo, frig și tăcere. Ușa care dădea înăuntru s-a deschis și, prin ea, i-au întâmpinat căldura, sunetele și miresmele: părinții lui Alex, lătratul unui setter roșcat, cu labele pe burțile oaspeților, dând din coadă, cu ghearele țacănind pe pardoseală, care găfâia pe lângă gleznele lor.

Mirosea a supă de pui și a rășină afumată, iar Bec a auzit trosnetul buștenilor de pin puși pe foc, printr-o ușă de pe hol. A îngenuncheat și și-a înfipt mâinile în blana deasă și lucioasă din jurul gâtului câinelui.

— Harry doarme în mașină, a zis Alex. Ne-a arătat locurile pe unde obișnuia să se plimbe și probabil asta l-a obosit.

— A! a făcut Maureen, ducându-se să-l vadă.

Harry a fost dus la culcare, iar Alex a plecat spre Montrose ca să-l ia pe Dougie, care venea de la Glasgow, și pe Rose, care sosea înaintea restului familiei sale. Lewis și Maureen s-au dus la cumpărături. Bec s-a trezit că rămâne singură în camera unde urma să doarmă împreună cu Alex.

O fotografie alb-negru cu strămoșii din secolul al XIX-lea era pe perete. O mochetă elastică, liliachie i-a absorbit pașii și a înăbușit scârțâitul dușumelei de dedesubt. Se simțea miros de praf ars și de amestec de petale uscate. Pe ușă era lipit un plan de evacuare desenat de mână, cu instrucțiuni de a BATE GONGUL ÎN SITUAȚIE DE CRIZĂ. Bec a aruncat o privire prin cameră și a văzut un gong pentru cină pe comodă. A bătut ușurel în el cu unghia, iar

sunetul a tremurat și a zăbovit prin cameră. Pe una dintre noptiere, lângă veioză, erau o lumânare într-un sfeșnic și o cutie cu chibrituri. Pe cealaltă noptieră, lângă un ceas deșteptător, se găsea un baston de polițist, cu o curea din piele. Bec l-a luat de acolo. Și-a strecurat degetele în spațiile de pe mâner și i-a

simțit greutatea. A aruncat o privire peste umăr. Ușa era întredeschisă. Harry dormea în altă parte a casei. A auzit mașinile cum pleacă cu Alex, Maureen și Lewis în ele. Ultima oară când îl văzuse pe câinele Erasmus, acesta era cuibărit pe o pătură de lângă foc.

Bec s-a dus la gong, și-a ridicat mâna și, cu elan, l-a izbit cu măciuca atât de tare, încât a căzut pe comodă. Dinspre hol au răsunat mai multe bubuituri și cineva a înjurat. S-a dus în hol și, când a ajuns în capul scării, a văzut un bărbat într-un costum lucios care se ridica de pe palier, unde căzuse. El și-a ridicat privirea spre ea. Avea o claie de păr blond, lung și puțin cam unsuros, care se revărsa peste guler. Culoarea ochilor săi era un turcoaz uimitor de opac.

— Amazoanele și ciomegele lor, a zis el. Nu prea cred să fi pus ei la cale asta.

Bec și-a dat seama că ținea măciuca pe umăr. A lăsat-o jos.

— Ești ok? a făcut ea. Mi-a venit să sun gongul.

— L-ai sunat, iubire. Ai sunat gongul. Apropo, eu sunt Dougie. Probabil că ai mei n-au pomenit de mine. Sunt fiul lor, cel care n-are succes. Tu cine ești?

Felul direct în care o privea în ochi o deranja, așa încât și-a răsucit privirea. Costumul lui Dougie era dintr-un material sintetic gri-argintiu, puțin cam prea lucios. Marginile reverelor erau rupte. Cămașa lui galbenă era descheiată la cei doi nasturi de sus, iar vârfulurile gulerului dispăreau printre șuvițele lui de păr blond.

— Alex s-a dus după tine, a spus ea. Ar trebui să-i spun că ai ajuns. S-a dus în dormitor să-și ia telefonul, iar Dougie a urmat-o și s-a așezat pe pat, pe când ea forma numărul.

— Nu mă așteptam să vină cineva după mine, a zis Dougie. Lui Bec i s-a părut că în felul cum și-a mărit ochii când vorbea, ea vede o rămășiță din anumiți băieți, colegi cu ea în școala primară, care îi explicau profesorului că nu făcuseră nimic greșit.

— E pe drum, a spus ea.

— Aș da orice să fac rost de o țigară, a zis Dougie. Deci ești doctor, gen?

— Sunt cercetător în domeniul medicinei.

— Adică ești din ăia cu capu' pătrat.

— Nu ți-a zis Alex că avem o relație? Locuim împreună de două luni.

— Credeam că-i c-o gagicuță din Africa. A, tu ești aia? Ha! Dougie a râs. Era un sunet molipsitor, iar Bec a râs împreună cu el. Aș fi putut să fac o gafă, așa e? Hai să-ți zic ceva, voi doi sunteți ca un cuplu de eroi care se luptă cu răul din benzile de desene animate sau de la Hollywood. Doar că vă luptați cu microbi, și nu cu criminali. Foarte frumos din partea voastră. Eu niciodată n-aș fi putut... Dougie a clătinat din cap și și-a tras o palmă pe frunte. A scos un pachet de Silk Cut din buzunar și i-a oferit una lui Bec, care a refuzat-o.

— Nu-i deranjează dacă fumezi în casă? a întrebat Bec.

— Mda, ai dreptate. S-a uitat la țigara pe care o răsucea între degete, cam bosumflat, dar pe urmă s-a luminat la față. Ai chef de-o bere în oraș? E-un locșor bunicel pe acolo.

— Mai bine nu, a spus Bec.

Dougie s-a ridicat în picioare și a continuat să vorbească, cu țigara în gură și gesticulând cu o brichetă din plastic.

— Pun pariu că nici măcar nu ți-au propus să bei ceva, așa-i? Ai mei sunt oameni cumsecade, dar au o ospitalitate tipic englezească.

A dus-o pe Bec în camera de zi și a stat cu ea cât timp a ales o sticlă din dulapul cu băutură. Ori de câte ori ea îi spunea că nu contează sau că da, o

anumită sticlă era perfectă, el îi sugera o altă combinație. Până la urmă s-au dus afară cu o cutie de suc de portocale, două pahare mari și bombate, o sticlă cu vodcă, o lingură și un castron cu gheață, pe care le-au pus pe o bancă din grădină.

Ambii frați erau la fel de înalți; Dougie era mai musculos și avea umerii mai lați. Nasul lui părea că fusese fracturat. Când vorbea, își dădea părul pe spate, bălângănindu-se de pe un picior pe altul. Când îi venea rândul lui Bec să vorbească, el încremenea. Era greu de crezut că Dougie și Alex se înrudeau și nu prea puteai să înțelegi cum de doi frați, cu o diferență de vârstă de câțiva ani și care se duseseră la aceeași școală de cartier aveau accente atât de diferite. Alex avea o voce melodioasă și era puțin rârit, dar în rest avea același accent ca ea, din sudul Angliei. Bec trebuia să se concentreze ca să înțeleagă ce spune Dougie.

— Fratele meu a vrut mereu să ajungă în clasa aflată la conducerea țării, a zis Dougie. Eu niciodată n-am vrut asta. Sunt mai degrabă sindicalist. Fără nici o supărare, dar fiecare cu alegerea lui. Familia mea face parte dintre colonialiștii de aici.

— Pe aici există colonialiști?

— O, da. Nu vreau să-i bârfesc, sunt oameni de treabă. Și tu ești de treabă, îmi dau seama de asta. Nu sunt rebel sau naționalist sau așa ceva, nu-s destul de deștept pentru asta. Eu spun doar că Alex e un geniu, ca și profetul Matthew sau familia lui: nici io nu-s ca ei, nici ei nu-s ca mine. Eu pot să mă duc în anumite locuri unde ei n-au ce să caute și invers.

— Unde poți tu să te duci, iar ei nu? a întrebat Bec.

— Locuri nasoale, a zis Dougie. Ești sigură că nu vrei o țigară?

— N-ar trebui să fumez, a spus ea. Se lăsase de fumat la douăzeci de ani.

— Da' vrei una, a spus Dougie. I-a strecurat o țigară între buze, a aprins-o, iar Bec a tras două fumuri.

O mașină a cotit pe alee, iar ea a aruncat țigara pe jos și a strivit-o sub talpă.

Fără să știe de ce, se simțea de parcă ar fi făcut un lucru rău, despre care nu voia ca Alex să

afle.

— E poștaș în Glasgow de cincisprezece ani, dar a început să vorbească așa imediat după ce s-a mutat acolo, a zis Alex mai târziu. E un accent fals. L-a afixat atunci și a rămas cu el.

Alex nu-i spusese lui Bec că îi plătise datoriile fratelui său, permițându-i să-și păstreze apartamentul care altfel ar fi fost confiscat. Pe ea nu părea s-o intereseze câți bani are Alex. Când el se mutase la ea, se oferise să plătească chiria; ea rânjise și spusese „Bine“.

Nu avusese intenția de a-i face cadou bani fratelui său, iar când, după ce îl refuzase de două ori, Dougie acceptase, el promisese să-i dea înapoi împrumutul. Acum Alex își dădea seama cât de puțin probabil era ca Dougie să fie în stare să facă asta din salariul lui de poștaș, cu doi copii mici făcuți cu două mame diferite, de care se despărțise, și cărora se presupune că trebuie să le plătească alocație. Alex știa că ar fi putut să-i spună lui Dougie să nu-și facă griji, să transforme împrumutul într-un cadou. Uneori îl bătea gândul să facă asta. Dar pe urmă ce l-ar mai fi oprit pe Dougie să se apuce iarăși de pariuri și de combinații dubioase sau să se ducă din nou la cămătări? Așa că el îi mai era încă dator, deși doar datornicul și creditorul o știau.

Pe parcursul mesei de seară, Dougie i-a surprins privirea lui Bec, încercând s-o facă să râdă. Când Bec și Alex s-au dus la culcare, Dougie le-a făcut cu ochiul și s-a apucat să cânte Hai să ne-o tragem, insistând pe bate gongul, căci a mimat bețe de schi și și-a bățâit capul, de parcă ar fi fost dus cu pluta.

Mai târziu, Bec a ieșit din baie îmbrăcată cu un tricou și s-a dus lângă Alex, care era gol. El și-a ridicat mâna și a atins-o. Bec a luat măciuca și a pipăit-o, apreciindu-i greutatea și lungimea. Nu avusese în ea decât bărbați și propriile-i degete; nu cumpăraseră niciodată vreo jucărie, căci îi era teamă că o să-i diminueze senzațiile, iar prietenele glumeau pe seama ei din cauza asta. Măciuca era netedă, grea, dintr-un soi de lemn dur și negru.

— Sunt în competiție cu asta? a întrebat Alex.

— Ei și tu acum, a făcut Bec, lăsând-o jos și luându-l pe Alex în mână. E o chestie rece, moartă și nasoală, iar tu ești viu.

Mai târziu, stăteau întinși, dezbrăcați și de-a-ndoaselea deasupra așternutului, pe punctul de a cădea din pat, Alex cu limba între picioarele lui Bec, iar Bec cu penisul lui între buze, iar ușa s-a deschis. Au auzit o voce de fată care spune „Scuze!“, apoi ușa s-a închis. Lui Bec i s-a părut că ușa a rămas deschisă multă vreme, de parcă șocul pe care l-a avut Rose când i-a văzut pe unchiul și pe mătușa ei temporară făcând sex devorator în poziția șaizeci și nouă, în camera de oaspeți a bunicilor ei, a fost învins de curiozitate.

A doua zi de dimineață, Lewis a rămas singur la mansardă, pe când ceilalți s-au dus să culeagă ciuperci. Era februarie, dar nu era prea frig, iar Maureen zicea că știe un loc unde crescuseră ciuperci lamelare, cu o săptămână în urmă. S-au plimbat prin pădure, în timp ce Erasmus alerga în fața lor, iar Maureen mergea la braț cu cumnatul ei. Soarele albicios și călduț făcea ca stropii de apă să strălucească în țărâna de pe potecă, iar straturile de frunze cafenii putrezite plescăiau sub tălpile lor, aidoma algelor. Dougie a prins câinele în lesă și au început să tragă unul de celălalt, în fața celorlalți; Dougie îl oprea pe Erasmus să adulmece mirosurile fascinante din tufișuri, iar Erasmus se răzbuna, smucindu-l violent.

Alex mergea alături de Erasmus târându-și picioarele, bărbat și câine, posomorât, dintr-un motiv sau altul, de când zărise sticluta lui Bec cu pilule antiparazitare în pungă ei cu produse de toaletă.

— Ca pe vremuri, a zis Dougie. Tu și cu mine la plimbare cu unchiul Harry. Plecați în căutarea secretelor din Univers.

— Harry n-o să mai vină aici. Acum noi suntem Harry, tu, cu mine și Matthew. Unde-s noii tineri Alex și Dougie?

— Isuse, un nou Dougie tânăr, asta i-ar indispune pe colegii mei de pariuri.

— Tu n-ai putea să-ți aduci aici copiii, eu n-am copii, iar Matthew îi învață pe ai lui că Dumnezeu a creat Pământul în șapte zile. Ca și cum Iluminismul a pierit fix aici, în Brechin.

— E incredibil, a spus Dougie.

— Da, a zis Alex pătimaș.

— E incredibil că vorbești exact ca Harry.

Rose s-a dus lângă Bec și amândouă au rămas în urmă, până când ceilalți nu mai aveau cum să audă ce vorbesc. Rose avea părul strâns sub o plasă și purta

o rochie lungă, sub jacheta ei impermeabilă. Costumația o făcea să arate, și-a zis Bec în sinea ei, ca o tânără evreică hasidică. În fața lor putea să-i vadă pe cei doi frați care vorbeau între ei, pe când Dougie se chinuia să-l țină în frâu pe Erasmus. A văzut cum Alex își ridică mâinile și schițează conturul unui cerc, pe când gura i se deschide și i se închide.

„Iar celula umană este ca un Univers...” a tradus ea.

— Te-am văzut cu unchiul Alex azi-noapte, a zis Rose, fără să se uite la Bec, cu

pumnii adânc vârâți în buzunare.

— Zău? a făcut Bec. Mi s-a părut mie că aud cum intră cineva.

— Am deschis altă ușă din greșeală. Nu ți-e teamă că ajungi în iad? Rose s-a răsucit. Avea ochii mijiți de neliniște.

— De ce să ajung în iad? a întrebat Bec.

— Pentru că preacurvești cu unchiul Alex. Rose s-a oprit și s-a întors cu fața la Bec. Era voit provocatoare. Înțeleg de ce te-ai combinat cu unchiul Alex, a zis ea. Tu ai impresia că nu există bine și rău, că totul e... păi, depinde cum privești lucrurile, bla bla bla. Nu înțeleg cum de ai trăit atât de multă vreme pe lumea asta fără s-o încasezi. Probabil că Necuratul plănuiește să-ți facă ceva îngrozitor.

— Nu există nici un Necurat, a spus Bec.

— Ha! L-am văzut.

— Zău?

— Adică în vise, s-a grăbit Rose să adauge, de parcă și-ar fi cerut scuze pentru că-i sugerase că cunoaște personal o vedetă. E mare cât casa, ochii-i sunt de culoarea roșie a semaforului, are ghearele ca niște cuțite și un colier făcut din craniile de copilași. Avea privirea concentrată și vorbea fluent. Altfel nu poți să-i împiedici pe oameni să păcătuiască, să fie plini de cruzime și să dea de necaz. Sunt prea lacomi și prea răutăcioși ca să facă ce le spune

Domnul, dacă nu le e frică de iad. Ar trebui să-ți fie frică. Dacă ajungi în iad după ce mori, îți taie degetele de la mâini și de la picioare, unul câte unul, și îți jupoaie pielea cu un cuțit plin de rugină, apoi te scufundă într-un lac de apă sărată, clocotită...

— Rose, oprește-te! a spus Bec, punându-i mâinile pe umeri și zgâlțâind-o ușurel. Rose a tăcut și a pornit-o pe potecă alături de ea, cu capul și umerii încovoiați. Bec mergea lângă ea, încercând să-și aducă aminte dacă o crezuse pe mama ei când avea șaisprezece ani. Iar dacă n-o ascultase, atunci oare ce mai însemna să crești copii? Oricum, ai apucat să ne vezi ca lumea, a spus ea. Probabil că a fost o priveliște interesantă.

— E mult mai în vârstă decât tine, a zis Rose pe un ton detașat.

— Crezi că șapte ani e mult?

— Da! a făcut Rose, prelungindu-și vocala pe trei note, sus-jos-sus. Preț de o clipă s-a înveselit, apoi a devenit din nou sumbră. De ce vor tot timpul să le-o iei în gură?

— Bună întrebare, a spus Bec. Dar noi oare de ce-i lăsăm?

— Vrem ca ei să fie fericiți, a zis Rose cu o voce firavă, apoi a întrebat-o pe Bec cum fusese prima oară.

— Eu aveam paisprezece ani, iar el șaptesprezece, a spus Bec. L-am lăsat să mă dezbrace într-o noapte, într-un padoc din Spania. El îmi spusese că are de gând să-mi

arate ceva, iar eu am ajuns acolo, goală pușcă, încă mai așteptând să facă ce-mi promisese. Nu era prea deștept. Cred că voia să-mi arate propria-mi goliciune, pentru că el își dorea atât de mult s-o vadă. Nu i-a dat prin cap că eu mi-aș dori să-l văd pe el dezbrăcat. A fost o chestie stângace. Pur și simplu s-a întâmplat. A fost prima oară. A așteptat puțin, apoi a întrebat-o: Dar tu?

Rose n-a dat nici un semn că ar vrea să răspundă la întrebare.

— Păcat că tu și unchiul Alex o să ardeți în focul iadului o eternitate, a zis ea.

Poate că, dacă vă căiți și-l acceptați pe Isus ca mântuitor al vostru, o să scăpați.

— Unde ai învățat să vorbești așa?

— La tabăra de religie, a zis Rose. S-a oprit, s-a apropiat de Bec și a șoptit: Am un prieten, dar nu trebuie să zici nimănui asta. A înșfăcat-o de braț pe Bec, ochii i s-au mărit și a zis printre dinți: Trebuie să-mi promiți.

În fața lor, Dougie a ieșit dintre copaci, a fluturat o mână spre ele, a arătat spre ceva, apoi a dispărut. O clipă mai târziu, Erasmus a țâșnit și i-a dus printre urzici, până la o pădurice de frasini și de stejari. Maureen fugea în jurul copacilor, culegând ciuperci și punându-le într-un coș.

Dougie s-a așezat pe vine meditativ în fața unei ciuperci mari și mov, cu ochii mijiți, cu o țigară în colțul ridicat al gurii, de parcă buza i s-ar fi agățat de vreun dispozitiv de prindere.

— Cum ai spus că se cheamă? a întrebat el.

— Ciupercă lamelară, a zis Maureen.

— Ciupercă lamelară. Asta-i ciuperca vieții mele, a spus Dougie, culegând-o.

Maureen i-a zis să nu fumeze lângă ciuperci. Dougie și-a pus recolta în coșul ei și, cu o smucitură bruscă și anevoioasă de băiețel, împrôșcând cu noroi de pe tălpile pantofilor săi de oraș, s-a cățarat pe un mic dâmb, unde Alex îl ajuta pe Harry să se așeze pe o pătură întinsă peste un copac prăbușit.

— Hei, unchiule Harry, a zis Dougie, mai spune-ne o dată cum a vârat Charlie Darwin toate animalele în arcă?

— Dacă ai fi fost atent, ca Alex, la ce vorbeam, plimbându-ne prin pădurea asta, acum treizeci de ani, poate că ai fi fost și tu acum ca el, în loc să livrezi cataloage ca să-ți câștigi traiul.

— N-am avut niciodată gena tocilarului, unchiule Harry, a zis Dougie. Mai livrez și felicitări de Crăciun.

Vocile bărbaților răsunau firav și limpede printre copaci. Alex i-a strigat lui Bec că vine la ea să-i arate cum să culeagă ciupercile.

— O să ți le lăsăm ție pe cele otrăvitoare! a strigat Bec în chip de răspuns. Obrajii și vârful nasului ei erau rozalii din pricina frigului, iar printre buze îi ieșeau aburi când

vorbea. Alex a simțit mirosul mușchiului de copac, al resturilor vegetale și al scoarței umede din aerul proaspăt și jilav, căutarea frenetică a lui Rose printre rădăcinile arborilor, s-a gândit la căldura lui Bec când o ținuse în brațe în acea dimineață și s-a rușinat de propriu-i pesimism.

— Dacă găsești vreuna magică, să mi-o dai mie, a zis Dougie. Alex a zărit-o pe Bec cum își întoarce privirea spre el.

Harry i-a zis lui Dougie:

— N-ai putut să-ți aduci măcar una din fiice la ziua de naștere a tatălui tău?

Dougie și-a aruncat țigara pe jos și și-a vârât mâinile în buzunarele vechii canadiene, pe care o împrumutase de la Lewis.

— Lu' taică-miu nu-i pasă, nu vrea decât să fie lăsat în pace.

— Măcar ai încercat? a întrebat Alex.

— Îmi pare rău, Einstein, a zis Dougie. N-am putut să comand nici un copil pentru tine. Poate data viitoare o să încerci să-ți faci și tu rost de unul.

Femeile vorbeau despre originea unei ciuperci de forma unei urechi, pe care Rose o găsisese la poalele unui stejar, și nu auziseră conversația de lângă buștean. Bec a auzit un foșnet de frunze, iar Alex a venit la ea, părând palid și furios, și i-a spus că a uitat să facă ceva. Trebuia să se întoarcă în casă. L-a întrebat dacă vrea să vină și ea cu el, iar el i-a zis că nu-i nevoie, o să se vadă mai târziu; apoi a tuit-o.

Dougie îi privea stânjenit de lângă buștean, răsucind o altă țigară între degete.

— Ce i-ai spus fratelui tău? a întrebat Maureen.

— Nimic, a zis Dougie. Harry s-a răsucit spre el și a ridicat din sprâncene, iar Dougie a spus: Discutam despre copii. Probabil că a înțeles greșit. De ce nu ascultă nimeni ce spun? Mă duc după el. A plecat după fratele lui și, după ce a ieșit din pădure, la trei kilometri de casă, și-a dat seama că o să-i suporte mai ușor restul zilei dacă își ia o pauză și se duce la Caffè Nero din Brechin și își toarnă un strop de whisky în cafea. A traversat câmpul, luând-o spre oraș.

În pădure, Bec, Rose și Maureen munceau printre licheni și frunze mucegăite, căutând cu degetele suprafața rece și plușată a pălăriilor de ciupercă. Ciupercile se desprindeau de pământ cu o trosnitură, ca un fir de păr smuls din cap.

Bec știa câte iubite adusese Alex aici, pentru a-i cunoaște părinții, înainte de Maria; și poate lui Maureen îi plăcuse Maria. În fond, ce-ar fi putut face părinții când fiul lor le adusese acasă șase femei în douăzeci de ani, spunând despre fiecare că este femeia pe care o iubește? Era ușor de dedus că nu e nevoie să facă nimic, că trebuie ca ei să fie foarte nonșalanți. Dar mama lui era cea care schimba până la urmă așternutul și îl spăla după plecarea ultimei femei. Dacă Maria nu fusese aleasa, de ce ar crede că Bec ar fi?

— Sunt îndrăgostită de fiul tău, i-a spus ea lui Maureen.

— Bine, a zis Maureen, răsucindu-se spre ea, cu o expresie serioasă pe chip și înclinând din cap o singură dată, de parcă Bec ar fi fost un copil care ar fi venit la ea pentru a-i zice că și-a făcut ordine în cameră fără să fie obligat. Bec s-a simțit penibil, ca atunci când auzi cum un adevăr profund, rar și complex, pe care l-ai descoperit de unul singur pare, când e rostit de alții, o banalitate.

Maureen a privit peste umărul lui Bec, cu un zâmbet care, fără doar și poate, rămăsese neschimbat încă de pe vremea când ea și beneficiarul ei fuseseră tineri.

— Te simți bine, Harry? a strigat ea. Bec uitase că el era acolo, neobișnuit de tăcut, pe buștean. Căldura preocuparea din vocea lui Maureen, deși ea avea o fire reținută, au făcut-o pe Bec să se simtă exclusă.

— Îți amintești de frasinul ăla bătrân? De ciudățenia aia? a întrebat Harry.

Încă mai există?

— Hai să vedem, a zis Maureen, lăsându-și coșul pe jos și ducându-se la el. Când Bec și-a ridicat privirea, cei doi deja plecaseră.

Când Bec a umplut ultima cutie și a vârât-o în rucsac, Erasmus a început să latre. Rose a râs și a spus că a găsit o veveriță. Bec a văzut câinele cum stătea sub un pin, departe în pădure, în două labe, cu cele din față rezemate de copac și clătinând din cap, de parcă ar fi urmărit cu privirea ceva ce se mișca printre crengi. I-a spus lui Rose că se duce în căutarea lui Harry și a lui Maureen, apoi a urcat dâmbul.

În spatele copacului prăbușit erau tufișuri de ilice. Din depărtare, Bec auzea sunetul apei curgătoare și, fără să mai stea pe gânduri, a luat-o din loc în tăcere, așa cum o învățase tatăl ei. La marginea celui de-al doilea rând de ilice, terenul se prăbușea într-o pantă lină, presărată cu mesteceni tineri, iar pământul acoperit de mușchi era plin de frunzele lor. În vale erau doi frasini uniți printr-o singură creangă groasă, care se contopise într-un fel sau altul, iar lângă ea se aflau Harry și Maureen, neclintiți și îmbrățișați. Harry stătea gârbovit pe un ciot de copac, iar Maureen avea umerii aplecați și buzele lipite de părul scurt și rar din capul lui Harry.

Bec s-a întors în locul unde își lăsase rucsacul.

— Vin și ei, i-a spus ea lui Rose. Hai s-o luăm înainte.

Ajunsă acasă, l-a găsit pe Alex în dormitor, așezat pe podea la capul patului, zgâindu-se la flaconul ei cu pilule antiparazitare.

— M-a apucat nebunia, a zis Alex. Am fost furios.

— Mi-am dat seama.

El i-a zis ce s-a petrecut între el și Dougie.

— Am venit aici convins că o să fac un lucru drastic cu pilulele astea, a spus el. M-am gândit să desfac capacul și să-ți pun câteva în mâncare.

— Ce idee interesantă.

— M-am gândit că aş putea să le pisez în robotul de bucătărie al mamei mele. M-am dus la bucătărie și tocmai mă întrebam ce lamă să folosesc, când mi-a dat prin cap că nu-i tocmai cea mai bună idee.

Bec a luat flaconul. Sigiliul era intact. A deșurubat capacul, a dezlipit folia de aluminiu, l-a zgâlțâit până când două pastile roz cu negru i-au căzut în mână, le-a rostogolit ca pe niște zaruri, le-a vârât în gură și le-a înghițit. A ridicat din umeri.

— Uite, a zis ea. Vezi?

La prânz, Dougie s-a strecurat în casă, mirosind a țigări și a bomboane cu mentă, iar imediat după aceea o mașină cu șapte locuri a oprit pe alee. Din ea s-au revărsat rudele din Lancashire. Copiii au traversat în fugă veranda, iar când Lettie a intrat în casă, câteva minute mai târziu, l-a văzut pe Harry așezat pe un scaun din hol, cu jacheta atârându-i peste coaste, gura întinsă într-un zâmbet crispat, cu brațele în jurul lui Leah și al lui Chris, murmurându-le ceva. Lettie și-a strigat copiii, ei au plecat de lângă Harry, simțindu-se vinovați, iar ea le-a poruncit să se joace în grădină.

— Draga mea, vorbeam despre mare, a zis Harry. Ce rău le-aș mai putea face acum? În mormântul meu, viermii și-au pus deja babețica.

— Nu te-am văzut de-un veac, i-a spus Lettie lui Harry. Și-a răsucit copilul, așa încât acesta să aibă capul pe umărul ei, ca să nu-și vadă bunicul.

— El e probabil Gideon, a zis Harry. Hai să-l vedem pe micuț.

— A, îi place cum stă aici. Cum te simți?

Harry a scos un râset șuierat.

— Puțin mai rău decât dacă aş avea varicelă.

— Îmi pare rău că suferi atâta.

— Frumos din partea ta.

Lettie vorbea încetișor, cu grijă, pe o voce șovăitoare.

— Mă rog pentru tine în fiecare seară. Vreau să te faci bine. Profiți de iubirea lui Matthew. N-ai cum să-ți furi nepoții și să dai de-a azvârlita cu părinții lor.

— Dorința mea ca nepoții mei să considere conceptul de Dumnezeu doar un mit minunat nu-i motivul pentru care mă urăști.

— Nu te urăsc deloc.

— Mă urăști pentru că nu-ți las casa. Ai izbuti să găsești o cale de a-ți lăsa copiii să petreacă puțin timp cu mine, dacă mi-aș schimba testamentul.

— Lucru pe care n-o să-l faci.

— E casa mea, dragă.

Matthew a intrat pe ușă și s-a aplecat pentru a-și îmbrățișa tatăl.

— Tocmai o rugam pe Lettie să-mi dea voie să-l țin în brațe pe nepotul meu, a zis

Harry.

Matthew s-a uitat la soția lui.

— Nu văd de ce nu, a spus el.

Lettie l-a pus pe Gideon în brațele tremurânde ale bătrânului. Ea nu i-a dat drumul, dar l-a lăsat pe socrul ei s-o tragă mai aproape de el, așa încât, când copilul s-a cuibărit la pieptul lui Harry, iar acesta îi studia chipul, ea încă îi mai ținea în mână căpșorul și îi mai atinge piciorușele. Doar ochii copilului și o mișcare se zăreau prin reciful de coral al degetelor adulților. Mângâiat, bruscat și confuz, Gideon a început să plângă, iar Lettie l-a luat și a plecat cu el, legănându-l și șoptindu-i la ureche.

— Mi-a fost greu s-o conving să vină, a spus Matthew.

— Ne înțelegeam bine, a zis Harry.

La ora două toată lumea s-a adunat, în afară de Lewis. Bec s-a oferit să-l aducă și i s-a spus să urce la mansardă.

Când a pus piciorul pe barele de sus ale scării și și-a vârât corpul prin trapă, a simțit miros de substanțe chimice și a auzit huruitul tihnit al sistemului de ventilație. Lewis, îmbrăcat cu cămașă și cravată, stătea lângă un banc de lucru plin de baloane de sticlă și de tăvi. Avea mânecile suflecate și studia o fotografie cu ajutorul unei lupe. În fața lui era un teanc de poze, iar alături mai erau împrăștiate și alte fotografii, pe un șevalet din postav verde, așezat oblic. Luminatoarele fuseseră vopsite în negru, iar bancul de lucru era luminat de un singur fascicol orbitor care venea din tavan. În umbrele de pe marginea încăperii, Bec a văzut un aparat de fotografiat pe un trepied și mai multe rafturi cu cărți legate în piele roșie.

— Timpul, a zis Lewis. A pus jos lupa, apoi și poza, iar pe urmă s-a uitat la Bec. E timpul să mergem la masă, asta ai venit să-mi spui.

Bec a pășit de pe scară și s-a apropiat de bancul de lucru, cu mâinile în buzunare.

— Laboratorul tău miroase altfel decât al meu, a spus ea.

Poza pe care o studiasse Lewis, a văzut ea, era o fotografie colorată a propriei lui fețe, cu toate contururile, firele de păr, ridurile și porii ieșind în evidență în detaliu.

— Din dimineața asta, a zis el. A scotocit prin teancul de poze și a scos una de acolo. Asta e de acum o săptămână. Uite. I-a arătat un rid de pe obraz. Vezi cât s-a adâncit ăsta doar într-o săptămână?

Bec a examinat cu mare atenție cele două fotografii, dar n-a putut să vadă nici o diferență între ele.

— Uită-te prin asta, a zis Lewis și i-a dat lupa.

— A, da, a spus Bec, care tot nu putea să distingă vreo diferență între cele două riduri. Acum pot să văd. E remarcabil. A aruncat o privire peste umăr și a văzut că volumele roșii aveau date gravate cu auriu pe cotor. Îmi dai voie? a

întrebat ea. A luat

de pe raft volumul datat aprilie–iunie 1997 și a răsfoit paginile cu poze ale feței lui Lewis, făcute la aceeași distanță de lentile, în aceeași lumină. Pielea pâlپâia și se întindea pe măsură ce săptămânile treceau, dar ea nu putea să-și dea seama cum îmbătrânise.

— De când faci asta? a întrebat ea.

— De cincizeci de ani, a zis Lewis. O poză pe zi. Am de gând să scriu un articol, dar mai trebuie să lucrez puțin la ele. Și-a luat sacoul de pe spătarul unui scaun și l-a pus pe el.

— Ești elegant, a spus Bec.

Lewis a luat albumul de la ea și l-a răsfoit.

— Merge și în celălalt sens, a zis el. Uite. I-a arătat două pagini consecutive. Aici se vede cum de marți până miercuri am întinerit.

— Mmm, a făcut Bec.

Nu vedea nimic.

— Dar în mare e același sens, a zis Lewis. A închis albumul cu un trosnet, părănd stânjenit, apoi s-a înviorat și și-a aplecat capul spre Bec. Am vrut să văd. Aș fi putut să fotografiez copaci, dar nu-i același lucru.

— Sau pe copiii tăi, a spus Bec.

— Asta n-ar fi fost corect, a zis Lewis pe un ton serios. Și așa e greu să te confrunți cu diferența dintre imaginea pe care o ai despre tine și imaginea pe care o au alții. Nu vreau să le arăt lui Alex sau lui Dougie și a treia imagine, cea pe care o vede timpul. Timpul, nimeni altcineva.

A privit-o pe Bec pe sub sprâncene. Preț de o clipă i s-a părut că el seamănă cu Harry.

— Știi, Alex seamănă cel mai mult cu mama lui.

— Zău? Și el are lumile lui.

— Harry a contribuit la fel de mult ca mine la educația lui.

— Ai stat mai mult timp cu Dougie?

— Cel mai mult am stat în sala de operații, a zis Lewis. Mai mult am stat în mansardă.

Dacă se gândea la mâncare, lui Harry i se făcea greață. O sorbitură din vin îl ardea în tot corpul. Își dădea seama că Lewis abia așteaptă să se termine corvoada asta socială și să urce din nou scara până la el în birou. După ce Lewis și-a deschis cadourile și a citit felicitările, le-a mulțumit și a evitat să le răspundă la zâmbete, ridicându-și paharul, Harry a ținut un toast în cinstea fratelui său, dar fără nici un chef. Și-a pierdut șirul gândurilor și a sfârșit prin a vorbi incoerent. Tăcerea s-a prelungit. Copiii s-au aplecat asupra farfuriilor cu mâncare, iar când Harry, Bec sau Alex li se adresau, ei se uitau la părinții lor. Lettie clătina din cap; Matthew îi șoptea la ureche soției lui și încuviința din cap, iar copiii răspundeau stânjeniți.

Nasul lui Rose s-a încrețit în clipa când la pièce de résistance, un purcel de lapte fript, a fost adusă din cuptor la masă. Fratele bunicului ei s-a năpustit asupra animalului cu un cuțit de friptură, a sfâșiat șoricul crocant cu un sunet de gheață care se sfărâmă, iar ea și-a dat scaunul în spate și și-a răsucit corpul ca să nu trebuiască să-l vadă. Când Lewis a încercat să-i pună carne în farfurie, ea a clătinat din cap, și-a ridicat mâinile și a spus că n-are voie să mănânce porc.

— Ba da, a spus Peter, cu gura plină.

— Se pare că în privința asta aveți doctrine diferite, a spus Harry.

— Rose, nu ești obligată să mănânci dacă nu vrei, a spus Matthew pe un ton aspru.

— Nu-i vorba că nu vreau, a zis Rose. Ci că o să ajungeți cu toții în iad, iar eu nu.

Leah a scuiapat o îmbucătură de carne de porc, pe jumătate mestecată.

— Nu vreau să ajung în iad, a zis ea și a început să plângă încetișor.

— Of, Doamne, a zis Maureen. Chiar crezi că contează?

- Scrie în Biblie, a spus Rose pe o voce categorică.
- Nu cunoști Biblia la fel de bine ca tatăl tău, a zis Lettie.
- Știu să citesc la fel de bine ca el, a spus Rose.
- Touché! a făcut Harry.
- Vorbim mai târziu despre asta, i-a zis Matthew fiicei lui. Isus spune că putem mânca orice vrem.
- Nu scrie asta și în Vechiul Testament. Nu poți să respecti doar părțile care-ți plac.
- O să ajung în iad, mamă? a întrebat Leah. Am mâncat carne de porc.
- Bineînțeles că nu, draga mea, a zis Lettie. Isus ne-a dat o dispensă mai recentă.
- Eu n-o să ajung în iad, a zis Peter, umplându-și gura cu carne de porc și scrâșnind din dinți spre sora lui.

Ea s-a strâmbat scârbită.

— Ba da, a spus Rose. O să arzi în focul etern al iadului și în fiecare zi demonii o să te taie în bucăți și o să te mănânce lent, în ziua următoare o să fii iarăși întreg, iar ei o s-o ia de la capăt și tot așa, la nesfârșit.

Leah a urlat a jale și a fugit în cealaltă parte a mesei, cuibărindu-se în brațe la mama ei.

— Văd că acum se reia vechea schismă, a zis Harry.

— Stai în lumea ta, tată, a spus Matthew.

Lettie a zis:

— De ce vrei să-i faci nefericiți pe cei din familia fiului tău?

— Eu doar observ, a zis Harry. E fascinant.

— Cel care nu dăruiește iubire nici nu primește iubire și rămâne singur, a spus Lettie.

Rând pe rând au devenit conștienți că, pe lângă suspinele în surdină ale lui Leah, se auzea din ce în ce mai tare și un alt plâns, smârcâit. Fața lui Bec pățise un lucru ieșit din comun; ochii ei se strânseseră unul lângă altul, se umflaseră, iar gura avea colțurile îndreptate în jos, aidoma unei măști dintr-o tragedie greacă. Totul se petrecuse foarte repede; fața ei era plină de lacrimi strălucitoare. Mesenii au amuțit, iar zgomotul pe care-l scotea Bec s-a intensificat. Umerii i se cutremurau, și când a început să tragă cât mai mult aer în piept și apoi să-l dea afară în urlete de groază, i-a făcut pe copii să se albească la față și pe ceilalți să încremenească.

Alex a ajutat-o pe Bec să se ridice în picioare și a dus-o la ei în cameră. Ea a plâns o oră, șezând pe pat, cu genunchii la gură, apoi întinsă și ghemuită în poziție fetală, pe când sunetele ei de groază se diminuau. Alex a ținut-o în brațe, dar la început ea fusese rigidă, țeapănă, de parcă nici nu l-ar fi simțit. Pe măsură ce plânsul se potolea, ea s-a înmuiat și până la urmă s-a lipit de el.

— Moare, a spus ea.

— Trăiește în laboratoarele din întreaga lume. Tu ai făcut asta.

— Moare în mine.

Alex a încercat să-și tragă brațul, care amortise, de sub ea, iar ea l-a întrebat:

— Te-am strivit?

Agitându-și brațul pentru a-și pune din nou în mișcare sângele prin vene, Alex a liniștit-o spunându-i că încă îl mai poate folosi, iar Bec a scos un sunet firav, poate ultimul suspin, poate un râset.

— Să te ții de o femeie ca să n-o ia valul, a spus ea.

— Mi s-a părut un val teribil.

— A venit din senin! a exclamat Bec, de parcă ar fi fost o discuție cu nimic ieșită din comun, iar Alex a simțit că ei chiar fuseseră pe puntea unui vapor și că își ținuse strâns iubita ca să nu fie smulsă de valuri și dusă la fund, iar acum erau în regulă.

Bec s-a ridicat în capul oaselor, în poziția lotus, uitându-se în jos la degetele ei și pigulindu-și extrem de concentrată pielea de sub cuticule, de parcă ar fi fost niște fâșii de piele care nu se lăsau smulse. Acum știi cum am fost când a murit tata.

Alex a urmărit-o cu privirea cum își smulge pielea. Părul îi cădea peste față.

— Sigur din cauza asta ai plâns? a întrebat el.

Bec și-a ridicat privirea, iar lui Alex i s-a părut că-l studiază de departe.

— Am crezut că o să fiu curajoasă, a spus Bec.

— Ai fost, a zis Alex. Ți-ai asumat riscul pentru a dovedi că poți să trăiești cu paraziții, dar n-a mers. Nu-i nici o rușine.

— Ți-ai curaj, a spus Bec. Curaj e atunci când ajungi să cunoști îndeaproape partea mecanică a vieții, fără să renunți la ideea că nu înseamnă doar a mânca sau a fi mâncat, a ucide sau a fi omorât, a-i fute pe ceilalți sau a da greș.

— Acum vorbim despre paraziți sau despre oameni?

— Și despre una, și despre cealaltă.

— Aha, a făcut Alex cu modestie, conștient de faptul că nu era prea frumos din partea lui să se arate surprins de faptul că Bec nutrea astfel de gânduri.

— Pe tine nu te înfricoșează deloc asta? a întrebat ea.

— O mașinărie care poate să simtă compasiune nu e o mașinărie.

— Pe mine mă sperie. Deci asta a fost curajul. Să trăiesc alături de micile viețuitoare crude și să le accept. Acum s-a terminat.

— Încă mai ești plină de bacterii.

Bec a zâmbit, și-a tras nasul și l-a mângâiat pe obraz.

— Spui atâtea lucruri profunde.

Alex a zis:

— Există doar un singur tip de viețuitoare alături de care să trăiești și care să învețe de la tine ce e compasiunea.

Mult mai târziu, pe când Alex făcea duș, ea a luat folia cu anticoncepționale, a scos pastilele din ea și le-a înșirat pe pervaz, lăsând între ele spații egale.

Alex a ieșit din baie, cu un prosop în jurul șoldurilor, aerul răcoros răcindu-i stropii de apă de pe piept. Bec stătea lângă fereastra deschisă, cu brațele încrucișate. L-a urmărit cu privirea pe când el a luat folia goală, a studiat-o, iar pe urmă a azvârlit-o pe jos. A îngenuncheat, și-a lipit arătătorul de degetul mare și a aruncat o pilulă în beznă. Bec a îngenuncheat lângă el și s-au apropiat unul de celălalt, aruncând pe rând

pastilele până când n-a mai rămas nici una.

De jos s-a auzit un țipăt.

— Auu, mă doare! a zis Dougie. Ce aruncați?

O țigară s-a aprins și l-au auzit cum suflă fumul.

— Pilule contraceptive, a spus Bec.

— Nu așa se folosesc.

Harry a stat în sanatoriu trei săptămâni și apoi s-a întors acasă împreună cu infirmiera Judith. Alex îl vizita deseori, iar Matthew venea când avea timp. Își lua zile libere de la serviciu ca să vină cu mașina din Lancashire.

Harry n-a mai vrut să mănânce. Trăia doar cu feliuțe de portocală fără pieliță, supă caldută și ceai slab. Judith îl spăla și îl ajuta să se ducă la baie; uneori Alex și Matthew făceau ei asta. Urina lui s-a înnegrit, iar fecalele i s-au albit. Pielea îngălbenită îl mânca înfiorător. Albul ochilor semăna cu gălbenușul de ou. I se administra morfină; niciodată nu era deajuns.

Îi citeau, iar atunci Gerasim se încolăcea, adormind pe o pătură de lână ușă. Harry îi prefera pe Conan Doyle și pe Stevenson. Îi asculta pe Louis Prima și pe Nat Gonella. Dacă Matthew nu insista prea mult, el vorbea despre copilăria lui din Derby și despre mama lui Matthew. „Zicea că e deprimată“, spunea el, „dar era doar timidă“. Au venit la el întâi Dougie, apoi Bec și Rose, care purta o eșarfă englezească. I-a spus că i-a citit cartea despre evoluție și că se înșela, lucru care l-ar fi făcut să râdă dacă ar mai fi putut să facă asta. A plecat lăsându-i un sărut pe frunte și un ghiveci din lut cât un pumn, cu o plantă, un ardei iute roșu ce avea să înmugurească în curând.

Harry își mutase patul lângă fereastră. În fiecare dimineață el se uita la micul răsad cu frunze verzi și lucioase din ghiveci. Împungea cu degetele zbârcite în tulpină, acolo unde crescuseră frunzele. Într-o zi Judith a intrat în cameră și l-a găsit pe Harry șezând în capul oaselor în pat, cu ochii plini de lacrimi și fără să poată vorbi. A arătat spre plantă. Un ardei minuscul, portocaliu încolțise din boboc.

Uneori era convins că o să moară imediat, oamenii se adunau în jurul lui, dar el continua să trăiască. Auzea șoapta „alarmă falsă“ de pe hol. Și-a adunat forțele, a deschis sertarul unde era cheia de la ușa dormitorului și și-a strecurat-o în buzunarul de la piept al pijamalei. A pus-o pe Judith să-i aducă o anumită sticlă de vin din pivniță, a vârât-o într-o cutie, alături de un mesaj pe care i l-a dictat și pe care scria Pentru Bec. Ardeiul de pe pervaz se înroșise și crescuse.

Într-o vineri seara, când Matthew trebuia să vină la el, Judith s-a dus să pregătească ceaiul, lăsându-l singur pe Harry. El a dat la o parte cuvertura și și-a pus picioarele pe podea. Acum nu-și mai putea folosi membrele; dacă se ridica în picioare, avea impresia că oasele i se vor prăbuși, formând un morman ordonat. De asemenea, îl durea. Și

totuși voia să încerce. S-a sprijinit cu mâinile de marginea patului și, făcând un efort, s-a ridicat în picioare. A rămas așa, încercând să-și îndrepte genunchii. Poate că avea să-l ajute inerția. A încercat să-și târască un picior în față, fără a-l ridica, și a căzut. Au. S-a dus spre ușă, împingându-se în părțile laterale ale picioarelor și târându-și mâinile după el. Avea o senzație ciudată, de parcă trupul și capul i se dilatau și apoi se contractau. Nu era convins că va mai reuși să se întoarcă în pat.

A ajuns la ușă, cu pantalonii de pijama lăsați în jurul coapselor și junghiuri îngrozitoare străpungându-l și a izbutit să scoată cheia din buzunar după a patra încercare. Și-a pus-o între buze și a râcâit cu unghiile în ușă pentru a se ridica în genunchi. A luat cheia din gură și a potrivit-o în broască. Primele încercări de a o răsuci au fost eșuate. Când și-a pus ambele mâini pe ea, a izbutit s-o întoarcă și a auzit zăvorul. S-a așezat pe fundul lui osos, cu spatele sprijinit de ușă.

Judith s-a întors și a încercat să intre în cameră. A urmat o conversație agasantă, el a auzit-o cum îi rostea numele, dar ea nu l-a auzit pe el spunând că, ori de câte ori ea zgâlțâia ușa, lui i se părea că îi înfige cuie în spate. A auzit-o cum vorbea la telefon; s-a îndepărtat de ușă. El a visat că trupul lui era stindardul unei armate, legat de încheieturile mâinilor și de glezne de un par înalt, fluturând în bătaia unui vânt puternic, pe când oastea mărșăluia urcând pe serpentine, îndreptându-se spre un oraș îndepărtat.

A fost trezit din somn de bătăile în ușă și de vocea lui Matthew și a lui Alex de pe hol, care-l strigau pe nume și dezbatteau dacă să spargă ușa sau nu. „Nu“, a zis el, dar din gâtlejul său n-a ieșit decât un găjâit firav. I se părea că este pe punctul să treacă în neființă. Fără îndoială că îi era greu să-și țină capul sus. În acest moment și-a imaginat că simte remușcări pentru felul cum se purtase cu fiul lui, care fusese bun, răbdător și tolerant cu el de la ziua de naștere a lui Lewis, dorindu-și să-i fi arătat și el, la rândul lui, mai multă iubire; regreta că nu le lăsase casa moștenire lui și copiilor lui.

Dacă ar fi aflat altcineva despre curajul cu care înfrunta moartea singur, asta ar fi însemnat că nu e singur și, prin urmare, ar fi fost mai puțin curajos. Acesta era unicul act de bravură autentic, și-a zis Harry în sinea lui, să înfrunți moartea de unul singur și să nu strigi după ajutor, să nu gemi și să nu te eschivezi, să-ți declari umanitatea acceptând că din clipă în clipă poți să treci de la a fi ceva la a nu mai fi nimic.

Dar l-a auzit pe Gerasim cum zgârâie ușa. I s-a părut că viața sapă până la el, de parcă și-ar fi croit drum cu ghearele prin lemn și ar fi scobit prin carnea fleșcăită din jurul coastelor lui pentru a-și relua locul înăuntrul său, ca și cum cățelul lui ar fi fost în fruntea unei oștiri cu trâmbițe și acrobați, formată din tot ce-și amintea el și din tot ce iubise vreodată. Atunci i-a venit în minte că o viață la care asști doar tu nu-i de fapt viață și că, chiar dacă singura iubire pe care ai primito vreodată este mâna mamei tale,

care te atinge pentru prima oară când te naști, chiar și așa, tot merită să te lupți din răputeri pentru asta. Harry a încercat să se miște, dar a fost prea târziu. N-a putut să deschidă ușa. A murit, fără a fi speriat, ci doar preocupat, concentrându-se asupra încercării lui de a se răzgândi.

PARTEA A TREIA

Lui Ritchie îi era ușor să pretindă că, odată cu trecerea timpului, nu se apropie din ce în ce mai mult de scandalul rușinos, căci nu avea decât să ignore scurgerea mută a zilelor din calendar. Când și-au făcut apariția ghiociei, iar brândușele au început să se adune în jurul rădăcinilor copacilor, cu petalele de un violet sau galben țipător, el a izbutit să nu le vadă. Când au apărut margaretele, i-a fost mai greu. Într-o zi s-a trezit dis-de-dimineată și a văzut că deja se luminase afară, că boboci și flori pufoase înmuiau contururile crengilor și că păsările nu doar ciripeau, ci pur și simplu se bucurau în fața lui albă și nebărbierită, iar atunci a fost nevoit să accepte că venise primăvara. În acel moment i s-a părut, pe când stătea în pragul ușii de la bucătărie, îmbrăcat în pijama, că acești zori reprezentau începutul unei zile lungi și oribile, care avea să dureze trei luni, și că seara urma să-i aducă rușinea veșnică.

Schimbarea anotimpurilor a coincis cu faptul că el a observat și schimbarea prin care trecea sora lui. Reputația ei crescuse, parcă înflorise, devenind aproape omniprezentă, se apropia periculos de mult de faimă. La sfârșitul lunii martie a auzit de la mama lui că Bec și Alex urmau să se mute. Stephanie a fost uimită că el nu știe asta. Când i-a spus despre casa spațioasă din Islington, că unchiul lui Alex o lăsase moștenire institutului după moartea lui și că deținătorul funcției de director urma să locuiască acolo împreună cu familia lui, adică Alex și Bec, Ritchie le-a invidiat norocul. I se părea nedrept că el era nevoit să muncească pe rupte pentru a-și păstra proprietatea luxoasă din Hampshire, iar sora lui să locuiască în splendoarea

metropolei, fără nici un efort. Ritchie n-a luat legătura cu Alex și cu Bec. Nu vedea nici un motiv s-o facă. Ei ar fi trebuit să-i dea vestea. De ce să le-o ceară el? Dacă nu voiau să vorbească cu el, nici măcar să-i trimită vreun e-mail, el avea să-i lase în pace, în bârlogul lor gomos, și n-o să le spună cât de bun era, refuzând s-o trădeze pe Bec.

Și totuși, spre indignarea lui Ritchie, ei nu-l lăsau în pace. Sora lui apărea peste tot în presă datorită vaccinului ei antimalarie. Pare-se că injecția ei era un succes. Lui Ritchie i se părea de prost gust ca un savant să-și dea aere și să-și exprime opiniile categorice peste tot la televizor, la radio, pe Internet, în

ziare. Mai întâi a fost Alex, cu cancerul lui, acum Bec cu malarie ei. Înțelepții ar trebui să fie modești, credea Ritchie. Munciseră din greu în laboratoarele lor amărâte, se chinuiau cu calculele lor plicticoase, cu eprubetele, formulele și alte lucruri similare, și avuseseră succes. Dar să se dea în spectacol, așa cum făceau acum, nu era în regulă. Oare Bec își dădea seama, se întreba Ritchie, cât de efemeră e faima? Oare își dădea seama că poza ei apărea pe prima pagină a atâtea ziare pentru că arăta bine? L-a iritat când pe site-ul BBC știrea despre malarie a avut mai multă importanță decât ce se întâmpla în Cura de înfrumusețare a adolescenților, care ajunsese la ultimii trei concurenți. I s-a părut ciudat că în nici un articol despre Bec nu se pomenea că e sora lui Ritchie Shepherd.

Ritchie i-a trimis lui Bec un buchet de flori, cu o felicitare unde scria „Ești mai celebră decât mine!!!“. Ea l-a sunat ca să-i mulțumească. S-a bucurat când i-a auzit vocea. Pare-se că ținea în continuare la fel de mult la ea. A devenit sentimental și nostalgic când au vorbit despre prima vacanță avută împreună cu mama lor după moartea tatălui și despre cât de ciudat li s-a părut să stea pe plajă fără el, despre cât de curajoși au fost ei doi când au plonjat în valuri și au înotat în apa rece a Mării Nordului. Ritchie și amintit cât de ușurat s-a simțit atunci, când avea cincisprezece ani, să se ascundă de presiunea de a se maturiza și să profite de copilăria surorii lui, jucându-se cu ea în apă, de parcă ar fi fost un băiețel de vârsta ei. Acum simțea atâta afecțiune pentru Bec, se simțea atât de în siguranță, încât a îndrăznit s-o întrebe dacă tot nu e de-acord cu filmul lui.

— Cum a fost când te-ai întâlnit cu el? a întrebat Bec. Cu O’Donabháin.

— Prima oară l-am urât, a zis Ritchie. Dar când l-am iertat m-am simțit bine. Mai complet.

— Complet?

— Da.

— Doliul reușit despre care vorbeai.

— Da.

— Crezi că și eu ar trebui să fac la fel? Să-l iert pe omul care l-a ucis pe tata?

— Iertarea nu-l scuză. Cred că s-a simțit rănit când l-am iertat.

— Spui că ar trebui să-l iert ca să-l pedepsesc. Asta nu prea sună a iertare.

Ritchie și-a îndepărtat telefonul de gură, a înjurat printre dinți și i-a zis lui Bec:

— Ar fi bine dacă ai avea puterea să-l ierți măcar puțin.

Mai târziu, asistenta lui Ritchie i-a adus o ediție din ziarul lui Val și i-a atras atenția asupra unui articol de două pagini, intitulat CUPLUL DE SAVANȚI DE SUCCES. Era o fotografie mare cu sora lui și cu Alex, aranjați, eleganți și coafați, rânjind încrezuți de pe un soi de șezlong din catifea. Păreau aproape magnifici, și-a zis în sinea lui Ritchie. N-a putut suporta să citească textul. Pozele mai mici, împrăștiate pe pagini, îi sugerau destule lucruri despre aiurelile pe care le scrisese reporterul lui Val. Era Sfânta Rebecca, îmbrăcată în alb, firește, care se apleca spre un copil african cu ochii mari. Era Sfântul Alex, îmbrăcat cu un halat de medic, inevitabil de culoarea îngerilor, care stătea în picioare lângă un pacient cu privirea ridicată spre el, ca și cum Alex urma să-i salveze viața, lucru care probabil chiar avea să se întâmple, și totuși nu era în regulă. Sfinții, era de părere Ritchie, ar trebui să rămână necunoscuți și umili până în ziua când deveneau martiri. Iar Bec și Alex nu erau sfinți. Ritchie nu trebuia decât să sape puțin, era convins, ca să descopere și cealaltă parte a lor. Felul cum Val îi pregătea prăbușirea surorii lui era diabolic și totuși i se părea că există ceva amuzant în asta, inocența ei, faptul că habar n-avea că fratelui său ar fi trebuit să-i mulțumească pentru celebritatea ei. După ce Val a pus bazele legendei lui Bec și Alex, și ceilalți l-au urmat.

Ritchie s-a gândit la sinucidere ca să scape de toate. Dar el întotdeauna fugise de pericole potențiale, de marginea peroanelor de tren, de simpla prezență a briciurilor în aceeași cameră. Îi era teamă de durere; îi era frică de mizerie, îi era frică de frică, de cum s-ar simți când și-ar tăia venele și ar vedea cum curge sângele în cadă sau de cum ar simți cureaua care i s-ar strânge în jurul gâtului. S-a gândit să-i mărturisească totul lui Karin și s-o roage să-l ierte, de dragul copiilor și de dragul amintirii unor vremuri fericite, al lucrurilor bune

pe care le construiseră împreună. Dar acestea nu erau de fapt planuri. Ritchie nu se imagina sinucigându-se sau recunoscându-și vina doar pentru că avea impresia că ar face lucrurile acestea. Era un talent deosebit al lui, o modalitate de a-și dilua intențiile într-un șuvoi mai nobil, de a se face să se simtă mai bine cu ceea ce avea de gând să facă de fapt. Dar el nu știa ce să facă și mai erau doar două luni până la termenul pe care i-l dăduse Val.

La începutul lunii mai, Ritchie a auzit că Val o luase razna. Mai întâi au fost doar bârfe prin berării și cluburi. Pe urmă au apărut mici anunțuri pe Internet și paragrafe în Private Eye. Val, se susținea, trimisese e-mailuri tuturor angajaților ziarului, tuturor membrilor din consiliul de conducere și patronului, unde scrisese „Când a fost ultima oară când voi, puțoilor, v-ați rugat la Dumnezeu cel atotputernic?“. Alt zvon era că îl scuipase pe redactorul-șef de la știri într-o ședință și bătuse câmpii despre cum slugile

lui erau niște ipocriți care preacurveau, mințeau și înșelau pe banii ziarului. Furia lui fusese provocată de un număr al ziarului care critica atitudinea laxă a guvernului față de bestiile care abuzau sexual copii, publicat alături de un alt articol, fără nici o legătură cu primul, despre câți bani câștigă o tenismenă care este și fotomodel profesionist. Articolul era însoțit de o poză care n-ar fi avut cum să fi fost făcută decât de către un fotograf întins pe jos și cu obiectivul țintind între picioarele fetei. Mai erau și zvonuri conform cărora Val plecase de la ziar „prin acord reciproc“. Apoi zvonurile s-au risipit. Ritchie s-a interesat peste tot, disimulându-și curiozitatea bolnavă, și a descoperit că Val se comportase ca un nebun patologic. Fusese dat afară. Se descotorosiseră de el.

Acum putea să se gândească obsesiv la atacul lui Val asupra lui, pe care până atunci izbutise să și-l scoată din minte. Era un comportament de nebun, la fel ca faptul bizar că Val se referise la el însuși vorbind la persoana a treia. „Domnul Oatman nu se poate stăpâni uneori“, spusese Val. Grațierea l-a făcut pe Ritchie să se simtă slab și plângăcios. De atâtea luni se trezise dimineața din somn în mijlocul unui coșmar, iar acum se dovedea că nu fusese decât un vis al unui om bolnav. Ritchie știa că cine îl trădase – poate chiar Nicole, poate Louise – ar putea să-l mai trădeze încă o dată. Presupunea că Val le mai spusese și altora. Și totuși, pentru că-și dorea atât de mult, a început să spera că n-o să fie dat de gol. Îl cunoscuse pe noul redactor-șef,

care părea de treabă, la o petrecere. Bineînțeles, n-aveai cum să-ți dai seama când venea vorba de jurnaliști, dar fusese prietenos, normal. Parcă Val n-ar fi existat niciodată. Ritchie a început să bea mai puțin și a mâncat la cină la un restaurant bun din Clerkenwell. Și-a păstrat calmul. I-a făcut să râdă. N-a pomenit de filmul cu O'Donabháin și a început să creadă că, în timp, o s-o calmeze pe Bec doar purtându-se frumos cu ea.

Episodul final din sezon al Curei de înfrumusețare a adolescenților a fost minunat; câștigătorul a fost un puști dulce, de paisprezece ani, pe care îl îmbrăcaseră într-un costum superb, făcut la comandă, un băiat cu fundul jos și buze roșii, cu ochi imenși ca de bou și o voce de caramel. Oamenii care fuseseră aleși să formeze publicul din studio, i se părea lui Ritchie, erau scilipitori, entuziaști și frumoși, iar noile reguli pe care le impusese el despre ce să poarte făceau ca mulțimea de dinți, păr și trupuri zvelte, care ovaționa și sărea, să aibă o alură de isterie desăvârșită, lucru care BBC-ului n-avea cum să nu-i placă. Cinci milioane de oameni au vizionat emisiunea. Un milion a votat. La petrecerea de după filmare, Ritchie a stat aproape numai cu Karin. Erau în centrul celui mai mic dintre cercurile concentrice ale puterii și celebrității, unde oamenii veneau la ei, de parcă ar fi fost rege și regină, iar Ruby și Dan se jucau cu Lazz și cu Rigsy în jurul lor, de parcă ar fi fost prinții și prințesele moștenitoare.

Peste câteva zile, Ritchie l-a invitat pe Midge acasă la el. Au jucat puțin fotbal

împreună cu Dan, apoi au urcat în birou. Ritchie voia să-i cânte lui Midge un cântec rar al lui Willie McTell, dar Midge n-avea stare. Își vâra tot timpul mâna pe sub mânecă și se tot scărpină pe umăr pe sub tricou. A strâmbat din nas și și-a încrețit fruntea, de parcă ar fi purtat niște ochelari cu dioptrii prea mici.

— Ai auzit de Fundația Morală? l-a întrebat el pe Ritchie.

— Muzică electronică pop din anii '80, a zis Ritchie. Ședea pe jos, lângă pick-up, înconjurat de ambalaje de carton și discuri. Uite discul care se cheamă Red Hot Willie Glaze.

— Fundația Morală, a zis Midge. E un site pe Internet. E poliția secretă

online a vedetelor, în pizda mă-sii. Ești sigur că n-ai auzit de ea? Dezvăluie câte o știre de scandal în fiecare duminică dimineață, la ora șase. S-a înființat de mai multe săptămâni. În fiecare duminică dimineața, câte un amărât de prin țară se trezește înainte de răsăritul soarelui, deschide pagina de net și așteaptă să vadă cum cineva îi distruge viața.

Ritchie și-a scos în afară buza de jos și a înclinat discul, urmărind cu privirea cum lumina se reflectă în rilurile gravate de vocea lui Willie cel Orb. Voia să asculte bocetele răgușite ale chitaristului alcoolic, și care cântase despre suferința și păcatele lui într-un microfon, iar pe urmă murise. Voia să audă poveștile cu final nefericit, despre eșecuri, care se sfârșeau cu moartea lui. Însă Midge nu voia să tacă.

— Fostul iubit al surorii tale e tartorul. Val Oatman. El e eminența cenușie.

— Credeam că e internat la balamuc, a spus Ritchie.

— Acum nu te mai duci acolo, a zis Midge. Primești doar un flacon. Nu te mai internezi la balamuc. Intra el în tine de trei ori pe zi, înainte de masă. Nici nu știi dacă a luat-o razna. Chiar n-ai auzit despre fundație? Toată lumea vorbește despre asta. Așa a încasat-o fotbalistul ăla de la ManU săptămâna trecută.

Midge i-a zis că fundația obișnuia să ia legătura cu cel pe care-l vizau pentru a-i spune că au fixat o anumită zi pentru o dezvăluire „care te privește pe tine sau pe o persoană apropiată“.

— Asta spun, a zis el. „Care te privește pe tine sau pe o persoană apropiată.“ Dar nu-ți spun ce anume o să dezvăluie sau despre cine-i vorba, dacă e despre tine, despre partenera ta sau despre copilul tău, Doamne ferește. Apoi spun: „Vrei să ne dai vreo informație?“ Au un întreg sistem de rahat. Unul dintre clienții mei a pățit-o.

— Lazz?

— N-am de gând să-ți spun cine e. Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine. Dar da, unul dintre clienții mei a primit un telefon de genul ăsta. El – sau ea – are un secret rușinos. Dar cine n-are? Sunt al dracu' de inteligenți. Nu-ți spun

exact ce știu, dar îți sugerează suficient de multe încât să nu-ți permiți riscul.
Te deranjează dacă fumez

aici?

— Da, a zis Ritchie. Mai ia o bere. Și el ce a făcut?

— Sau ea.

— Sau ea.

— Ce a făcut? A turnat pe altcineva, tu ce crezi?

— Pare șantaj.

— Se pare că-i la limită. Depinde de cât de direct vorbesc ei.

— Și l-a turnat pe un alt client de-al tău?

— Atât de fraier mă crezi, în pizda mă-tii? Nu, bineînțeles că nu.

Două săptămâni mai târziu, dis-de-diminează, Ritchie era singur la el în birou, când i-a sunat mobilul, care afișa un număr protejat.

— Domnul Shepherd? Femeia avea un ușor accent de Essex. Avea o voce foarte fermă. Sunt Maggie de la Fundația Morală. Puteți să vorbiți acum?

— Nu, a spus Ritchie.

— O să vă sunăm până vă găsiți timp să vorbiți cu noi, domnule Shepherd. Femeia a făcut o pauză, apoi a continuat. Știți cu ce se ocupă fundația, domnule Shepherd?

— Nu.

— Suntem o organizație non-profit, care s-a înființat pentru a aduce la cunoștința publicului faptele imorale ale oamenilor celebri. Vorbea repede, fără intonație dramatică, aidoma unei însoțitoare de zbor care anunță pasagerii ce să facă în situații de criză.

— Sunteți un ziar de scandal ipocrit, bigot, care caută prin gunoaie.

— Deci știți cu ce ne ocupăm.

— Ce vrei?

— Aveți la îndemână un o foaie și un pix, domnule Shepherd? Mi-aș dori să notați câteva lucruri. Primul este o dată. Douăzeci și opt februarie, anul viitor. V-ați notat asta, domnule Shepherd?

— De ce naiba să fac asta? Cine te crezi?

— Este important să rețineți această dată, domnule Shepherd. În această zi, la ora șase dimineața, o să publicăm pe site-ul nostru o informație despre o faptă imorală săvârșită de dumneavoastră sau de o persoană apropiată. Informația va fi despre dumneavoastră sau despre altcineva, nu despre amândoi. Ați înțeles?

— Și dacă n-am făcut nimic imoral?

— Nu sunt autorizată să discut cu dumneavoastră despre ce ați făcut sau nu, domnule Shepherd. Eu doar vă anunț că pe douăzeci și opt februarie...

— Dar nu există o lege care vă obligă să-mi spuneți de ce anume mă acuzați?

— Dacă ați greșit cu ceva, domnule Shepherd, atunci sigur știți cu ce. Dacă sunteți

un om bun și cinstit, atunci n-aveți de ce să vă faceți griji.

— Pot să vorbesc cu Val?

— Domnul Oatman nu răspunde la telefon, domnule Shepherd.

— Spune-mi ce aveți de gând să scrieți despre mine.

— Nu sunt autorizată să discut despre ce ați făcut sau nu, domnule Shepherd. Nu pot decât să vă sugerez să vă uitați pe site-ul nostru și să vedeți acolo exemple de oameni celebri pe care i-am prins că au păcătuțit în trecut. În cazul

dumneavoastră nu pot să vă dau decât un exemplu ipotetic despre genul de lucruri pe care le-am fi putut afla despre dumneavoastră. De pildă, am fi putut afla că ați făcut sex cu un copil care a apărut în emisiunea dumneavoastră. Dar mă simt nevoită să subliniez că acesta este doar un exemplu ipotetic.

— Dacă Val e atât de sfânt, atunci de ce vrea să ne judece de parcă ar fi Dumnezeu? Nu-i și ăsta un păcat?

— Asta va trebui să-l întrebați pe domnul Oatman, domnule Shepherd.

— Pot să vorbesc cu el?

— Domnul Oatman nu vorbește la telefon. Trebuie să vă dau un cod, domnule Shepherd.

— Ce cod?

— Îl puteți nota, domnule Shepherd? Este foarte important. A35ZX47. Acesta este codul dumneavoastră.

— Și de ce pizda mă-sii ar trebui să mi-l notez?

— Vă rog, lăsați obscenitățile, domnule Shepherd, nu vă ajută cu nimic. Nu sunteți obligat să vă notați codul. Dar aveți nevoie de el pentru a vă identifica dacă alegeți să ne dați informații despre faptele imorale ale unei persoane apropiate pentru a scăpa de acuzațiile aduse de fundație.

— Ce persoană?

— Nu pot să vă dau decât un exemplu ipotetic, a zis Maggie. Un exemplu ipotetic ar fi dacă ați avea o rudă celebră. Un frate sau o soră.

— Știu la ce te referi, jigodie arogantă ce ești, a spus Ritchie.

— Vă rog, nu mai vorbiți obscen, domnule Shepherd. Nu vă stă bine.

— Știi că n-am nici un frate.

— Doriți să repet codul, domnule Shepherd?

— Tu ești păcătoasa! Tu! Încerci să mă faci să-mi trădez sora ca să mă salvez pe mine. Poți să-i zici lui Val că n-o să fac asta. Scrie ce vrei despre mine. Ne vedem la tribunal.

— Doriți să repet codul, domnule Shpeherd?

— Dacă vrei tu, oricum nu contează, a zis Ritchie și l-a notat.

51

Bec nu era conștientă că în acea primăvară se simțea fericită. Și-a dat seama doar când unul dintre prietenii ei i-a spus că pare fericită sau când a observat că un om de pe stradă îi aruncă o privire iscoditoare, iar ea a devenit conștientă de faptul că merge cu un zâmbet pe chip.

Articolul despre studiul de cercetare al vaccinului antimalarie i-a fost publicat și, deși ei i s-a părut un eșec, toată lumea părea să creadă că imunitatea parțială a sugarilor era un lucru demn de toată lauda. Vaccinuri multiple, asta era descoperirea; efectele lor s-ar cumula. Melinda Gates a sunat s-o felicite. Reprezentanții companiilor farmaceutice și liderii din WHO[21 i-au împânzit agenda.

Centrul a aranjat zeci de interviuri, iar vreme de câteva zile vechi prieteni de-ai ei, cu care pierduse legătura, i-au trimis mesaje pentru a-i spune că o văzuseră pe un site sau în vreo revistă, ori o auziseră vorbind la radio. Lui Bec i se părea că Alex nu fusese niciodată nevoit să intre într-un supermarket și să vadă un teanc de ziare cu fața lui pe prima pagină a fiecăruia dintre ele, așa cum pățise ea. Bec nu înțelegea de ce nu folosiseră o fotografie cu un copil african trist, așa cum se întâmpla de obicei. În toate interviurile, Bec le-a spus jurnaliștilor că ar trebui să discute cu cei din Tanzania. Le-a scris bilețele cu numerele de telefon și adresele de e-mail ale lui Issa, Mosi și Mbita, dar, chiar dacă luaseră legătura cu ei, n-au publicat nimic din ce spuseră aceștia.

Alex i-a spus lui Bec că acordul formal din testamentul lui Harry era atât de ingenios formulat, încât, dacă ei n-ar fi acceptat să locuiască în casă, nimeni altcineva n-ar fi putut stea acolo. Nu puteau decât să se mute acolo.

Matthew a luat totul din casă, cu excepția vinului, pe care Harry îl lăsase moștenire noilor chiriași. Într-o cutie era o sticlă cu numele lui Bec pe ea. Chateau Lynch Bages, Grand Cru Classé, Pauillac; era din 1972. Alături de ea se afla și un mesaj:

„Draga mea Bec, aș vrea să guști din el, a fost făcut în anul când s-a născut

fiul meu favorit. Mi-aș dori să fiu și eu lângă tine și să-l bem împreună. La orice oră din zi sau din noapte îi prefer pe cei de care mă leagă vinurile celor de care mă leagă rudenia. Inconștientul unchi al iubitului tău,

Harry“

A citit mesajul de mai multe ori, l-a împăturit și l-a pus la loc sigur, fără să i-l arate lui Alex. L-a întrebat în ce an se născuse Matthew.

— 1971. De ce?

— Deci are un an mai mult decât tine? Mă întrebam și eu.

Lucrurile care le aparțineau lui Alex și lui Bec s-au răspândit repede prin casă. Cărțile lor ocupau doar un sfert din rafturi și n-aveau perdele. Le plăceau camerele goale, cele câteva obiecte pe care le împrăștiaseră prin casa cu pereții albi și dușumele cu lacul subțiat.

S-au obișnuit cu felul în care razele soarelui, umbrele și lumina lustrelor umpleau încăperile, în contrast cu puțina mobilă pe care o aduseseră. Au pus patul pe care îl luaseră din casa lui Bec în camera spațioasă de la parter, cea pe care Harry o folosisese drept cameră de zi, și își petreceau cea mai mare parte a weekendurilor în el. Li se părea că locuiesc ilegal în casa unei familii de bogătași, care s-ar fi putut întoarce dintr-un moment într-altul. Stând întinși în pat sâmbătă dimineață, și-au imaginat cine ar fi putut da buzna peste ei. Un bărbat bronzat, cu părul alb, care miroase a mosc, a zis Alex. Purtând mănuși din piele și având în mână un scaun rabatabil. L-ar desface, s-ar așeza pe el și și-ar scoate tacticos mănușile.

— Ar sta mereu cu ochii pe noi, a spus Bec.

— Firește. Pe urmă ar scoate o tabacheră din aur, ar lua o țigară, ar aprinde-o cu o brichetă din aur, ar trage fumul în piept și și-ar pune mâinile pe genunchi.

— Ar sta picior peste picior?

— Probabil. Un inel gros din aur pe mâna cu care fumează. Iar după aia ar

spune, cu accent italian...

— Futeți-vă, per favore!

— Nu, nu, a zis Alex. Ar spune: „Vă rog, ați vrea s-o așteptați și pe soția mea? Îi place la nebunie să-i vadă pe oaspeții nepoftiți cum se fut. Acum parchează mașina“.

Dar ei nu erau oaspeți nepoftiți și nici săraci nu erau. Împreună câștigau mai mult de o sută cincizeci de mii pe an. Familia pe care o așteptau de fapt, Bec știa, era formată dintr-un bărbat slab și înalt de patruzeci și ceva de ani și dintr-o femeie roșie în obraji, cu vreo șapte ani mai tânără decât el, cam rotofeie și ținând un bebeluș în brațe.

Lui Bec i se părea că, atâta vreme cât n-o umpleau cu propriii lor copii, din casă lipseau oamenii. Tocmai discutau despre faptul că ar putea să lase un doctorand scripitor să locuiască într-o cameră, când Alex a primit un mesaj pe telefon de la Dougie, în care îi întreba dacă poate să stea la ei până când își găsește o slujbă la Londra. Din modul în care Alex i-a prezentat propunerea, Bec și-a dat seama că se aștepta la un răspuns negativ, dar ea s-a bucurat. „O să-l cazăm în fosta cameră a lui Matthew“, a spus ea. „Am putea să mai cumpărăm încă un pat.“

În mai și iunie a fost cald, n-a bățut vântul, cerul a fost senin încă de când răsărea lent soarele, iar platanii și castanii de pe străzi, din piațete și din parcuri își descleștau

frunzele. În urechile oamenilor care dormeau în iarbă, în după-amiezile caniculare, avioanele și mașinile răsunau aidoma valurilor oceanului, care se izbesc de reciful de coral, departe de plajă. Cafenelele și berăriile și-au împrăștiat mesele și clienții afară, iar bifurcațiile fractalice ale teraselor din cărămizi miroseau a smoală încinsă, benzină și carne friptă pe grătar. Băieții se fâțâiau prin parc, dezbrăcați până la brâu, izbind în cutii și mingi de fotbal și uitându-se pe furiș la fetele care își descheiau sutienul ca să se bronzeze pe spate. Suspinele celor care jucau crichet sau tenis se învolburau dinspre geamurile deschise ale mașinilor, iar sistemele audio ale băieților asiatici, în minusculele lor mașini împopoțonate, zguduiau orașul, aidoma unor degete mari de la mână, care ciupest niște coarde destinse. Întrucât venise alt

anotimp, amintirile unui veac de cântece de vară, din toate continentele, ieșeau la lumină în capetele bătrânilor din Londra. Steagurile atârnavă mototolite, iar turnurile, clopotnițele și crenelurile din oraș, roata și ceasul lui se înălțau ca în legende în pâcla zgrunțuroasă. Chipuri frumoase și ciudate păreau că există doar afară, unde soarele strălucea pe cer.

Într-o după-amiază de duminică, Alex și Bec au închiriat o bicicletă pentru Dougie și toți trei au luat-o de-a lungul canalului, spre London Fields, pentru a se întâlni cu două foste colege de școală de-ale lui Bec. Luaseră vin și mâncare, așa că au organizat un picnic, cu bicicletele întinse pe iarbă, lângă ei, formând un cerc exterior de roți. Pe pajiștea întinsă erau zeci de biciclete și de cercuri de oameni care ieșiseră la picnic. Unii dintre ei aduseseră grătare în cutii de staniol, așa încât șase șuvoaie de fum făceau ca parcul să semene cu curtea plină de rulote a unui han. Au stat de vorbă până când umbrele serii s-au lungit peste ei. Toată lumea din jurul lor discuta, de parcă să povestească despre viețile, necazurile, amintirile și visurile lor ar fi fost condiția indispensabilă a propriilor lor existențe. Unde se duceau toate aceste conversații când mureau? s-a întrebat Bec. Oare oamenii învățau și evoluau când stăteau la taclale ore întregi așa, pe timpul verii? Oare trăgeau concluzii? Unele grupuri din parc – poate că și al ei – vorbeau ca atunci când fredonezi, crezând că compui muzică, iar adevărata comunicare se petrecea între ochi, lumină și trupuri. Prietenele ei se întindeau și-și dădeau la o parte părul, în rochiile lor de vară, iar Alex le răspundea zâmbind, încruntându-se sau aplecându-se spre ele, ori prin gesturi, fără ca măcar să întrerupă fluxul pasiunii dintre ea și el. Dar Dougie nu flirta cu prietenele disponibile ale lui Bec, așa cum se așteptase ea, și nici nu încerca să le impresioneze prin autoironiile lui extreme. Avea un talent neașteptat de a deveni timid în preajma necunoscuților, iar Bec se întreba cum de fusese atât de sigur pe sine cu ea.

S-au urcat pe biciclete și au luat-o spre Broadway Market, unde s-au așezat pe marginea trotuarului și au băut bere din halbe, pe urmă s-au dus într-un club din Shoreditch. Încă era devreme și nu era coadă în fața clubului, iar ei s-au așezat pe

marginea ringului pustiu de dans. După jumătate de oră a pornit muzica, luminile au început să se rotească și să traseze stropi de culoare pe podea, iar

clubul s-a umplut. Alex și Dougie stăteau puțin deoparte. Bec a văzut că Dougie îi cere ceva lui Alex, iar el îl refuză. Dougie a părut să considere amuzant refuzul. A mai zis ceva; părea o glumă sau poate că Dougie l-a mai rugat ceva încă o dată, căci Alex a clătinat din cap și s-a uitat la băutura lui, de parcă s-ar fi simțit stânjenit. A început un cântec care-i plăcea lui Bec și a încercat să-l târască pe Alex pe ringul de dans. El a râs și a refuzat.

— Ține-mă în brațe și leagă-mă, a zis el. A rămas să discute cu una dintre prietenele lui Bec, pe când Dougie, Bec și cealaltă prietenă a ei s-au amestecat printre oamenii care dansau.

Dougie nu se confunda cu mulțimea, ieșea în evidență și era mândru de asta. Purta o cămașă cu mânecă scurtă, pe care o cumpărase de la Oxfam, cu un imprimeu de păsări silalia, descheiată la trei nasturi, și dansa cu mâinile departe de corp, mișcându-și șoldurile de parcă era pe punctul de a se lăsa pe spate, izbind într-o parte și-n alta cu părul lui blond și lung, cu smucituri bruște ale capului. Degetele lui de la mână se mișcau de parcă ar fi dat bobârnace, fără ca de fapt să facă asta. Avea un aer de erou nenorocit, de parcă în mintea lui ar fi dansat cu o iubire pierdută demult. Bec s-a apropiat de urechea lui Dougie, așa încât el să poată auzi ce-i spune peste muzica stridentă, și l-a întrebat dacă vrea ceva de băut. Mirosea a transpirație și a săpun.

— E rândul meu să fac cinste, a zis Dougie. Dar sunt lefter.

— Iar adineauri ai încercat să te împrumuți de la Alex? a întrebat Bec.

— Da, a zis Dougie. E OK. De fapt încă n-am reușit să-i plătesc o datorie mai veche.

Bec a pus douăzeci de lire în mâna lui Dougie, iar el i-a zis că o să-i dea banii înapoi de îndată ce-și găsește o slujbă.

Au plecat spre casă la unu noaptea, beți, cu bicicletele, când străzile erau pline de cei care fuseseră în cluburi. Bec o luase în față. A trecut pe lângă un grup de bărbați slăbănogi, îmbrăcați cu pantaloni strâmți și pălării cu boruri moi. Și-au întors capetele, s-au oprit și s-au uitat după ea. Tivul rochiei i se ridicase peste picioarele goale, iar unul dintre ei a zbierat după ea, lăsându-se

pe spate și arătând spre pântecul lui. Venind din spatele său, Alex a întins o mână și i-a înhățat pălăria, apoi s-a îndepărtat în viteză. Bec a auzit gălăgia și a întors capul spre Alex, care pedala frenetic spre ea, cu o pălărie cu boruri moi pe cap și răcnind „Mergi mai repede! Mergi mai repede!”. Un bărbat a luat-o la fugă după el, iar Dougie, venind din urmă, și-a întins piciorul și i-a tras un șut care l-a aruncat la pământ, într-un morman de brațe și picioare. Au mers pe City Road, au trecut de Angel și s-au învățit de mai multe ori în Citron Square, înainte de a intra în casă. Alex și Bec mergeau unul lângă altul, ținându-se de mână, Bec având pe cap pălăria furată, iar Dougie venea în spatele lor, fără să-și țină mâinile pe ghidon,

bătând din palme și scandând: „Cuplul de savanți de succes, Cuplul de savanți de succes, tra la la la, tra la la la“.

Au intrat în casă și s-au prăbușit pe scaunele din jurul mesei din bucătărie. Dougie a turnat în paharele tuturor tărie, dar nici unul dintre ei nu s-a atins de băutură.

— Tabla de șah e aranjată, a zis Dougie. Se așterne prafu' pe piese.

— Aia de la tine din cameră? Înainte era a lui Matthew. A fost singurul lucru pe care nu l-a luat.

— Prefer biliardul, a zis Dougie.

— Obişnuiai să joci șah, a spus Alex. Mă băteai mereu.

— Nu-mi amintesc, a zis Dougie.

— Mă băteai de fiecare dată.

— Nu, ăla era Matty.

— Nu, tu erai. Mereu m-am întrebat ce relație există între regină și pionii, a zis Alex. Oare sunt soldații ei, servitorii, copiii?

— Copiii, a spus Dougie. Și-a trecut mâinile prin păr. Un rând întreg de copii. E o familie mare.

— Și sunt loiali, a zis Alex. Sunt gata să-și dea viețile pentru părinții lor.

— Dacă pionii sunt copii, a spus Bec, atunci regele nu e tatăl. E atât de plăpând! Probabil că e bolnav sau foarte bătrân. Merge împleticit și se oprește după fiecare pas. Cred că regina e mult mai tânără și arată foarte bine, mereu pleacă și-l părăsește pe rege. Îi spune regelui că face asta ca să-l protejeze și poate că asta crede chiar și ea, dar eu cred că se duce să-și petreacă mai mult timp cu iubiții ei.

— Iubiții ei? a întrebat Alex. Vrei să spui cu caii?[22

— Ar vrea ei! a exclamat Bec. Sunt prea îndrăgostiți de ei înșiși și de traiectoria lor sofisticată ca să-i stârnească interesul. Și nici nebunii[23. Pe nebuni nu-i interesează decât să facă sex.

— Pentru că arată ca niște penisuri mici? a întrebat Alex.

— Cred că reginei îi plac turnurile, a spus Bec. Îi plac pentru că sunt puternice, cinstate și răbdătoare. Sunt de nădejde, dar și puțin misterioase, căci cu greu se înduplecă s-o pornească la drum, și sunt conflictuale, pentru că sunt loiale regelui.

— Sunt două, a zis Alex. Cum alege regina?

— Poate că nici nu trebuie să aleagă, a spus Bec.

După o clipă de tăcere, toți trei au râs.

Bec și-a luat pălăria de pe cap și i-a dat-o lui Alex. El a răsucit-o în mâini și a zâmbit.

— Savant eminent fură o pălărie, a zis el. Mâine toată ziua am interviuri cu inși care au doctorate.

S-a dus la culcare. Bec i-a zis că o să vină și ea peste puțin timp. L-au auzit cum cântă în surdină pe când urca treptele.

Dacă mănânci un Mars pe zi

O să muncești, o să te joci și o să dormi mai bine.

— Cum de ești atât de calmă, deși ești o gagică deșteaptă? a întrebat Dougie. Vezi tu, în locul tău, doar gândul că ar trebui să iau decizii care-i privesc pe alții și să le fac scandal dacă nu le respectă... n-aș face față. Mai ales că sunt pe viață și pe moarte. Abia reușesc să am grijă de mine, gen, iar tu te bagi și la ceilalți: nici gând.

— La fel e și cu fratele tău.

— Mda, a zis Dougie. Da' el nu dă din cur pe ringul de dans. Alex nu e în stare decât să vorbească.

— În noaptea asta a luat pălăria pentru mine. Bec s-a întrebat cum să-i spună lui Dougie că ochii lui, care-i căutau pe ai ei, o deranjau, fără să folosească cuvântul „a deranja“.

— Hei, eu nu spun că nu-mi e superior. Bineînțeles că e mai tare ca mine.

— Nu știi totul despre el.

Dougie s-a ridicat în picioare, a ocolit masa, și-a pus mâna pe umărul lui Bec, iar când ea s-a uitat la el ca să vadă ce are de gând să facă, el a sărutat-o pe gură. Bec a întors capul, s-a ridicat în picioare și a făcut un pas în spate.

— Nu, a spus ea.

— Scuze, a zis Dougie. Părea amărât și speriat. S-a așezat și și-a bălăngănit capul, iar părul i-a căzut peste față.

— Nu-ți ascunde fața, a spus Bec. De ce ai făcut asta? Nu ești atât de beat. Știi că sunt îndrăgostită de fratele tău.

— Îmi pare rău, a zis Dougie. Și-a ridicat privirea. Sunt un mare dobitoc. Toată lumea știe asta. Probabil că ai mei ți-au spus. Probabil că și Alex ți-a spus. Mereu e la fel. Când o persoană de treabă mă încurajează, eu sfârșesc încercând să iau ceva ce nu mi se cuvine. Sunt un ratat nenorocit, Bec. N-ar fi trebuit să vin aici. O să-mi fac bagajele și-o să plec.

— Nu-ți mai plânge de milă, a spus Bec. N-o să scapi de asta doar spunându-mi că știi că ești un ratat și nici prin fugă. Știi că sunt îndrăgostită de fratele tău, nu-i așa?

— Mda.

— Și știi că și el e îndrăgostit de mine.

— Mda.

— Știai că încercăm să facem un copil?

— Nu, nu știam, dar e o chestie nemaipomenită, Bec, nemaipomenită, sunt fericit pentru voi.

— Deci de ce ai încercat să mă săruți?

— Pen' că sunt un nemernic.

— Țsta nu-i un răspuns.

Dougie și-a ridicat capul și o urmă de mândrie i-a mijit ochii.

— De ce? Pentru că, dacă te-aș fi sărutat și aș fi murit în aceeași noapte, mi s-ar fi părut că n-am trăit de pomană.

— Ești cam de rahat.

— Știu.

— Pentru mine e o mare insultă să mă gândesc că...

— Mda, dar, Bec, asta-i chestia. Eu nu gândesc. Asta a fost problema mea dintotdeauna. Nu mă mai băga în seamă, o să-mi fac bagajele.

— Deci ai de gând să fugi?

— N-aș putea să rămân aici, dacă fratele meu află că am încercat să mi-o pun cu iub... cu tine.

— Vrei să pleci?

Dougie a clătinat din cap.

— Îmi place să te văd prin casă. Dar va trebui să te porți frumos. Sper că nu-ți imaginezi că te-am încurajat în vreun fel, nu?

— Nu.

— Ești haios, n-arăți rău și nu ești nici atât de prost și nici atât de nesuferit cum vrei să pari. Orașul ăsta e plin de femei fără partener.

— Știu șpilul. Ești o gagicuță de treabă și generoasă. Îmi oferi orice femeie din lume, dar nu pe tine.

— Dacă mai vorbești așa, mai bine te cari.

— Mda, a făcut Dougie și și-a pus capul în mâini.

— Capul sus, a zis Bec. Dougie s-a supus. Dacă promiți că absolut niciodată n-o să mai încerci să mă atingi așa, poți să rămâi, iar eu n-o să-i spun nimic lui Alex. Îmi promiți asta?

— Nu-mi convine să-l minți pe Alex din cauza mea, a zis Dougie.

— Nici mie nu-mi convine. Poate că, dacă rămâi cu asta pe conștiință, o să te porți mai frumos. Ce zici? Îmi promiți?

— Mda, a zis Dougie.

Bec s-a dus la etaj, s-a dezbrăcat și s-a vârat în așternut lângă Alex. Când s-a lipit de el, el s-a mișcat și a zis „Bună“. Bec și-a trecut degetele peste pieptul lui, a ajuns la stomac, iar apoi și-a continuat traiectoria parcă întâmplătoare. Penisul lui era deja tare când l-a atins; a zvâcnit scurt.

— Hai să nu ne mai îmbătăm o vreme, a spus ea.

Alex nu reușea să înțeleagă de ce-l deranja să locuiască împreună cu Dougie. Nu izbutea să ajungă la nici o concluzie clară. Motivele raționale nu i se păreau așa astfel. Dacă se considera firesc să te deranjeze fratele tău, care e atât de relaxat și care îți datorează o sumă uriașă de bani, pe care n-avea să fie niciodată în stare să ți-o înapoieze, să locuiești în aceeași casă cu el, bănuia Alex, nu era deloc un lucru firesc; pe vremuri era firesc să-i spânzuri pe hoți, să-ți bați nevasta, să-i omori pe atei, să-i sugrumi pe copiii născuți infirmi sau să-ți fie scârbă de homosexuali. Ajunsese să creadă despre Dougie că trebuie să-i ierte mereu și mereu calitățile. Alex simțea că plătește pentru casa moștenită, cedându-i o parte din aceasta unui om cu care nu-și dorea să locuiască, căci își aducea aminte cât de mult stătuse Harry în Brechin când el era mic.

Ori de câte ori Alex discutase cu vărul lui, când venise să ia lucrurile tatălui său din casă, Matthew fusese calm și liniștit. Alex îi zisese că-i pare rău și că, după părerea lui, Harry făcuse o greșală.

— Tata a făcut ce-a vrut. Și-a împlinit dorințele, a zis Matthew.

Alex își zicea în sinea lui că el și Bec doar aveau grijă de casă așa, pentru cel mult șase luni. Faptul că acolo mai locuia și a treia persoană i se părea și mai provizoriu. Alex nu voia să umple casa cu noi achiziții. Orașul din afara pereților clădirii părea un talmeș-balmeș, iar când ajungea acasă, simțea că parcă ar fi intrat într-o poieniță din mijlocul unei păduri încâlcite, un loc deschis, luminos și sigur. După câteva zile, fiecare dintre camerele aproape goale a dobândit diverse calități, nu neapărat legate de dimensiunea sau forma ei, ci mai degrabă de anumite clipe când era împreună cu Bec, care îi rămâneau în minte, spre deosebire de altele.

Intensitatea imprevizibilă a anumitor momente îl uluia. Nu i se părea ciudat că și le amintește, ci că unele lucruri se rostogoleau în uitare, sacrificându-se pentru a le ajuta să-și păstreze forma pe cele de care-și amintea.

Optimismul lui Bec că ea și Alex vor izbuti să procreeze, deși el și Maria nu

reuşiseră, era atât de ferm și de irațional, încât nici nu prea părea optimism. Fără a discuta despre aceasta, ei au complotat să-și alunge orice îndoială.

La parter, în partea din spate a casei, exista o mică încăpere încuiată, de dimensiunea unei cabine telefonice, în care se intra printr-o ușă care dădea în grădină

și unde Harry își ținuse ustensilele de grădinar dezinteresat din zona rezidențială – foarfecă de grădină, mașină electrică pentru tuns gazonul, diverse sticle cu substanțe chimice. Alex presupunea că Matthew le luase pe toate de acolo, apoi o încuiase. Când a venit primăvara, iar buruienile au început să crească în grădină, Alex a găsit cheia veche și mare și s-a dus să vadă dacă mai exista acolo vreo ustensilă. Rafturile și cârligele erau goale. Pe jos erau o pereche de cizme din cauciuc și patru perechi de pantofi bărbătești. Alex a recunoscut niște bocanci în două culori, pe care Harry îi purtase în ultimele luni ale vieții sale. L-a copleșit groaza uitându-se la ei. Deschizăturile lor păreau că se cască și scrâșnesc spre el, aidoma gușelor puilor clociți de niște mici ființe oarbe, care n-o să poată înțelege niciodată că bărbatul în ale cărui picioare ar fi trebuit să fie n-o să se mai întoarcă niciodată. Așteptaseră în întuneric atâta vreme, urlând după Harry.

Alex s-a întrebat de ce Matthew îi lăsase acolo, apoi și-a amintit că și el își lăsase unele lucruri la Maria; mai bine zis lucruri care erau într-un fel proprietate comună, dar pe care el n-avea la ce să le folosească. O cutie plină de hârtii produse de procesul birocratico-medical care îi însoțise încercarea de a procrea, căci ea nu rămăsese însărcinată pe cale naturală. O cutie de pe raftul cel mai de jos al unui dulap de la etaj, dacă își aducea bine aminte, pe care Maria scrisese într-o parte, fără a avea intenția de a fi sentimentală, fără să-și imagineze că va fi vreodată altceva decât o etichetă practică numită să identifice conținutul cutiei, BEBELUȘ.

Dougie îi spusese odată lui Alex că oamenii ca el și Maria, oameni din clasa mijlocie care își doreau copii, dar nu aveau, dramatizau teribil rolul de părinte. Asta își amintea Alex, interpretând inconștient afirmația fratelui său. De fapt, Dougie spusese: „N-ar trebui să te dai atâta peste cap să fii tată. Te alegi cu un băiețel sau o fetiță cu care te joci un pic, da' imediat după aia te trezești că ai în preajmă o persoană inutilă, care nu știe mare lucru despre tine și asta e doar din vina ta“.

În vara aceea, Rose a împlinit șaptesprezece ani și a plecat de acasă. Alex și Bec au auzit diferite povești incomplete despre asta, dar, din ce le-a zis Matthew la telefon sau din declarația lui plină de suferință, pe care a făcut-o când a venit la Londra s-o caute, din ce i-au zis lui Alex părinții lui și ce a spus Rose, când a venit la ei acasă într-o duminică, având pe cap o bonetă puțin modificată și fiind însoțită de un șaperon de la seminarul islamic din Whitechapel, unde învăța Rose acum, ea plecase din căminul familiei mai degrabă pentru a-și afirma independența, nu pentru a o rupe complet cu ei, iar hotărârea sa devenise definitivă în urma unui gest violent, disperat și inutil al lui Matthew. Din câte a înțeles Alex, Matthew n-o lovise. Acceptase că, din punct de vedere juridic, nu putea s-o țină cu forța lângă el. Pare-se că, în pragul casei, el o luase în brațe pe fiica lui și refuzase să-i dea drumul, o strânsese atât de tare, încât ea a țipat

speriată că nu mai poate să respire. Matthew a bătut în retragere, iar Rose s-a zbatut și s-a desprins din brațele lui, masându-și frenetic gâtul pe când ieșea din casă.

Rose părea destinsă și sigură de sine când și-a făcut apariția pe neașteptate la ei acasă și a întrebat dacă putea să folosească telefonul fix pentru a vorbi cu familia ei. Din discuția cu șaperonul, un londonez ai cărui părinți emigraseră din Bangladesh, Alex a căpătat impresia că nu membrii seminarului veniseră la Rose, și în nici un caz nu încercaseră s-o îndoctrineze, ci ea îi găsisese și îi pusese în încurcătură când le ceruse s-o accepte printre ei.

Rose și Bec au stat de vorbă între patru ochi. Bec i-a promis că o să-i păstreze secretul, că ea de fapt încercase să se mute împreună cu iubitul ei și părinții lui, dar aceștia au refuzat, îngroziți la gândul că fiul lor avea intenția să se însoare cu o englezoaică.

Matthew și Lettie i-au acuzat pe Alex și pe Bec că încurajează apostazia lui Rose. Prezența lui Dougie în casa din Islington; faptul că era uimitor de pustie, lucru care lui Matthew i se părea că oferă un exemplu distructiv, de instabilitate unei fete ușor de influențat; incapacitatea lui Alex de a vedea vreo diferență între Islam și iubirea față de Cristos; iar sugestia lui Bec, cum că faptele lui Rose nu aveau nici o legătură cu religia, ci aveau la bază dorința de aventură, le sporea sentimentul de persecuție.

Alex s-a dus cu Matthew la seminar și au rămas acolo multă vreme. Rose n-a vrut să stea de vorbă cu ei. I-a trimis un bilețel tatălui ei în care îi scria că e în regulă, că o să-i sune regulat, că o să-i viziteze după ce își termină studiile și că n-ar trebui să-și facă griji din pricina ei.

Când Matthew a plecat, Alex și Bec au rămas în pragul casei și i-au spus că Rose o să fie bine.

— Nu vă înțeleg, a zis Matthew. Credeți că avem doar viața asta de pe Pământ, dar nici ea nu vă preocupă cine știe ce.

În seara aceea, Alex a primit un telefon de la un producător de televiziune care făcea documentare pentru departamentul de științe al BBC-ului. Îl văzuse pe Alex povestind despre munca lui și voia să dezbată cu el un proiect al unui film despre cauzele științifice ale îmbătrânirii. Se întreba dacă puteau să ia prânzul împreună.

Spre sfârșitul verii, când pregătirile pentru noul sezon din Cura de înfrumusețare a adolescenților erau într-un stadiu avansat, iar ei urmau să filmeze în curând prima tranșă de audiții, Lazz s-a internat într-un centru de dezintoxicare. Midge l-a sunat pe Ritchie pentru a-i spune asta într-o seară de vineri, la câteva ore după ce Lazz dispăruse în spatele zidurilor înalte ale clinicii, având la el o mică valiză, un album cu sunete scoase de balene și un pachet cu șase sticle cu apă minerală franceză în portbagajul Mercedesului său. Midge i-a trimis e-mailul cu declarația pe care Lazz o trimisese presei, fără a se sfătui cu nimeni, în care povestea în detaliu despre lunga lui luptă cu drogurile și mărturisea că luase cocaină în cabina lui exact înainte și după ce arbitraseră o competiție dintre o trupă mare de școlărițe și un cvintet format din puști de cincisprezece ani, care cântau un soi de blues Motown. Declarația avea să devină publică în timpul nopții, iar Ritchie a vorbit la telefon până în zori, convingându-l pe Riggsy să nu se apropie de clinică, liniștindu-i pe părinții lui Lazz, spunându-le reporterilor că Lazz luase decizia curajoasă să-și înfrunte demonii. Ritchie a zis că a fost zguduit când a aflat că Lawrence Jones, de 29 de ani, cunoscut de milioane de oameni sub numele de Lazz, a luat cocaină în studioul de filmare Rika Films, în preajma copiilor. Era prea devreme să discute despre viitorul Curei de înfrumusețare a adolescenților“, a zis el. A trimis e-mailuri angajaților, în care le spunea să fie puternici și să rămână uniți. A găsit un șofer, un fost soldat, căruia nu-i era teamă să conducă o mașină cu mare viteză, printre paparazzi.

În zorii zilei, o burniță rece uda frunzele. Mașina a sosit, iar Ritchie s-a așezat pe bancheta din spate, cu intenția de a adormi. Clinica era în Suffolk, la două ore de mers cu mașina de casa lui, scaunele din mașină erau moi și comode, iar sunetul motorului mașinii care mergea prin ploaie se auzea doar ca un ușor fluierat. Și totuși Ritchie n-a putut să ațipească.

A aruncat o privire înapoi, spre casa lui, pentru a vedea cum se închide poarta automată și și-a promis în sinea lui că n-o să le permită niciodată reporterilor și avocaților să intre prin acea poartă pentru a-i necăji copiii. Delectându-se cu emoția pe care i-o provoca perspectiva acelei călătorii neașteptate, ce-i înlocuise teama care îl chinuia de zece luni de zile, el a deschis fereastra,

pentru a lăsa vântul și stropii de ploaie să-l înțepe în obraji și să-i dea părul pe spate. Cât de verde și de robustă părea

Anglia sub ploaia matinală, și-a dat el seama, cât de veșnică. Ar arăta la fel, era sigur de asta, indiferent din ce motive ar lătra câinii.

„Mă bucur că n-am fost eu“, și-a zis în sinea lui, a închis fereastra și s-a întrebat: „Oare sunt un om rău că cred asta?“ Era greu de dovedit că era bun, dar intuia că e adevărat. Opusul i se părea de necrezut. Dacă aș fi rău, s-a gândit Ritchie, ar fi trebuit să mă înfurii că am pierdut șansa de a-mi salva reputația pârându-l pe Lazz Fundației Morale, iar el nu era furios. Se bucura că gonește prin Anglia, pentru a oferi sprijin moral unui om în esență cumsecade, ale cărui puncte sensibile îl distruseseră.

Când au ajuns, la intrarea în clinică nu erau decât doi fotografi, lucru care lui Ritchie i s-a părut o lipsă de respect față de Lazz și, prin asociere, față de el însuși. Nu i s-a permis să intre în clădirea principală, dar i s-a spus să se ducă la o clădire aflată la aproape un kilometru distanță, unde pacienții puteau fi aduși cu o mașinuță pentru deplasarea pe terenul de golf. Ritchie a fost percheziționat de către un paznic și apoi a fost condus într-o cameră sumbră de primire, cu mochetă cenușie și fotolii tapițate cu pânză aspră de sac. Midge era acolo, apăsând smucit pe butoanele BlackBerry-ului său, de parcă ar fi împuns o vită.

— Cam superficială percheziția, a zis Ritchie. Aș fi putut să am bine mersi juma' de kil de cocaină în cur.

— Asta ai la tine? a întrebat Midge. A arătat spre un colț al tavanului, unde era un mic balon negru și lucios. Sunt cu ochii pe noi.

Ritchie a privit spre camera de filmat.

— Ascultă ce vorbim?

— Cine știe? a întrebat Midge. Aici ne au sub control. A frecat sălbatic pânza de pe scaunul pe care ședea. Uite, chiar și pe scaunele astea de rahat au pus pânză de sac.

— De ce a făcut asta? a zis Ritchie.

— Întreabă-l, a zis Midge. Îl aduc înapoi cu o mașinuță.

— Vreau să-mi spui tu.

— Nu știi de ce ar conta motivul. Pentru tine nu-i deloc important. BBC-ul e pe drum. Trimit pe cineva de care n-am auzit niciodată. Midge a închis ochii și s-a lăsat pe spătarul scaunului. Știi cum lumea vorbește tot timpul despre birocrați, cei care nu-și mișcă fundurile de pe scaun din BBC, care sunt plătiți la greu și nu fac niciodată nimic? De fapt, ei se ocupă de cel mai important lucru, deși îl fac foarte rar. Sunt anticorpi. Apar doar când e vorba despre viața sau moartea unui organism.

— Îmi amintești de sora mea.

— Atunci de ce ai tresărit?

— N-am tresărit.

— Ba da. Ai spus „Îmi amintești de sora mea“ și te-ai cam strâmbat, de parcă sora ta

ar fi un medicament nasol. Credeam că e un medicament eficace, dacă petreci mult timp printre țânțari. Midge a înghițit de parcă ar fi vrut să-și înghită propria-i vomă. Un scenariu. Lazz își ispășește pedeapsa. Se dezintoxică. Iese din peisaj pentru o vreme, dar îi lasă pe toți să vadă că face chestii sănătoase, morale. Dă interviuri de unde reiese că a evoluat și a devenit mai înțelept. Se împacă cu soția lui.

— Soția lui!

— Nu-i imposibil. Știi cât de mult își iubește cariera.

— Dar oare de ce a făcut una ca asta? De ce a dat o declarație publică? Oare pentru că a primit un telefon?

— Ce telefon?

— Știi la ce mă refer. F.M.

— Întreabă-l.

— Tu ai primit vreun telefon de genul ăsta? a întrebat Ritchie, aplecându-se și vorbind pe o voce blajină.

— Dar tu? a făcut Midge.

Ritchie n-a răspuns. Midge s-a holbat la el, belicos. Și-au aplecat amândoi capetele.

A răsunat un ciocănit firav, iar ușa s-a deschis. Balamalele au scos un scârțâit prelung și iscoditor. Lazz și-a făcut apariția în pragul ușii. Ritchie și Midge s-au ridicat în picioare și s-au dus spre el, de parcă amândoi s-ar fi așteptat la o îmbrățișare. S-au oprit brusc când au văzut că Lazz nu venea spre ei. Ba chiar s-a ferit puțin. Pe coridor, la câțiva metri în spatele lui, era un însoțitor îmbrăcat într-o tunică albă, cu mâneci scurte, care dezvăluiau niște brațe păroase și un ceas mare din aur. Ritchie a avut impresia că Lazz nu părușe niciodată mai sănătos sau mai atrăgător. Strălucea de tinerețe și viață. O ușoară neglijență neobișnuită – barba crescută de o zi, părul nearanjat – era în contrast cu pielea lui netedă și natural închisă la culoare și cu ochii lui căprui, limpezi, care acum erau ațintiți asupra lui Ritchie, plini de patimă. Ritchie a simțit promisiunea vagă a unei recompense viitoare; aceeași promisiune care îl făcuse să și-l dorească prin preajmă pe Lazz încă de la primul interviu și să-i crească salariul mai mult decât ar fi trebuit, în fiecare an, în ciuda crizelor lui de nervi, a răcelii sale, a egocentrismului, a comportamentului obsesiv-compulsiv în ceea ce îi privea garderobă sau a incapacității de a duce vreun lucru la bun sfârșit. Ritchie se simțea acum la fel cum presupunea el că se simte un membru al gloatei de telespectatori când face cunoștință cu el, de parcă ar fi împiedicat o făptură minunată, care vrea să fie lăsată în pace, să comunice cu spiritul sacru ce-și are sălașul în camera de filmat.

— Îmi pare rău, Ritchie, a spus Lazz. V-am dezamăgit pe toți. Mersi că ai venit.

— Nu-ți face griji, Lazz, a zis Ritchie. A clipit. I-a venit să plângă și a încercat să se decidă dacă să se abțină sau nu. S-a stăpânit. Cel mai important

lucru e să-ți revii.

— Mi-ar plăcea să mă întorc, dacă se poate, a spus Lazz.

— O să vorbim despre asta când o să te simți mai bine.

— Nu sunt bolnav, a spus Lazz. E dezintoxicare.

— Știu, a zis Ritchie. Dar n-am venit aici să vorbim despre serviciu. Am vrut să-ți spun că te consider curajos, o să trecem peste asta și, de îndată ce medicii...

— Psihologii, a spus Midge.

„Oricum, ce or face aici?“ și-a zis în sinea lui Ritchie.

— De îndată ce psihologii își termină treaba, o să stăm de vorbă și o să vedem ce facem mai departe.

— Îmi dai papucii, a spus Lazz.

— Ritchie are dreptate, a zis Midge. Singurul lucru care contează astăzi este să te faci bine.

— Ți-a spus? l-a întrebat Lazz pe Ritchie.

— I-am zis să te întrebe pe tine, a spus Midge. Și-a trecut repede arătătorul peste partea de jos a nasului, în față și în spate.

— Midge voia să torn pe altcineva, a spus Lazz.

— Am spus că ai mai multe opțiuni, a zis Midge și și-a ridicat degetul. N-aș fi un agent prea bun dacă nu ți-aș spune că ai mai multe opțiuni.

— O anumită persoană? a întrebat Ritchie.

— Bunicul a fost prizonier în Coreea, a spus Lazz. Comuniștii n-au putut să-l facă să vorbească.

Infirmierul, dacă era infirmier, l-a chemat pe Lazz, iar Lazz s-a răsucit și a ieșit după el pe ușă. Ritchie și Midge au stat în pragul ușii și și-au fluturat mâinile spre ei, spunându-i că se vor gândi la el și că o să-l viziteze peste puțin timp.

— N-o să mai lucreze niciodată la emisiunile de televiziune pentru copii, a zis Ritchie.

Midge și-a vârât degetele în buzunare și, cu vârful pantofului, a împins o pietricică în cercuri.

— Toți sunt iertați până la urmă, a spus el.

Ritchie a zis:

— Dacă i-ai spus să toarne pe altcineva, de unde știai că n-o să te aleagă pe tine?

— Eu n-am faima lui Lazz, a zis Midge. S-a uitat la Ritchie și a zâmbit. Și nici a ta. În plus, sunt un tip de treabă.

— Nu și în Chiang Mai.

— Nu prea știi despre ce vorbești, frate. Știi că în Thailanda vârsta legală e cincisprezece ani?

— Nu mă înțelege greșit, Midge. Niciodată... nu ție.

— Sunt convins de asta. Nici eu nu ți-aș face ție așa ceva. Dar nu mi-ai spune dacă ai primit vreun telefon de la F.M. Dacă ai primit un cod din ăla. Midge s-a întrerupt, de parcă l-ar fi așteptat pe Ritchie să vorbească, apoi a continuat. Știi ce îți oferă dacă le zici ceva despre altă persoană? Douăzeci de ani de imunitate. Depun o declarație la un avocat, în numele tău, unde promit să nu publice nici un material care să te compromită în societate vreme de douăzeci de ani. Ne au pe toți la mână. Nimeni nu mai are încredere în altcineva. Iar dacă mai există vreo persoană care a scăpat de asta, nepângărit, pur, nici unul dintre cunoscuți nu spune despre el Ce tip mișto. Toată lumea zice Pe cine a turnat ca să stea atât de liniștit?

O femeie venea spre ei dinspre poartă, cu mâinile în buzunarele pardesiului și gluga pe cap. Mișcările ei sugerau că se plimbă alene, ca să treacă timpul mai repede, dar a venit la ei și le-a spus că e Jane de la BBC.

— Politică internă, a zis ea.

Scârțâitul mașinuței de golf, cu care Lazz plecase, nu se mai auzea, iar vocea ei răsunase într-o tăcere absolută. Ritchie era uluit de cât de tânără era. Oare împlinise treizeci și cinci de ani? Purta ochelari cu rame groase și negre și avea un coș mare, cu coajă, în mijlocul obrazului. Lui Ritchie i se părea o lipsă de respect că nu se fardase. Undeva, în cealaltă parte a parcului, o cioară a cârâit, iar ei, ca și cum aerul rece și jilav i-ar fi ieșit din gâtlej, au simțit cu toții cum temperatura de afară scade și s-au hotărât să intre în clădire.

Midge s-a apucat să descrie o tactică de a-i salva reputația lui Lazz, iar Lane a ascultat șezând într-unul dintre acele fotolii din pânză de sac, până când Midge n-a mai știut ce să spună și a tăcut.

— Din câte înțeleg, aici te vindecă de boli, a spus Jane. Nu te fac mai bun. Nu prea știi unde ar trebui să te duci în ziua de azi pentru o astfel de recuperare. S-a răsucit mai întâi spre unul dintre bărbați, apoi spre altul, iar ochelarii ei au reflectat lumina, ascunzându-i ochii în spatele pătratelor strălucitoare și reci. Corporația nu-i iartă pe oamenii tineri, frumoși și celebri care iau droguri tari în preajma copiilor. Ție ți se pare un lucru nerezonabil, Ritchie?

— Bineînțeles că nu, a zis Ritchie.

— Depinde de situație, a spus Midge.

— Asta e situația, a zis Jane. Lazz e dat afară definitiv din Cura de înfrumusețare a adolescenților. Nu mai avem ce discuta despre asta. Problema care se pune e legată de emisiunea propriu-zisă.

Ritchie a așteptat ca Jane să continue. S-a întrebat dacă e lesbiană. Îl impresiona încrederea ei de sine. Oare ar fi putut să-i ofere o slujbă? Și totuși ar fi fost o catastrofă s-o aibă prin preajmă. I se părea că-i consideră pe toți inferiori ei, nu pentru ce făcuse la

universitate sau în viața ei de adult, ci pentru că luase examenul de admitere la una dintre școlile de tocilari din Londra, pe vremea când avea unsprezece ani.

— Toată lumea vrea ca emisiunea să continue, a zis Jane. Asta dacă nu crezi că dispariția lui Lazz o să-i răpească tot hazul.

— Suntem distruși, bineînțeles, a spus Ritchie. Dar chiar și cel mai de succes băiat poate fi înlocuit.

— Eu am plecat, a zis Midge. S-a ridicat în picioare, dar Jane i-a spus să mai rămână, iar el s-a dus în cealaltă parte a camerei și s-a sprijinit de perete, cu brațele încrucișate.

— Bine, a spus Jane. O să avem o ședință mai târziu. Trebuie să aruncăm o privire peste desfășurător. Dar trebuie să înțelegi că n-ai o a doua șansă. Dacă se mai întâmplă încă o chestie de genul ăsta, s-a zis.

Ritchie a încuviințat energic din cap.

— Bine că măcar Lazz n-a fost prins jucându-se cu vreo adolescentă, a zis Midge.

— Ai vreun motiv să crezi că s-a petrecut așa ceva? a întrebat Jane. Sau a fost o glumă? Crezi că e amuzant să abuzezi minori? Ce zici, Ritchie?

Ritchie a lovit în aer cu palmele și a spus că ar trebui să se calmeze.

— Presupun că acum vorbiți despre Fundația Morală, a zis Jane. S-a aplecat în timp ce vorbea și s-a ciupit de glezna dreaptă. Gestul a făcut-o să pară o fetiță.

— Te rog nu te holba la picioarele mele când te întreb ceva, a zis Jane. Ai primit vreun telefon de la Fundație?

— Nu, a zis Ritchie.

— Bine. Ne-ar plăcea să ne spui dacă se întâmplă asta. Deși e interesant, nu? Nu poate să mai țină mult. Nu fac decât să distrugă reputații. Se bazează pe

faptul că vechea presă a construit mai întâi acele reputații.

— Ce-i atât de interesant? a întrebat Midge. Ritchie a fost surprins de supărarea lui, căci fără doar și poate că la un moment dat urma să aibă nevoie de bunăvoința femeii asteia. Și totuși împotrivirea lui Midge a înviorat-o pe Jane.

— Fundația Morală e o amenințare doar pentru oamenii care au greșit, a spus Jane.

— Deci acum e poliția morală de stat, a zis Midge. O cameră de filmat în toate dormitoarele, dar, câtă vreme te mărginești la poziția misionarului, n-ai de ce să-ți faci griji. Dar cum rămâne cu actorul pe care săptămâna trecută l-au pârât că și-a înșelat iubita? De ce ar fi treaba altcuiva, și nu doar a celor doi?

— Și-a mințit iubita că-i e fidel, a spus Jane. Din cauza asta se zice „a înșela“.

— În fiecare zi milioane de bărbați și femei se înșală unul pe altul în țara asta și nimănui nu-i pasă.

— Și ar trebui să-i pese cuiva, a zis Jane. Chiar dacă le pasă sau nu, tot o greșeală

rămâne, nu-i așa?

Maxilarul lui Midge s-a mișcat.

— Am senzația că o ascult pe viitoarea matroană-șefă a poliției virtuții și viciului din Marea Britanie, a spus el.

— Nu cred că aș fi bună la așa ceva, a zis Jane. M-ar lua gura pe dinainte și cineva m-ar pârî pentru asta. Nu așa merg lucrurile în statele polițienești? Din câte înțeleg, nu-i vorba doar de tortură sau de mituirea oamenilor ca să toarne. Oare nu-i prind pe majoritatea disidenților, șantajându-i pe cei care înșală, se droghează sau delapidază fonduri ca să-și trădeze prietenii? Presupun că asta-i interesant la Fundația Morală. Recompensează oamenii

care-și toarnă prietenii. Asta nu-i o faptă prea morală, nu-i așa? Ritchie, n-aș fi crezut că știi să ascuți atât de bine.

Ritchie le-a spus că trebuie să plece.

Într-o zi, dis-de-dimineată, fără să spună nimănui, Bec s-a dus la un festival de literatură din Cardiff, tremurând de emoție. La câțiva kilometri în vestul Bristolului, a borât în vasul împuțit din toaleta trenului. O'Donabháin apărea în prima parte a festivalului, la ora unsprezece dimineața, într-o zi lucrătoare. „Acum e un bătrân poet ucigaș și inofensiv“, credea, pare-se, Țara Galilor despre el; apariția lui era consemnată printre alții, într-un anunț de trei rânduri din mijlocul programului festivalului, și făcea parte din secțiunea numită Voci Izbăvite. Alte voci izbăvite erau un polițist alb sud-african de pe vremea apartheidului, un dealer de heroină reformat, care avea o mulțime de cunoștințe despre piața drogurilor, și un fost ministru care mințise în instanță și care îl descoperise pe Isus în închisoare. Apăreau după-amiaza și seara în festival. O'Donabháin părea să fie mai puțin important decât ei.

Plimbarea de la gară până la campusul unde avea loc festivalul, prin vântul cald și razele puternice ale soarelui, a înveselit-o pe Bec. Când a intrat în lumina artificială a centrului de conferințe, tălpile îi scârțâiau pe mocheta corporatistă, inima îi bubuia în piept și i s-a făcut iarăși greață. Stătea într-o cabină de toaletă, cu brațele pe rezervorul closetului, cu capul atârându-i și saliva prelingându-i-se de pe buza de jos. Se îmbrăcase cu un pulover albastru, cu blugi și adidași și nu se fardase. Acum își dorea să-și fi pus un strat gros de fard pe față, să-și fi pus niște pantofi trufași, un costum elegant și bijuterii, să aibă o înfățișare amenințătoare. La ora unsprezece și cinci, a traversat sala de recepție, a ajuns la ușa pe care era lipită o foaie de hârtie unde scria 11 A.M. – Colum O'Donabháin.

Sala era mai mică decât se așteptase, conținea doar vreo douăsprezece rânduri a câte zece scaune pliante, separate în mijloc de un culoar. Jumătate din locuri erau ocupate. La capătul cel mai îndepărtat al sălii, doi bărbați cu microfoane prinse cu clame ședeau în spatele unei mese; un bărbat înalt, de peste cincizeci de ani, cu smocuri de păr alb îndărătul urechilor și ochelari rotunzi, cu ramă groasă, care își răsuca capul dintr-o parte într-alta, aidoma unui dispozitiv de stropit gazonul, și alt bărbat, mai în vârstă, mătăhălos și stânjenit, cu o privire tristă.

O'Donabháin era mai bătrân decât în fotografia care apăruse în programul festivalului. Gulerul cămășii lui albe era șifonat. „E un bărbat obișnuit“, și-a zis în sinea ei Bec și s-a așezat pe ultimul rând, lângă ușă. I se părea că omul pe care era îngrozită

să-l cunoască încă nu-și făcuse apariția. Și totuși el era acela. Legătura obligatorie dintre omul de la masă și bărbatul care îl executase pe tatăl ei se destrămasese în timp. Acel om nu mai exista.

— Începem? a întrebat bărbatul cu ochelari.

O'Donabháin s-a uitat la el de parcă ar fi fost uimit că nu e singur și s-a apucat să răsfoiască paginile cărții cu degetul mare de la mână.

— Eu sunt Dale Luthbridge, a zis interlocutorul lui O'Donabháin, și am marea plăcere să vi-l prezint pe poetul Colum O'Donabháin, care se află pentru prima oară în Țara Galilor, cred. Colum vă va citi astăzi din noul lui volum Drumul lăturalnic, care a primit Premiul McGarragle pentru cea mai bună carte de poezie scrisă de un fost prizonier care locuiește acum în Irlanda.

— A mea a fost singura care îndeplinea criteriile, a zis O'Donabháin.

Publicul a râs, iar Bec s-a ridicat în picioare și a ieșit din sală. Au râs de gluma lui; atmosfera era cordială.

La recepție era o masă unde se găsea un mic teanc de cărți subțiri ale lui O'Donabháin, puse pe o față de masă albă. Bec a luat un volum din Drumul lăturalnic și a vrut să plece, însă fata care vindea cărțile a strigat-o și i-a spus că prețul e 9,95 de lire sterline.

— Pentru asta? Primește și poetul ceva?

— Cam o liră, presupun, a zis fata. Nu știu. E poezie. Nu ies prea mulți bani din asta.

Bec a plătit. Pe copertă era o gravură cu un drum de țară ce șerpuia peste dealuri, printre gardurile vii. Le-a studiat cu atenție. Nu exista nici un om pe

lângă ele. Vârfurile degetelor ei umede au lăsat vagi urme pe hârtia poroasă de culoarea smântâniei. I s-a părut îngrozitor că auzise vocea lui O'Donabháin. A șovăit în fața ușii sălii. S-au auzit aplauze, iar ea a înșfăcat clanța, s-a strecurat înăuntru și s-a întors la scaunul ei, pe când O'Donabháin a început să-și citească poeziile.

Încă o dată, lui Bec i s-a părut că e prea anost și prea pașnic ca să fie ucigașul tatălui ei. Și-a citit versurile cu o voce calmă și monotonă, aplecat asupra cărții, adresându-se mesei. Liriciza tot felul de păsări, lemne plutitoare, un regret neprecizat. A citit o poezie comică despre cum e să fii singurul care nu vorbește galeză dintr-un grup. Publicul a râs. Obrajii lui Bec erau incandescenti.

Apoi i s-au pus întrebări. O femeie de peste cincizeci de ani, cu părul alb, tuns scurt, o vestă violet și cercei lați de zece centimetri l-a întrebat pe O'Donabháin de ce n-a citit poezia Enigma unui mic soldat.“

— M-am gândit și eu la asta, i-a zis Luthbridge lui O'Donabháin. E diferită ca stil de celelalte poezii ale tale.

— Mda, e scrisă în stil clasic englezesc, a spus O'Donabháin. Aproape o parodie. La un moment dat în trecut am ascultat o mulțime de cântece populare englezești despre cei care recrutau soldați și despre detașamentele care recrutau cu forța civili în armată. De ce n-am citit-o? Pen' că nu-mi prea place, din cauza aia. Conține cuvântul ăla „antropomorfiza.“ E greu de pronunțat pentru un moșneag care n-a absolvit nici o facultate. Șase silabe. Am cumpărat mașina, dar nu mi-a intrat în garaj.

„Iarăși râd! s-a gândit Bec. Sunt atât de prietenoși cu el!“

Un bărbat înalt, îmbrăcat cu un sacou albastru, pantaloni roșii și cămașă galbenă, cu o eșarfă îngropată în gâtul lui roșu, s-a ridicat în picioare și a zis pe o voce tăvănită:

— Mi-ar plăcea să aflu ce caută un condamnat pentru omor și un torționar – a părut că-i place să pronunțe cuvântul torționar, de parcă ar fi mușcat pentru prima oară dintr-o gustare caldă și crocantă – pe teritoriu britanic, după ce a fost atât de plin de cruzime cu un distins ofițer britanic. Mulți au tras

zgomotos aer în piept și cineva a strigat „Citește programul!”. Bărbatul a aruncat o privire prin sală și și-a ridicat tonul vocii. Prezența ta este o insultă pentru familia căpitanului Shepherd; nici măcar nu le-ai cerut scuze pentru comportamentul tău laș și oribil.

O'Donabháin a spus:

— Întrebarea era ce caut eu aici? E o întrebare pe care mi-o pun zilnic, oriunde m-aș afla. Oamenii fac o mulțime de presupuneri despre crime și pedepse. Ei cred că tot timpul sunt în ordinea asta. Nu-i așa, asta-i tot ce am de spus.

După ce totul s-a terminat, O'Donabháin a plecat din sală, împreună cu Luthbridge, și s-a așezat la masa pe care erau cărțile, în recepție. Bec l-a urmărit cu privirea, pe când el a semnat cărți pentru patru persoane. Bărbatul cu pantaloni roșii a plecat. Bec s-a dus la masă și i-a întins cartea lui O'Donabháin, pe când acesta sorbea dintr-o sticlă cu apă. A pus sticla jos, s-a șters la gură cu mâneca și a deschis cartea la pagina cu titlul. A pus vârful pixului pe pagină și și-a înclinat întrebător capul.

— Dedicția e pentru Bec Shepherd, a spus Bec.

O'Donabháin se aplecase să scrie înainte de a-i auzi numele, iar ea i-a zărit chelia din creștetul capului. A rămas aplecat asupra cărții preț de câteva secunde. Pixul nu s-a clintit. O'Donabháin și-a ridicat privirea încet și s-a uitat la ea. Părea tulburat. Lui Bec i s-a părut că-l vede în el pe ucigaș, iar ea s-a străduit să nu-și iasă din fire și să-și păstreze calmul vocii.

— Știi cine sunt? a întrebat ea.

O'Donabháin a încuviințat din cap. Acum nu mai părea tulburat, ci mai degrabă curios.

— Am ceva să-ți spun, a zis ea. Hai afară cu mine.

L-a condus prin recepție, pe scară în jos și apoi au ieșit sub lumina soarelui.
Ea

mergea în față, fără să se uite în urmă, convinsă, dintr-un motiv sau altul, că el e în spatele ei. Lângă centrul de conferințe era o piațetă mărginită pe două laturi de trepte, unde participanții la festival și studenții la cursurile de vară își mâncau sendvișurile, iar skateboarderii își executau acrobațiile. Bec s-a așezat pe trepte, iar O'Donabháin s-a ghemuit greoi la câțiva metri de ea. Avea un exemplar din cartea lui în mână și sticla cu apă în cealaltă.

— Fratele meu crede că ar trebui să te iert, iar eu m-am gândit la asta, a spus Bec. Pentru el e foarte important, iar mie mi-ar plăcea să fac ce-și dorește, căci mă simt prost pentru că nu l-am lăsat să facă filmul ăla cu tine. Doar că nu prea știu ce înseamnă să te iert. Și nici nu m-ai rugat să te iert.

O'Donabháin a clătinat din cap, cu ochii ațintiți asupra ei.

— Și n-am de gând să-ți spun că a fost în regulă ce ai făcut. Că e de înțeles. Singurul motiv pentru care stau aici este că lucrul pe care l-ai făcut a fost atât de cumplit, încât nici măcar nu-mi pot imagina. Fără să-și dea seama și-a scărpinat cicatricile de pe încheietura mâinii, iar O'Donabháin și-a întors capul ca să nu se mai uite la ea.

— Iertarea nu-i același lucru pentru mine ca pentru Ritchie, a spus Bec. El s-a gândit mult la tine; cred că pentru el iertarea înseamnă că nu mai vrea să se răzbune. Eu nu m-am gândit deloc la tine după proces, am făcut-o doar când a adus el vorba despre tine. Pentru mine iertarea înseamnă să mă pot gândi la tine. Înseamnă să accept că ai fost pedepsit și că nu mai e nevoie să te pedepsesc. Asta te ajută cu ceva?

O'Donabháin a încuviințat din cap.

— Nu-mi trebuie regretele tale, a spus Bec. Nu vreau remușcări. Vreau să știu că nu mă deranjează faptul că ai ieșit din închisoare. Oare asta e iertare? Dacă da, atunci te iert.

O'Donabháin a ridicat din umeri.

— Zi și tu ceva, a spus Bec, brusc iritată de tăcerea lui.

— Îți primesc iertarea, a zis el.

— Citește-mi poezia aia a ta, a spus Bec. Cea pe care n-ai vrut s-o citești mai devreme.

— Nu-i o idee bună.

— Citește-o.

O'Donabháin a sorbit din sticlă, a găsit pagina cu pricina și a început să citească.

Enigma unui mic soldat

— Țasta-i titlul, a zis el.

— Continuă.

O'Donabháin și-a dres vocea și a citit:

În paradis eu m-am jurat

Să lupt în neamul tău însângerat

Tu mi-ai înfipt stirpea-ntre sloiuri

Și m-ai trimis în ape tulburi

Să lupt cu inamici

Cât mine de voinici

Eu m-am luptat ca un nebun

Ochii tăi au fost carne de tun.

Navighez pe mări și oceane

Păzesc venele umane

Curăț și spăl arterele

Iar tu-mi cinstești numele.
Viața unui mic soldat
Datoria altora n-o poate plăti
Ucigașiiucid automat
Pentru-a supraviețui.
Ucigașiiîmblânziți
Vorbesc pentru cei din morminte
Antropomorfizează paraziți
Care n-au inimă sau minte
Se reproduc fără să cunoască
Ce-i drept și ce-i greșit
Făr-a putea să dovedească
Că inima nu-i parazit.

După ce a terminat de citit, Bec a spus:

— Scrie dedicația.

Colum a scris: „Pentru Rebecca Shepherd, n-o să fac filmul. Pentru Ritchie Shepherd, sora ta mă iartă. Colum O’Donabháin.“

Bec a luat sticla de la el, a băut din ea, apoi i-a dat-o înapoi. A rupt pagina cu dedicația din carte și i-a pus volumul în mână.

— N-am nevoie de poeziile tale, a spus.

El a luat cartea. Pe când s-a ridicat în picioare, s-a întors pe călcâie și a plecat, dezamăgirea de pe chipul lui a pătruns adânc înăuntrul ei, iar ea și-a dat seama că l-a rănit mai mult decât își dorise sau decât crezuse că ar fi în stare.

O nălucă s-a întruchipat în mintea lui Ritchie, un strigoi lunguiet, cu genunchii ca niște cârlige, fără chip, care într-o zi urma să intre pe poarta lui, prin ușa încuiată a casei sale, de parcă n-ar fi avut consistență, să-l târască de lângă soția lui adormită și să-l azvârle pe șoseaua de lângă proprietatea sa, iar apoi să stea de strajă, pentru a-l împiedica să se întoarcă și să aibă pretenții la ce e al lui, la femeia și copiii lui. A început să petreacă mai puțin timp în Londra. A încercat să se întoarcă acasă înainte ca Ruby să se ducă la culcare. De două ori după începerea anului școlar, le-a uimit pe Karin și pe Milena ducând copiii la școală. I-a copleșit cu atenție și cadouri. Se întreba îngrijorat dacă nu cumva se plictisiseră de el, iar în gestul lui Dan de a-i închide politicos ușa în nas, sub pretextul că trebuie să-și facă temele, sau al lui Ruby, care a fugit brusc de la el la mama ei, Ritchie a descoperit încă o dată, la vârsta de patruzeci și unu de ani, durerea provocată de volatilitatea bruscă și capricioasă a atenției copiilor, pe care o simțise și el în copilărie.

S-a apucat s-o învețe pe Ruby să cânte la chitară. Uneori ea manifesta o ambiție precoce și o ciudată cunoaștere a vocabularului tehnic. „Eu vreau să cânt solouri“, a spus ea la un moment dat. Alteori își pierdea interesul și țipa că nu vrea să cânte.

Ritchie se bucura văzând cum degetele fiicei sale se întind pentru a ajunge la bulinele de pe lemn și pentru a apăsa coardele întinse din nylon, încuviințând din cap și fluturându-și părul peste boxe. Uneori făcea o mică greșeală, se uita la el, zâmbindu-i complice; ochii ei îi întâlneau pe ai lui cu o sclipire de înțelepciune atemporală, de parcă înăuntrul ei ar fi existat deja toate vârstele pe care urma să le aibă, așteptând să iasă la suprafață, copil, prietenă, parteneră de distracție, iubită, mamă, bunică. Ritchie își dorea ca acea clipă să nu se sfârșească niciodată, dar nu știa niciodată când avea să urmeze, iar când se întâmpla acest lucru, mândria și posesivitatea lui țâșneau din el prea lacome, iar alinarea acelei complicități certe și atemporale se evapora.

Bec și Alex au dat o petrecere de inaugurare a casei. Ritchie a crezut că se poate fofila, dar Alex l-a bombardat cu e-mailuri și l-a sunat, iar el a zis că o să vină cu Karin. Cu două zile înainte de petrecere, Karin i-a spus că nu poate

să meargă. The What veneau să cânte împreună cu ea, în studio, o săptămână întreagă. Nu putea să plece. Ritchie considerase trupa prea bună și i se păruse că dorința lor de a apărea în Cura de înfrumusețare fusese o lipsă de respect față de el și îi pusese în legătură cu Karin

pentru a-i încuraja să nu facă scandal. Ea îi văzuse cum cântă într-un mic local din Portsmouth, îi plăcuseră și felul cum cântau și faptul că o considerau o comoară națională. Ritchie a întrebat-o dacă nu și-ar strica imaginea cântând cu niște copii de cincisprezece ani, iar Karin a zis că acum aveau șaisprezece.

— Își aduc corturile, a spus ea. În clădirea unde se află studioul este duș. Știam că nu vrei să stea aici.

— Nu trebuie să ia droguri, a zis Ritchie.

A ajuns la petrecere la ora nouă. Ferestrele erau luminate, iar ușa de la intrare era deschisă. O fată cu o rochie neagră și scurtă pe ea și un bărbat slăbănog, cu mustață și favoriți fumau și beau vin pe trepte. L-au ignorat pe Ritchie când a trecut printre ei și a intrat în casă.

Înăuntru erau foarte mulți oameni, iar Bec și Alex aranjaseră ingenios lămpile prin colțuri, în șeminee, pe tavan, așa încât oazele lor de lumină se suprapuneau pe podea, iar Ritchie n-a observat cât de puțină mobilă era sau cât de goi erau pereții. La un etaj se dansa, în altul erau paravane din hârtie, perne pe jos și muzică în surdină; în bucătărie bărbați și femei, care păreau inteligenți, discutau în contradictoriu, împărțiți în mai multe grupuri, iar Ritchie a avut impresia că asistă la ședința de dezbateri a unui parlament rafinat. Oaspeții erau îmbrăcați mai elegant decât se așteptase el, cu haine mai originale și mai șic decât ar fi crezut că pot purta niște oameni de știință în timpul liber. Nu i-a trecut prin cap că Bec și Alex ar putea avea prieteni care să nu fie oameni de știință. Vinul era nemaipomenit; probabil cheltuiseră o avere pe el, și-a zis în sinea lui. Ritchie a avut impresia, intrând pe rând în diferite camere, fără a se duce la cineva anume, că acolo era o mulțime formată din persoane înțelepte, cu încredere în forțele proprii și deschise la minte. Nu mai fusese niciodată într-un astfel de grup, iar invidia, care deja mijise în el, i-a crescut. Ce noroc pe capul lor, ca lui Bec și lui Alex să le pice ca o plească o casă ca asta și să devină gazde mondene pentru

asemenea oameni, fără a face nici cel mai mic efort! Pe când el ajunsese să fie familist și să locuiască la mama dracu'! Cum de se întâmplase una ca asta? Doar el era cel bogat. El era vedeta. Cine erau oamenii ăștia? Cine era fata aia atât de drăguță și de ce purta o eșarfă musulmană, deși evident avea pielea albă? Cine era tipul ăla masiv și bronzat, cu părul blond, lung până la umeri și ochii ăia stranii?

I-a văzut pe Alex și pe Bec în cealaltă parte a camerei, stând unul lângă celălalt, de parcă ar fi fost proaspăt căsătoriți. Alex cu brațul în jurul taliei lui Bec. Râdeau împreună cu cineva; din ei părea să se reverse o veselie imbatabilă. Bec purta o rochie decoltată, iar lumina era reflectată de un colier din argint și de cei doi cercei din lănișoare, care se legănau când își întorcea capul. Alex era îmbrăcat cu o cămașă albă, simplă, iar lui Ritchie i se părea că toți cei din cameră se răsuciseră spre ei, aidoma

unor fotografi aflați în spatele barierelor din jurul covorului roșu.

O femeie de lângă el l-a întrebat dacă vrea să-i umple paharul. Ținea în mână o sticlă, iar paharul lui Ritchie era gol. I-a turnat o porție zdravănă. Părea cam pilită.

— Sunt cu mașina, a spus Ritchie.

— Și eu, a zis femeia, a râs și l-a atins pe braț. Doamne, nu-i așa că arată superb? O urăsc.

— Pe cine?

— Pe Bec, a spus femeia, cu privirea ațintită spre partea opusă a camerei și cu ochii mișiți. S-a întors spre Ritchie și a zâmbit. O iubesc. În școală eram cele mai bune prietene. Știi, CMBP. Dar niciodată nu-i pentru totdeauna, nu-i așa? N-am mai vorbit una cu alta de o grămadă de timp.

Ritchie s-a uitat la femeie, întrebându-se dacă o mai văzuse până atunci. Îi plăcea ca lumea să nu-l recunoască, iar el să-și dezvăluie identitatea mai târziu.

— Ai fost vreodată în vacanță cu ea? a întrebat el.

— Nu, a zis femeia. A, ba nu, am fost odată într-un weekend la Londra. Fratele ei era un cântăreț faimos. Era într-o trupă care se numea Lazygods. Nu știu dacă ți-i aduci aminte.

— Vag.

— Ne-am dus să-i vedem cum cântă la Hammersmith Palais. Erau OK. Adică femeia era tare, însă fratele ei era puțin cam... A aruncat o privire prin jur, l-a atins pe Ritchie pe braț și s-a înclinat spre el. A fost ciudat. M-a pus să promit că n-o să spun nimănui, dar asta s-a întâmplat cu atât de multă vreme în urmă. Avea permis să intre în culise, așa că s-a dus să-și caute fratele, a intrat în cabina lui și acolo erau David Bowie și Bono! Au cântat și ei, era un soi de spectacol de binefacere. Și l-a auzit pe unul dintre ei, cred că era Bowie, care a zis: „Ritchie Shepherd ăsta cântă ca un câine care vrea să intre în casă“. Și Bono a râs.

Ritchie a aruncat o privire spre Bec. Ea l-a văzut și a fluturat o mână spre el, iar el s-a dus țeapăn spre ea, cu urechile în flăcări. Alex l-a bătut pe umăr, iar Bec l-a sărutat pe ambii obraji. El i-a mirosit parfumul și a auzit-o cum îl întreabă dacă se simte bine.

— Pari preocupat de ceva, a spus Bec.

— Mă distrez, a zis Ritchie. Mișto petrecerea.

— Așteaptă puțin aici, a spus Bec. Am o surpriză pentru tine.

— Avem grijă unul de altul, i-a zis Alex lui Ritchie, urmărind-o pe Bec cum se îndepărtează de ei. Sindromul gazdei bete, întotdeauna-i nasol.

„Cum se face că fostul meu toboșar tocilar vorbește atât de familiar cu mine despre sora mea?“ s-a întrebat Ritchie. „Sunt în lumea unei alte creaturi care mă pedepsește.“

— Te uiți vreodată la documentare despre știință? a întrebat Alex. M-au rugat să

apar într-unul.

— De ce să nu te roage? a întrebat Ritchie, fără a catadicsi să-și dezlipească buzele.

Bec s-a întors cu o foaie de hârtie în mână. L-a rugat pe Ritchie să vină cu ea și au ieșit împreună pe terasă.

— Îmi cer scuze, sunt cam pilită, a zis ea. Am uitat ce făceam. Am uitat că voiam să vorbesc cu tine despre tata. Stăteau aproape unul de celălalt. Bec s-a uitat în ochii fratelui său. Știai că O'Donabháin și-a citit poeziile în Țara Galilor de curând?

— Nu.

— M-am dus acolo. Știu cât de important e pentru tine ca eu să-l iert. Știu că asta înseamnă mai mult pentru tine decât să faci filmul. A ezitat. I s-a părut că Ritchie era uluit de ce făcuse. Așa că m-am dus să-l văd și presupun că, în felul meu, l-am iertat. Am stat de vorbă. Uite. A scris asta pe prima pagină a cărții lui, cea cu titlul.

I-a dat lui Ritchie foaia de hârtie, iar el a citit ce scrisese O'Donabháin.

— Așa e cel mai bine, a spus Bec.

— Da, a zis Ritchie, abia putând să vorbească. Avea senzația că se sufocă.

— Am aranjat totul cu el și n-o să mai fie nici un film. Doliu reușit, așa cum ai zis tu.

Ritchie a deschis și a închis gura de câteva ori.

— Îmi pare rău, a spus Bec, începând să plângă și îmbrățișându-l. Nu știu de ce ți-am spus asta la o petrecere. Pur și simplu te-am văzut și m-am gândit la asta. Ne vedem prea rar.

Ritchie a mimat că o îmbrățișează și el și a privit peste umărul surorii sale la fereastra din fața lui și la scara ce duce la parter.

— Adică ai făcut atâtea eforturi doar ca să mă împiedici să fac filmul, a spus el. Să-l ierți, mai bine zis. E atât de frumos din partea ta. Ești o femeie tare.

Bravo! Însă eu mă simt cam nasol, draga mea. Trebuie să plec.

Ritchie s-a dus la un bar scârbos din apropiere, a băut trei whisky-uri duble unul după altul și a plecat, chemându-și un taxi. Șoferului nu i-a prea surâs să conducă o sută de kilometri, până în Petersmere, dar s-a răzgândit când Ritchie i-a arătat un teanc de bancnote roșii.

Ritchie își dorea mai mult decât orice să-și sărute copiii adormiți și să se vâre în pat, lângă soția lui. Dar Milena îi dusese pe Dan și pe Ruby să stea cu părinții lui Karin în weekend. Taxiul l-a lăsat pe Ritchie în fața porții, iar el a luat-o pe alee. Trecuse de miezul nopții, iar luminile încă erau aprinse în studio. A auzit muzică. S-a dus la fereastră și s-a uitat înăuntru. Karin ședea pe un scaun, cu căștile la urechi, interpretând un fragment dificil, iar unul dintre băieții din The What ședea în lotus pe jos, lângă ea, scriind într-un carnețel. Ea și-a ridicat privirea, a zâmbit vag, de parcă cineva i-ar fi zis un lucru despre care ea credea că e amuzant, dar fără să-l poată auzi, și

și-a scos căștile. Ritchie i-a văzut gura care, zâmbind, a pronunțat cuvântul „Ce?”[24“ iar altcineva, care nu era în raza lui vizuală, probabil că l-a repetat, căci ea a râs, și-a aplecat privirea spre băiatul de pe jos și i s-a adresat, pe când el sorbea din Dr. Pepper. El a râs și și-a dus o mână la față ca să nu facă mizerie.

Ritchie s-a îndreptat spre casă. Un sunet înfundat de bas și de tobe a răsunat în spatele lui, din beznă, de parcă ar fi fost niște artificii lansate în depărtare, pe care nu le putea zări. O tristețe mai mare decât simțise vreodată i-a vibrat sub coaste, înspăimântătoare din cauza intensității și duratei ei, iar gândul la sinucidere i-a revenit în minte, nu ca o dorință de a-și curma viața, ci ca o forță opusă acelei tristeți, de parcă, mimând că încearcă să-și curme viața, ar fi speriat tristețea, ar fi micșorat-o și ar fi banalizat-o. Și totuși, după ce intenția de a acționa i s-a conturat în minte, nu s-a putut abține să se întrebe „Dar dacă?” Toate vârfurile și adânciturile din preajmă s-ar netezi: propria-i tristețe, bucuria lui Bec, fericirea lui Karin. Iar în ce-i privește pe copii, ce zisese fiul lui inteligent? „Dacă tu te-ai descurcat atât de bine fără tată, de ce-i bine ca eu să am unul?” Iar tristețea s-a trezit iarăși în el, de parcă ar fi fost o mână cu gheare care cotrobăia prin trupul lui, pentru a-i înhăța inima și o ducea cu ea într-o lume subterană.

S-a îndreptat spre spălătorie, unde ştia că dusesese vechiul leagăn din sfoară din grădină, după ce se rupsese. L-a găsit grămadă în partea din spate a unui dulap, l-a pus pe umăr şi a urcat la etaj. Luminile din biroul lui erau obscen de puternice, aşa că le-a stins pe toate, mai puţin o mică veioză de pe birou. A pus colacul greu de funie pe duşumea, sub grinzile principale ale acoperişului, şi s-a uitat în sus.

Preţ de o clipă s-a simţit ca un prost, neputincios în faţa mecanismului fizic al problemei, dar şi-a dat seama că mai întâi trebuie să lege un capăt al funiei de un obiect fix de pe podea. L-a legat de un calorifer, apoi a făcut un laţ la celălalt capăt. „Cum de în filme reuşesc să facă laţuri“, şi-a zis el în sinea lui, şi „răsucesc de zece ori funia? Asta nu te-nvaţă la cercetaşi.“ A făcut un laţ, legat cu un nod simplu, şi a încercat să-l arunce peste o grindă. Funia era grea, iar la început a încercat de mai multe ori fără rezultat s-o arunce cu destulă forţă încât laţul să ajungă deasupra grinzii. La a cincea încercare, s-a dus în cealaltă parte. Preţ de o clipă, s-a simţit bucuros şi mândru, căci reuşise să ducă la bun sfârşit o treabă. Însă laţul n-a coborât îndeajuns de mult încât să-şi poată vârî capul prin el.

A adus o scară mică şi, după ce s-a urcat pe ea, a izbutit să-şi treacă lejer laţul peste cap şi să şi-l strângă în jurul gâtului. Funia aspră îl apăsa pe mărunul lui Adam, iar el şi-a dat seama îngrozit că lungimea funiei era tocmai bună dacă ar fi avut cu adevărat intenţia să se sinucidă.

Şi-a trecut repede degetele prin laţ, pentru a-l lărgi şi a-l scoate peste cap, dar nodul

strâns se prinsese într-un defect al funiei şi nu se lărgea. Ritchie a intrat în panică şi a tras zdravăn de părţile laterale ale laţului, cu ambele mâini. S-a lărgit puţin şi a reuşit să-l ridice deasupra urechilor, dar faptul că trăsesese brutal de el şi efectul alcoolului, pe care încă îl mai avea în sânge, asupra echilibrului său, l-au făcut să alunece. A căzut de pe scară, care a alunecat de lângă el. S-a chinuit să-şi potrivească mai bine piciorul pe treaptă, dar, în schimb, a tras un şut scării, care s-a răsturnat şi s-a izbit de podea, iar Ritchie a rămas bălăngănindu-se în aer cu laţul strângându-i maxilarul. Metabolismul său a reacţionat puternic în faţa groazei, iar instinctul i-a şoptit că nu putea să-şi salveze viaţa decât trimiţându-şi toată energia în mâinile încă înţepenite între funie şi cap, pentru a lărgi nodul, a-şi compensa greutatea şi a-şi trece

lațul peste bărbie și peste nas, apoi lăsându-se să cadă pe jos, în siguranță. Scâncind de teamă și durere, cu picioarele zbatându-i-se în gol și încordându-și toți mușchii din partea de sus a corpului, a tras cât a putut de tare de laț.

Și-a dat seama foarte bine de faptul că forța lui e pe ducă, așa că și-a concentrat-o pe toată asupra unei ultime încercări. A răcnit, funia a alunecat scrijelindu-i maxilarul, s-a izbit, iar apoi a trecut peste bărbie și i-a lovit nasul cu o asemenea forță, încât i s-a părut că i-l smulge, apoi a căzut pe podea, unde a rămas multă vreme, plângând.

S-a ridicat în picioare, a dezlegat funia de pe calorifer și a rulat-o cu grijă. S-a spălat pe față. În birou nu exista nici o oglindă în care să se examineze. Nu simțea că și-ar fi făcut nici o rană, nici o tăietură sau sângerare, ci doar o durere ascuțită în jurul gâtului.

Încă smiorcâindu-se și suflându-și nasul, s-a dus la frigider și a luat de acolo o budincă de ciocolată. A mâncat una și a băut o bere, apoi s-a dus la rafturile unde-și ținea filmele. A găsit DVD-ul pe care-l comandase, dar la care încă nu apucase să se uite, după prima lui întâlnire cu Colum O'Donabháin. A mai luat încă două budinci și o sticlă și s-a așezat să se uite la Armata umbrelor. După jumătate de oră, a ajuns la scenele unde Rezistența îl executa pe trădătorul Dounat.

Ritchie l-a văzut pe Dounat în mașină, și-a dat seama ce o să se întâmple cu el, înghițind în sec și trecându-și degetul mare peste gura senzuală, îngrozit.

Șoferul a oprit lângă o esplanadă sumbră, mărginită de o râpă verticală ce ajungea la Marea Mediterană. Foștii camarazi ai lui Dounat, Gerbier și Felix, l-au dus pe trădător pe o alee îngustă, ținându-l fiecare de câte un braț. Ritchie simțea briza răcoroasă a mării.

Au intrat într-o casă închiriată. Înăuntru mai era un tânăr, Claude LeMasque. Într-o cameră goală, cu obloanele închise, LeMasque i-a spus lui Gerbier că pregătise tot ce trebuia pentru interogatoriu. A zâmbit, s-a legănat pe călcâie și și-a masat mâna stângă cu dreapta, plin de bunăvoință, de parcă ar fi discutat despre organizarea unei petreceri: pregătise scaune, birou, foi de hârtie.

Dar Gerbier a zis că n-o să fie nici un interogatoriu.

— Despre asta-i vorba, a spus Felix, scoțând un pistol.

LeMasque a zis că nu mai făcuse niciodată așa ceva. Gerbier s-a răsucit cu fața la el și a zis cu însuflețire:

— Nici noi n-am mai făcut asta. Nu ți-ai dat seama?

Ritchie a sorbit din bere. Simțea o mare compasiune față de aceste personaje: față de LeMasque – cum putea să stea deoparte și să asiste la uciderea lui Dounat, care într-adevăr era un trădător, dar era la fel de chipeș, de elegant și de tânăr ca el. Și totuși acolo mai era și Gerbier, care părea atât de antrenat și care totuși, pe neașteptate, mărturisise că și el era îngrozit și tulburat de ce trebuia să facă!

Au discutat despre cum să-l omoare pe trădător. Felix a întrebat dacă n-ar putea să-i crape pur și simplu capul, iar trădătorul și-a ridicat mâinile, de parcă ar fi vrut să se apere de un obiect teribil de greu care venea spre el. Gerbier a poruncit să i se pună căluș lui Dounat, iar Felix și LeMasque, curajosul LeMasque, i-au vârât o batistă în gură. Trădătorul a început să scâncească, iar ei l-au pus cu fața în jos pe o saltea.

Gerbier a zis că sunt nevoiți să-l stranguleze cu un prosop de bucătărie. LeMasque și-a pus mâinile peste urechi, neputând să îndure sunetele făcute de trădător, care plângea prin căluș. Gerbier i-a zis lui LeMasque că el ceruse și misiuni mai grele, iar acum exact asta primea.

Cât de mare dreptate aveau amândoi, și-a zis în sinea lui Ritchie, iar o dulce tristețe i-a încolțit în piept, pe când simțea furnicături în ochi. Cât de tragic era acest tânăr nobil pentru că săvârșea o faptă atât de odioasă și cât de mare dreptate avea Gerbier când îi amintea că uneori e necesar să fii crud, în numele dreptății și ordinii, pentru ca oamenii cumsecade și familiile lor să poată avea vieți liniștite! În condiții obișnuite, trădătorul n-ar fi trebuit să moară; dar acum era nevoie să fie sacrificat pentru binele altora.

Felix a tras draperiile peste obloane și a aprins lumina. LeMasque a rămas țepăn, uitându-se în jos, la omul cu căluș, care plângea pe saltea. Gerbier a

pus un scaun în mijlocul camerei. L-au ridicat pe trădător, l-au pus pe scaun, iar Gerbier a zis:

— Îți promit că n-o să te doară.

LeMasque l-a ținut de mâini, iar Gerbier de picioare, uitându-se în ochii lui – cât curaj, și-a zis în sinea lui Ritchie – pe când Felix a făcut un laț din prosop, în jurul gâtului trădătorului, apoi l-a strâns răsucind o scândură. Trădătorul a murit cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Capul i-a căzut în piept. LeMasque a început să plângă. Gerbier stătea lângă fereastră, cu spatele la cameră, și a rămas acolo multă vreme, apoi a plecat.

— Nu mi-aș fi imaginat că așa ceva e posibil, a spus LeMasque.

— Nici eu, a zis Gerbier.

Ritchie a oprit filmul și s-a uitat în față, cu ochi care nu mai puteau zări nimic. Uitând că O'Donabháin folosea filmul pentru a căpăta curaj să-i omoare tatăl, el s-a simțit foarte impresionat de generozitatea bărbaților care săvârșiseră o faptă crudă, dar indispensabilă binelui public.

Am fost cât pe ce să mor în noaptea asta, și-a zis în sinea sa. Soția mea a fost cât pe ce să devină văduvă, copiii mei să rămână orfani, iar compania mea să fie lăsată fără nimeni la cârma ei. Aproape că nici nu-și mai aducea aminte de relația lui cu Nicole. Nu prea-și mai amintea nici cum arată, iar totul i se părea departe, fără nici o legătură cu ceea ce i se întâmpla acum, când o forță diabolică aproape că îi distrusese familia. Și, deși Bec probabil că nu greșise practic cu nimic – practic, științific, de parcă binele s-ar fi putut măsura numeric, dar așa gândeau ei! –, Ritchie își dădea seama uimit, că, pe măsură ce se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că sora lui era sursa răului care fusese pe punctul să-i curme viața și să-i destrame familia.

Bec îi stârnise furia lui Val, despărțindu-se atât de brusc de el; Bec dezvăluise lumii, și acum, cu douăzeci de ani mai târziu, și lui, informația că doi dintre eroii săi credeau că el cântă prost; Bec îl împiedicase să realizeze filmul care i-ar fi putut salva reputația. Teoretic ai fi putut spune, dintr-o perspectivă radicală, că Bec fusese pe punctul de a-și ucide propriu-i frate. Și totuși acum stătea acolo, în lumea ei de oameni frumoși, și era considerată una dintre cele

mai tari femei. „Habar n-are“, și-a zis în sinea lui. „Habar n-are ce prăpastie există între cât de tare se crede și ce-a făcut de fapt.“ Și, de parcă ar fi fost un lucru care ar fi existat dintotdeauna, iar el n-a făcut decât să-l ia de jos, Ritchie și-a dat seama cât de corect ar fi dacă Fundația Morală ar spune întregii lumi că nu tot ce făcea Bec e bun.

Ritchie nu știa ce secrete bine ascunse avea sora lui, și nici n-avea de gând să le caute. Dar acum i se părea evident că așa s-ar fi făcut dreptate, o faptă dură, da, aidoma judecății sumare a oamenilor viteji din Rezistență, însă tot dreptate ar fi fost dacă ar fi aflat întâmplător vreun secret rușinos de-al lui Bec și pe ascuns, plin de tristețe, dar și de demnitate, l-ar fi dezvăluit celor de la FM. În același timp, ar fi părut că face și o faptă bună; era riscant pentru Bec să trăiască cu convingerea greșită că e pură. Stricându-i reputația, el n-ar face decât s-o aducă în lumea oamenilor obișnuiți, supuși morții, căci doar acolo ar putea să existe o femeie care a fost pe punctul de a-și ucide fratele.

La limita dintre anotimpuri, când nu te mai simțeai uimit văzând o frunză cum cade din copac, dar încă mai era cald în timpul zilei, iar arborii încă mai erau verzi, înțelegerea tacită dintre Bec și Alex să nu mobileze casa a început să se fisureze. Dacă la început nu le fusese teamă să arunce la gunoi obiectele ce aparținuseră celuilalt sau să strângă mizeria făcută de partener, aceeași siguranță fermă de sine a migrat spre un regim opus, când, dacă unul din ei aducea vreun lucru în casă, celălalt considera de la sine înțeles că există un motiv serios pentru asta și i se părea un act de agresiune dacă ar fi protestat. Regula nescrisă care interzicea obiectele ce nu erau indispensabile traiului s-a dovedit a fi șubredă; de fapt, orice obligație ar fi fost în sine o excepție de la ea.

Nici unul din ei nu era conștient de această schimbare și doar mai târziu, când serile s-au lungit, și-au dat seama de efectul ei. Mici teancuri de hârtii din lumea exterioară, nici de o importanță capitală, dar nici ușor de aruncat, s-au strâns prin casă. S-a găsit spațiu pe suprafețele orizontale pentru cadouri și fotografii. Un prieten din Tanzania i-a trimis o statueta din lemn de culoare închisă, pentru cea de-a treizeci și patra zi de naștere a lui Bec, printr-o companie scumpă de poștă rapidă internațională, de teamă că poșta obișnuită l-ar fi dezamăgit. Au pus-o pe polița de deasupra șemineului și, dintr-odată, spațiul din jurul ei li s-a părut amărât și pustiu. De-o parte și de alta a ei au apărut fotografii de familie. Au invitat oameni la cină; au cumpărat mai multe scaune. După ce s-a întors de la o conferință, unde a petrecut prea multă vreme pe tocuri, Bec a zis că ar vrea să se tolănească pe o canapea și, în scurt timp, ea și Alex au studiat fotografiile dintr-un catalog, apoi imediat au hoinărit printr-un magazin. Ea a văzut mai multe lucruri bine finisate, care i-au plăcut, iar o lună mai târziu canapeaua a fost adusă în casă. Mobila comodă, durdulie și roșie a fost ca un portal și au început să apară și covoarele, de parcă ele însele ar fi decis să intre pe ușă, apoi perdelele – pe măsură ce se apropia iarna, casa s-a dovedit a fi expusă la curent – s-au desfășurat de-a lungul pervazelor ferestrelor, iar mănunchiuri de cabluri șerpuiau aidoma unor țipari, ieșind din prize.

Pe la sfârșitul lunii octombrie au sosit lucrurile pe care Alex le dusesese într-un

depozit când o părăsise pe Maria. Cele mai multe au dispărut în camera pe care el o folosea pe post de birou, dar vreo două tablouri au ajuns pe pereții sufrageriei; pereții

deveniseră conștienți de goliciunea lor. O măsuță rotundă, joasă, de care se atașase Alex, și-a croit și ea drum înăuntru. Nu era nici frumoasă, dar nici urâtă, însă lui Bec i s-a părut că se umpluse repede de obiecte și lucruri deținute de ei, care, deși erau neînsuflețite, îi diluau pe oameni. O parte minusculă a conștiinței ei și a lui Alex se concentra asupra mobilierului, și nu asupra celuilalt. Părea o înfrângere sau o repliere, iar Bec nu era sigură dacă era o retragere din fața idealului neexprimat al minimalismului sau primele indicii că se pregăteau să se apere de un viitor care, până la urmă, poate că n-avea să includă copii.

Erau rezidenții unui domeniu relativ nou din lume, o țară mult mai tânără decât America sau Liberia, dar nu foarte tânără, domeniul libertății sexuale. N-o cuceriseră și nici nu fuseseră prezenți la zămislirea ei; se născuseră deja acolo. Nici unul din ei nu mai fusese căsătorit și nici acum nu erau, din punct de vedere legal, dar moștenirea lor era că amândoi fuseseră înainte în câte o căsnicie experimentală lungă și intimă, care, ca și cea de acum, pe atunci li se păruse a fi chiar varianta finală. Aceste căsnicii experimentale se numeau relații, cu toate acestea totuși erau căsnicii, presupunând implicit fidelitate și, deși nu permanentă, atunci măcar stabilitate. Comparând cele două căsnicii experimentale, se putea greși cu ușurință, considerând că „diferit“ e „mai bine“, dar Alex, care suferise în trecut – și, prin urmare, își făcuse și partenererele să sufere – când familiaritatea îi diminuase dorința, când compara fostele căsnicii experimentale cu cea de acum, își dădea seama că intimitatea cu Bec nu făcea decât să-i sporească apetitul pentru ea. Ea simțea asta și, la rândul ei, își intensifica dorința, iar în spațiul de confort și siguranță al fiecăruia din ei, totul era permis. Ea îl sorbea, iar el o mânca, se lungeau amândoi de pe degete, iar ea permitea unele încălcări ale regulilor, clipe de cruzime ale lui pe care le accepta, pe care nu le mai permisesese și altora. Când Alex pleca de lângă Bec în vreo călătorie, smulgea cearșafurile de pe pat și le împrăștia prin cameră sau și le puneă între picioare, după care se masturba, pentru a-și aminti mai limpede orele petrecute împreună cu ea. La serviciu, într-o după-amiază, la ora patru, Alex i-a pătruns cu atâta violență în minte, încât obrazii i-au devenit incandescenti și nu s-a putut abține să nu încuie ușa,

iar apoi a tras jaluzelele, s-a așezat pe un scaun, și-a desfăcut picioarele și și-a pus degetele între ele. L-a sunat și l-a întrebat dacă nu cumva, întâmplător, există vreo șansă să ajungă devreme acasă; exista această șansă, iar el a ajuns acasă. Și totuși ea nu rămăsese însărcinată.

În trecut, Bec își imaginase cum ar fi să fie gravidă și să aibă un bebeluș. Nu-și imaginase niciodată că o să încerce să rămână însărcinată. La început acest demers, frenezia sexuală și certitudinea iubirii păreau că se împletesc, că sunt inseparabile. Pe măsură ce lunile se scurgeau, iar nonșalanța lui Alex scârțâia din ce în ce mai mult, firele s-au separat, iar intangibilitatea barierei a început s-o irite. Era obișnuită să

trudească din greu ca să depășească obstacolele pe care și le alegea singură, iar aici munca era o plăcere și nici n-o copleșea. I se părea că stă în așteptarea unei călătorii, fără să știe nici dacă o să urmeze, și nici care ar fi destinația ei.

Mintea are prioritățile ei și, deși Bec încerca să mențină echilibrul dintre speranța de a rămâne gravidă și progresul proiectului său, concepția unui copil câștiga, imperceptibil, din ce în ce mai multă importanță. Diagramele și descrierile paraziților malariei de la serviciu izbuteau s-o înfurie. Paraziții se izbeau de o celulă umană și rămâneau lipiți de ea, apoi se rostogoleau, se răsuceau, își croiau drum înăuntrul ei și începeau diviziunea. Era o scamatorie inteligentă, ca și cum un șoarece ar fi putut pătrunde în interiorul unui balon umflat la o petrecere, fără să-l spargă. Într-o singură persoană, câteva mii de merozoizi de malarie puteau s-o facă de mii de ori. Și totuși, milioanele de gameți ai lui Alex nu puteau să-și vâre capetele în Bec nici măcar o singură dată. Iar ouăle lui Bec erau de douăzeci de ori mai mari decât o celulă de sânge. Bazele de date medicale conțineau la fel de multe informații despre știința reproducerii umane ca și cele ale parazitologiei; trebuia doar să schimbe termenii pe care să-i caute pentru a găsi mai multe articole științifice despre procrearea umană decât ar fi putut citi în douăsprezece vieți, iar ea și-a dat seama, plină de vinovăție, că în ultimele săptămâni ajunsese să știe mai multe lucruri despre misterele ciclului de reproducere uman decât despre ciclul reproductiv al paraziților, pe care se presupune că-i studiază.

Bec știa că vărul lui Alex, Matthew, nu credea în evoluție. Nu credea că ființele umane și maimuțele se trag din același strămoș. Credea că Dumnezeu

crease lumea cu câteva mii de ani în urmă. Bec s-a întrebat ce avea să spună Matthew dacă i-ar fi zis că oamenii și paraziții malariei aveau un strămoș comun cu mai multe milioane de generații în urmă. Că celulele înrudite au luat-o în direcții diferite, unele ajungând plante, altele animale, iar celelalte mușci, mîl și paraziți. „Hai, dă-i drumul și evoluează“, i-a spus strămoșul parazitului malariei strămoșului lui Bec. „Te ajung din urmă mai târziu.“ Dar parazitul fusese leneș. Se dusese la niște alge roșii și le spusese: „Îmi plac genele tale. Aș putea să le am și eu? Scutește-mă de toată evoluția aia“. Iar alga roșie a zis: „OK“. Acum Bec era certată cu paraziții. Nu prea mai erau rude. Era care pe care: specia ei în luptă cu specia lor.

Bec n-a fost deloc încântată când Alex i-a spus că fusese rugat să facă un documentar TV despre genetica îmbătrânirii și că își dorea să-l facă. Cum rămânea cu munca lui? I-a întrebat ea. Avea de gând s-o lase baltă, deși ajunsese atât de departe și încă mai erau atâtea lucruri de descoperit? Dacă renunța la slujba lui de director, atunci ar fi fost nevoiți să plece din casă; unde ar fi locuit?

— Nu trebuie să renunț la slujba mea, a spus el. Membrii consiliului de conducere a

fundației sunt de acord. Cred că o să fie o reclamă bună pentru institut. Îmi plătesc un concediu de trei luni.

— Atunci n-o să mai fii om de știință, o să fii cineva care vorbește despre știință, a spus Bec. Mai sunt o mulțime de inși care fac asta. Ar fi ca și cum lumea ar crede că cei mai buni din țara asta nu fac nimic, ci doar vorbesc despre faptul că au de gând să facă ceva.

A doua zi Alex i-a spus că a refuzat proiectul. Ea avea dreptate, a zis el. Era o perturbare, căci mai erau o mulțime de lucruri de făcut.

Acum, că Alex făcuse ce-i zisese Bec, ea se detesta pentru asta. De ce oare, s-a întrebat ea, îl oprise? Cine era ea să-l împiedice să nu-și împlinească dorințele? Oricum n-ar fi renunțat la munca lui de cercetare. Nu-i trecuse prin cap că, dacă îl ruga să-și schimbe părerea despre un lucru atât de important, el chiar ar fi făcut-o. Când și-a dat seama că el ar face atât de multe pentru ea, cu atâta ușurință, atât de repede și cu atâta sinceritate, a vrut să-l răsplătească.

I-a zis lui Alex că-i pare rău.

— Am fost invidioasă, a spus ea.

— M-ai convins, a zis Alex. Argumentul tău e solid.

— Ba nu. Chiar nu-i așa. Du-te la ei și spune-le că vrei să-l faci. Mi-ar plăcea să-ți văd mutra pe ecranul televizorului.

Așa că Alex s-a dus, iar acum abia aștepta să facă filmul. Bec s-a gândit că invidia ei nu e legată de faptul că ea nu muncea decât în laborator și în birou, pe când el era liber; era o invidie anticipată, căci atunci când avea să rămână gravidă și apoi să fie mamă, cu un bebeluș pe care va trebui să-l îngrijească, Alex o să fie mai activ. Se înfuriase pe el pentru că renunța temporar la munca lui de dragul televiziunii și de fapt era o furie anticipată față de ea însăși, când, în viitor, avea să părăsească temporar tărâmul malariei din motive egoiste, pentru a face un copil.

Maddie i-a zis că vrea să se vadă cu ea. Au luat masa de prânz într-un local italian, cu un castron plin de bezele roz, uriașe în vitrină și mobilă greoaie din plastic alb, turnată în cofraje dintr-o singură bucată. Chelnerițe mici, cu fețe din porțelan, le serveau salate migăloase, compuse din elemente mici în culori aprinse, aidoma cutiilor cu acuarele.

Maddie a discutat cu Bec despre viitorul vaccinului ei, acum că plecase din plaiurile cercetării și ajunsese în mâinile producătorilor, birocraților și politicienilor. În pomeții severi ai directoarei, legănatul cerceilor ei din ceramică, de forma bulbilor, și în cearcănele vineții de sub ochii ei, care îi evitau privirea, i-o evitau întruna până când i-o întâlneau pe neașteptate, Bec a zărit fermitate și bunăvoință. Lucrurile mergeau ca melcul. Cineva trebuia să le dea un brânci, dar nimeni nu avea chef să se ocupe de asta. Exista o posibilitate ca un ambasador, un personaj charismatic, elocvent și cult să promoveze vaccinul în Africa.

— S-a pomenit numele tău, a zis Maddie.

— Asta pentru că nu mi-am găsit altă temă de cercetare?

Maddie a pus tacâmurile pe masă și și-a ridicat colțul gurii câțiva milimetri.

— Vorbești de parcă ți s-ar părea o pedeapsă. Doar n-oi face mofturi când vine vorba de putere, nu?

— Nu știu ce înseamnă asta, a spus Bec.

Maddie i-a istorisit o poveste despre viitor, în care Bec avea rolul principal. Zbura dintr-un oraș într-altul, de la o ședință la alta. Ținea discursuri; una pe popoarele. Bec avea să-i ducă pe filantropi în colibe de victimele malariei sau pe cei care supraviețuiseră malariei în fața sfatului înțelepților, învățându-i ce să spună acolo. Bec urma să-i pună în legătură pe oamenii de știință cu politicienii, pe politicieni cu producătorii de vaccinuri, pe birocrații din Africa cu birocrații din Europa. Și în acest răstimp, pe când avea să îndure cocktailuri, cine, discuții superficiale, eleganța superficială a oamenilor care urmau să adune fonduri în Hollywood într-o seară și în Hong Kong în seara următoare, ea avea să învețe cum funcționează puterea, cum se încheie contracte, cum comunică țările una cu alta, limbajul corpului și semnele enigmatice ale birocraților din organizațiile internaționale de sănătate.

Bec a încercat să-și amintească ce publicase Maddie de când devenise directoare. Nu prea multe. Avea o fiică adultă și un fost soț care mai întâi fusese mândru de cariera ei și se mutase de colo-colo cu ea, apoi se săturase.

— Femeile din Londra se pricep de minune să fie pragmatice de frică, a zis Maddie. E totul sau nimic. Cercetare sau administrație. Responsabilitate sau libertate. Muncă sau copii.

— De ce îmi vorbești despre copii?

— Ai putea să-ți schimbi imaginea de pe monitor când intru la tine în birou, a zis directoarea. Iar în josul ecranului pot să văd ultimele șase pagini pe care te-ai uitat.

Bec a roșit.

— Am fost cu gândul la altele, a spus ea.

A început să creadă că poate era posibil să obțină tot ce-și dorește. Și totuși, în noiembrie, la nouă luni după ce renunțase la anticonceptionale, tot nu rămăsese însărcinată.

Harry aparținuse unei generații care era de părere că o singură baie este de ajuns. Într-o dimineață înnorată și geroasă, Bec stătea rezemată de perete, în cămașă de noapte, cu mâinile la spate și cu un picior gol lipit de tencuiala albă și rece, așteptându-l pe Alex să iasă din duș. Auzea apa cum sfichiuieste smalțul, pe când Alex fluiera monoton și voios. A încercat să-și dea seama, din felul cum împrășca cu apă, ce parte a

corpului își spală el și cât mai avea până când iese din baie. I se părea că se spală pe tot corpul de trei ori, încă fluierând.

A deschis ușa și a rămas în prag, cu brațele încrucișate. Alex și-a întors privirea spre ea, din spatele paravanului dușului, a rânjit și a continuat să se spele, de parcă-și imagina că venise să se uite la el.

— De ce fluieri mereu aceleași câteva note? a țipat ea.

Alex a închis apa și a rugat-o să repete ce spusese.

— E Philip Glass, a zis el. Akhanaten. Așa compune el. Stătea acolo dezbrăcat, cu apa șiroindu-i pe trup, apoi s-a apucat să bată din palme regulat, didactic, și să cânte aceleași patru note în ascensiune pe portativ. La la la la, La la la la, La la la la, La la la la...

— Vreau să văd rezultatele testelor pe care le-ai făcut când încerci să faci un copil cu Maria, a spus Bec.

Alex n-a mai bătut din palme și nici n-a mai cântat, a ieșit din duș și a luat un prosop, cu umerii și capul puțin gârboviți, de parcă ea l-ar fi lovit, iar el s-ar fi pregătit să mai primească încă o lovitură.

— N-au găsit nimic în neregulă, a zis el, înfășurându-și prosopul în jurul șoldurilor și privind-o temerar.

— Știu, dar tot vreau să le văd.

Lui Bec îi plăcea să-l aibă prin preajmă pe Dougie. Îi amintea de primele luni petrecute în casa unde duseseră o viață mai liniștită. De când încercase s-o sărute, el devenise o prezență mai discretă. Găsise o slujbă la oficiul local de sortare a corespondenței și îi plătea lui Alex o chirie de două sute de lire sterline pe lună, iar lui Bec i se părea meschin că Alex o acceptă. Ieșea în baruri de mai multe ori pe săptămână; nu mânca des împreună cu ei. S-a apucat să curețe de buruieni grădina și să îngrijească iazul. La sfârșit de săptămână, el pleca în vizită la una din fiicele lui, care locuiau lângă Londra sau, mai bine zis, așa a crezut Bec, până când l-a prins într-o sâmbătă, la cinci dimineața, pe când ieșea din casă cu un rucsac și o undiță. Uneori mergea cu autobuzul până în vreun sat, i-a zis el. Îi plăcea să pescuiască.

— Tata obișnuia să meargă la pescuit în râul de la capătul grădinii noastre, a spus Bec. Dar acolo era un bătlan care lua tot peștele.

L-a întrebat pe Dougie dacă îl luase vreodată pe Alex la pescuit, iar el i-a spus că nu-i trecuse niciodată prin cap s-o facă. Nu credea că lui Alex i-ar fi plăcut să doarmă în sălbăticie, pe câmp. Bec i-a spus să facă o încercare, iar, câteva săptămâni mai târziu, a fost trezită din somn, când încă nu se luminase de zi, de Alex, care se îmbrăcase și avea un rucsac în spate și care a sărutat-o de rămas-bun.

Alex și Dougie au luat autobuzul spre nord, până într-o regiune despre care Alex credea că fusese demult asimilată Londrei, dar care s-a dovedit a avea pajiști mărginite de garduri vii, păduri și ape curgătoare în spațiile dintre șosele și căsuțele navetiștilor. Au schimbat autobuzul și pe urmă au coborât într-un sat glacial, dar fermecător, au mers jumătate de oră pe o pajiște, de-a lungul unei câmpii, au sărit un gard, au țopăit printre urzici și ambrozia, până când au ajuns pe malul unui râu verde, adânc. Un curent slab desena o spirală nesfârșită pe suprafața apei, sub un paravan format din crengile unei sălcii.

Dougie l-a întrebat pe Alex unde îi era undița, iar Alex i-a spus că n-are nici o undiță, iritându-l pe Dougie.

— Te-am adus aici ca să pescuim, nu ca să stăm de vorbă, a zis el.

— Am crezut că o să mă înveți.

— Mda, ar fi un lucru nou să te învăț eu ceva pe tine.

Alex a montat cortul și a băgat ustensilele înăuntru, pe când Dougie a fiert apă din

râu, pe un mic aragaz, și a făcut ceai. Dougie și-a montat undița, a pus momeală pe fir, l-a aruncat în apă, alegându-și un loc pe mal, unde și-a desfăcut un mic scaun pliant.

— Acum ce mai facem? a întrebat Alex.

Dougie a clătinat din cap. Alex și-a vârât mâinile în buzunare. Dougie s-a aplecat pe scaunul său și a încremenit. Alex s-a băgat în cort, și-a luat o carte și a citit treizeci de pagini. A aruncat o privire afară. Fratele său stătea în aceeași poziție.

— Mă duc la plimbare, a spus Alex. Dougie s-a uitat la el și a încuviințat din cap. Alex a luat-o în susul râului. Vântul agita crengile copacilor, iar frunzele uscate i se strecurau sub tălpi, aidoma unor insecte.

În spatele lui a răsunat un pleoscăit. Dougie scotea o creatură vie din apă. Alex s-a întors și l-a întrebat dacă îl poate ajuta cu ceva. Peștele era cam cât palma lui, și se zvârcolea, aidoma unui magician care vrea să iasă dintr-un sac argintiu. Dougie a scos cârligul din pește cu mâna stângă și l-a aruncat în apă. Alex l-a întrebat ce specie e.

— Clean, a zis Dougie. S-a așezat, a pus altă momeală în cârlig, l-a aruncat în apă și a înțepenit iarăși, afundându-se în tăcere și nemișcare, de parcă s-ar fi suit în pat.

— Mă întreb dacă o să trăiască, a zis Alex.

— Nu peștii sunt lucrul cel mai important când pescuiești, a spus Dougie. Ci tăcerea și faptul că aștepți.

Alex n-a mai spus nimic vreme de jumătate de oră. S-a așezat pe iarbă, lângă Dougie, cu cutia cu echipament și momeală între ei, încercând să aibă răbdare, să se concentreze asupra cercurilor de pe suprafața apei și asupra bulboanelor sau să urmărească cu privirea frunzele care pluteau, atrase de vârtejul de sub sălcii. Dar era agitată. L-a întrebat pe Dougie ce mai fac copiii, iar când Dougie i-a zis că fac bine, Alex i-a spus că el și Bec încercau să conceapă unul, Dougie i-a replicat: „Foarte bine“.

— Nu reușim, a spus Alex.

— Ai răbdare, a zis Dougie. N-a trecut mult timp.

— Am încercat cu Maria, iar acum cu Bec. Nu pare în regulă.

— Ai răbdare.

— Tu n-ai avut probleme.

— Crezi că două fete, fiecare în altă zonă a țării, sunt floare la ureche? Niciodată nu mi-am dorit copii.

— Asta nu mă consolează cu nimic.

— Am încasat-o fiindcă nu mi-am pus prezervativ.

— Crezi că am uitat să dau la o parte capacul lentilei?

— Eu spun că am fost complet iresponsabil. De ce m-oi fi culcat cu femeile alea, deși nici măcar nu le plăceam? Am cedat. Lucrurile nu stau așa cu tine și Bec. Ești îndrăgostit de ea, iar ea te iubește. E o femeie foarte specială. Nu uita, există tot felul de

variante.

Alex chiar credea că e îndrăgostit de Bec, însă era de părere că cuvântul „iubire“ era ca o rocă plată și grea, pe care oamenii o aruncau peste confuzia lor, pentru a o trece sub tăcere.

— Ce variante? a întrebat el.

— Voi sunteți oameni de știință. Nu știu. Poate iarăși FIV. Adopție. Inseminare artificială cu sperma altuia.

— Nu, a zis Alex.

— Cum adică nu?

Alex s-a holbat la apa opacă.

— Cred că e vina mea, a spus el. Maria și Bec, e prea mult ca să fie doar o coincidență.

— Ai răbdare.

— Nu vreau ca altcineva să fie tatăl copiilor mei, nu vreau să adopt copiii altuia, nu vreau ca ovulele lui Bec să fie recoltate, puse în congelator și fecundate într-o eprubetă. Vreau să am siguranța că eu și ea suntem parte din natură.

Dougie l-a măsurat din cap până-n picioare cu privirea.

— Natură? a făcut el. Tu?

— Lanțul timpului ajunge până la primele lucruri, a spus Alex cu încăpățânare.

— E prea târziu pentru natură, băiete, a zis Dougie. Ce faci mai întâi? Renunță la haine și la pantofi, la casă, la cărți, la magazine, iar abia după aia poți vorbi de calea naturală. Ce diferență e între a vindeca oamenii și a concepe un om? Ce mai e natural în medicină? Ce mai e natural în știință? Ce mai e natural în ce faci tu? Nici măcar nu poți să prinzi un pește.

— În știință încerc să înțeleg cum funcționează lucrurile, a spus Alex. Dacă alții vor să folosească asta în chip de medicament, e treaba lor.

— I-ai dat o doză lui Harry înainte să moară.

— A, da, așa era Harry, a murmurat Alex.

— Nu te înțeleg, frate.

— Nu-i vorba de etică aici. Așa a fost făcut universul. În fiecare generație este o selecție, unii sunt aleși să meargă mai departe, iar alții nu. Iar dacă eu nu sunt ales, nu-i nici o problemă. Accept asta. Universul poate continua și fără mine.

Dougie s-a aplecat în scaunul lui. Preț de o clipă, Alex a crezut că o să pice în apă. S-a uitat la Alex, cu ochii încețoșați de răs.

— Aha. Ahahaha. Acum pricep. Credeam că eu sunt frustrat și se pare că nici pe departe nu mă compar cu tine! Mândrie!

Și-a legănat ușurel undița. În apă, firul nu s-a mișcat aproape deloc, de parcă s-ar fi

prins de ceva.

— Dacă stai și aștepti toată ziua ca evoluția să-ți construiască o bicicletă, o să sfârșești prin a merge pe jos. Acum nu mai ești singur. I-ai spus lui Bec ce mi-ai zis mie adineauri?

Alex a clătinat din cap.

— Țsta-i un lucru bun. Să nu-i spui. Nu te mai gândeți atâta, mai bine faci sex cu iubita ta frumoasă. De ce nu te căsătorești cu ea?

Alex și-a aplecat brusc capul, s-a încruntat și a strâns din buze.

— O să rămân cu ea indiferent ce o să se întâmple, a spus el. Dar n-o s-o împiedic pe ea să facă un copil pe care eu nu i-l pot da.

— N-ar trebui să-ți dau sfaturi, a zis Dougie. Nu asculta ce spun. Uite unde ai ajuns tu și unde sunt eu.

— Nu așa stau lucrurile. Ai anumite neajunsuri și te prefaci că ai o personalitate de ratat.

— Personalitatea a apărut prima. Acum foarte mult timp. Știi ce s-a întâmplat

când Harry a încercat să mă ajute cu nenorocitul ăla de Bridgeman care mă chinuia la școală.

— Bridgie?

— Da, Bridgie.

— Nu-mi aduc aminte.

— Tu erai plecat în tabăra aia la Paris. Bridgie fura bani de la noi, iar dacă eu nu voiam să-i dau nimic, el îmi răsucea brațul la spate și mă durea ca dracu'. Harry a aflat ce se întâmplă și, când m-am întors acasă, l-am găsit pe Bridgie așezat la masa din bucătărie, la masa din bucătăria noastră, abținându-se să nu râdă. Harry organizase o conferință de pace pentru noi. Ne făcuse steaguri, cartonașe cu numele noastre pe ele, apoi ne-a ținut un discurs despre rezolvarea conflictelor și l-a citat pe Noam Chomsky.

— Și câți ani aveai?

— Unsprezece. Deci unchiul Harry a făcut toate astea, a organizat o conferință de pace cu tot tacâmul, sticlute cu apă pe masă, ne-a făcut un program, iar noi trebuia să-l respectăm de la cap la coadă, să ajungem la o înțelegere, apoi să concepem o declarație comună și să ne strângem mâinile, în timp ce el ne face o poză. Se chinuise atâta și încerca să-mi facă un bine, respectându-și în același timp idealurile despre omenire, iar eu n-am înțeles decât că unchiul meu mi-a adus cel mai mare dușman în propria-mi casă. I-am aruncat un pahar cu apă în față lui Bridgie și m-am refugiat la mine în cameră. N-am ieșit de acolo decât după ce a plecat.

Undița lui Dougie s-a îndoit. O forță subacvatică întindea firul, iar Dougie a tras în lateral de el. Firul a vibrat. Dougie s-a zbătut, a încercat să-l controleze, s-a ridicat în picioare, a tras brusc de undiță și a strâns firul. Acesta s-a rupt și s-a legănat în aer.

Alex s-a gândit la unul dintre firele lungi de păr ale lui Bec, pe care le găsea pe jachetă, plimbându-se într-un oraș îndepărtat, și la cum le lua de acolo, le ridica în aer, urmărindu-le cu privirea cum plutesc în suflarea vântului, sub razele soarelui, apoi le dădea drumul.

— În râu e un pește mare, a spus Dougie. A fixat alt cârlig în undiță, a pus momeală și l-a aruncat în apă.

A zis:

— Ce datorie mai am la tine?

— O sută nouăsprezece mii de lire sterline.

— Lire sterline, ei, a spus Dougie. Undița s-a îndoit din nou, iar Dougie și-a înfipt călcâiele în mal. Poftim, a făcut el și i-a dat undița lui Alex. El a simțit o forță vie puternică, ce trăgea de fir. A simțit furia și teama din mușchii creaturii din râu.

— Ce să fac? a întrebat el.

— Rezistă, a zis Dougie. A luat un năvod și s-a aplecat deasupra apei.

— Oare cum ar putea un pește din râulețul ăsta din Anglia să fie atât de puternic? a întrebat Alex.

— Se folosește de toată greutatea lui ca să se smulgă din cârlig. Luptă pentru viața lui. Trage, stai, trage. După ce mai tragi o dată, strânge firul. Firul s-a destins, Dougie s-a întins pentru a debloca siguranța mulinetei, iar Alex s-a apucat s-o răsucească.

— Strânge și trage. Repede! Așa! Acum scoate-l din apă! Alex a tras de undiță, smucind-o spre el, iar peștele, mult mai mic și mai colorat decât își imaginase el, a țâșnit din apă.

Maria i-a trimis lui Alex documentele din dosarul lor despre concepție, fără nici un alt mesaj și fără foile despre ea. Bec le-a citit; lucrurile stăteau așa cum i se spusese. Medicii nu găsiseră nimic în neregulă, iar Bec a văzut cum anii se schimbau în datele de pe documente și a înțeles cât de mult timp încercaseră Alex și Maria să facă un copil. În unele locuri, limbajul sec al medicilor se înmuia. Însă... din nefericire... întotdeauna mai există o șansă...

Bec a zis că ar trebui să-și facă analize împreună, iar Alex a spus că nu trecuseră decât câțiva ani de când stătuse în baia Mariei, încercând să dea un eșantion de spermă într-un păhărel din plastic, cu marginea ascuțită și aspră, în timp ce bătrâna menajeră poloneză dădea cu aspiratorul pe holul de alături. Așa că Bec s-a dus singură la clinica de fertilizare. I-au măsurat hormonii, i-au scanat pântecul și i-au spus că era foarte aptă de a se reproduce, având în vedere că avea treizeci și patru de ani. A așteptat ca Alex s-o întrebe cum i-au ieșit analizele, dar el n-a făcut-o; i-a zis cu o voioșie crispată „Trebuie să avem răbdare“.

Într-o seară de februarie, când a ajuns acasă de la serviciu, Alex o aștepta pe hol, cu două tobe africane. Bătând un ritm complicat cu mâinile, el a anunțat o cină specială, cu ocazia primei aniversări a uniunii lor din Tanzania. Dougie nu era acasă, iar Alex gătise ugali și tocăniță cu carne; carne de animal sălbatic din Londra, s-a jurat el, puțină carne de șobolan, de vulpe, de porumbel. „Uită-te în coșul de gunoi, acolo am pus oasele.“ După aceea s-au uitat la un DVD cu Daktari și au băut aproape două sticle de vin, iar apoi s-au băgat în pat și au făcut dragoste, beți și afectuoși. După miezul nopții, Bec s-a trezit din somn, pentru că îi era sete. Se dusesse la culcare bucuroasă, iar acum era plină de anxietate, căci avea impresia că făcuseră o repetiție pentru o viață binară, afectuoasă, plină de politețe.

I se părea că dorința lui Alex de a avea copii fusese motivul pentru încrâncenarea cu care făceau dragoste, umbra care se mișca între ei când Alex era în ea, când îl primea, stafia fioroasă care-i împiedica să se sature unul de celălalt și le insufla o tandrețe pură, când rânjeau, scrâșnind din dinți, de parcă ar fi fost posedați de bestia pe care se chinuiau s-o înfrângă.

Două săptămâni mai târziu, când Alex a plecat în America cu echipa de filmare, Bec era ciudat de veselă, iar el a remarcat asta. A întrebat de ce e atât de bine dispusă, iar ea

nu i-a zis că menstruația îi întârziase câteva zile. Voia să-l surprindă la telefon, poate chiar în aceeași zi, când cobora din avion în Los Angeles. În California urma să fie tot sâmbătă, iar Bec s-a gândit că ea se afla în pat, după miezul nopții, și o să-i spună totul. Gravidă! De ce nu? După ce Alex a plecat, s-a dus la farmacie și a cumpărat un test de sarcină. A presupus că vânzătoarea o să-i zâmbească sau o să-i ureze să aibă noroc, dar fata a scanat cutia și a luat banii fără a-și schimba expresia de pe chip, de parcă Bec ar fi cumpărat o periuță de dinți.

Bec și-a adus aminte că ultima oară când cumpărase un test mai degrabă îi fusese teamă că e însărcinată, nu sperase să fie. Acasă, a ieșit din baie, s-a așezat pe pat și s-a uitat cum pâlpâie ecranul. Au apărut cuvintele NU EȘTI GRAVIDĂ. Inima i-a bubuit în piept. S-a zgâit la batonul de testare și l-a scuturat, întrebându-se cu ce greșise.

Și-a îndreptat privirea spre ușa deschisă. Dougie era acolo, bățând ușurel în ușă, cu un singur deget îndoit. A ascuns batonul în mână, s-a ridicat în picioare și i-a trântit ușa în nas. A țipat la el să plece și s-o lase în pace, să-și vadă de treabă. S-a plimbat tremurând de colo-colo prin cameră. L-a auzit pe Dougie vorbind pe hol și apoi i s-a părut că aude o voce de fetiță. A ieșit din cameră și l-a văzut pe Dougie cum o duce la parter pe una din fiicele lui.

— Îmi pare rău! a strigat ea, iar Dougie și-a răsucit capul.

— Hai să mănânci cu noi de prânz, a spus el.

S-au dus la o pizzerie de pe Upper Street. Kirsty, care avea șapte ani, era tăcută și timidă, părea să-i fie teamă de Bec, care și-a cerut scuze pentru că țipase la ei. Fusese supărată, i-a zis ea lui Kirsty. S-a întrebat dacă Dougie văzuse ce avea în mână. Inocența amăgitoare din ochii lui, care îi întâlneau cu atâta sinceritate pe ai ei, dar nu sugerau deloc ce anume vedeau, îi unea în intimitate pe cei trei de la masă, o aduceau mai aproape de Dougie și de Kirsty și îi alungau departe de ei pe toți ceilalți clienți din restaurant. Avea impresia că niciodată nu se uită la el; de fiecare dată simțea că, exact în clipa

când își întorcea privirea, o schimbare fină, ce-i stârnea curiozitatea, se așternea pe chipul lui, așa că se uita din nou la el.

O femeie de peste șaiszeci de ani, care ședea la masa alăturată, s-a răsucit să se uite la Kirsty, zâmbind și încercând să-i surprindă privirea lui Bec, care i-a zâmbit la rândul ei, dorindu-și ca Alex să fie și el prezent. Când i-au adus lui Kirsty pizza cu șuncă și ananas, femeia de alături a spus mamă, Doamne, e o pizza mare, chiar vrea s-o mănânce pe toată? Iar Kirsty a răspuns da, o s-o mănânce, iar femeia a râs strident și s-a uitat la Bec și la Dougie, încercând să-i facă să i se alătore, iar Bec a râs puțin. Kirsty nu și-a terminat pizza, dar după aceea și-a luat o felie de tort de ciocolată, iar femeia s-a aplecat spre ei și i-a zis lui Kirsty că tortul de ciocolată arată absolut fantastic! I-a spus lui Bec:

— La vârsta asta au ochii mult mai mari decât stomacul, nu-i așa?

— Nu știu, a spus Bec. Nu sunt mama ei.

Nu i s-a părut că e nepoliticoasă, dar de pe chipul femeii a pierit bunăvoința, apoi și-a întors privirea și n-a mai vorbit cu ei.

Mai târziu, singură acasă, Bec a pus rufe în mașina din spălătoria aflată în spatele bucătăriei. Teoretic exista un coș comun pentru rufele murdare și oricine ar fi putut să le spele. Lui Bec i se părea că ea le spală mai des decât cei doi frați. Observase că Dougie avea grijă să nu-și pună lenjeria de corp în coș. Și-l imagina furișându-se la parter după miezul nopții pentru a-și spăla pe ascuns lenjeria intimă. Cămășile, blugii și tricourile lui erau puse în coșul comun. Culoarele, materialele și imprimeurile lor îi erau lui Bec la fel de familiare ca și ale lucrurilor ei sau ale lui Alex. Mânecele cămășii trandafirii de blugi se împletiseră în jurul mânecelor cămășii albastre a lui Alex și ale bluzei ei albe. A luat încâlceala de haine din coș și le-a separat cu grijă. A pus bluza ei și cămașa lui Alex în mașină, iar cămașa lui Dougie pe jos. A sortat hainele din coș, separându-le pe ale lui Dougie de ale lor. Cu cât ajungea mai aproape de fundul coșului, cu atât se înfuria mai mult. „Nu sunt servitoarea fratelui lui Alex“, și-a zis ea în sinea ei. După ce a golit coșul, iar hainele lui Dougie au format un morman la picioarele ei, mai vechi și mai roase decât ale lui Alex sau ale ei și cu o croială bizară, demodată, a avut impresia că nu reprezintă decât o dovadă a nebuniei sale. A luat hainele și le-a înghesuit în

mașină, lângă celelalte, și le-a amestecat înăuntru cu mâinile, înfigându-și-le înăuntru până la coate în încâlceala de bumbac și poliester, iar ochii i s-au încins și s-au umezit. Și-a desprins membrele de acolo, s-a dus în bucătărie, a înșfăcat o sticlă pe jumătate plină cu vin, și-a turnat un pahar și s-a așezat la masă, încercând să-și înăbușe lacrimile. Conform ceasului din bucătărie, avionul lui Alex urma să aterizeze în LA peste o oră.

Dougie a intrat în bucătărie. Bec s-a ridicat în picioare, iar el a șovăit în pragul ușii, fiecare dintre ei s-a crispat, de parcă l-ar fi prins pe celălalt făcând vreun lucru interzis.

— O să mănânc ceva, a zis Dougie.

— Bea niște vin.

— Nu. Ești OK?

— De ce mă-ntrebi?

— N-am nici un motiv.

Bec a zâmbit și a luat un prosop de hârtie ca să-și sufle nasul. Dougie s-a apropiat, iar ea l-a lăsat să-și strecoare mâinile în jurul ei și s-o îmbrățișeze. Ea l-a împuns ușurel în piept, iar el i-a dat drumul și a făcut un pas în spate.

— Mi-e dor de Alex, a zis ea.

— Casa pare goală fără el.

— Mi-a părut bine că am cunoscut-o pe fiica ta.

— Mda, și ea te-a plăcut.

— Nu te-am întrebat cum a fost la pescuit.

— A fost bine. A fost ceva special. El nu ți-a zis cum a fost?

Dougie s-a întrerupt pentru a-și lua puțin inima-n dinți.

— Mă bate gândul să plec de aici și să mă întorc în Scoția.

— Aha.

— N-ar fi trebuit să rămân aici atât de mult timp. Vă deranjez.

— Ne place să stai cu noi.

— Chiar așa?

— Mie îmi place să stai aici.

— Îmi e din ce în ce mai greu, Bec.

— Cum adică?

— A, știi la ce mă refer.

— Nu știi. De ce îți e atât de greu?

— Știi tu.

— Numai asta spui. Poate c-ar trebui să pleci.

— Mda, poate că asta ar trebui să fac.

— Vrei asta?

— Nu.

— Vrei să rămâi aici?

— Nu pot. Nu așa.

Și-au ațintit privirea unul asupra celuilalt.

— Nu știi ce îmi oferi, a spus ea.

— Ce te face să crezi că ți-aș oferi ceva? a întrebat Dougie.

— Mi-ar plăcea să stai aici cât vrei și să nu mă mai înțelegi greșit. Și mi-ar mai plăcea, fără doar și poate, ca, în ziua când o să-ți spun să pleci, să pleci și să nu te mai întorci.

— Să nu mă mai întorc? De ce să nu mă întorc? Ce-aș face atunci?

Bec a roșit. A plecat de lângă Dougie, s-a dus la ea în cameră, și, după ce a sunat de douăzeci de ori la Alex, el i-a răspuns și i-a zis că abia a aterizat. S-a simțit ușurată vorbind cu el și i-a spus că a stat de vorbă cu fiica lui Dougie. S-a dus la culcare mai calmă și mai fericită. A doua zi dimineață corpul i-a confirmat testul de sarcină, că nu era gravidă.

Luni dimineață, la patruzeci și opt de ore după plecarea lui Alex, Bec a avut prima ședință la noua ei slujbă. La prânz a refuzat o invitație a unui funcționar indoneziano-austriac al WHO și s-a dus singură la un magazin de sendvișuri, zguduită de câte lucruri avea de făcut și de faptul că în următorul an era nevoită să țină prelegeri pe la recepții și să facă înconjurul lumii. Pe drum a trecut pe lângă o femeie care mergea în direcție opusă și care s-a uitat la ea, a încetinit și și-a întors capul după ea când au ajuns una lângă alta. Bec n-a recunoscut-o. A zâmbit firav și a intrat în magazinul de sendvișuri. S-a așezat la coadă și a întors capul când clopoțelul de la intrare a sunat. Femeia a intrat pe ușă și a venit la ea.

— Ești Rebecca Shepherd? a întrebat femeia.

— Așa mă cheamă, a spus Bec.

— Te-am recunoscut fiindcă ți-am văzut poza din ziar. Sunt Maria, fosta iubită a lui Alex.

Avea părul scurt și negru, ochi căprui și pielea închisă la culoare, cu mici constelații de pistrui măslinii pe pomeți. Era mai scundă decât Bec, ceva mai în vârstă decât ea și mai drăguță decât își închipuise Bec. Paltonul negru al Mariei era descheiat, dezvăluindu-i bluza albă și largă și colanții negri, iar Bec și-a dat seama că e însărcinată.

— Felicitări, a spus ea.

Maria a râs, i-a mulțumit și s-a uitat într-o parte, ridicând din umeri de parcă ar fi vrut să spună „N-am meritat“.

— O să se nască în martie, a zis ea. Nu știu de ce am venit după tine. Crezi probabil că vreau să te hărțuiesc.

Bec i-a spus să nu mai vorbească tâmpenii, a plecat de la coadă și s-a așezat la o masă de lângă fereastră, unde o chelneriță a venit să le ia comanda. Bec își pierduse pofta de mâncare și avea impresia că se vede cât de amărâtă e. În

minte i-a venit un gând oribil.

— Asta nu-i o FIV întârziată, nu-i așa? a întrebat Bec. De când erați împreună.

— O, nu! Maria a luat-o de mână pe Bec. Compasiunea și îngrijorarea ei mai degrabă sentimentală decât instinctivă pentru fericirea lui Alex au tulburat-o pe Bec. L-am conceput pe cale naturală, eu și noul meu partener. A devenit serioasă. Deci ți-a

spus despre FIV? Bineînțeles, bineînțeles, de ce să n-o facă?

Bec a vrut să-și ia un răgaz de gândire, dar nu i-a venit în minte nici o remarcă glumeață, așa încât s-a holbat la Maria cu o expresie care probabil i-a stârnit compasiunea fostei iubite a lui Alex, căci a luat-o de ambele mâini pe Bec, și-a încrețit fruntea și a scos un „Oooooof“ matern.

— N-ar fi trebuit să te deranjez. Deși muncesc prin apropiere, așa că oricum sigur ne-am fi întâlnit la un moment dat. Și institutul tău e tot pe aici, nu? Chiar am avut intenția să te hărțuiesc un pic. Nu ți-am văzut poza în ziar, am găsit-o pe Internet. Am dat o căutare și am găsit fotografii cu tine. Ești destul de faimoasă. Am fost puțin șocată, sinceră să fiu. S-a uitat la Bec de parcă ar fi înghițit ceva amar. Bineînțeles că și-a ales o persoană mai tânără.

— N-a existat nimic între noi câtă vreme ați fost împreună. Iar tu, evident, ți-ai găsit pe cineva care-ți place.

Maria i-a arătat, zâmbind și răsucindu-și capul, că avea dreptate. A devenit serioasă și a zis:

— Nu i-am spus lui Alex că sunt însărcinată. Ai de gând să-i spui?

— Nu știu.

— Eu nu i-aș spune.

— Până la urmă tot o să afle. „Vrea să-mi arate că-l cunoaște mai bine decât mine“, și-a zis în sinea ei Bec.

— N-o să afle prea curând. Ne mutăm în Italia, căci partenerul meu este detașat acolo cu serviciul. Nu știu cum stau lucrurile între voi. Nu-i treaba mea. Dar dacă ți-a povestit despre FIV, atunci probabil ați vorbit despre motivul despărțirii noastre. Sunt sigură că l-ai întrebat.

— Oare există vreodată un singur motiv?

— El nu mi-a zis niciodată asta, dar eu așa am impresia, el a crezut că mașinăria mea e defectă, nu a lui. Are un orgoliu uriaș. Ego.

— Și de ce să nu afle asta?

— Ar fi o cruzime. I s-ar părea o tragedie. Maria a tras aer în piept și și-a dus mâna la gură. Doamne sfinte, îmi pare rău, cred că mi-am pierdut mințile. Mă gândeam la el, nu la tine.

Bec a ridicat din umeri.

Maria a zis:

— Chestia pe care i-o reproșez este că niciodată n-a acceptat să facem inseminare artificială. Dacă are mintea atât de deschisă, de ce insistă să aibă un copil biologic al lui? Ce contează dacă tatăl lui e un donator anonim, care face laba într-un păhărel dintr-o cabină în Doncaster, dacă tot n-o să-l cunoști niciodată?

— De ce tocmai Doncaster?

— Nu știu. Îmi imaginez că donatorii de spermă se trag din locurile unde n-ai prea multe de făcut în timpul liber. Ai cunoscut-o pe mama lui? Mereu am avut impresia că făcea unele aluzii. Că ar trebui să preiau eu inițiativa. M-am gândit și la asta. Sunt sigură că asta se întâmplă mai des decât aflăm noi. Dacă aș fi știut un bărbat de treabă, care să-mi fi plăcut și care să semene un pic cu Alex, mi-aș fi asumat riscul, atâta timp cât aș fi fost convinsă că Alex n-o să afle. O expresie distrată s-a așternut pe chipul Mariei, de parcă și-ar fi amintit o poveste veche și ar fi descoperit noi nuanțe în ea. Nu văd nimic rău în asta. Toată lumea ar obține ce-și dorește.

— Dar ce-ar spune celălalt bărbat?

Maria a ridicat din umeri.

— Să faci sex cu mai multe femei, să le lași însărcinate și să nu fii responsabil pentru acel copil? Nu-i asta una dintre fantezmele bărbaților?

— Nu a tuturor.

Maria i-a aruncat o privire glacială. S-a împins cu mâna în marginea mesei, așa încât cele două picioare din față ale scaunului s-au ridicat câțiva centimetri de pe podea.

— Dacă aș mai fi din nou în aceeași situație, a spus ea, dacă aș fi sigură, eu aș face asta. Aș face-o cât ai zice pește.

Decalajul orar dintre Bec și Alex îi făcea să se găsească cu greu la telefon. Bec își muta biroul într-o clădire a guvernului; o tânără parazitolog de viitor, Isobel, urma să-i coordoneze echipa de cercetători câtă vreme ea avea să fie detașată la noua slujbă. Dar aceste schimbări n-o preocupau atât de mult cât ar fi vrut ea.

Vineri, după plecarea lui Alex, Karin a venit în oraș pentru a se consulta cu firma ei. După aceea s-a întâlnit cu Bec, arătând ca desprinsă din paginile revistei Vogue. Își vopsise părul în stacojiu și purta o rochie scurtă din stofă cadrilată, dresuri roșii, bocanci și o pălărie elegantă cu pene. Compania îi rezervase o mașină cu șofer. Când au ajuns la restaurantul ales de Karin, doi fotografi au venit la ele, le-au făcut o poză și apoi s-au retras, fără a rosti un singur cuvânt.

— Ți se întâmplă mereu așa? a întrebat Bec.

— Poate că erau interesați de tine.

— De ce?

— Tu și Alex sunteți acum personalități publice.

— Zău?

Karin i-a spus că băieții din The What – puștii mei, le zicea Karin – erau plecați în turneu și că îi era dor de ei, că lucraseră bine împreună în studioul din Petersmere și că în curând avea să le apară albumul.

— Am cântat o versiune din I Want To See The Bright Lights Tonight. Ca în anii '70, iar eu semăn cu Suzi Quatro care cântă Devil Gate Drive, a spus ea. Puștii mei s-au agitat la țanc. A râs și și-a încrețit nasul.

— Mi-ar plăcea la nebunie să-i cunosc, a zis Bec, impresionată de faptul că cumnata ei crezuse despre ea că știe cine e Suzi Quatro și dorindu-și să fi fost acolo, în grădina fratelui ei, împletind coronițe din margarete și evitând

visătoare pipăielile puștilor, pe când îi asculta cântând. Vrei pe cineva cu o tamburină pe scenă?

În trecut, groaza lui Karin de a nu se contamina cu idei științifice fusese o barieră între ele. Acum, când Bec era capabilă să discute despre călătoriile ei în străinătate din viitorul apropiat, despre recepții și despre faptul că urma să însoțească vedete de cinema în turnee prin zonele contaminate de malarie din Africa, nu mai exista nici o barieră. După două pahare de vin, Bec i-a spus lui Karin că încercarea ei de a concepe un copil făcuse să i se schimbe noțiunea timpului.

— Pe vremuri lumea se împărțea în două: partea formată din muncă și altă parte care nu era muncă, iar cele două se influențau una pe cealaltă, a zis ea. Dacă în lumea muncii se întâmpla ceva, apărea de pildă malarie, cealaltă parte a lumii se micșora pentru a-i face loc, dacă era vreun eveniment în lumea fără muncă, de pildă...

— Iubire?

— Exact, iubire. Lumea muncii se micșora pentru asta. Era ca o respirație care trece de la un plămân la celălalt. Și a ridicat palmele, pe una a deschis-o, iar pe cealaltă a strâns-o într-un pumn, apoi a deschis pumnul și a strâns-o pe cealaltă.

— Parcă ai arăta cum se mulge o capră, a zis Karin, iar lui Bec i-a intrat vinul pe nas. Chiar dacă râdea, era iritată de faptul că cumnata ei n-o lua în serios.

— Dar știi la ce mă refer.

— Bineînțeles.

— Acum există și lumea a treia. Nu-i muncă, deși ar putea fi multă muncă, și nu-i nici iubire, deși probabil că totul ar putea fi iubire, presupun. Oricum, nu mai e așa.

— E prea devreme să-ți faci griji. N-a trecut nici măcar un an.

— Să nu-i spui asta lui Alex, dar am văzut-o pe Maria, fosta lui iubită. E

însărcinată. Pe cale naturală.

Karin a zis ceva în șoaptă, dar Bec nu i-a înțeles prea bine cuvintele, însă a înțeles ce însemnau din felul cum își înclinase Karin capul și din încrețirea plină de milă a micilor riduri din colțurile ochilor și gurii.

— De ce nu-i spui? a întrebat Karin. Dacă voi doi vreți copii, trebuie să știe că probabil el e cel care are probleme.

Bec a zâmbit, simțindu-se mai departe de Karin ca în urmă cu un minut.

— Nu-i o dovadă standard din punct de vedere științific. Nu știi ce-ar face dacă i-aș spune. Poate m-ar părași.

Karin a făcut o mișcare rotativă din cap și și-a ridicat ochii.

— Atunci ce fel de iubit mai e și ăsta? Ce fel de bărbat? Îl descrii ca pe un hibrid oribil dintre martir și laș, și vanitos pe deasupra.

— Dacă ai fi tu în locul lui? Dacă ai fi vrut să ai un copil, medicii n-ar găsi nimic în neregulă la tine, iar cel care îți spune că ai o problemă e persoana pe care tu spui că o iubești cel mai mult, cea cu care încerci să faci un copil?

— Trebuie să afle. Trebuie să aibă curajul să-și înfrunte problema. Există tot felul de soluții. De ce vrea neapărat să aducă pe lume o mulțime de mini-Alex?

— De ce și-ar dori cineva să aibă copiii lui? a întrebat Bec. E orgolios. Se uita în jos, la tăblia mesei. Maria spune că ar trebui să mă culc cu altcineva ca să rămân gravidă și să nu-i zic lui Alex.

Karin și-a pus palmele pe masă și s-a aplecat brusc spre fața lui Bec.

— Ce? Chiar ai face asta? Rânjetul ei era larg, iar ochii îi scăpărau. Bec a avut impresia că niciodată nu acaparase mai mult atenția vreunei femei. S-a înroșit.

— I-am spus că nu.

— Sunt sigură că se mai întâmplă, a zis Karin.

— Cunoști pe cineva care...

— Nu, dar sunt sigură că se mai întâmplă. Karin a râs fascinată și a clătinat din cap, zgâindu-se la Bec de parcă ani de zile ar fi crezut că are de-a face cu o persoană complet diferită și doar acum o cunoștea pe cea autentică. Bec s-a uitat la chipul celebru și frumos al cumnatei sale și a simțit căldura afecțiunii ei. Fascinația unei artiste, fascinația unei femei frumoase și a unei mame care văzuse, fără doar și poate, atât de multe minuni rușinoase legate de sex pe târâmul vedetelor, i se părea o aprobare.

„Ridicol“, și-a zis ea în sinea ei și s-a întrebat ce anume era ridicol, sugestia Mariei sau faptul că i se părea un lucru imposibil. Voia un copil cu Alex și își dorea ca Alex să fie fericit, iar obstacolul care împiedica un asemenea deznodământ fericit era ridicol. „Nu trăim în Evul Mediu“, și-a zis ea în sinea ei. „Sexul nu ne mai poate distruge acum. Nu în Londra, nu acum, în ziua de azi.“

61

Bec îl evita pe Dougie. Poate, credea Bec, și el o evita pe ea. Cum altfel ar fi putut doi oameni care locuiesc în aceeași casă să se întâlnească atât de rar? Aveau programe diferite. Rareori mâncau acasă. Fiecare stătea la el în cameră. Bec auzea cum scârțâie dușumeaua când Dougie trecea pe lângă ușa ei, cheia în broască când venea sau pleca de acasă și fluieratul lui din baie. Când se întâlneau, își înclinau scurt capul pentru a se saluta. El era ca un chiriaș, însă încerca să-i surprindă privirea lui Bec, iar ea se ferea. În acele clipe ei i se părea că el se preschimbă într-un uriaș mut, iar ea într-o creatură care fuge mâncând pământul de colo-colo pentru a se ascunde de furtuna care urmează să vină.

Odată s-a dus în camera de zi cu laptopul și s-a așezat pe canapea, fără să-și da seama, până când a început să apese tastele, că Dougie era și el în cameră, stând în lotus într-un colț întunecat și citind. Bec și-a simțit inima bubuindu-i în piept și a roșit.

— N-am știut că ești aici, a spus ea.

Dougie s-a ridicat în picioare.

— Îmi place să fiu singură când lucrez, a zis ea.

Dougie a ieșit din cameră, iar Bec a încremenit, cu fața incandescentă.

Mai târziu, vineri seara, cu o săptămână înainte ca Alex să se întoarcă, Dougie a venit la Bec în camera de zi. Ea se uita la un film. Dougie a rămas în pragul ușii și și-a cerut scuze că o deranjează. Voia s-o anunțe că pleacă a doua zi.

— Te duci la pescuit? a întrebat Bec. A oprit filmul.

— Mă întorc în nord. Definitiv.

— Aha. Îmi pare rău să aud asta. Ai vreun motiv special? Era rece și politicoasă. Unui străin i s-ar fi părut că vorbește ca o englezoaică.

Dougie s-a uitat la ea, tăcând preț de o clipă, apoi a zis:

— Am venit să te anunț. O să încerc să-mi iau cât mai multe lucruri de aici. O să le iau pe restul mai târziu.

Bec s-a ridicat în picioare și și-a ridicat breteaua maioului, care-i căzuse de pe umăr.

— Îmi pare rău că am fost atât de a dracu' ieri. Nu știu de ce m-am înfuriat.

— Eu știu.

— Nu mi-ai făcut nimic rău.

— Pur și simplu nu mă plăci, Bec, e normal. Nu sunt genul de tip pe care ți-ai dori

să-l ai prin preajmă.

— Dar parcă ziceai că nu te duci la pescuit.

— Vezi, acum ești haiioasă, Bec, așa erai mai demult, iar dacă eu trebuie să plec ca să mai fii iarăși ca atunci, mai bine mă car naibii de aici, ei!

S-a răsucit ca să plece de acolo, iar Bec l-a strigat, întrebându-l dacă nu vrea să bea ceva. Dougie a spus că totul e bine și că nu vrea să bea nimic, iar Bec i-a propus să mai stea puțin cu ea. Dougie a venit și s-a așezat pe canapea, în capătul opus. S-a așezat pe margine, aplecat în față și s-a uitat la propriile-i mâini.

— Ce-ți închipuiai când ai încercat să mă săruți? a întrebat Bec.

— Ți-am spus, nu mi-am închipuit nimic.

— Nu aud prea bine ce zici.

— Așa sunteți tu și cu Alex, vă programați totul înainte, a zis Dougie. Și-a încovoiat umerii și a mimat cu degetele un animal fioros și laș.

— Iar dacă eu ți-aș spune că-i foarte bine că programăm totul, tu ai zice: „A, știu, pur și simplu eu nu-s destul de deștept pentru asta“.

— Nu-mi poți imita accentul.

— Dar te pot imita pe tine, nu-i așa?

— În cazul ăsta, dă-i drumul.

Bec s-a uitat în ochii lui și a înghițit în sec.

— Te-ai gândit: „O doresc și poate că, dacă o sărut, o să-i placă, o să mă placă și o s-o încânte că o doresc, o să-i placă și curajul meu de a lua ce-mi doresc, o s-o fut și poate o să-i placă și asta“. Dougie și-a înclinat capul și a clipit, aidoma unui cal agasat de o muscă. Și poate că o să se-ndrăgostească de mine. Bec a așteptat ca Dougie să-i răspundă. El s-a holbat la ea. Ea a continuat. Iar dacă nu, măcar mă aleg cu-n futai. A făcut o pauză. Iarăși tăcere din partea lui. „N-am nimic de pierdut.“

— Când spui „N-am nimic de pierdut“, te referi la mine sau la tine?

— La tine. Eu pierd mult. Dar poate am și eu de câștigat ceva. Bec a început să tremure.

— Ceva de câștigat, a repetat Dougie.

Bec i-a studiat fața, pentru a-și da seama dacă o luase în zefleMEA, dacă vede la el lăcomie sau un sentiment de triumf, însă n-a izbutit să vadă nimic.

— Pentru mine și Alex, a zis ea.

— Chiar vrei asta?

— Bineînțeles că nu. Adică da, poate. O soluție.

— Dar eu?

— Tu obții ce-ți dorești.

Ea s-a gândit că poate o s-o refuze, dar el a zis doar:

— Îi sunt dator lui Alex.

Bec a înțeles „îndatorat“. A avut intenția să spună „Astea sunt condițiile“, dar gura ei era atât de uscată, încât n-a putut să rostească decât „condițiile“.

— Condițiile? a întrebat Dougie.

— Da.

— OK.

— Fără lumină. Nu vreau nici o lumină aprinsă. Dougie a încuviințat din cap. Nu mă săruți. Nu mă atingi.

— Să nu te ating?

— Știi la ce mă refer. Și nu vorbești. Nu trebuie să spui nici un cuvânt.

Dougie a încuviințat din cap.

— O singură dată. Bec și-a ridicat degetul arătător. O singură dată. După aia te ridici și pleci, și pe urmă nu ne mai vedem foarte multă vreme.

— O singură dată? Dougie și-a întors privirea. Ești...

— Am numărat zilele.

— Da, dar o singură dată! Mi-or plăcea mie jocurile de noroc, dar miza e prea mare ca să joci o singură dată, iar șansele de câștig sunt mici.

— Urc în camera mea, a spus Bec. Vocea ei era răgușită și tremurată. Mă bag în pat. O să stau pe pat. Nu uita ce-am zis.

S-a dus la etaj, în camera ei, lăsând ușa deschisă și luminile stinse. Tremura atât de tare, încât i-a fost greu să se dezbrace. Și-a dat hainele jos și, pe bâjbâite, a găsit într-un sertar un vechi hanorac. Și l-a pus pe ea, a tras cuvertura de pe pat și s-a întins pe spate pe așternutul rece. A încremenit. Nu

putea să audă decât bătăile inimii sale și vâjâitul sângelui în urechi. Își ținea ochii deschiși, dar era beznă și avea impresia că e singură în întreg universul, plutind prin spațiul zgrunțuros. Avea gura uscată. S-a ridicat în picioare, s-a dus la baie și a băut un pahar cu apă, evitând să-și vadă imaginea în oglindă. Și-a dat jos hanoracul, a făcut un duș, s-a șters repede cu prosopul, și-a scos lentilele de contact, și-a pus din nou hanoracul pe ea și s-a întins pe pat. „Și dacă nu vine?” s-a întrebat ea în sinea ei. „Dacă nu poate să înțeleagă? Oare ar fi mai bine așa?”

L-a auzit pe Dougie cum trece pe lângă ușa ei, intră la el în cameră, iar în mintea ei au răsărit descântece prin care încerca să-l cheme și să nu-l cheme la ea. „De ce așa crede că o să facă ce vreau?” s-a întrebat în sinea ei.

L-a auzit cum vine și cum se apropie de pat. Și-a închis ochii. L-a simțit cum stă lângă pat. Oare îl auzea și cum respiră? Oare îi putea simți mirosul? Se simțea în pericol și excitată. „Ar trebui să-i spun că m-am răzgândit”, s-a gândit ea și și-a desfăcut puțin picioarele. Sunetul scos de pielea ei, frecându-se de cearșaf, i s-a părut prea strident. Și-a deschis ochii exact când el se urca în pat, sprijinindu-se cu un

genunchi de margine și întinzându-se ca să-i împingă puțin în lături piciorul stâng, aproape fără să-l atingă. Era dezbrăcat. Ea a închis ochii. L-a simțit pe Dougie cum se mișcă, iar salteaua a scârțâit un pic, când el și-a mutat genunchiul. Stătea în genunchi între picioarele ei. Și-a desfăcut mai mult coapsele. A simțit dosul palmei lui Dougie, firele mici de păr de pe mâna lui și încheieturile degetelor, care-i dezmierdau partea interioară a coapselor, pe când el își ținea penisul, apoi a simțit-o cum se lipește ușor de ea, pe când Dougie încerca să-i găsească locul potrivit. „O să mă doară”, și-a zis ea în sinea ei, apoi „Cum poate să aibă erecție după ce am fost atât de scârboasă cu el?” A durut-o o secundă, când Dougie a penetrat-o, iar apoi a pătruns în ea cu ușurință. Lui Bec i-a fost rușine că a pătruns atât de ușor în ea.

Totul s-a terminat repede, iar Dougie s-a străduit cât a putut să facă ce-l rugase ea, și-a lăsat greutatea corpului pe brațe, atingând-o doar cu burta. Ea n-a avut orgasm; un moment de confuzie a fost singura ei plăcere și a bolborosit involuntar un cuvânt, nici ea n-a știut ce anume, iar pe urmă și-a amintit ce făcea. Când, înainte de a termina, Dougie și-a pus o mână deasupra fundului ei și a tras-o energic spre el, ea nu i s-a împotrivit.

Dougie a icnit și a scos un sunet gutural când a terminat și a ieșit din ea. S-a rostogolit și s-a așezat pe marginea patului. Bec și-a deschis ochii și i-a zărit silueta întunecată. A rămas nemișcată mult timp, i s-a părut ei, întrebându-se ce să facă ca să nu se scurgă din ea.

— De ce mai ești aici? l-a întrebat pe Dougie. El n-a răspuns, așa că l-a mai întrebat o dată. S-a rostogolit până la el și l-a împuns în spate. Hei, a făcut ea. Pleacă de aici.

— Nu, a zis Dougie.

— Mi-ai promis.

— Zău?

— Aș vrea să pleci.

— Nasol, a spus Dougie. S-a răsucit și și-a pus o mână pe gamba ei. Ea i-a dat-o la o parte. Cred că ți-a plăcut.

— Greșești. Nu mi-a plăcut.

— Erai umedă.

— Nu știi nimic despre femei.

— Nu trebuie să fiu expert în știință, doamnă doctor Bec, nu-i așa? a întrebat Dougie. Vocea lui era ciudată. A făcut un salt și s-a așezat călare pe ea, ținând-o de încheieturile mâinilor. Cântărea foarte mult.

— Am de gând să rămân, a spus Dougie.

— Ba nu. Dă-te jos de pe mine.

— O să te fut încă o dată.

— Ar fi viol.

Mâinile lui Dougie au strâns-o pe Bec de încheieturi, trupul lui s-a încordat,

iar Bec s-a pregătit să se lupte cu el.

Dougie s-a cutremurat, iar ea a tresărit când un strop cald a căzut pe pieptul ei. Apoi a mai căzut încă unul. Erau lacrimi. Umerii lui Dougie au fremătat și el a început să plângă în hohote. S-a dat jos de pe ea și a căzut din pat cu o bubuitură, s-a întins pe podea, suspinând din adâncul pieptului. Bec s-a ridicat și a aprins lumina, apoi s-a uitat la namila de bărbat care tremura la picioarele ei, cu fața stacojie, gura deschisă de parcă l-ar fi durut ceva, cu ochii strâns închiși și scoțând sunete sfâșietoare, aiudoma unui nou-născut. Bec a pus o mână pe umărul lui, iar el s-a smuls, de parcă palma ei l-ar fi ars. Ea a îngenuncheat, încercând să-l ridice de pe jos, zicându-i că totul e în regulă, apoi l-a ridicat, sprijinindu-l cu spatele de pat, pe când el încă mai plângea în hohote.

— Îmi pare rău, a șoptit el.

— Nu-i nimic. Bec s-a așezat lângă el, cu brațele în jurul umerilor lui.

— N-ar trebui să mă atingi.

— E OK. Totul e în regulă.

— Nimic nu-i în regulă. Vocea lui Dougie era pițigăiată și firavă printre hohotele de plâns. Știi că te iubesc și ai vrut să mă lași să ți-o arăt, dându-mi voie să vă fac un mic serviciu ție și lui Alex, un mic serviciu ușor și mișto, un scurt futai în beznă, iar eu nu pot să suport asta, Bec, te doresc și mai mult. Pur și simplu te doresc și mai mult. Te doresc atât de mult. Și-a aplecat capul și hohotele i s-au întezit.

— E-n regulă, a spus Bec.

— Nu, a scâncit Dougie.

— Îmi pare rău.

— Nu.

— M-am purtat urât cu tine.

— Nu-i nimic. Dougie s-a ridicat în picioare și s-a dus la el în cameră. Bec s-a dus după el și a văzut că se îmbracă, trăgându-și nasul și evitându-i privirea.

— Nu pleca, a zis Bec. Nu-i nevoie să pleci. Am crezut că o să-ți placă. Am crezut că asta îți dorești.

Dougie era îmbrăcat. I-a aruncat o scurtă privire și și-a pus niște lucruri într-un rucsac. La ora unsprezece noaptea s-a mutat din casă.

A doua zi, Bec s-a trezit la șapte dimineața și și-a adus aminte ce făcuse. N-a înțeles de ce dormise atât de mult și atât de profund, nici de ce visase atât de frumos, de parcă un alter-ego al ei trudise pe parcursul nopții să-i liniștească conștiința. Sub lumina zilei i se părea că săvârșise o faptă mârșavă. Și-a pus pe ea un palton și a ieșit să se plimbe în dimineața cenușie și senină. Toate sunetele i se păreau mânioase – bubuitul unui avion, scârțâitul unui autobuz care frâna, huruitul unui scuter – ori păreau că-i aduc reproșuri pe la spate: foșnetul roților bicicletelor, râsetele sugrumate ale fetelor, ritmul sacadat al tocurilor. Iar acesta era doar freamătul lumii, o lume care se unise împotriva ei. O urmărea cu o privire severă, asprimea unei autorități care așteaptă să i se răspundă la o întrebare la care n-ai cum să nu răspunzi, dar la care nu poți răspunde fără să minți sau să te acuzi pe tine însuși.

Bec a luat-o pe Upper Street, apoi pe City Road, iar pe urmă spre est, către Shoreditch. Între Bec din acea zi și Bec din zilele precedente exista o ruptură. Văzând barurile și cluburile unde fusese, i se părea că i-ar fi fost imposibil să mai intre în ele, în pielea lui Bec, cea din trecut. Uitase că făcuse totul de dragul lui Alex. Acum nu se mai putea gândi decât că până atunci nu mai trădase pe nimeni, iar acum era o trădătoare.

Pe vremuri, o femeie nu trebuia decât să facă sex fără să fie căsătorită ca să se aleagă cu un secret veninos. În Londra mai existau fete care își duceau viețile după acest principiu. Fete musulmane. Poate Rose. În casta lui Bec, cu liberalii și toate fetele post-religioase, libertatea sexuală se împământenise. Mama lui Bec avusese iubiți înainte de tatăl ei. Bunica ei își pierduse virginitatea cu un soldat, pe când nemții bombardau Londra. Libertatea sexuală răpise veninul din infidelitate, minciunile și secretele, cruzimea abandonului, și o distilase într-o singură picătură, care ajungea pentru două sau trei doze. Înainte fusese un lucru important, acum lumii nu-i mai păsa. Doar lui Alex i-ar fi păsat, lui Bec și lui Dougie, așa că încă mai exista acel venin. Libertatea sexuală se împământenise și nu era chiar libertate. Era doar o îmblânzire a dizgrației.

Parcă ar fi existat două lumi separate, pentru care ipocrizia era un cuvânt prea

simplu: lumea numelor și lumea faptelor, iar viața nu însemna să te ascunzi, ci să nu lași să se atingă faptele și numele lor. O faptă fără nume era inofensivă, iar un nume era doar un nume. Puse laolaltă erau toxice. Dar dacă puneai tu un nume faptei? Atunci ai fi purtat povara unui secret veninos.

Prima trădare, înainte de a-l trăda pe Alex, fusese a ei înseși. Acceptase sărutul lui Dougie, dar evitase să-i pună un nume. Iar numele era „fratele lui Alex e îndrăgostit de mine“. Cu o seară în urmă, o mai făcuse încă o dată. „L-am mințit pe Alex.“

Dacă nu-și numea fapta în fața lui Alex, secretul ar fi otrăvito, iar otrava i s-ar fi transmis și lui Alex. Prietenii ei ar fi sfătuit-o să nu-i spună nimic. „N-au dreptate“, și-a zis ea în sinea ei. „Cred că faptul e consumat și nu poate fi anulat, așa că ești nevoit să trăiești cu el, dar se înșală, n-au dreptate, fapta mărturisită este complet altfel decât fapta secretă. Poți să scoți spinul și o să-l doară îngrozitor, poate că o să mori, dar spinul n-o să mai fie în tine, căci l-ai scos de acolo.“

S-a sprijinit de zidul lui London Bridge și i-a șoptit: „L-am înșelat pe Alex“ apei învolburate și negre din Tamisa.

Un bărbat între două vârste, cu un chip blajin și ochelari cu ramă din argint, a trecut pe lângă ea pe trotuar, iar Bec i-a spus: „M-am culcat cu fratele iubitului meu“. Bărbatul s-a îndepărtat aproape în fugă, îngrozit.

Mai multe minute, Bec s-a holbat la propriu-i telefon, gândindu-se să-l sune pe Ritchie și să-l întrebe ce-ar trebui să facă. Degetul ei a ezitat deasupra butonului, atât de aproape de el, încât s-ar fi putut foarte ușor să-l sune din greșeală, dar n-a făcut-o.

Când avionul care-l ducea pe Alex în California a făcut o piruetă deasupra orașului Los Angeles, iar el s-a uitat la împărțirea pe suprafețe pătrate a orașului, care se întindea până la linia orizontului în toate direcțiile, de parcă ar fi acoperit întreaga planetă, Alex s-a simțit ca un învingător. O vreme uitase de Londra. Era ocupat, învăța cum se realizează un documentar de popularizare a științei.

Prima lui dezamăgire a fost faptul că documentarul era plin de minciuni transparente. Îl filmau cum se plimbă prin San Francisco cu tramvaiul, de parcă s-ar fi dus undeva, când de fapt ei circulau cu taxiul sau cu mașini închiriate. Bătea la ușa unui om de știință, iar acesta se ridica în picioare și spunea „Bună“, iar apoi erau nevoiți să pretindă că era pentru prima oară când se vedeau, când de fapt stătuseră de vorbă două ore, discutând despre ce vor spune la filmare, iar omul de știință fusese pus la curent cu subiectul dezbaterii prin telefon, de asistentul de producție, care îl sunase de vreo șase ori în ultimele trei luni. Documentarul avea să dureze cincizeci de minute; oare câte informații importante mai avea să conțină filmul, se întreba Alex, după ce ar fi fost incluse filmulețele ipocrite cu el, care contempla apusul soarelui sau se plimba pe plajă, pe lângă imaginile panoramice cu munții acoperiți de zăpadă, caii sub lumina orbitoare a soarelui din deșert și filmulețele înregistrate din elicopter cu Golden Gate Bridge? Echipa și producătorul erau prietenoși, dar era un nivel de căldură sub care el nu putea să pătrundă. Odată i-a auzit referindu-se pe un ton sarcastic la el, când îl numiseră artistul.

L-au filmat pe dealurile pline de praf, îngenunchat lângă pâlcurile de tufișuri încâlcite și țepoase, iar el s-a uitat spre obiectivul aparatului de filmat și a spus că plantele aveau mai mult de zece mii de ani, că crescuseră în acel loc pe vremea când Marea Britanie abia scăpase de era glaciară și când oamenii abia învățau să cultive ogoarele fermelor. A spus asta de cinci ori până când i-a ieșit cum trebuie. S-a bâlbâit și a accentuat alte cuvinte. Nu-i plăcea scenariul. Avea prea mult respect față de pâlcul jalnic de arbuști pitici, care trăiseră atât de mult, fără a învăța cum să moară. Vorbind în fața aparatului de filmat, el își concepea în gând alte replici: „Uitați-vă la acest supraviețuitor noduros și plin de amărăciune. N-are bunul-simț să se dea la o parte pentru a

lăsa vlăstarele verzi să crească în locul lui. Nu poate suporta gândul că va fi înlocuit. Nu poate să se resemneze cu asta“.

Curiozitatea oamenilor de știință cărora le luase interviuri fusese perturbată de încercarea lor de a prelungi durata vieții oamenilor. Toți trăiseră o clipă de celebritate când făcuseră o unică descoperire, iar de atunci primiseră vizite de la tot soiul de indivizi, care le puneau aceleași întrebări despre aceeași descoperire, și, deși se cam supărau că noile lor studii de cercetare erau ignorate și nu li se vorbea decât despre o cercetare mai veche, dorința lor de a trăi din nou acel moment de glorie îi îndemnase s-o apuce cu toții pe același drum înfundat spre nemurire; iar acea călătorie îi făcuse să îndure și mai greu propria lor îmbătrânire, faptul că puterile îi păraseau treptat-treptat. Pe măsură ce zilele petrecute în California se scurgeau, Alex se gândea la Harry, la cât de urât se purtase cu Matthew și la cum izbutise dorința lui concretă de nemurire să-i saboteze nemurirea alternativă pe care ar fi putut-o avea în viețile celor rămași în urma lui.

După două săptămâni, când călătoria i se apropia de sfârșit, ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă. Și-ar fi dorit să fi ascultat primul sfat al lui Bec și să nu fi plecat din institut ca să facă filmul. Voia să-i arate că o să rămână lângă ea până la sfârșit, fie că ar fi izbutit să-i dăruiască un copil, fie că nu. Dacă Bec voia, era gata să se căsătorească cu ea. Când vorbeau pe Skype, el, preocupat de acest gând, n-a remarcat cât de tăcută devenise Bec și cât de mult se străduia să-l facă să vorbească despre ce i se întâmpla lui, pe când ea nu-i spunea mai nimic despre ea însăși.

I-a zis că Dougie s-a mutat din casă, fără a-i da vreun motiv. Alex i-a spus că era timpul ca fratele lui să plece de lângă ei și a văzut-o cum zâmbește instantaneu pe ecran. A întrebat-o dacă se simte și ea ușurată, iar ea a încuviințat din cap și i-a spus că da.

Avionul lui Alex a aterizat pe Gatwick într-o dimineață a unei zile lucrătoare, iar Bec promisese că se întâlnește cu cineva, așa încât a ajuns acasă abia la șase seara. Alex era acolo încă de după prânz. Dormise o oră, se spălase și se fâțâise prin casă tulburat, uitându-se la ceas din cinci în cinci minute, își schimbase cămașa de două ori, nerăbdător și crispat, repetându-și în minte ce avea de gând să-i spună.

Bec se hotărâse dacă să-i spună sau nu lui Alex ce făcuse. Deja îi trimisese un mesaj lui Dougie, la care el nu răspunsese, în care îi zisese că urma să-i mărturisească tot. Dar când Bec a deschis ușa din față a casei și a strigat numele lui Alex, încă nu luase nici o hotărâre. Începea să se obișnuiască cu bariera mentală care se ridicase între convingerea ei că trebuia să-i spună și acțiunea concretă de a rosti cuvintele. Bariera dintre a ști ce este bine să faci și a face a devenit un adăpost în spatele căruia ea se ghemuise.

L-a auzit pe Alex cum coboară de la etaj și a ezitat, gândindu-se că ar fi trebuit să se fi aranjat mai mult. Și-a frecat palmele una de cealaltă – erau puțin umede – și, neștiind

ce să mai facă, și le-a trecut peste bluză și peste fustă. Când l-a zărit pe Alex, și-a îndepărtat mâinile de corp și s-a frecat cu vârfurile degetelor pe palme. A zâmbit și, pentru că se simțea cu musca pe căciulă, i s-a părut că-i adresează un zâmbet vinovat. Sigur o s-o întrebe, și-a zis ea în sinea ei. Era bronzat. Arăta mai bine.

Bec nu era așa cum își amintea Alex. Se înroșise și avea impresia că o aude cum respiră. El călătorise până aici, venind din partea opusă a lumii, pe când ea sosise de afară, și totuși el avea impresia că nu fusese plecat nicăieri, iar ea venise de departe, dintr-un loc unde el nu fusese niciodată și unde, dacă el nu prindea mai mult curaj, ea ar fi putut să se mai ducă încă o dată, fără el. Arăta de parcă ar fi respirat în altă atmosferă și ar fi trăit sub un alt soare. Dacă s-ar fi putut ca ea să fugă de lângă el și, în același timp, să i se predea, cu același gest perfid, și-a zis el în sinea lui, ea ar fi făcut-o. L-a străpuns un junghi de panică și s-a gândit că Bec fusese într-o călătorie care-l depășea, spre un destin măreț, și că el nu-i făcea față. După teamă a urmat un nor vâscos hormonal de dorință sexuală agresivă, care l-a târât spre ea, iar singurul lucru asemănător unui gând din mintea lui n-a mai fost decât că, pentru el, să o îmbrățișeze și să și-o țină alături deveniseră chestiuni pe viață și pe moarte.

Preț de o clipă, ea a vrut să urmeze ritualul salutului și a încercat să-l sărute. A vrut să spună ceva. Buzele li s-au atins, Alex a înșfăcat cu ambele mâini tivul fusteii ei strâmte, i-a ridicat-o deasupra taliei, iar ea și-a dat capul pe spate și l-a privit în ochi. Ea i-a desfăcut cureaua pe când degetele lui și-au găsit destinația.

Întinși pe jos, în hol, pe când începeau să simtă frigul pe pielea lor goală, Alex a zis:

— Am putea să ne căsătorim.

— Și cu copiii cum rămâne? a întrebat Bec.

— O să renunț la orgoliul meu. O să fiu mai puțin egoist. N-o să-mi mai pese dacă au sau nu genele mele. De ce plângi?

— Nu te poți răzgândi așa, dintr-odată.

— Dar e un lucru bun, nu-i așa?

— Nu știu.

Bec l-a simțit cum se întristează. El a spus:

— Nu vrei să ne căsătorim.

Bec și-a apăsât fața pe pieptul lui.

— Ba sigur că vreau, a spus ea.

Peste paisprezece zile, Bec s-a dus la farmacie. De această dată, pe ecranul testului era un singur cuvânt. Scria ÎNSĂRCINATĂ.

Era în jur de zece dimineața. Alex plecase de acasă ca să-și înregistreze vocea în studio, iar Bec era singură în bucătărie, uitându-se la obiectele de pe masă, de lângă mâna ei: un pix cu emblema unei companii farmaceutice pe o parte, un teanc de bilețele Post-it, cu colțurile îndoite, și testul de sarcină. Într-un fel nimic nu se schimbase. Încă mai existau două tipuri posibile de viitor: unul cu copii și altul fără copii. Dar cuvântul care apăruse pe test distrugea unul din ele. Dacă nu voia copii, ar fi trebuit să se ducă și să se ocupe chiar acum de asta. Maternitatea nu devenise brusc mai dezirabilă pentru ea, ci lipsa copiilor n-o mai încânta atât de mult. Și totuși era mulțumită, de parcă, în această privință, relativul și absolutul erau identice.

A plecat de acasă și a mers pe jos până la stația Angel. „Medicul“, își zicea în sine ea Bec, „haine, cameră, muncă, burtă, regim, hrănirea fiarei“. Își închipuia că-i spune lui Alex că e gravidă, făcându-l fericit, apoi mărturisindu-i că copilul putea fi al fratelui său. Își închipuia că îi spune mai întâi că se culcase cu Dougie, pentru a-i vedea reacția – oare cum ar primi vestea asta? Oare ar lua-o la fugă? Ar fugi după el.

Sau ar ține secretul. Asta îi era mai ușor să-și închipuie. Nimeni n-ar afla nimic; cum ar fi putut? S-ar scurge anii, iar secretul ar fi depășit, s-ar ascunde în spatele altor evenimente. Copilul ar crește și ar fi un Comrie-Shepherd.

Bec a trecut pe lângă stație și și-a văzut imaginea într-un monitor al camerelor de luat vederi ale securității publice, pus deasupra barierelor din dispozitivele pentru bilete. „Arăt ca de obicei, nu ies în evidență prin nimic“, și-a zis ea în sine ei. „Ca pozele de la știri, ca ultimele fotografii cu o persoană care pățește ceva îngrozitor, înainte de a fi ucisă sau violată.“ Nu arăta, s-a gândit Bec, ca o mamă; dar oare cum ar fi trebuit să arate o mamă?

I se părea că trecuse multă vreme de când Dougie se urcase pe ea, iar sarcina îi dădea siguranță. Îi aparținea ei, așa cum niciodată n-avea să-i aparțină tatălui. Acum îi era mai ușor să vorbească cu Ritchie. L-a sunat și i-a propus să se întâlnească cu ea. El a răspuns după al doilea țârâit al telefonului și a părut încântat să-i audă vocea. I-a zis că are nevoie de sfatul lui într-o

problemă importantă, iar el i-a răspuns că se puteau întâlni chiar în acea dimineață, dacă era de acord să vină la el, la studio.

Doar soția lui Ritchie a aflat că fusese pe punctul de a se sinucide. În public purta eșarfe sau tricouri cu guler pe gât, iar paparazzi îl luau în zeflema în colaje de fotografii. Karin i-a zis că l-a găsit dormind pe jos, la el în birou, înconjurat de sticle de bere și ambalaje goale de budincă de ciocolată, cu un laț lângă el și o urmă stacojie de sfoară în jurul gâtului. În săptămânile ce au urmat, el i-a spus atâtea adevăruri despre temerile lui cele mai adânci, încât adevărurile pe care nu le-a menționat – că renunțase la faimă, timp, gânduri și la vreo trezeci de mii de lire sterline în cadouri pentru laudele și partidele de sex cu o fată de cincisprezece ani și că această informație avea să fie dezvăluită în curând presei – nu i s-au părut omisiuni însemnate.

I-a spus lui Karin că Bowie și Bono avuseseră dreptate; nu cânta bine. Fusese un prost când își imaginase că cei doi artiști l-ar fi putut considera egalul lor. Karin era cea talentată. Toată lumea zicea asta. Lui îi fusese dintotdeauna sortit să realizeze o emisiune care încuraja mediocritatea. Principiile morale ale lui Bec îi distruseseră orice șansă de a face o faptă măreață, filmând reportajul cu O'Donabháin. Când era plecat, lui Ruby și lui Dan nu-i erau atât dor de el cum le-ar fi fost de un om mai bun. El întotdeauna fusese înconjurat de oameni mai deosebiți decât el; tatăl lui viteaz, scriitorul lui prieten, Alex, soția lui, Karin, care compunea cântece tandre și înțelepte, împreună cu băieții deștepți din The What și, cea mai nemaipomenită dintre toți, Bec. Cum ar fi putut el să se compare cu sora lui? Nu-i de mirare că ea fusese preferata tatălui lor. Era cumsecade, deșteaptă, harnică, bună, modestă și frumoasă. Nu înșela pe nimeni și nu mințea. Toată lumea o iubea. De ce să n-o iubească? Descoperise un tratament pentru malarie. Își merita viața frumoasă, faima, casa superbă, iubitul perfect, viitorul plin de glorie. Își merita succesul, așa cum Ritchie, grăsanul țărănoi și răpciugos de Ritchie, n-o să-l merite niciodată.

Karin nu l-a dezamăgit. A adunat speranțele năruite ale lui Ritchie, una câte una, aidoma unor jucării pe care el le aruncase pe jos și le zdrobise, și i le-a dat înapoi reparate și împachetate, după ce le preschimbase în cărămizi ale încrederii în forțele proprii. Era un tată minunat, i-a zis ea. Era creativ, un artist cu o mare iubire pentru muzică. Fără el, a spus ea, n-ar fi existat nici o

trupă și nici un cântec. Oare David Bowie era perfect – sau Bono? Oare nu era posibil ca ei să fi fost invidioși pe rivalul lor? Oare pentru Bowie nu era un compliment când spunea despre o persoană că e un câine

care urlă? Nu era Hound Dog Taylor unul dintre cântăreții preferați ai lui Ritchie? A enumerat muzicienii care îl lăudaseră pe Ritchie, când el nu fusese de față, iar el s-a bucurat când a auzit-o că pronunță iarăși acele nume. Și oare el credea, i-a spus Karin, că milioanele de oameni care se uitau la Cura de înfrumusețare a adolescenților în fiecare săptămână erau proști sau ignoranți? Fără îndoială că unii dintre ei erau așa, dar nu asta e cel mai bun lucru când ai popularitate, și anume că prin vasta mulțime de telespectatori cu siguranță că existau și cei mai tari oameni din lume, cărora le plăcea la nebunie emisiunea pentru farmecul ei special? Viața era grea. Viața era plină de suferință, a zis Karin – iar în acel moment Ritchie și-a dat seama că se străduia din răspuț să fie logică –, închipuie-ți, a spus ea, că n-ar exista malarie, iar oamenii din Africa ar trăi la fel de mult ca europenii și ar avea la fel de mult timp și bani. Atunci n-ar fi și ei la fel de plictisiți și de deprimați ca europenii și n-ar avea și ei nevoie de emisiuni populare cu oameni talentați, care să le umple vidul din viață?

Ritchie a încuviințat din cap și a zis că probabil ar avea nevoie, dar argumentul rațional al lui Karin nu l-a satisfăcut pe deplin și, fără a-și da seama cât de des făcea asta, s-a apucat iarăși să declare, ori de câte ori se simțea trist și ca reacție la cele mai îndepărtate aluzii, cât de prost era el în comparație cu sora lui. Devenea din ce în ce mai pesimist.

Studioul Rika Films se găsea în estul Londrei, departe, unde metropola se dizolva în Essex, unde muncitorii în construcții din oraș, șmenarii și curierii locuiau în lumina estuarului, unde straturile compacte de căsuțe cu tavane joase și ferestre meschine se înălțau printre șosele, canale și căi ferate. Era o lume a stâlpilor, a podurilor și a macaralelor, a camioanelor de mare tonaj care mergeau cu viteză spre porturile din est, a fast-foodurilor cu servire în mașină, a pușcăriilor și a parcajelor. Pe Bec taxiul a lăsat-o lângă ghereta paznicului de la intrarea în parcajul studioului, iar Ritchie a ieșit s-o întâmpine, îmbrăcat într-un palton din piele neagră de oaie, care i se bălângănea pe burtă.

— Hai să mergem la cafenea de data asta, a spus el.

Arăta foarte obosit, iar sub ochi părea să i se fi adăugat încă o pereche de cearcăne, pe lângă cele deja existente. Nu se îngrășase, dar parcă se înmuiase, parcă trupul se golise într-un fel sau altul pe dinăuntru. Astăzi i se pare chinuitor să zâmbească, și-a zis în sinea ei Bec, și a avut impresia că vede pe chipul lui urme de farduri. „Îi vorbesc despre problemele mele, dar el nu-mi vorbește despre ale lui“, s-a gândit ea.

Cafeneaua era după colț și făcea parte dintr-un șir de magazine, ultimele rămase pe acolo, încastrate în cărămidă roșie, aidoma unor dinți bătrâni în gingii; un magazin de pește și cartofi prăjiți, acoperit cu scânduri bătute în cuie, un loc care oferea servicii pentru export, o berărie care arăta sinistru și Wilson's Refreshments, al cărui nume atârna pe o scândură vopsită în galben, scris cu litere mari și stacojii din plastic. Celelalte clădiri de prin preajmă păreau construite de curând. Asemenea fațadelor din studioul lui Ritchie, nu erau de fapt clădiri, ci mai degrabă niște șoproane care puteau fi strânse ca niște corturi când proprietarii lor se mutau din ele.

În Wilson s-au așezat la o masă demontabilă, iar o fată poloneză cu șorț și părul prins într-o coadă în creștetul capului le-a luat comanda.

— Aici e bună ciocolata, a zis Ritchie.

— Mersi, dar o să beau doar un ceai, a spus Bec.

— Un ceai, o ciocolată caldă și un rulou cu slănină, i-a zis Ritchie chelneriței. Majoritatea bărbaților din cafenea purtau jachete în culori fluorescente și ghete cu vârf metalic. Se auzeau țipete în limba engleză și șoapte în limbi slave.

— E plin, a spus Bec.

— Te deranjează?

— Nu. Totul e-n regulă cu tine? Pari obosit.

Ritchie a rânjit.

— Lumea mi-a zis asta toată viața. Dar așa arăt eu. Bătrânul Ritchie adormitul. Sunt ca un negustor de cai. Orice-mi dau ei, eu rezolv.

Își bâțâia genunchiul în sus și în jos, un nou tic care o buimăcea pe Bec.

— Spune-mi care-i problema.

— Sora ta țicnită s-a depășit pe ea însăși de data asta, a spus ea. Am făcut un lucru extrem și nu prea știu cum să procedez. De ce te uiți la mine așa? Încă nu ți-am spus ce-am făcut.

— Așa cum? Scuze. Știi câte griji îmi fac pentru tine. Genunchiul a prins să i se bâțâie mai repede. Nu era conștient de faptul că făcea asta. Un vierme târâtor părea că i se încolăcește și apoi i se întinde în burtă. Era îngrozit, dar și plin de speranță, simțea nevoia să zbiere la sora lui: „Nu-mi spune!“ Când Bec i-a spus ce făcuse cu Dougie și că era însărcinată, genunchiul a încetat să i se mai bâțâie, iar o liniște deplină s-a așternut asupra lui.

— N-aș fi crezut că se poate întâmpla una ca asta, a zis el cu blândețe în voce, plin de bunăvoință și compasiune față de sora lui. „Cât de tare a dat-o în bară“, și-a zis el în sinea lui. L-a cuprins o indignare violentă față de ea pentru că îl obliga să facă ceva ce n-ar fi vrut. Genunchiul a început să i se bâțâie din nou. Nu cumva să-i spui lui Alex, a zis Ritchie.

— Dar dacă se află mai târziu?

— Pur și simplu nu-i spune, a zis Ritchie. Și-a dus ceașca de ciocolată la gură pentru a ascunde că-i venea izbucnească în răs. Mâna îi tremura ușurel, iar acest amănunt i se părea aproape insuportabil. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Inima îi bătea foarte repede. Voia să iasă de acolo. Dar Bec nu l-ar fi lăsat.

— Crezi că pur și simplu ar trebui să-mi țin gura? Să devină un secret din ăla de familie?

— Exact, a zis Ritchie. Alex era disperat să facă copii, iar acum o să aibă unul. Felicitări. Pe când rostea aceste cuvinte, bunul său simț a năvălit asupra lui. I-a zâmbit cordial lui Bec. „Nu e fardat“, și-a zis ea în sinea ei. „Lumina zilei îi accentuează asprimea pielii.“

Restul zilei și toată seara petrecută acasă, Ritchie a fost distrat. În loc să asculte ce spunea vreunul dintre membrii familiei lui sau să îndeplinească vreo sarcină, el și-a dat seama că se uita la câte un obiect sau la vreo textură, un nod în lemnul lăcuit al mesei din bucătărie, fascinat de minusculele detalii, de parcă ar fi fost drogat.

— De ce te holbezi la pâine? a întrebat Dan. Ritchie se întreba câte găuri erau în felia

de pâine din fața lui; cum ajunseseră acolo; dacă în pâine exista mai mult aer decât substanță solidă; cum ar fi fost dacă s-ar fi micșorat până ar fi ajuns de dimensiuni microscopice și apoi s-ar fi suit pe pâine? Oare găurile aveau și ele, la rândul lor, alte găuri?

S-a ridicat în picioare.

— Am uitat că am ceva de făcut în birou, a spus el. Mă întorc într-un minut.

Karin l-a privit uimită. El a urcat treptele. Îi era greu să creadă că treptele de lemn făceau mereu atât de mult zgomot, că scârțâiau atât de strident în tăcerea de la etajul casei, sau că îi lua atât de mult timp să urce pe scară. S-a dus la el în birou, care rămăsese, știa, la fel ca atunci când îl părăsise; și totuși i se părea că intră într-un spațiu special pregătit pentru acea clipă. Urechile îi

țiuiau, iar pielea de deasupra pomeților îl ustura supărător. Avea impresia că nu el s-a dus la birou, ci doar membrele și trunchiul său, mișcându-se autonom, iar conștiința lui nu era decât un simplu observator. I se părea că brațele voinței sale erau împreunate, pe când degetele lui concrete răsfoiau un carnețel.

Și-a zis în sinea lui: „Acum s-a terminat, nu mai e problema mea, timpul nu poate fi dat înapoi“. Și totuși încă n-o făcuse.

A sunat la Fundația Morală și a auzit un mesaj rostit de un robot.

— Dacă aveți un cod, a spus vocea, vă rog să-l introduceți.

A doua zi dimineată, în holul de la intrare al clădirii unde se afla noul birou al lui Bec, ea și-a văzut fericirea oglindită în chipurile bărbatului și femeii din echipajul de securitate, care stăteau în spatele recepției, aidoma unui cuplu îmbrăcat în uniforme.

— Bună, iubire, a spus femeia-paznic.

Asistenta lui Bec își luase o zi liberă. Bec avea prea multă energie ca să poată sta jos, așa că s-a plimbat de colo-colo prin biroul ei, trecându-și degetele peste pereți. Încăperea i se păruse prea mare și cu tavanul prea jos când o văzuse pentru prima oară, și totuși acum lucrurile obișnuite, yucca din colț, fotografia cu tatăl, cu mama ei, cu ea și cu Ritchie, calendarul-agendă plin de semne și bilețele lipite deasupra, prins cu bandă adezivă puțin câș pe perete, păreau să exprime aceeași vagă senzație că totul era în regulă pe lume.

Cu o seară în urmă îi ascultase sfatul lui Ritchie și îi spusese lui Alex că o să aibă un copil, fără a-i mărturisi că fusese cu Dougie și fără a-i spune că Maria era însărcinată. Vestea îl zguduise pe Alex, care se albise la față, apoi sărise pe scaune și, de pe ele, iarăși pe podea, bătuse toba cu tacâmurile pe uscătorul de vase și vorbise pătimaș despre faptul că ar vrea să vadă, în sfârșit, marea migrație^[25]. A clătinat din cap, s-a plesnit peste tâmple cu palmele, și-a trecut mâinile prin păr și a început să respire prea repede. A intrat în panică, gândindu-se la viitorul copilului, la toate lucrurile care ar fi putut să meargă prost. Și-a sunat părinții; și-a dorit ca Harry să fi fost în viață; l-a sunat pe Dougie, dar el nu i-a răspuns la telefon. Lui Bec i s-a părut că toată seara aceea veselă și penibilă a clădit noi construcții ale realității peste secretul din fundația lor.

A desprins banda adezivă cu care lipise calendarul pe perete, dorindu-și să-l lipească drept, și s-a trezit că se uită într-un punct, peste nouă luni, după care era nevoită să-și golească agenda. Și-a dat seama că acest lucru n-o îngrijora deloc.

Telefonul din birou a sunat, iar ea a dat drumul calendarului, care a căzut pe

jos, și s-a dus să răspundă.

— Sunteți doamna doctor Rebecca Shepherd?

— Da. Dumneavoastră cine sunteți?

— Sunteți Rebecca Shepherd?

— Da. Dumneavoastră cine sunteți?

— Sun din partea Fundației Morale.

— Țsta e site-ul ăla al lui Val Oatman?

A urmat o pauză, apoi femeia a spus:

— Nu sunt autorizată să vorbesc despre domnul Oatman. Aveți la îndemână un pix și o foaie de hârtie?

— Mi-e teamă că n-am timp de nimic acum. De ce m-ați sunat?

— Ați auzit cu ce se ocupă fundația, doamnă doctor Shepherd?

— Știu că e un site ieftin și jegos care publică tot felul de scandaluri cu vedete.

— Suntem o organizație non-profit, care s-a înființat pentru a aduce la cunoștința publicului faptele imorale ale oamenilor celebri. Mi-aș dori să vă notați o dată.

— N-am timp acum.

— Trebuie să vă faceți timp, doamnă doctor Shepherd. Pe douăzeci și opt februarie, la ora șase dimineața, vom publica pe site-ul nostru o informație despre o faptă imorală a dumneavoastră sau a unei persoane apropiate. Va fi doar una singură, exclusiv ori a unuia, ori a altuia.

— Nu știu la ce vă referiți. Nu mai pot să vorbesc acum.

— Ba trebuie să puteți, doamnă doctor Shepherd. Trebuie să mă ascultați. Înregistrarea pornește acum. Vă rog să fiți atentă.

Bec a auzit un piuit, apoi un țăcănit și un foșnet, iar pe urmă fratele ei a zis „Alo“.

— Alo, a spus Bec.

— Bine ați venit la Fundația Morală, a zis altă voce.

— Alo, sunt Ritchie Shepherd, a spus fratele ei, iar Bec și-a dat seama că asculta o convorbire înregistrată. Cuvintele lui Ritchie se suprapuneau peste cealaltă voce care zicea: „În momentul de față nu putem răspunde, căci am primit multe telefoane pe linia gratuită unde auzim dezvăluiri fierbinți, așa încât toți operatorii noștri sunt ocupați. Telefonul dumneavoastră este foarte important pentru noi, așa că vă rugăm să așteptați“.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, l-a auzit Bec pe Ritchie că spune.

— Dacă sunteți avocat, vă rog apăsați tasta cu cifra doi a telefonului dumneavoastră. Dacă nu, vă rugăm, așteptați, a zis vocea.

Bec îi putea auzi respirația lui Ritchie.

— Mulțumim. Dacă vreți să dezvăluiți o infracțiune, apăsați tasta unu. Pentru a dezvălui un zvon, apăsați tasta doi. Pentru a dezvălui o faptă imorală, apăsați tasta trei.

Bec a auzit un piuit, când Ritchie a ales una dintre variante.

— Mulțumim. Dacă aveți un cod de autorizare, vă rog să-l introduceți acum. Bec a auzit un șir de șase sau șapte piuituri. Vă rog așteptați.

— Ritchie! Val răspunsese la telefon. Mă bucur că te aud. Ce ai pentru noi?

Ritchie l-a înjurat pe Val cu o grosolănie pe care Bec nu i-o cunoștea. Părea înspăimântat.

— Vrei asta sau nu? a întrebat el.

— Nu știu ce ai aflat.

— Trebuie să-mi garantezi protecția.

— Știi cum lucrăm noi, nu? Sper că faci asta pentru că te superi când vezi că oamenii greșesc, nu pentru că-ți imaginezi că știu vreo porcărie despre tine. Îmi place să cred că te îngrijorează profilul moral al poporului și că din acest motiv îmi spui ce ai de gând să-mi spui, nu pentru că vrei să te protejezi pe tine însuși. Onestitatea de genul ăsta trebuie să fie răsplătită. Bineînțeles că, dacă ne zici ce știi, n-o să dezvăluim ce am aflat despre tine, asta dacă am aflat vreun lucru despre tine, și nu pot să afirm așa ceva.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Aștept, a spus Val.

Bec l-a auzit pe Ritchie cum spune:

— E despre sora mea.

— Care e numele ei?

— Știi cum o cheamă!

— Dar vreau să te aud cum îi pronunți numele.

— Bec. Sora mea, Bec. S-a culcat cu fratele iubitului ei, când iubitul ei era în America, iar acum e gravidă. Ești mulțumit?

Bec s-a ghemuit pe jos, cu spatele lipit de birou. Părea că nu-și mai amintește cum să respire.

— Îți ajunge? a întrebat Ritchie.

— Cum îl cheamă pe fratele lui?

— Douglas. Dougie.

— Numele de familie?

— Comrie.

— Ai numărul lui de telefon?

— Nu.

— Ai vreo poză cu el?

— Of, Doamne!

— Probabil că putem înjgheba ceva din asta. Totuși n-are o faimă la fel de mare ca a ta. Probabil că o să fie ceva de genul „Demascată: Știința Nu-i-La-Fel-De-Bună-Ca-Fata- De-Succes“.

— N-ai nimic sfânt în tine? Nu-ți mai pasă deloc de Bec?

— Pentru tine nu înseamnă nimic că îți trădezi sora? Sau ai turnat-o pentru că bunul tău simț a fost insultat de faptul că se fute cu oricine?

— M-ai torturat, a zis Ritchie.

— Eu îi torturez doar pe cei care au uitat să se tortureze singuri, a spus Val.

— Tu m-ai obligat s-o fac.

— E trist când vezi cât de lașă poate deveni o familie de britanici doar într-o singură generație. Nu plânge, Ritchie. Fii bărbat. Ești și mai dezgustător dacă plângi.

Bec a auzit scâncetele firave ale lui Ritchie, care plângea.

Când Bec a scris la tastatură mesajele în care le spunea persoanelor cu care își stabilise întâlniri în ziua aceea că nu se simte bine și că este nevoită să se ducă acasă, i s-a părut că degetele nu-i mai făceau parte din corp; erau ca niște cârlige din lemn bătute în piuneze pe brațele ei. În baie, a încercat zadarnic să-și ștergă de pe față expresia chinuită. A plecat de la serviciu, lângă Victoria, și s-a suit într-un taxi. I-a sunat telefonul. N-a recunoscut numărul de pe ecran. O voce de femeie a zis:

— Vă fac legătura cu Val Oatman, apoi Bec l-a auzit pe Val că spune:

— De ce crezi că a făcut asta?

— A spus că l-ai torturat, a zis Bec.

— Așa a zis, nu-i așa? Mă întreb la ce se referă. Ar trebui să-l întreb de ce a crezut că am cele de trebuință ca să-l torturez.

— Iar acum mă torturezi pe mine.

— Eu sunt doar cel care are grijă de conștiința ta. Eu apar dacă ai făcut o faptă rea și o ții sub tăcere, fără să crezi că Dumnezeu e cu ochii pe tine.

— Nu știi nimic despre conștiința mea. Nu știi de ce m-am culcat cu fratele lui Alex.

— Dar nu i-ai spus lui Alex.

— Aveam de gând să-i spun.

— Iar acum ești nevoită s-o faci.

— Oricum aveam de gând să-i spun.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu mi-ai dat nici un răgaz să repar lucrurile. Cine te crezi să-ți atribui rolul de judecător al vieților celorlalți?

— Era nevoie de mine. Dacă oamenii nu-și mai ascultă conștiința, atunci nu cumva ea dispare? Fundația Morală îi oferă un adăpost.

— Ai de gând să scrii despre mine pe site-ul tău?

— De ce nu? Ca tu să-ți poți ține ascuns secretul murdar?

— Orice s-ar întâmpla, eu o să-i spun lui Alex. Odată mi-ai zis că mă iubești.

— Fundația Morală nu poate permite ca relațiile personale să stea în calea adevărului și a bunătății.

— Vorbești întruna despre bunătate. Dar cum rămâne cu compasiunea? Sau cu bunăvoința?

— Față de mine n-ai simțit nimic din astea, curvă ce ești! a zis Val. Acum știi cum ești. Acum știi ce faci când îți dai seama că o să afle toată lumea. Ritchie te-a trădat, iar tu l-ai înșelat pe Alex Comrie. Mă întreb ce-ar spune tatăl tău.

— Dar tu l-ai trădat pe Ritchie, a spus Bec. I-ai spus că-i oferi protecție, iar acum mi-l pârăști.

Glasul lui Val a amuțit din nou.

— Tu și fratele tău ar trebui să aveți o mică discuție în familie despre toate astea. O să fie o mulțime de discutat.

— Ai prea multă răutate în tine ca să fii un om cumsecade, a spus Bec.

— Acum confunzi bunătatea cu agreabilul.

— Dacă tu te crezi înlocuitorul lui Dumnezeu, atunci sper să nu-l cunosc niciodată, a spus Bec. Iar în ce privește conștiința, eu am așa ceva și îmi funcționează, n-am nevoie de tine, de Dumnezeu, de fratele meu sau de oamenii care-ți citesc site-ul jegos ca să-mi spună că am făcut o tâmpenie și că trebuie să îndrept lucrurile. Iar acum lasă-mă în pace.

Alex își închidea telefonul când era în studioul de înregistrări, iar când a ieșit de acolo, a văzut că Bec îl sunase de mai multe ori. Îi trimisese un mesaj: „Când ajungi acasă? Vino cât mai repede. Te iubesc iubesc iubesc“. I-a trimis și el un mesaj, în care îi spunea că ajunge acasă peste o oră, la cinci.

O fâșie de lumină solară traversa holul când a deschis ușa din față a casei din Citron Square. A strigat numele lui Bec și, tocmai era pe punctul să urce la etaj, când i-a auzit vocea de jos, din bucătărie. A găsit-o șezând la masa, îmbrăcată cu o bluză neagră, simplă, cu mânecă lungă. Avea brațele strâns împreunate peste piept, de parcă ar fi trebuit să le țină acolo ca să se sprijine pe ele. S-a uitat la el și a clipit repede. Pe masă era o sticlă destupată cu vin roșu și două pahare. Ea i-a zâmbit, fără a se bucura. I-a văzut fața cum îi cade și umerii cum i se înconvoaie. El s-a uitat la sticlă, la pahare, apoi la ea.

— Mă părăsești? a întrebat el.

— Nu, a spus ea. Am ceva să-ți spun.

A bătut ușurel în masă și i-a zis să ia loc. Se chinuia să vorbească normal, dar Alex nu și-a dat seama de asta.

S-a așezat în fața ei, întorcându-se puțin oblic, doar privind-o direct în față. Bec și-a împreunat brațele și mai tare, strângându-și și aplecându-și umerii, lipindu-și genunchii unul de celălalt. Alex avea impresia că vrea să pară cât mai mică, dar Bec încerca de fapt să nu tremure.

— Ce e? a întrebat Alex. Mai ești gravidă?

— Da, a spus Bec și inima i-a bubuit în piept. Timpul se scurgea, iar Alex a vrut să

întrebe din nou „Ce e?“, dar Bec l-a întrerupt, ridicându-și tonul vocii și implorându-l. Stai. Te rog. O lacrimă i s-a prelins pe obraz, iar Alex, fără să se gândească, n-a mai stat de-a curmezișul și s-a aplecat peste masă spre ea, cu palmele întinse. Ea și-a pus mâinile într-ale lui, iar mâinile lui s-au strâns în jurul mâinilor ei. Ea și-a aplecat capul și și-a rezemat fruntea de mâinile lor împreunate. A tras adânc aer în piept și a ridicat capul. L-a privit în ochi și a zis: E foarte greu. Mă lași să termin înainte să spui ceva?

Alex a încuviințat din cap.

Ea l-a strâns și mai tare de degete și a zis:

— Orice s-ar întâmpla, tu ești cel pe care-l iubesc, tu ești cel cu care vreau să fiu și vreau ca tu să fii tatăl copilului meu. Alex s-a încruntat și a deschis gura, dar Bec l-a strâns de degete și a continuat. Trebuie să-ți mărturisesc ceva și trebuie să te rog să mă ierți. Am greșit. Am crezut că motivul meu e întemeiat, dar n-ar fi trebuit să fac asta și nu știu dacă e mai rău că am făcut-o sau că am vrut să nu-ți spun ție nimic. Știi cât de mult îți doreai un copil și știu cât de mult îți doreai să fie al tău, așa că mi-a fost teamă că, dacă asta nu se poate, o să mă părăsești. Când erai plecat în America, m-am întâlnit întâmplător cu Maria. E însărcinată. Știam că Dougie mă place – of, fața ta, te rog, nu te uita așa la mine, e atât de oribil! – și am făcut sex cu fratele tău doar o singură dată când tu erai plecat. Iar acum sunt gravidă. Am de gând să păstrez copilul și aș vrea să fie al nostru, al tău și al meu, chiar dacă poate altcineva l-a... conceput. S-a întrerupt. Alex își întorsese capul și se uita fix la podea, cu gura întredeschisă. Acum poți să spui ceva, a zis Bec.

— Să spun? a întrebat Alex, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Cum aș putea să spun ceva? Ai terminat?

— Nu, a spus Bec și i-a zis despre Ritchie și despre Val. Alex și-a retras mâinile și și-a strâns capul între ele. Sunt convinsă că oricum aveam de gând să-ți spun, chiar dacă n-aș fi fost obligată s-o fac, dar acum n-o să știu niciodată dacă aș fi făcut-o, a spus Bec.

— Dar de ce... Alex se gândea acum la ultimele cuvinte ale lui Bec. Nu putea să asimileze ce auzise. Orice urmă de gândire i se dizolvase în minte. Nu avea nici un punct de rezistență și nici un sentiment. Nu mai era decât o minte goală într-un corp. S-a ridicat în picioare și a aruncat o privire de jur împrejur.

— Ce faci? a întrebat Bec, ocolind masa ca să ajungă la el.

— Trebuie să mă țin de ceva, a zis Alex.

— Ține-te de mine, a spus Bec. A încercat să-l ia în brațe, dar el s-a smuls și

a făcut un pas în spate.

— Nu pot, a zis Alex, iar în interiorul lui a ieșit la lumină primul sentiment pe care putea să-l identifice. Mi-e rușine. S-a dus într-un colț al bucătăriei, a alunecat pe podea, și-a strâns genunchii la piept și și-a ascuns partea de jos a feței îndărătul lor.

— Vorbește cu mine, a spus Bec, îngenunchind lângă el și punându-i o mână pe umăr. De ce să-ți fie rușine?

— Mi-e rușine că nu sunt furios, a zis Alex.

— Adu-ți aminte că o să fii tată, a spus Bec.

— Zău? a făcut Alex. Ar trebui să te cari cu fratele meu. Are nevoie de o soție.

— Nu simt nimic pentru el, a spus ea. N-am simțit nici un pic de iubire atunci.

— Cum ai putut... Alex s-a întrerupt și și-a aplecat iarăși capul. Ar trebui să fiu furios pe tine. Ar trebui să fiu furios pe el. Dar nu simt furie. A privit-o uimit. Dacă aș fi bărbat, aș fi furios, nu-i așa? Aș deveni violent, isteric. S-a ridicat în picioare. Uite, asta e. Îmi vine să te iert prea ușor. N-am dinți. Și nici gheare. Și-a dus o mână în fața ochilor. Nu pot să supraviețuiesc. Nu pot să mă reproduc. Bărbații ca mine ar trebui să se dea la o parte. Sunt slab. Sunt produsul inutil al unei civilizații prea indulgente. Ai avut dreptate să te îndoiești de mine. Nu simt decât rușine că te-ai simțit obligată să faci asta. Rușine și rușine de rușine, rușine de rușine de rușine.

— Crezi că am vrut să te înfurii?

— Nu simt nimic.

— Când nu simți nimic, de fapt suferi.

— Ce ai făcut e de bun-simț.

— Dar am greșit.

— Nu văd de ce.

— Pentru că pe tine te vreau, nu pe altul.

— Oamenii nu știu întotdeauna ce vor. Hormonii au prioritate.

— Tu ești alesul inimii mele, nu altul, și asta e o promisiune, iar în clipa când îmi încalc acea promisiune, tot ce fac sau ce zic e mârjit. Dacă ar fi fost de bun-simț ce am făcut, ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre asta.

„Cum or fi făcut-o?“ s-a întrebat el în gând. „În patul nostru?“ I se părea că e ceva în neregulă cu el pentru că era mai degrabă curios, nu simțea furie, închipuindu-și fratele dezbrăcat între picioarele lui Bec; i s-a făcut iarăși rușine.

— Poate a crezut că-mi plătește datoria, a zis el, iar pe urmă și-a amintit că nu-i spusese nimic despre împrumut. Îmi datorează niște bani.

— Știu, a spus Bec, încruntându-se, cu privirea în pământ. S-a întors spre Alex. Câți bani?

— O sută douăzeci de mii de lire sterline.

— Deci, când fratele tău a acceptat să facă ce l-am rugat, a crezut că-și plătește o datorie?

— Probabil că da, în capul lui.

— De ce nu mi-ai spus că-ți datorează o sumă atât de mare?

— N-am vrut să crezi că banii sunt importanți pentru mine.

— Deci ai preferat să cred că ești meschin? Cum ai putut să-l lași să stea în aceeași casă cu mine, fără să-mi spui că îți datorează o asemenea sumă?

— Nimeni nu știe. Nici familia mea nu știe.

Bec a ridicat din umeri.

— Ai avut vreo înțelegere cu el?

— Nu.

— Poate că ai, dar nu ți-ai dat seama.

— Nu. Și-a adus aminte de discuția de pe malul râului și a luat hotărârea să nu-i povestească acea discuție.

Telefonul lui Bec a sunat ca un clopoțel, anunțând că primise un mesaj. Era de la Dougie.

— Vine la Londra, a spus ea. M-aș mira să fi aflat că știi. Ce facem?

— Ce facem cu Ritchie? a întrebat Alex.

— Noi? Încă mai suntem un cuplu? a întrebat Bec.

Nu se mai puteau atinge unul pe altul și nici unul din ei n-a știut ce să mai spună.

În acea după-amiază, Dougie ședea la o masă mică și rotundă, în fața unei cunoștințe de-a lui și a partenerului acestuia, într-o berărie din Shettleston. Între ei se afla halba pe jumătate plină a lui Dougie, cafeaua simplă a lui Smith, paharul lui McGilveray cu apă minerală, un teanc de pagini tipărite, prinse cu o capsă într-un colț și un pix din argint. Era ora trei după-amiază, în Glasgow, iar pe fereastră nu intra aproape deloc lumină.

— Eu prefer să stau la bar, a spus Dougie. M-a distrus interdicția de a fuma înăuntru. Tipul de la bar cu țigara e ocupat. Are un proiect.

— Nimeni nu-i plătit să fumeze în berării, a zis Smith. Ai de gând să semnezi?

Dougie s-a uitat la silueta solitară a unui bărbat care se mișca de colo-colo, în fața luminii lanternelor unui grup de tâlhari. Din când în când apăsa unul dintre butoane, fără a izbuti să oprească sporovăiala amicală, mormăielile și fluierăturile aparatului. Acolo mai era o singură persoană, o fată în spatele tejghelei de la bar, care abia împlinise vârsta ce-i permitea să-și cumpere o băutură și care lustruia pahare cu o energie buimăcitoare.

— Și ce se întâmplă dacă nu semnez? a întrebat el.

— Nu primești lovelele, a zis Smith. Și-a vârât mâna sub jachetă, a scos un plic alb și l-a pus lângă contract. Iar eu tot îți iau apartamentul.

Dougie a deschis plicul și a răsfoit foițele cu margini roșii, cu degetul mare.

— Cât e aici? a întrebat el.

— Opt miare.

— Ne înțeleseserăm la zece.

— Tu ai cerut zece. În ziua de azi, oamenii vor să aibă iubite slabe și plicuri albe scârbos de obeze. Nu-i vina mea că în momentul de față lucrurile stau pe

dos. Smith s-a tolănit relaxat pe scaun și și-a împreunat mâinile pe burtă. El și avocatul purtau jachete de schi North Face, deschise peste costumele și cravatele lor.

— Chiar ești avocat, așa-i? l-a întrebat Dougie pe McGilveray, luând pixul de pe masă.

— Da.

— Ai o casă mișto, ai soție și copii?

— Da. Și muncesc din greu ca să am grijă de ei.

Dougie s-a apucat să răsfoiască din nou contractul. Expresia „a pierde dreptul asupra“ i-a sărit în ochi, deși era scrisă cu același set de caractere ca restul textului.

— Dacă chiar ești avocat, de ce lucrezi pentru nenorocitul ăsta de căcat?

Smith s-a aplecat spre el.

— Nu te alegi cu nimic și niciodată n-o să te alegi cu nimic dacă faci pe durul aici, în oraș. Nici măcar nu ești de pe aici. Ești fiul unui medic de țară, ce mama mă-sii. Îți fac un serviciu. Opt mii bani gheață și treizeci de miare datorie plătită pentru un apartament părăginit care nu valorează nici patruzeci.

— Valora șaptezeci și cinci când l-am cumpărat.

— N-a meritat niciodată șaptezeci și cinci de mii. Uite. Smith a scos o bancnotă de zece lire sterline, a mototolit-o, a mai scos niște mărunțiș, apoi a pus totul pe masă. Îți mai dau și asta, ca să n-ai regrete.

McGilveray a spus:

— Dacă plătești ratele conform contractului, n-o să fie nici o problemă. Îți păstrezi apartamentul.

— Iar tu primești treizeci la sută, a spus Dougie.

— Fratele tău o să te ajute încă o dată, a zis Smith.

— Asta n-o să se întâmple, a spus Dougie. S-a aplecat asupra contractului și și-a mâzgălit semnătura, cu o viteză năprasnică.

— Și inițiala aici, a spus avocatul, dând paginile. Și aici.

— Uite, a zis Smith, dându-i banii. Ai vreun pont pentru Newmarket?

Dougie a împăturit plicul în două și l-a pus în buzunarul blugilor. A înșfăcat și bancnota de zece lire, plus mărunțișul pe care Smith îl lăsase pe masă.

— Dacă nu-ți dau banii, n-ai putea doar să-mi rupi picioarele? a întrebat el.

— Nu e stilul meu, a zis Smith. Nu vreau să-ți rup picioarele. Nu mă aleg cu nimic din asta. Nu vreau nici apartamentul tău nasol. Sunt ca o bancă. Nu vreau decât să-mi plătești o rată lunară tot restul vieții tale pentru privilegiul de a ți se permite să trăiești.

Dougie s-a dus acasă, și-a pus pe el o cămașă curată, albă și elegantă și costumul, a luat autobuzul până la gara centrală din Glasgow și a cumpărat un bilet dus spre Londra. Înainte ca trenul să treacă granița, s-a apucat să-i trimită mesaje lui Bec. „E iubire“, a scris el, „iar eu vin să te iau. Știu ce putem face și Ai încredere în noi, iubito. M-am gândit întruna la tine și Sunt unele locuri în Glasgow, unde m-am chinuit atât de tare să-ți văd fața, încât am lăsat urme și Ai încredere în mine. O să rezolv totul“. I-a spus unde să se întâlnească cu el și să-și aducă pașaportul. Vreme de patru ore, el i-a trimis mai multe variante ale aceluiași mesaj, iar Bec nu i-a răspuns.

A ajuns la Londra puțin înainte pe nouă seara, a cumpărat un buchet de trandafiri roșii și a luat taxiul până la un cazino din Mayfair. I-a dat cinci lire bacșiș șoferului, și-a inspectat gulerul întruna din oglinzile laterale și a intrat. Fata de la recepție l-a întrebat

dacă e membru. Avea părul lung și blond, întins cu placa, și o rochie argintie, strâmtă și fără mâneci. Vârfurile degetelor ei erau încrucișate pe teighea, de

parcă ar fi ascuns o comoară minusculă.

Dougie a scos un cartonaș negru, din plastic.

— Nu l-am mai folosit de mult, a spus el.

— Nu-i nimic. Vreți să pun trandafirii în apă?

— Mersi, scumpo, a zis Dougie, întinzându-i florile.

I-a dat și ei cinci lire.

— Dă-mi bacșișul la plecare, a spus fata.

— Și dacă plec doar în chiloți?

— Pari norocos, a spus ea. Dublu sau nimic.

Dougie cunoștea clădirea. A urcat treptele translucide, luminate din interior cu reflectoare care se mișcau rapid dintr-o parte într-alta, și a cumpărat jetoane cu ce îi mai rămăsese din împrumutul de la Smith, 7 800 de lire. A luat cincisprezece jetoane negre de 500 și trei de o sută, roz cu verde, le-a pus în buzunarele sacoului și s-a dus la masa de Punto Banco.

Dougie a luat trei jetoane negre și le-a pus pe Punto. A pierdut. A repetat procesul și a mai pierdut încă 1 500 de lire. Și-a vârât mâna în buzunar, a scos restul jetoanelor negre și le-a așezat într-o singură grămăjoară de nouă pe plușul albastru, în fața lui. A luat trei jetoane și le-a pus în pătratul Punto. Dealerul a împărțit cărțile, un as și un trei pentru Punto, un cinci și un rege pentru Banco. A treia carte a lui Punto a fost nouă.

— Banco câștigă, cinci peste trei, a spus dealerul, luând cele trei jetoane de la Dougie. Vă rog, puneți miza.

În trei minute, Dougie a pierdut 4 500 de lire. Ceilalți jucători se uitau la el; un bărbat alb, între două vârste, îmbrăcat cu un tricou cu guler, de culoarea cireșii, cu ochi bulbucăți și un ceas de mărimea unui capac de borcan cu gem și un cuplu de chinezi, care purtau jachete scurte și lucioase identice, cu The Venetian, Macau, brodate pe spate. În seara asta nu se juca pe mize mari. Ei

mizau cu zece sau douăzeci de lire, iar dealerul stătea cu mâinile pe pachet.

Dougie și-a strâns degetele în jurul grămăjoarei pe care o mai avea și a pus toate cele trei mii de lire pe Punto. Nici unul dintre ceilalți jucători n-a mai mizat. Păreau stane de piatră. Dealerul a scos patru cărți din suportul cu pachetele de cărți, un nouă și un valet pentru Punto și un zece și un șase pentru Banco.

— Punto câștigă cu nouă, a zis dealerul și a împins jetoane de șase mii de lire spre Dougie.

Dougie a început să aibă noroc. A continuat să mizeze pe Punto, rămânând pe bară un joc după ce câștiga. În jumătate de oră adunase în fața lui cincizeci de mii de lire. S-a

dus la restaurant, a comandat o friptură de vită și o sticlă de vin de cincizeci de lire sterline, apoi a citit contractul pe care îl semnase cu Smith. Putea să-l lichideze a doua zi, iar Smith n-avea ce să-i facă; putea să-i plătească o parte din datorie lui Alex. I-a trimis un mesaj lui Bec. „Vino, iubito. Câștig. Am nevoie de tine acum. Totul o să fie în regulă.“ A terminat de mâncat, a băut un pahar de vin, a lăsat pe masă sticla aproape plină și s-a întors la masa cu Punto Banco.

Acolo erau mai mulți jucători și câțiva chibiți. Toate scaunele erau ocupate, însă când Dougie s-a întors, parcă ar fi fost vântul care-și croia drum prin stof. Chinezul i-a oferit scaunul lui. Dougie s-a așezat, a văzut cum Banco câștigă de două ori și a pus 10 000 de lire pe Punto. Punto a câștigat, iar Dougie și-a dublat miza. Acum avea 60 000 de lire.

A așteptat cât Banco a câștigat de trei ori, apoi a mizat iarăși 10 000 de lire pe Punto. A pierdut. A mai mizat 10 000 de lire și a pierdut. Încă de două ori a mizat 10 000 de lire pe Punto și a pierdut de ambele ori. În câteva minute a pierdut 40 000 de lire.

Nu era permis să vorbești la telefon la masa de joc. Dougie s-a uitat la ecran. Nimeni nu-l sunase și nici nu-i trimisese vreun mesaj.

Dealerul era un puști îmbrăcat cu o vestă neagră și cu papion, cu maxilarul

alb și umflat, puțin deplasat față de cap. Fusese impasibil de o oră și jumătate, de când Dougie se așezase prima oară la masa de joc. Acum l-a privit nepăsător și fără nici un entuziasm, doar cu o răbdare inepuizabilă și plină de bunăvoință, de parcă suportul cu cele opt pachete de cărți, pe care le conținea, ar fi existat înainte de a se forma planetele și va exista multă vreme după ce soarele avea să se răcească.

— Mai sunt mize? a întrebat el.

Dougie a aruncat o privire prin preajmă. L-a văzut pe Alex. Fratele lui îl căuta în mulțimea din jurul meselor cu Douăzeci și unu. Jucătorii și chibiții din jurul lui Dougie au simțit că ceva s-a cutremurat în el, aidoma unui alpinist a cărui coardă se întinde. Și-a apăsat mâinile pe insula de jetoane rămase, 20 000 de lire.

— Aș vrea să pun douăzeci de mii pe mâna asta, a spus Dougie.

— Limita este de zece, domnule, a zis dealerul.

— Aș vrea să mizez douăzeci.

Dealerul a luat o cască cu microfon de sub masă. După ce a murmurat câteva cuvinte, a pus la loc casca cu microfon și a încuviințat din cap. Dougie și-a împins jetoanele de 20 000 în pătratul Punto.

— Nu se mai poate miza, a spus dealerul.

A scos patru cărți din pachet și le-a pus în pătratele de pe masă. Marginile lor erau perfect aliniată de fiecare dată. Prima carte a lui Punto a fost un opt, iar a lui Banco șase. A doua carte a lui Punto a fost o damă. Dealerul nu și-a încetinit mișcările și

totuși cei care priveau ce se întâmplă au avut timp să înțeleagă, înainte de a vedea a patra carte, că Dougie avea un avantaj. Un doi însemna egalitate și doar un trei l-ar fi depășit pe Punto și, în plus, ce șanse ar fi fost ca Punto să piardă de opt ori la rând?

Dealerul a pus a doua carte a lui Banco cu fața în sus pe plușul mesei, perfect

aliniată cu cealaltă carte. Toată lumea a numărat dintr-o singură privire, unu, doi, trei; trei cupe într-o coloană în centrul cărții de joc, implacabile, iar numeralul trei în două colțuri.

— Banco câștigă, nouă peste opt, a zis dealerul și a luat din fața lui Dougie cele 20 000 de lire.

Fără nici o ezitare, Dougie a scos cele două jetoane de 100 din buzunarul sacoului – pe unul din ele îl cheltuisese la masă – și le-a pus pe Punto. Dealerul a împărțit cărțile. Mâna a fost câștigată de Banco, iar Dougie a pierdut și ultimii lui bani.

Alex l-a găsit pe când dealerul îi lua jetoanele.

— Ce-ai făcut? a întrebat Alex.

— Tocmai am pierdut două sute de lire la Punto Banco, a spus Dougie.

— Două sute de lire? Alex și-a încrețit fruntea. Tocmai ai aruncat la gunoi două sute de lire?

— Nu le-am aruncat la gunoi. El le-a luat. A făcut un semn din cap spre dealer. Încă mai am... stai puțin. Portofelul lui era gol. A scotocit prin buzunare și a scos bancnota de zece lire pe care i-o dăduse Smith, încă mototolită.

— Uite, a zis el. Ar trebui să se decreteze printr-o lege că cei ca mine n-au voie să aibă decât un singur buzunar, asta ca să nu mai avem nici o speranță. Eu... Alex a pus o mână peste gura fratelui său și i-a spus să meargă afară cu el.

Dougie s-a dus după el. La casierie, Dougie și-a încetinit pașii și a netezit bancnota de zece lire între palme.

— Dacă tot sunt aici, aș putea să cumpăr un jeton de zece lire, Alex, încă mai pot câștiga în noaptea asta, a zis el.

Alex l-a înșfăcat de rever și l-a tras după el, pe scară. Pe când treceau pe lângă tejghea, Dougie a plesnit bancnota de zece lire sub nasul fetei.

— Ai spus că o să ai noroc, a zis ea. Ce fac cu trandafirii?

— Păstrează-i! a țipat Dougie, ieșind după Alex.

Alex l-a dus pe Dougie departe de cazino, au mers până când paznicul de la intrare nu mai avea cum să audă ce vorbesc. S-a întors cu fața la fratele său. În acea seară frumoasă de la începutul iernii, dalele de beton și asfaltul erau umede și lucioase, de parcă ar fi plouat, iar tălpile pantofilor scârțâiau pe trotuar cu un sunet de chibrituri frecate de cutie. În jurul lor se înălțau vilele și conacele oamenilor foarte bogați de toate naționalitățile, îngrijite și abandonate. Taxiurile făceau slalom printre șirurile de mașini

germane parcate.

— Credeai că o să vină? l-a întrebat Alex.

— Da. Dougie a făcut o mișcare a umerilor care ar fi putut fi o ridicare sau un tic nervos.

— Mi-a povestit ce s-a întâmplat, a zis Alex. Exact înainte să vină mesajele tale. O să apară duminică, la Fundația Morală.

— Nu știu ce-i asta.

— Toată lumea o să afle ce ai făcut. Credeai că o să câștigi niște bani și că o să fugiți amândoi pe o insulă pustie?

— Nu m-am gândit la asta, a zis Dougie.

— Cum poți să faci așa ceva? Cum poți să faci lucrurile pe care le faci? Împrumuți o sută douăzeci de mii de lire de la fratele tău și, în loc să-i dai înapoi, faci sex cu partenera lui. Ai două fetițe, ale căror mame abia reușesc să se descurce cu banii, iar tu arunci la gunoi două sute de lire într-un cazino. Cum? În capul tău nu există nici o voce care să spună nu?

— Eu doar... Dougie a aruncat o privire prin preajmă, închizându-și și deschizându-și gura. Era ca un copil care își amintește brusc că ruinele printre care hoinărește fericit sunt ruinele bărbatului care va fi. Mda, unul dintre tipii

ăia care zic „nu“. E un tip de treabă, ca un avocat, un profesor, sau un om politic. Îi am în cap. Dar tipii ăștia mi se par prea plini de succes ca să fiu și eu așa.

Alex s-a așezat pe treptele care duceau la ușa din față a unei case și și-a pus capul în mâini. Dougie s-a așezat lângă el și și-a aprins o țigară.

— Mi-ar plăcea să fiu furios pe tine sau pe Bec, a zis Alex. Ar fi un lucru interesant să-ți trag un pumn în nas și să văd cum îți curge sângele. Să-ți învinețesc un ochi.

— Mi-aș dori să faci asta.

Alex a ridicat din umeri, a luat țigara de la fratele lui, a tras din ea, după care i-a dat-o înapoi.

— Știu. Și Bec e la fel. Voi doi semănați mai mult unul cu celălalt decât cu mine. Ca atunci când îți dorești iertare și iubire, dar de fapt te gândești „Asta e o slăbiciune“.

— Să nu-ți pară rău că nu-mi tragi o mamă de bătaie, a spus Dougie. Uită-te la mine. Sunt ca un nou produs care vine la pachet cu propria-i pedeapsă. Mai adaugă sex și bani.

— ăsta nu-i un produs nou, a spus Alex.

L-a dus pe Dougie la un hotel și i-a plătit o cameră. I-a dat o sută de lire, iar Dougie i-a zis că o să-i dea înapoi.

— Nu ți-i împrumut, a spus Alex. Ți-i dau.

În cameră, Dougie și-a scos pantofii și a luat o bere din mini-bar. I-a oferit una lui

Alex, iar Alex a luat-o și s-au așezat față în față pe marginea celor două paturi identice.

— Bec e însărcinată, a zis Alex.

Dougie s-a rezemat de pernă. Și-a mușcat buza și a înghițit în sec.

— Asta-i o surpriză, a spus el. Se poate afla al cui e?

— E mai greu când e vorba despre doi frați. Dar se poate face un test.

După o vreme Dougie a zis:

— Să nu faci nici un test. Vrei să fii tată? Atunci fii.

Alex a încercat să audă zgomote de pe stradă sau din interiorul hotelului; n-a auzit nimic. Avuseseră norocul să primească o cameră în care era liniște. S-a uitat la lumina care strălucea pe draperie, venind de la un soi de cutie orizontală. Oare cum se numea cutia aceea? Acum putea să se uite cât vrea la draperie. Faldurile îi plăceau și nu era nevoit să vorbească. „Catastrofele sunt ca niște vacanțe“, și-a zis el în sinea lui. „Nu fac parte din viața normală.“

— Aici e ca într-o tabără de cercetași, a spus Dougie. S-a rostogolit pe o parte, iar ochii îi scăpărau ca ai unui băiețel. Le uram.

— Despre ce ai făcut, a zis Alex. Sper că, în nebunia ta, nu credeai că te revanșezi față de mine, nu-i așa?

Dougie s-a întins și a tăcut atât de multă vreme, încât Alex a crezut că adormise. Apoi a spus:

— Hei, matematică. Într-un joc tâmpit de cărți care pare complicat, dar e ca atunci când dai cu banul, care e probabilitatea să ai același rezultat de nouă ori consecutiv?

— Una la cinci sute, a zis Alex.

— Serios? N-aș fi crezut că-i atât de puțin. Tu ai fi știut ce probabilitate e, a spus Dougie. Ai fi știut că banca câștigă mereu și, dacă ai juca în cazinouri, ai ști când să te oprești.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Încasează-ți câștigul, frate. Oprește-te după ce ai câștigat.

A doua zi după ce sunase la Fundația Morală pentru a-și trăda sora, Ritchie a început să le spună tuturor că s-a apucat din nou de alergat, de parcă ar fi fost un mare atlet, când de fapt el doar mergea mai repede câțiva kilometri de două ori pe săptămână. Afirmatia lui că se apucase iarăși de alergat a fost interpretată de fapt ca un eufemism pentru intenția lui de a duce o viață materială și spirituală mai pură, de a bea mai puțin, a munci mai mult și a fi mai bun cu alții, iar el, într-adevăr, din acest motiv făcuse această declarație. Dar, după ce afirmase că s-a apucat iarăși să alerge, a fost nevoit s-o și facă. Se trezea pe întuneric, înaintea lui Karin și a copiilor, își punea adidașii, un trening și o vestă fluorescentă și alerga prin frigul și tăcerea apăsătoare tipice regiunilor rurale din Anglia, pe timpul iernii. Nu putea să audă decât propria-i respirație, tălpile adidașilor izbind pietrișul de pe marginea șoselei și, din când în când, foșnetul sinistru al tufișurilor sau clipocitul unei ape invizibile.

Alerga un kilometru și jumătate, apoi mergea, oprindu-se uneori să se odihnească. Rămânea gâfâind, cu mâinile de o parte și de alta a corpului, inhalând mirosul frunzelor putrezite. Mașinile se anunțau prin licărirea și pâlپâitul farurilor, din depărtare, în curbe sau pe pante, aidoma unor luni în miniatură, care se rostogoleau în josul și în susul benzilor strâmbe, dându-i un răgaz suficient lui Ritchie să alerge din nou, așa încât, atunci când treceau pe lângă el, să-l vadă fugind energic și cu pași apăsați prin întuneric. Când ajungea la primul sat la est de Petersmere, deja se luminase de zi. Bătrânii fluturau o mână spre el, din grădină, iar el le răspundea cu același gest. Nu-i cunoștea și se întreba dacă îl recunoșteau pentru că îl văzuseră la televizor ori dacă, treziți din somn dis-de-dimineată de bolile misterioase ale bătrâneții, nu-și doreau de fapt doar să socializeze și să scape temporar de singurătate.

Ritchie nu știa dacă soția lui remarcase faptul că era din nou mulțumit, dar nu-și dorea ca ea să afle motivul pentru care își revenise. Nu-l încânta deloc faptul că ea își petrecea atâta vreme cu The What; nu-l încânta nici turneul de treizeci de concerte pe care îl programaseră în primăvară. Nu i se părea că dragostea lui pentru muzica pe care ei o compuneau se bate cap în cap cu ostilitatea pe care o simțea față de Karin, pentru că urma să plece de acasă aproape două luni. Nu observase că, de îndată ce o trădase pe sora sa, iubirea

lui pentru Karin redevenise sentimentul competitiv și nesigur pe care-l simțise pentru ea înainte ca Val Oarman să-l șantajeze prima oară.

Ritchie reflecta, mergând în pas vioi spre casă, sâmbătă dimineață, că a doua zi, sora lui, care habar n-avea că fusese turnată, avea să fie victima răzbunării lui Val. Suferea, dar durerea era în exterior, nu înăuntrul lui, așa cum fusese înainte. Lui Ritchie îi fusese atât de ușor să se ierte pe el însuși pentru acea trădare, încât nici măcar nu era conștient că se iertase. I se părea un noroc că devenise puntea dintre dorința de răzbunare a lui Val și ceea ce acum credea că e promiscuitatea lui Bec. Nu-l încântase deloc să caute un avocat, dar, când avocatul îl sunase să-i spună că citise certificatul de imunitate de la Fundația Morală și, din câte văzuse el, acesta oferea o garanție clară că FM n-o să dezvăluie publicului nimic din ce știa sau urmau să afle în viitor despre viața lui particulară, se simțise în siguranță. Louise și Nicole ar fi putut să spună ce știa despre el, dar trecuse deja un an și jumătate de când le văzuse sau vorbise ultima oară cu ele. Ritchie a luat decizia ca a doua zi, când Bec avea să aibă surpriza de a se confrunța cu cruzimea lumii, când avea să se izbească pentru prima oară de realitatea că presa te ridică în slăvi doar pentru a te blestema și mai dihai mai târziu, el o s-o ajute. O să-l sune cuprinsă de panică și o să-l întrebe ce să facă, iar el o s-o liniștească și o să-i spună că nu e o catastrofă și că lumea o să uite.

S-a întors acasă și tocmai își prăjea ouă pentru micul dejun când a primit un mesaj de la Bec. Inexplicabil, ea era la cimitrul unde fusese înmormântat tatăl lor.

La Brakesborne. Monumentul lui tata e dărâmat. Groaznic. Vino acum.

Ritchie nu voia să se întâlnească cu sora lui în ajunul declinului ei. A sunat-o, dar ea nu i-a răspuns la telefon. Fără doar și poate, și-a zis el în sinea lui, se poate descurca și singură cu un monument vandalizat, nu? Dar Karin a insistat ca el să se ducă acolo.

Cimitirul era în Dorset. Ultima oară când fusese acolo, Karin și copiii veniseră cu el. Își amintea cum Karin se năpustise asupra lui Ruby, lângă mormânt, o luase în brațe și o dusese în fugă până la un pâlț de copaci, așa încât fetița să nu facă pipi pe pământ sfânt. Și-a adus aminte cum se uitase la piciorușele goale ale fiicei lui, care se bălăngăniseră când Karin fugise de

lângă el și la Dan, gândindu-se că așa ar simți dacă fiica lui ar fi fost răpită și simțindu-se ca un prost (pe atunci spunea despre el că e agnostic) pentru că numele tatălui său de pe monument și prezența cutiei cu oasele lui de dedesubt îi dădeau senzația că tatăl lui îl urmărea cu privirea. Și-a amintit toate acestea, apoi și-a amintit și mai multe lucruri. Karin și el se certaseră în fața copiilor, schimbaseră cuvinte amare, atât de amare, încât Dan plecase de lângă ei, căci nu dorise să le audă, iar, când Karin o înhățase pe Ruby, deși ei chiar îi venise să urineze, existase și un soi de răpire în asta, o furie pe el; iar el rămăsese acolo, lângă monument, singur cu tatăl lui mort, uitându-se cum fiul său mergea, abia ținându-se pe picioare și plângând, într-o direcție, iar soția și fiica lui alergau în partea cealaltă, iar el s-a simțit singur, separat într-o fărâmbă de prezent, pe când viitorul fugea de lângă el, iar trecutul

se întuneca.

Când Ritchie a ajuns acolo, în parcare din fața bisericii se afla o mașină. Terenul se înălța dinspre șoseaua care ducea la biserică, spre partea opusă, iar când el a intrat pe poarta cimitirului, a zărit șirurile dărăpănate de morminte din spatele pâlcului de tise, dar nu și pe Bec. Telefonul n-avea semnal. A mers pe aleea pietruită spre biserică, aducându-și aminte ce caniculă fusese la înmormântare. La subsuorile soldaților care duceau coșciugul erau pete de sudoare. Se uitase la chipul serios și uimit al lui Bec și simțise nevoia să le protejeze pe ea și pe mama ei. O ținuse de mână, deși crezuse că soldaților o să li se pară asta o dovadă de slăbiciune și sentimentalism din partea lui, iar ea îl privise uluită. „Da“, s-a gândit el, „nu ți-ai imaginat niciodată c-o să fac asta, nu-i așa?“ Biata lui soră! Nu era mult mai mare decât e Ruby acum.

Bec stătea la umbră, pe veranda bisericii, tremurând. A urmărit cu privirea cum s-a oprit automobilul mare și argintiu al lui Ritchie lângă mica ei mașină roșie, pe care o închiriasse, l-a auzit cum trăneste portiera și l-a văzut cum intră greoi pe poartă, îmbrăcat cu un palton gros și negru și având la gât un fular roșu.

Ritchie n-avea cum s-o vadă. L-a urmărit cu privirea cum iese de pe potecă și merge alene pe pajiște, spre mormântul tatălui lor, răsucindu-și capul dintr-o parte în alta. S-a oprit în fața monumentului, s-a pus pe vine și și-a scos mâna dreaptă din buzunar pentru a mângâia placa din marmură albă și pentru a-și trece vârfurile degetelor peste petalele florilor pe care Bec le pusese acolo. A

aruncat o privire în urmă, s-a ridicat în picioare și a făcut un pas spre biserică. Bec a ieșit de pe verandă, el a rămas pe loc, iar ea s-a dus la el. Își ținea mâinile în buzunare.

El i-a pus o mână pe umăr și a vrut s-o sărute, dar ea a făcut un pas în spate. Asprimea neobișnuită din ochii lui Bec l-a făcut pe Ritchie să ezite s-o întrebe despre monumentul intact de pe mormânt.

— Nu văd nimic în neregulă la el, a zis Ritchie. A făcut un semn spre mormânt și și-a lipit palmele una de cealaltă. A încercat să fie vesel. Dar n-a izbutit să-i adreseze lui Bec decât un zâmbet îngrozit, iar ea s-a întrebat dacă nu cumva instinctul îl avertizase că va fi nevoit să-i ceară iertare încă înainte de-a afla ce are de gând să-i zică.

— Îți amintești cine-i înmormântat aici? a întrebat ea.

„Poate“, și-a zis în sinea lui Ritchie, „a avut o cădere nervoasă?“ A întrebat-o dacă se simte bine.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a spus Bec.

— Vorbești aiurea, a zis Ritchie, încercând din nou s-o atingă. Ea s-a smucit, dar a rămas cu privirea ațintită asupra lui. El a zis cu o voce firavă: Tata e îngropat aici.

Înainte de a vorbi, lui Bec i s-a părut că are o sumedenie de cuvinte, necruțătoare, dar meritate, pe care să i le adreseze fratelui ei. În clipa când a deschis gura, încerca

disperată să găsească măcar unul dintre ele. A zis:

— N-ai onoare.

A crezut că l-a atacat cu un cuvânt slab, un cuvânt obscur și demodat. În Anglia, în secolul XXI, onoarea nu mai exista. Dar cele trei cuvinte i-au înțeșat privirea lui Ritchie și i-au înfipt un mănunchi de ace înghețate în inimă. Cuvintele poeziei scrise de călăul tatălui lor i-au venit în minte lui Ritchie și atunci le-a înțeles. „Limba clopotului bubuie-n cer.“

— Spune-mi la ce te referi, a zis el. Răceala din vocea și ochii lui i-au amintit lui Bec de schimbarea pe care a suferit-o Val în noaptea când se despărțiseră.

— M-ai trădat lui Val, a spus Bec.

— Nu știu despre ce vorbești, a zis Ritchie.

— Le-ai spus celor din Fundația Morală că m-am culcat cu fratele lui Alex.

— Auzi, a spus Ritchie pe o voce monotonă și pronunțând răspicat cuvintele, îndreptându-și un deget spre Bec, nu te-am turnat Fundației Morale. Nu i-aș face așa ceva niciodată, absolut niciodată surorii mele, sunt foarte indignat că crezi asta despre mine și vreau să știu cine m-a bârfit.

— Cum poți să mă minți în față? a întrebat Bec. Te-ai născut așa, mincinos, sau ai devenit între timp unul?

— Cine-ți dă dreptul să vorbești așa cu mine? N-ai auzit ce-am spus adineauri? Nu te-am pârât. De ce ești atât de scârboasă, îngâmflată și ipocrită?

Bec a făcut un pas în spate, de parcă ar fi lovit-o.

— Ei bine? a făcut Ritchie, încercând să ascundă cât de surprins era că i se adresase surorii lui cu aceste apelative și întrebându-se cum le-ar putea șterge din memorie. Cine ți-a spus toate minciunile astea despre mine?

— Nu mi te-ai adresat așa niciodată până acum, a spus Bec. A arătat spre monumentul din spatele lui Ritchie, iar el s-a uitat într-acolo. Pot să văd numele lui tata, chiar acolo, în timp ce mi te adresezi așa.

— Nu vreau ca tu să răspândești un asemenea zvon.

— Te rog, termină, a spus Bec, sprijinindu-și fruntea, care o durea, de mână. Lacrimile i se prelingeau printre degete. Știu că minți. Știu ce-ai făcut. Și-a ridicat privirea spre el. Te-am auzit. Ți-am auzit fiecare cuvânt. Val mi-a pus înregistrarea. Te-am auzit cum ai format numărul și cheia din numărul de cod, cum i-ai zis lui Val că m-am culcat cu Dougie și pe urmă că n-ai nici o poză. Te-am auzit cum i-ai spus lui Val că te-a torturat. Te-am auzit plângând.

Ritchie s-a holbat la sora lui, până când i s-a părut că silueta ei ia foc, și a sărit.

— Val, a șoptit el.

Cât de mult i-ar fi plăcut să-l omoare! Și-a imaginat cum l-ar fi rănit pe Val dacă ar fi

fost acum în fața lui, cum l-ar fi înhățat de urechi și i-ar fi izbit fața de genunchiul pe care l-ar fi ridicat înspre el, spărgându-i nasul, apoi i-ar fi înfipt degetele în ochi și l-ar fi azvârlit în cimitir, fugind apoi la diavolul orb, care ar fi gemut, și i-ar fi tras nenumărate șuturi în carnea moale cu ghetetele, rupându-i oasele, sfâșiindu-i carnea și organele, făcându-l să sângereze.

Două mâini îl trăgeau de palton. Oare de ce nu-l lăsau să tragă șuturi?

— E mormântul altcuiva, îi spunea Bec. O să-l răstorni.

Ritchie s-a prăbușit la pământ. Piciorul drept îl dureau. S-a așezat pe iarbă și și-a dus genunchii la piept. Își făcuse o gaură în vârful ghetei drepte, trăgând șuturi în piatra funerară de pe mormântul unui amărât. S-a apucat să-și scoată șiretul din gheată.

— M-a torturat, a spus el, fără a-și ridica privirea. E malefic.

— Cum adică te-a torturat? a întrebat Bec. Cum? De ce nu i-ai zis că m-am culcat cu Dougie ca să rămân însărcinată?

— Tu le-ai zis asta și altora? a întrebat Ritchie.

— Până acum lui Alex și lui Dougie.

— Dar mamei noastre?

— Nu încă.

Ritchie și-a scos gheata ruptă și șoseta plină de sânge și s-a uitat la degetul mare mutilat de la picior. Un nou acces de furie l-a sfârtecat și a lovit cu

pumnii în iarbă, și-a încleștat fălcile și a mârâit ca un câine.

— De ce m-ai trădat? a întrebat Bec. Cum adică te-a torturat? Te-a legat de un scaun și te-a bătut? Voia să te omoare?

— Mai rău, a zis Ritchie.

— Mai rău decât să fii nevoit să alegi între a dezvălui numele unui informator și a fi omorât?

— Tata n-are nimic de-a face cu asta. Era război.

— Toată viața poate fi un război, dacă așa vrei tu.

— Nu înțelegi.

— Ești un laș.

— Aproape am murit! a urlat Ritchie. M-am spânzurat. Abia am reușit să-mi scot capul din laș. A fost vina ta. M-ai făcut să mă simt un ratat. M-ai făcut să mă simt rău.

Bec s-a ghemuit lângă Ritchie și a spus pe o voce moale:

— Poate că nu ești un om bun. Poate că ești rău. Te-ai gândit la asta?

— Sunt bun! a exclamat Ritchie. Sunt un om bun, familist, îmi iubesc soția, îmi iubesc copiii și n-o să te las pe tine, pe Val, poliția sau avocații să ne despartă. S-a holbat la Bec. I-a venit o idee extraordinară. „Eu sunt întotdeauna sclipitor sub presiune“, și-a zis în sinea lui. Asta vrea el! a țipat Ritchie. Exact ce facem noi acum,

asta își dorește Val. E răzbunarea lui, pe tine, pentru ce i-ai făcut. Vrea să te distrugă, și pe mine, și pe tine, și pe toți cei din jurul nostru. Vrea să ne certăm și s-o rupem unul cu celălalt și să ne urâm unul pe altul. E malefic, absolut malefic.

— Aici nu-i vorba despre Val, a spus Bec. Aici e vorba despre tine. Nu mi-ai spus. De ce m-ai trădat? Pe mine, sora ta. Și pe Alex, prietenul tău?

— Nu l-am trădat. Tu ai făcut-o. Tu te-ai culcat cu fratele lui. Nu eu te-am pus să faci asta. Eu n-am avut nici o legătură cu asta. Dacă nu te-ai fi culcat cu el, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— De ce m-ai trădat?

— Sunt bun, a zis Ritchie. Uite, cred că mi-am rupt degetul de la picior.

— O s-o întreb pe Karin, a spus Bec, ridicându-se în picioare și coborând pe deal. Ritchie a încercat să o urmeze și i-a spus să-l aștepte. O durere crâncenă i-a străpuns piciorul și a căzut la pământ.

— Nu-i poți spune lui Karin! a zăbierat el. S-a înșfăcat de picior și și-a mijit ochii din cauza durerii care îi cuprinsese toată partea dreaptă când căzuse.

I-a venit o idee. S-a simțit ușurat și și-a dat seama că era puternic și în siguranță.

Bec s-a întors. El abia izbutea să-i vadă picioarele. Nu era în stare să-și ridice privirea mai sus.

— Nu-i poți spune lui Karin, a zis el.

— De ce?

— Pentru că atunci m-ar părăsi și ar lua copiii cu ea, mi-aș pierde emisiunea și poate... a scâncit. Cred că acum mi-am rupt și o coastă.

— Poate ce?

— Poate o să ajung la închisoare.

— De ce?

— Știi cum funcționează Fundația Morală. Îi pun pe oameni să se toarne unul pe celălalt, dezvăluind secretele altora.

— Ce ai făcut?

— Știi că în Thailanda vârsta legală pentru sex e cincisprezece ani?

Expresia imploratoare și perfidă de pe chipul lui Ritchie, speranța din ochii lui, care putea fi considerată speranță, dar o speranță sugrumată de pumnul strâns al unui torționar care n-avea de gând să-i dea drumul, aproape că a făcut-o pe Bec să vomite.

— Ce ai făcut? a șoptit ea.

— Tu ai făcut sex prima oară la paisprezece ani.

— Nu cu un bărbat însurat, de patruzeci de ani!

„Trebuie să-mi păstrez demnitatea“, și-a zis în sinea lui Ritchie. A zis:

— Dacă insiști, o să-ți spun. A fost o fată care a apărut în emisiune, drăguță și deșteaptă, dar fără prea mult talent muzical. Încă nu împlinise șaisprezece ani, dar era foarte matură pentru vârsta ei și avea multă experiență în a flirta cu băieți. Știam că greșesc, dar ea a fost perseverentă. Am făcut o prostie când i-am dat numărul meu de telefon. Mă suna întruna. A profitat de mine.

— Ea a profitat de tine? a întrebat Bec.

— Da. De multe ori. Bineînțeles că am rupt-o cu ea, dar deja...

— Era un copil.

— Nu era un copil. N-am fost primul.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu știu.

— Pur și simplu i-ai dat papucii?

— S-a combinat cu un fotbalist.

— Deci te-a părăsit.

— Da.

— E bine acum?

— Cum adică?

— Ai fost îndrăgostit de ea?

— Bineînțeles că nu.

— Deci n-ai vrut decât să faci sex cu o fată de cincisprezece ani.

— Nu înțelegi. Nu-i atât de simplu. Nu-i așa.

— Deci Val a aflat și te-a șantajat cu asta.

— E deștept. N-a părut să fie șantaj.

— M-ai trădat ca să-ți salvezi tu pielea.

— Bec, Bec! Ritchie a întins o mână și a înșfăcat-o de picioare pe sora lui, iar ea a făcut un pas în spate. Mișcarea ei l-a făcut să geamă de durere. Te iubesc, dar există niște priorități în iubire. Îi iubesc mai mult pe Karin și pe copii.

— Deci te culci cu minore și apoi îți minți soția.

— Te crezi mai brează? Spui mereu cât de bun a fost tata, dar când încerc să-l iert pe omul care l-a ucis, tu mă împiedici.

— Nu te-am împiedicat să-l ierți. Te-am împiedicat să te lauzi la televizor cu asta.

— Tu ai pus copiii tăi în fața fratelui lui Alex când te-ai culcat cu el și nici măcar încă n-ai nici un copil.

— Și ce crede Karin despre ce-ai făcut?

— Nu știe.

— Nu știe nimic despre asta?

— Nu.

— O să-i spun eu.

— Nu poți.

— Trebuie să afle cum ești tu cu adevărat.

— Dacă-i spui despre fată și despre faptul că le-am zis celor din Fundația Morală despre tine, o să mă părăsească. O să divorțăm, casa o să fie vândută, iar părinții nepotului și nepoatei tale o să se despartă.

Bec s-a minunat de sinceritatea cu care-i vorbea.

— Dacă-i spui lui Karin, totul o să se afle, eu o să fiu judecat și o să ajung la închisoare. Cura de înfrumusețare a adolescenților o să fie anulată, iar compania o să dea faliment. Dacă vrei să te răzbuni, asta e metoda potrivită.

— Nu-i răzbunare. Așa e corect.

— Poți să-ți faci singură dreptate. Poți să-ți faci dreptate, plină de cruzime crâncenă, distrugând familii și vieți, dacă vrei. Dar nu așa e Bec, cea pe care o cunosc eu.

— Cred că familia ta trebuie să se destrame. Lui Karin, lui Dan și lui Ruby le-ar fi mai bine fără tine, dacă tu ai de gând să minți și să-i înșeli pe la spate.

— Nu vorbești serios. Nu mai fac asta. Chestia aia a fost ultima.

— Cum aș putea să cred ce spui?

„Corect“, și-a zis în sinea lui Ritchie. S-a grăbit să spună:

— Știu că tu crezi că eu nu m-am purtat așa cum ar fi trebuit să se poarte un frate.

— Dar tu crezi că te-ai purtat frumos?

— Crezi că sunt răutăcios și ratat. Asta nu mă face să fiu exact ca nenorocitul pe care-l proteja tata când l-au omorât? Tata nu l-a trădat pe ratatul ăla, deși îl torturau. Eu te rog același lucru. Nu mă trăda. Și știi că, fiindcă ești o persoană de treabă, mai bună la suflet decât mine, pentru că îl iubești pe tata, n-o să-i spui nimic lui Karin, mamei noastre sau altcuiva.

Bec și-a încrucișat brațele și s-a uitat în jos, la iarbă, fascinată de peisajul moral imens și necunoscut la marginea căruia o dusesse Ritchie.

— Mi-ai făcut un rău, iar eu o să sufăr din cauza lui, dar tu nu? a întrebat ea. S-a încruntat. Mi se pare nedrept.

Era tristă și obosită, iar lumea i se părea o povară grea. Ca să meargă, avea ea impresia, să-și ridice picioarele, ba chiar să și respire, ar însemna să se lupte cu gravitația și cu greutatea covârșitoare a cerului, într-o existență care nu avea decât scopul să-i strivească pe oameni, ca pe niște măslinae, până când ar fi stors din ei ultimul strop de bucurie.

— Nu înțeleg, a zis ea. Care-i sensul? De ce suntem vii dacă ne purtăm unii cu alții atât de rău cum te-ai purtat tu cu mine? Ce mai înseamnă iubirea dacă propriu-mi frate mă trădează? Ar trebui să fim mai buni.

— Suntem! a exclamat Ritchie plin de entuziasm. Tu ești mai bună. Tu poți ajunge

mai sus. N-o să ai niciodată o șansă mai bună de a-mi dovedi că oamenii nu sunt doar egoiști. Eu îți ofer șansa de a dovedi adevărata bunătate a oamenilor dacă mă ierți.

A simțit o înțepătură ascuțită în obraz. Bec îi trăsese o palmă.

— De ce are toată lumea impresia că poate să mă lovească? s-a văicărit el.

Bec, care îl plesnise instinctiv pe Ritchie, așa cum ar fi pocnit cu latul palmei o mașinărie pentru a o face să funcționeze, a spus:

— Dacă-mi țin gura, n-o să fii pedepsit niciodată.

— Nu crezi că lucrul ăsta mi-ar dovedi că-mi ești superioară din punct de

vedere moral și m-ar face să sufăr toată viața?

— Nu.

— Te cunosc mai bine decât mă cunoști tu. N-o să spui nimănui nimic. Nu te poți abține. Ești prea bună la suflet.

— Ești dezgustător, a spus Bec. Toată viața am avut foarte multă încredere în tine.

— Dacă ai avea copii, ai înțelege, a spus Ritchie.

— O să am, a zis Bec. A luat-o în jos, pe deal.

— Așteaptă, a spus Ritchie, ridicând tonul vocii, pe când sora lui se îndepărta. Nu pot să merg.

Bec n-a întors capul și nici n-a încetinit pasul. Ritchie s-a apucat să se târască după ea pe coate și genunchi. S-a sprijinit de o piatră funerară și s-a ridicat în picioare.

— Cine-i tatăl? a strigat el.

— Nu știu! Glasul surorii sale a răsunat dinspre șosea. Tocmai se suia în mașină. Amândoi!

Seara, când Bec s-a întors, Alex era acasă. Au povestit amândoi, fiecare despre propriu-i frate. Alex cumpăraseră niște pui fript și a făcut o salată, pe care au mâncat-o în tăcere împreună. Bec a fost surprinsă de cât de ușor a deviat conversația de la lucrurile despre care ar fi trebuit să vorbească și de cât de veseli au vorbit despre etapele sarcinii, despre concediul de maternitate și despre cartea pe care poate ar fi trebuit s-o scrie Alex. Erau plini de blândețe și aveau multă răbdare unul cu celălalt. N-au mai existat întreruperile ei obișnuite sau parantezele lui. Și totuși, când umpleau împreună mașina de spălat vase, el a atins-o pe încheitura mâinii cu latul palmei și a spus „Scuze“, apoi a roșit, de parcă ar fi fost doi necunoscuți.

Le era teamă de noapte. Le era teamă de ce urma să spună Fundația Morală a doua zi și le era teamă de dormitor, de renegocierea condițiilor intimității.

După cină, Alex s-a dus la el în birou, iar Bec a încercat să se uite la un film. Se simțea singură. Altădată l-ar fi sunat pe Ritchie. Nu voia să vorbească cu prietenii săi și nicidecum cu mama ei până când nu afla ce o să spună FM.

Înghesuită într-un colț al canapelei, zgâindu-se la chipurile amorfe de pe ecran, cu senzația că coloana sonoră este zgomot de fond, Bec nu se putea gândi decât la Alex și la ce se întâmplase în bucătărie cu o zi în urmă, la cum se așezase el pe jos. Se înșela, și-a zis Bec în sine, nu avusese nici o intenție să-l înfurie, iar el n-ar fi trebuit să fie furios. Făcuse totul pentru el. Își atribuisese toată suferința de dragul lui și totuși el nu se gândea la ea sau la familia lor; se gândea doar la el însuși și dacă i se potrivea calitatea de ființă umană. Care era oare problema celor din familia Comrie? S-a gândit la tatăl lui Alex, care se uita pe fereastra din mansardă și, văzându-și soția și pe Harry împreună, trăgea oblonul peste luminator, în loc să se ducă afară ca să-i despartă. Și Dougie se ura pe sine însuși, un sentiment egoist, și nu te puteai bizui pe el, dar el n-ar fi lăsat-o singură așa și nu s-ar fi ascuns într-un birou sau într-o mansardă.

Bec s-a vârat în pat cu o carte, crezând că o să fie trează când Alex o să vină lângă ea. Dar, deși el n-a întârziat – de fapt o căutase prin casă și îi fusese

teamă că ea plecase –, Bec adormise când el a intrat în dormitor.

El s-a spălat pe dinți, s-a dezbrăcat și a rămas o vreme lângă pat, uitându-se la chipul lui Bec de pe pernă. „Aici, în patul nostru“, și-a zis el în sinea lui, „aici totul se schimbă sau nu se schimbă“. Sexul era cel mai puțin important când venea vorba de

patul comun. În ziua de azi, chiar și regii sau miliardarii trăiau precum cei mai dedicați comuniști când venea vorba de pat. Împărțeai cu altcineva așternutul, plapuma, salteaua, aerul. Acceptai sau te certai din cauza luminii. Îl trezeai pe celălalt când te zvârcoleai în pat, când sforăiai sau aveai coșmaruri, când erai nevoit să-ți faci nevoile. Dacă unul vorbea, celălalt era nevoit să răspundă. Erai dezbrăcat. Erai vulnerabil. Dar, dacă erai speriat, aveai pe cine să ții în brațe.

Și cel mai rău lucru era că cei doi nu erau niciodată singuri. Chiar și înainte de a apărea copiii și chiar și după ce aceștia plecau de acasă, mai era cineva în cameră – o entitate. N-aveai de unde să știi. Poate că era Excitarea, care făcea giumbușlucuri prin pat, îmbrăcată într-un costum sexy, mulat pe trup, sau poate era cadavrul Iubirii, care zăcea pe jos într-o baltă de sânge, poate că era Rutina respectabilă, care tricota cu andrelele într-un colț, ori poate funcționarul palid al Plictiselii, care își studia unghiile lângă fereastră. În acea seară, Iubirea, zdrențuită și plină de vânătăi, îl atrăgea spre Bec, dar, pentru a se întinde lângă ea, el trebuie să se vâre în pat, lângă Infidelitate.

Alex a dat la o parte plapuma și s-a strecurat lângă Bec, care s-a mișcat puțin, dar nu s-a trezit. A zăcut acolo, perfect întins, fără să o atingă, simțindu-i căldura, dar având senzația că simte între ei o prezență aproape concretă. Pe când se întreba cine se vârase între ei – doar în închipuirea lui, vreun tabu hormonal, o prejudecată a condiționării sociale –, Bec s-a întors și s-a lipit de el, iar el a rămas la ea în brațe, în căldura ei umană și completă, plin de recunoștință.

S-au trezit la cinci, iar la șase s-au așezat în fața laptopului lui Bec, uitându-se la pagina Fundației Morale. Acolo încă mai exista dezvăluirea de săptămâna precedentă. Bec a apăsat butonul de vizualizare, iar pagina s-a schimbat, pe ea a apărut un nou articol.

Scria:

„FÂNTÂNA TINEREȚII“

OMUL DE ȘTIINȚĂ ȘI GHICITOAREA MORȚII

DIN FAMILIA LUI

Savant celebru îi face unchiului său o injecție ilegală

cu celule mutante doar cu câteva SĂPTĂMÂNI

înainte ca el să moară – apoi primește casa lui

Unul dintre cei mai cunoscuți cercetători în domeniul medicinei din Marea Britanie a încălcat regulile institutului pe care-l conduce pentru a-i face unei rude, care a murit după aceea, o injecție neomologată cu celule din „fântâna tinereții“, dezvăluie FM.

Dr. Alexander Comrie, 42 de ani, a devenit directorul prestigiosului Institut Belford de cercetări oncologice din Londra anul trecut, după ce fostul director, unchiul său, prof. Harold Comrie, s-a pensionat pe caz de boală.

Harold Comrie, 64 de ani, avea cancer în fază terminală – dar nu unul dintre cancerele pe care așa-zisele celule din „fântâna tinereții“, cunoscute sub numele de „celule expert“, le poate vindeca.

Conform testamentului unchiului său, Alexander Comrie, nu fiul lui Harold Comrie, Matthew, moștenește efectiv casa luxoasă a răposatului.

Surse din Institutul Belford declară că Alexander Comrie a profitat de statutul lui privilegiat, evitând procedurile normale de acces, pentru a lua celulele din congelatorul unde erau depozitate.

Infirmiera angajată printr-o agenție de recrutare, care l-a îngrijit pe Harold Comrie în ultimele sale săptămâni de viață, Judith Tembo, a zis că Alexander Comrie a adus celulele acasă la unchiul său într-o pungă portocalie de Sainsbury's și că ea l-a ajutat să-și prepare infuzia. Ea a declarat: „Atunci n-am crezut că greșesc cu ceva“.

Matthew Comrie a declarat pentru FM că și-a dat acordul verbal ca tatăl său să primească celulele, dar că implicațiile acestei acțiuni nu i-au fost niciodată explicate în detaliu.

„Vărul meu a pomenit de celule, dar am presupus că administrarea lor era aprobată de consiliul de conducere“, a spus Matthew Comrie. „Acum am nevoie de niște răspunsuri.“

Beneficii secundare

S-a presupus că Harold Comrie îi va lăsa casa moștenire singurului său copil, Matthew.

Dar, într-un mod neconvențional, Harold Comrie a lăsat prin testament casa institutului, ca beneficiu secundar gratuit pentru directorul acestuia.

„Știu că vărul meu aflase ce scria în testament când a administrat celulele. Nu știu dacă celulele au avut vreo legătură cu moartea prematură a tatălui meu“, a spus Matthew Comrie, care este unul dintre directorii din Ministerul Educației din Lancashire. „Dar acum știu că n-ar fi trebuit să i le dea. Sunt foarte tulburat.“

Alexander Comrie a devenit celebru anul trecut, după ce a publicat un articol în revista Nature, unde susținea că celulele-expert, pe care unchiul său le descoperise inițial, ar putea aduce nemurirea oamenilor.

Afirmația a atras numeroase critici. Surse declară că, din cauza numirii lui

Alexander Comrie în postul de director al institutului, consiliul de conducere ar putea fi acuzat de nepotism.

Abuz de încredere

La puțină vreme după moartea lui Harold Comrie, Alexander Comrie s-a mutat împreună cu iubita lui, Rebecca Shepherd, în casa răposatului director, o proprietate care valorează un milion și jumătate de lire sterline, din zona de lux din Islington, pe Citron Square.

Dr. Ben Norridge, un specialist în etică medicală din Oswestry University, a afirmat: „Terapia cu celule-expert este un tratament experimental, care ar trebui administrat pacienților, respectând anumite protocoale stricte și doar când pacientul suferă de un anumit tip de cancer. Comrie junior a făcut un uimitor abuz în etica medicală elementară. A încălcat orice regulă. E de așteptat să fie pus sub acuzație.“

Faptele lui Alexander Comrie au pus BBC-ul în dilemă privind rolul acestuia de prezentator al unui film documentar despre procesul de îmbătrânire, De ce să nu trăiești o veșnicie?, produs de această organizație, care urma să apară în curând pe micile ecrane.

Beat

Anul trecut Shepherd și Alexander Comrie au fost numiți de presă „cuplul de savanți de succes“.

Înainte de a deveni directoarea de campanie pentru prevenirea malariei la nivel global, Shepherd, fiica eroului ucis din Special Boat Service, căpitanul Gregory Shepherd, a avut succes în conceperea unui vaccin împotriva acestei boli.

Ea este sora producătorului emisiunii Cura de înfrumusețare a adolescenților și a fostului solist din Lazygods, Ritchie Shepherd.

Se zvonește că, de când s-au mutat în casa răposatului lui unchi, Alexander Comrie și Shepherd au dat iama prin vasta pivniță de vinuri vechi a fostului director, care le-a fost lăsată moștenire personal prin testament.

Vecinii descriu mai multe petreceri nocturne zgomotoase care au avut loc în casă. S-a afirmat că Comrie și Shepherd au fost văzuți dând ocol piațetei pe bicicletă, beți, în toiul nopții, cântând împreună cu fratele lui Alexander Comrie, Douglas, un funcționar la poștă.

Restul zilei, lui Alex i s-a părut că toată lumea – Bec, colegii lui, părinții, prietenii de pe diverse continente, care îi cunoscuseră și pe el, și pe Harry – era de partea lui. Luni au apărut avocații. La ei, Alex a sesizat puterea de a intra într-o încăpere și, fără a face nici un efort vizibil, de a-i face pe toți cei prezenți să se dea la o parte și de a-i ține la distanță. A fost interogat de polițiști, care păreau iritați de faptul că fusese obligați de Fundația Morală să-l interogheze, și care și-au descărcat iritarea pe Alex sub forma unei asprimi pe care toate eforturile lui de a o îmblânzi n-au făcut decât s-o sporească.

Membrii consiliului de conducere l-au interogat în sala de ședințe. Din portretul gigantic de deasupra capetelor lor, Belford privea în depărtare, pe când avea loc interogatoriul, iar Alex se uita întruna la costumul albastru și lăbărțat ca un sac al fondatorului, la mustața lui albă și la ochii lui de un albastru spălăcit. I se părea că uriașul știe ce se petrece și se preface că nu vede și nu aude ce se întâmplă sub el.

De ce, l-a întrebat pe Alex vicepreședintele consiliului, nu respectase procedurile în vigoare, deși fusese om de știință vreme de douăzeci de ani?

— Dacă aș fi respectat procedurile în vigoare, n-aș fi putut să-i dau celulele, a zis Alex.

— Atunci n-ar fi trebuit să i le dai.

— Știam că n-o să-l ajute. Cred că și el știa. Dar știam și că n-o să-i facă rău. I s-au administrat celule din aceeași recoltă pe care și-o administrase când a testat efectele lor secundare, în trecut. Erau propriile-i celule.

— Dacă credeai că n-o să-l ajute, de ce i-ai administrat celulele? Toți cei cinci bărbați și două femei aveau în față articolul scos la imprimantă al FM. Mai aveau și alte foi de hârtie, dar ei se refereau doar la acel articol, răsfoind întruna cele două pagini.

— El m-a rugat. Voiam să fie fericit. Era pe moarte și voia să mai aibă o

speranță.

— Nu ești medic calificat. Nu era de competența ta să-l supui unei asemenea proceduri neomologate și intruzive pe un om atât de bolnav.

— Era de față și o infirmieră. Eu am împlinit ultimele dorințe ale unui muribund.

— N-ai cum să știi dacă nu cumva i-ai grăbit moartea.

— N-am cum să știu dacă nu cumva i-am întârziat moartea.

— Consider că ai fost extraordinar de nesăbuit, a spus vicepreședintele.

Unul dintre avocați s-a aplecat spre masă și a glăsuțit. Răsuța în mână un pix, de

parcă ar fi rulat o țigară lungă și neagră.

— Pe mine mă preocupă aspectul legat de acordul său, a spus el.

— Erau celulele lui Harry, era rugămintea lui, iar fiul său a fost de acord.

— Nu există nici un act, a zis avocatul. Nu există nici o semnătură. N-ai semnat când ai luat celulele, n-ai spus nimănui ce faci, n-ai nici un act, nici măcar nu ți-ai luat notițe despre cum a decurs intervenția. Iar acum vărul tău spune că nu i s-au dat suficiente informații pentru a lua o decizie în cunoștință de cauză.

Alex era convins că chipurile lor glaciale erau prefăcute, că inchiștorii săi uitaseră că s-ar fi putut destinde și ocupa de asta, ca niște oameni plini de bun-simț ce erau. S-a aplecat spre ei, și-a întins mâinile în față, zâmbind și încrețindu-și fruntea, privindu-i pe rând în ochi.

— Îl cunoșteți pe unchiul meu, a spus el. A fost un om mare. Nu voia să moară și îi era teamă că nu făcuse destule înainte de a muri. Mie nu mi s-a părut în neregulă să-i dau ce-și dorea, dacă asta nu făcea rău nimănui. Eu n-am vrut să locuiesc în casa lui. Nu i-am cerut să-mi lase mie vinul. N-am vrut să-i dau celulele. N-am vrut să spun că celulele ar putea să inhibe

îmbătrânirea oamenilor în articolul din Nature. Pe toate le-am făcut pentru el.

S-a gândit la Harry, puțin înainte să-și dea obștescul sfârșit, care a cerut cu încăpățănare să fie dus la etaj când a crezut că o să moară. „Nu vreau să mor în camera de zi“, a zis și dinspre el a răsunat un horcăit discret și sacadat, ultimul râset din suflet al unui muribund.

— Nu vă amintiți cât de haios era? a întrebat Alex.

— Nu sunt sigur că e ceva de râs în asta, a spus vicepreședintele.

Unul dintre membrii consiliului a zis:

— Afirmi că ai schimbat concluziile unui articol științific ca să faci pe plac unui șef de-al tău?

— Nu asta am spus și nu asta am făcut, a spus Alex. Gura i se uscaseră. Nu înțelegea schimbarea pe care o suferiseră acești oameni, care se guduraseră atât de mult pe lângă el ultima oară când îi văzuse.

— Mie așa mi s-a părut, a zis unul dintre membrii consiliului de conducere.

— Suntem în aceeași oală cu toții, a zis avocatul.

Alex și-a dres vocea.

— Nu știu ce vreți să fac, a spus el. Știți ce s-a întâmplat. O să vorbesc cu Matthew, iar dacă vreți să-mi cer scuze cuiva, o s-o fac.

Vicepreședintele și-a lipit vârful degetelor unele de altele. „Oare ce vârstă avea când a făcut asta prima oară?“ s-a întrebat Alex în gând. „Oare îl linștește?“

— Au apărut noi informații despre tine, a spus vicepreședintele. Întrucât ești în

concediu pe perioada cât se filmează documentarul, nu suntem nevoiți să te suspendăm pe durata anchetei noastre.

Alex și-a căscat puțin gura. În urechi parcă i-ar fi sunat ceasul.

— Probabil că va fi nevoie să-ți amâni revenirea la institut.

— Am de lucru, a spus Alex. Oamenii încă se mai îmbolnăvesc.

Unul dintre membrii consiliului a zis:

— Unii dintre noi ți-au contestat loialitatea față de institut de când ai acceptat să apari la televizor.

— Voi m-ați încurajat să accept, a zis Alex. Am stat aici, în camera asta, acum câteva luni, iar voi mi-ați zis că ar îmbunătăți imaginea institutului. De ce e nevoie să mă scuz? Asta nu-i o sală de tribunal.

— Ultima oară când te-am văzut erai un om de știință responsabil și lucid.

— Nimeni nu mi-a zis că n-o să mai pot bea un pahar de vin dacă devin director.

— Deci bețiile tale sunt adevărate?

— Considerați că, într-un articol dintr-o revistă de scandal de pe Internet, un bărbat care vrea să se răzbune a scris adevărul, iar, dacă ăsta e adevărul, atunci eu trebuie să dovedesc că nu sunt vinovat, a zis Alex.

— Spui că vărul tău vrea să se răzbune? a întrebat unul dintre membrii consiliului.

— Nu Matthew. Val Oatman.

— Cum adică vrea să se răzbune? a întrebat vicepreședintele.

— E o chestiune personală, a zis Alex.

Membra consiliului și-a dres vocea și s-a uitat la foile de hârtie din fața ei. Vicepreședintele s-a uitat la ceilalți colegi ai lui. Avocatul a spus:

— Ne-ar ajuta dacă am ști că ne dezvălui toate informațiile relevante.

— V-am spus tot ce trebuie să știți, a zis Alex. S-a ridicat în picioare. Înțeleg că vreți să plec din casă.

— E o chestiune delicată, a spus vicepreședintele.

Alex a ieșit din sală. A auzit pe cineva cum îl strigă. I se părea că-i vede pe oamenii pe care-i știa cum își sfâșie unul altuia carnea cu dinții și cu ghearele, într-o bătălie dintre bine și rău din ultimele zile ale omenirii.

Pe măsură ce săptămâna se scurgea, el devenea din ce în ce mai amărât. Se părea că trupul putrezit al lui Harry va fi dezgropat. Și-a plătit un avocat care i-a zis că era improbabil să fie acuzat de vreo infracțiune. O femeie pe nume Jane de la BBC l-a sunat pe Alex și i-a zis că, în circumstanțele actuale, difuzarea filmului avea să fie amânată cel puțin un an.

Consecința confruntării lui Alex, de la mijlocul vieții sale, cu nedreptatea oamenilor, a fost că l-a năpădit dorința de a face lucrurile echitabile, așa încât a început să aștepte

cu nerăbdare ca Bec să-l dea de gol pe Ritchie. Nu găsea nici o metodă prin care să-i pedepsească pe Val sau pe Matthew, ori prin care să-i oblige să recunoască că au greșit. I-a iertat pe Bec și pe Dougie. Singura posibilitate de a repara nedreptatea era pedepsirea vechiului său prieten, iar dorința lui de a-l răni îl încuraja. Îl făcea să simtă că face parte cu adevărat dintr-un scenariu al oamenilor. Dacă ar fi putut alege dintre dorința lui de răzbunare și talentul de a dansa, ar fi ales ringul de dans, nu nevoia de a-l vedea pe Ritchie pus la zid, dar setea de răzbunare tot era ceva. Nu putea să înțeleagă de ce Bec nu vorbea despre fratele ei.

Într-o după-amiază înnorată de martie, erau amândoi în camera de zi a casei de pe Citron Square și așteptau camionul care urma să le ducă mobila în apartamentul lui Bec. Fulgi zdrențăroși de zăpadă, de dimensiunea unor mărci poștale, cădeau, așternându-se pe alocuri pe acoperișurile de vizavi, care erau suficient de reci încât zăpada să se lipească de ele, aidoma unui mușchi alb de copac, pe muchiile dintre plăcile de ardezie. Își făcuseră bagajele și nu mai aveau nimic altceva de făcut. Bec ședea pe canapea, cu privirea ațintită asupra șemineului. Opriseră boilerul, iar căldura care mai rămăsese în calorifere se risipea. Alex stătea în picioare, lângă ușă, cu mâinile în

buzunare. S-a dus la fereastră și s-a uitat afară ca să vadă dacă venise camionul. Bec și-a luat paltonul de lângă ea și l-a îmbrăcat.

— Când ai de gând să-i spui lui Karin ce a făcut Ritchie? a întrebat Alex.

Bec a tresărit și și-a frecat palmele una de alta între genunchi.

— Val a fost prea vanitos ca să publice articolul despre mine. A vrut să fie crud cu mine, ca un gentleman, atacându-te pe tine. Se pare că asta crede despre el: că e un gentleman englez de modă veche. Căci mai erau și cruzi câteodată, nu-i așa, englezii ăia gentlemeni de modă veche? Îi provocau pe alții la dueluri unde știau că o să fie învingători. Dacă o femeie îi jignea, îl ucideau pe iubitul femeii sau pe soțul ei și îl făceau de rușine pe fratele femeii, dar pe ea o lăseau în pace, doar o făceau să plângă acolo, înconjurată de cadavrele bărbaților.

Alex s-a așezat lângă Bec, pe canapea.

— Când ai de gând să-i zici lui Karin? a întrebat el încă o dată.

— N-am de gând să-i spun.

— N-o să dezvălui secretul fratelui tău.

— Nu.

— Te-a trădat, și-a înșelat soția cu o fată de cincisprezece ani, pentru care era responsabil, și n-o să fie pedepsit pentru asta.

— Nu de către mine.

— Iar noi am suferit ca dracu' fără să fi greșit cu nimic.

— Eu am greșit. N-ar fi trebuit să fac sex cu Dougie. Tu n-ai greșit cu nimic, dar

Matthew n-are nici o treabă cu Ritchie.

— Nu-i drept.

— Nu vreau să-l dau în gât. Nu vreau să destram familia. Nu vreau să ajungă în închisoare din cauza mea. Deși el m-a trădat, asta nu înseamnă că și eu trebuie să fac la fel.

— Dar cum rămâne cu fata?

Bec s-a aplecat și a scotocit în poșeta ei. A scos o foaie de hârtie împăturită, ruptă dintr-o revistă de vedete, a despăturit-o și i-a dat-o lui Alex. Era o pagină plină de mici fotografii cu oameni coafați, cu dinți albi și piele lucioasă în diverse nuanțe de portocaliu, galben, cărămiziu, ciocolată și alb strălucitor. O față fusese înconjurată cu o cariocă neagră, iar de acolo fusese trasă o linie până pe marginea foii, unde scria: „Victimă!!!“ Chipul înconjurat era al unei fete slabe, cu pomeții proeminenți și mult creion dermatograf. Purta o rochie strâmtă, fără bretele și un lăntișor din argint și rânjea spre aparatul de fotografiat. Un băiat ras în cap, cu un cercel în ureche, părând timid și plin de entuziasm, îmbrăcat cu un costum și cu o cravată care avea un nod prea mare, avea un braț în jurul taliei fetei. Sub poză scria „Craig Arbutnot și iubita lui, Nicole Culhame“. Alex a recunoscut numele Arbutnot; era fotbalist.

— Ritchie mi-a trimis asta, a spus Bec.

— Vrea să-ți dovedească așa că nu i-a făcut nici un rău.

— Vrea să-mi arate că nu i-a făcut decât un bine, cred. Acum are șaptesprezece ani. Am căutat-o pe net. Pare mai matură în poze, nu-i așa? Probabil că din cauza fardurilor.

— Sau a vieții. Sau a faptului că Ritchie i-a răpit copilăria. Nu reiese nimic din poza asta. Există un motiv pentru care e ilegal să faci sex cu persoane care au mai puțin de șaisprezece ani. N-avem de unde să știm cât de tare a traumatizat-o. Poate că-i alcoolică. Poate că e dependentă de heroină. Poate că ia Prozac.

— Poate. Poate că ar fi fost la fel și fără Ritchie. Poate că ar traumatiza-o și mai mult dacă ar depune mărturie la proces împotriva lui Ritchie.

— Cei ca noi tot timpul fac sluj, a spus Alex. Niciodată nu ripostăm.

— Nu vreau să fac parte dintre cei ca noi, a spus Bec. Vreau să decid singură ce-i bine și ce-i rău. Vreau să fiu în stare să fac anumite lucruri care n-au sens dacă ești la fel de egoist ca Ritchie.

— Asta-i slăbiciune.

— Acum parc-ai vorbi din Noul Testament. Ochii lui Bec s-au umplut de lacrimi. Și-a apăsât mâinile pe burtă. Am făcut asta pentru tine. Eu nu mi-am dorit niciodată un copil, iar acum îmi doresc unul, datorită ție, și încă mai am multe de făcut. În loc să vorbim despre cum o să ne descurcăm toți trei cu tot ce s-a întâmplat, tu nu te poți

gândi decât la cum să mă convingi să mă răzbun pe fratele meu. Nu așa vreau să trăiesc.

PARTEA A PATRA

Într-o bună zi Fundația Morală a dat faliment. Ultima ei acțiune a fost să publice lista completă a surselor pentru zecile de dezvăluiri pe care le publicase în scurta ei existență. Au fost dezvăluite o mulțime de nume ale celor care își trădaseră prietenii și colegii. Întrucât trădarea lui Ritchie nu se concretizase într-un articol, numele lui nu se afla pe listă. Al lui Midge era. Când cei de pe listă au luat legătura cu avocații lor, pentru a-i întreba ce s-a întâmplat cu certificatele lor de imunitate, au primit diverse răspunsuri. Unii dintre avocați au spus că certificatele conțineau anumite artificii; garantau imunitatea pentru faptele săvârșite în trecut în schimbul trădării altora, dar nu promiteau să nu le dezvăluie numele. Alții au crezut că clienții lor pot da fundația în judecată. Dar când citațiile pentru tribunal au fost trimise la sediul fundației, s-a constatat că aceasta dispăruse fără urmă. Pare-se că birourile fuseseră închise cu o lună în urmă, iar angajații își primiseră ultimele salarii. Serverul din Chile fusese plătit pe un an întreg în avans și nimeni nu părea să știe cum puteau fi accesate datele. Val a dispărut, lăsându-și copiii la sora lui, care avusese grijă de ei încă de când Val suferise criza de nervi și plecase de la ziar.

Devenise un mister permanent ce se întâmplase cu Val. După dispariția lui, el a

devenit mai legendar decât fusese în postura de geniu invizibil din FM. Fiecare veste sau relatare a unei persoane care declarase că-l văzuse pe undeva erau desprinse din context și pe ele se brodau mai multe povești, diferite la prima vedere, deși erau de fapt același mit despre un fanatic sortit să fie captiv între zidurile din ce în ce mai împresurătoare ale propriului său fanatism. Își lăsase barbă, se convertise la islamism, învățase limba arabă și locuia într-un complex din Riyadh, unde avea patru neveste și-i ținea companie lui Wahhabis. Își lăsase barbă, se convertise la religia creștin-ortodoxă și trăia într-o chilie muntele Athos. Își lăsase barbă, se înscriesese într-o sectă calvinistă și trăia într-o grădină din Hebrides. Era mormon în Utah, călugăr iezuit din Manila, rabin în Ierusalim. Iar în ce privește căsuța lui plină de conștiințe orfane, conștiințele, abandonate de noul lor îngrijitor, probabil muriseră de inaniție. În pofida revoluției sociale pe care o produsese

ultima acțiune a Fundației Morale, inițialii lor deținători nu și le doreau.

Lui Ritchie i se părea că destrămarea FM îi revigorase și îi ascuțise simțurile care fuseseră inerte și dureroase de prea multă vreme. I-ar fi fost milă de Midge dacă fostul lui prieten nu l-ar fi atacat atât de urât. „E tipic pentru tine să torni pe cineva care e atât de jalnic, încât nici măcar nu merită să fie umilit în public“, spusese Midge.

Midge, la fel ca și ceilalți, n-avea de unde să știe că Ritchie își turnase sora autorităților morale; reacția corectă față de absența numelui lui Ritchie de pe lista cu trădători din mesajul de adio al FM, era de părere Ritchie, ar fi fost să presupună că Ritchie nu trădase pe nimeni, iar afirmația lui Midge, care-i uimise pe toți cei care-i cunoșteau pe amândoi, că Ritchie de fapt nu fusese acuzat de asta era, cu siguranță, incorectă.

În acea perioadă ciudată, lui îi plăcuseră cel mai mult lecțiile de chitară ale lui Ruby. Într-o zi, când Karin era plecată în turneu, a învățat-o să cânte Sisters of Mercy. Ședeau în camera lui Karin, dintr-un colț al casei, care avea ferestre pe două laturi.

— Sunt niște coarde minunate, a zis Ritchie. Vrei să vedem cum sunt? D. Așa. Mi-au adus... D e mama coardelor, e delicată, vibrantă, nu-i ca coardele mai groase. Nu poți să nu iubești coarda D. Și acum A... compasiunea lor... A e ca soțul lui D, directă, puternică, de încredere, le adună pe toate la un loc. Pe urmă mai e și G... iar mai târziu... G este fiul, cel pe care-l așteptau, ea cuprinde toate cele șase coarde, e sus și jos în același timp, G e magnifică. D, A, G – doar de ele ai nevoie, poți să schimbi lumea cu coardele astea. Și acum știi ce vine? F diez! ... ei mi-au adus... e fiica dificilă, tristă, complicată, care e într-o altă lume. Așa e, e o coardă care se cântă barre. Apasă toate coardele cu degetul ăla. Știu, e greu. Iar pe urmă E... cântecul lor. E de la sfârșit[.26

— Sunt o fiică dificilă? a întrebat Ruby.

— Bineînțeles că nu, a spus Ritchie.

— Nu sunt tristă și complicată.

— N-am spus asta, draga mea.

— Ai zis că o să apar la televizor.

— Îmi pare rău, draga mea. Pur și simplu n-am reușit. Uneori așa e în lumea artiștilor.

Lacrimi mari au căzut pe chitara lui Ruby, iar umerii i s-au cutremurat. A început să bocească. Ritchie a pus chitara deoparte și a încercat să ia și instrumentul de la Ruby, ca s-o îmbrățișeze, dar ea a înhățat corpul chitarei și i l-a smuls din mâini, continuând să plângă.

— Ai spus că o să apar la televizor dacă nu-i spun mamei de telefon, eu nu i-am zis de telefon, dar tu nu m-ai ajutat să apar la televizor.

— Of, scumpo, a zis Ritchie. Fac o mulțime de lucruri bune pentru tine.

— Vreau să apar la televizor, a spus Ruby, scâncind și lăsându-l pe Ritchie să-i ia chitara. El a ridicat-o în brațe și a pus-o pe genunchi. Crescuse. A întins o mână, a luat niște șervețele de hârtie și i-a șters cu grijă nasul.

— O să-i spun lui mami de telefon.

— OK, a spus Ritchie. Hai să vorbim despre asta, bine? Pentru că mami vine acasă abia mâine.

— O să-i spun atunci.

— Bine. Deci hai să vedem cum stau lucrurile, da? Vrei să apari la televizor, iar dacă eu nu te ajut, atunci o să-i spui lui mami de telefon.

— Da.

— Știi ceva despre mine, iar eu nu vreau ca mami să știe ce știi tu, iar tu te folosești de chestia asta ca să obții ce vrei.

Ruby s-a gândit preț de o clipă la asta, apoi a încuviințat din cap.

— Ești foarte deșteaptă, a zis Ritchie. Asta fac adulții. Se cheamă șantaj.

— De ce se cheamă șantaj?

— Habar n-am, a spus Ritchie. Există e-mail, există și Gmail[27.

De ce să nu fie și șantaj?

— Ar trebui să se cheme Bmail! a exclamat ea.

— Ești o fetiță deșteaptă, nu-i așa? Acum, chestia cu șantajul este că seamănă cu F diez. E cu probleme. Vrei să vorbim un pic despre asta?

— OK.

— Păi, primul lucru la care trebuie să te gândești înainte de a șantaja pe cineva este să te asiguri că nu-ți faci ție un rău mai mare decât persoanei pe care o șantajezi.

— Cum adică? a întrebat Ruby. Părea cam plictisită.

— Păi, să-ți dau un exemplu, a zis Ritchie. Eu încă nu mi-am ținut promisiunea față

de tine și n-ai apărut la televizor, iar tu vrei să-i spui lui mami de telefonul ăla. Dar, dacă îi spui lui mami de telefon, tati va fi nevoit să plece.

— Unde?

— De acasă. Departe.

— Pentru cât timp?

— Nu știu. Poate pentru totdeauna. Nu vrei asta, nu-i așa?

Ruby s-a uitat în pământ, s-a jucat cu degetele și a început din nou să plângă, de această dată în tăcere.

— Îl iubești pe tati, nu?

Ruby a încuviințat din cap.

— Vrei atât de mult să apari la televizor, chiar dacă atunci eu o să plec pentru totdeauna? Ruby a clătinat din cap. Ei bine, atunci trebuie să nu spui nimic despre telefonul ăla. Știu că e nedrept, dar e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le înveți în viață. Șantajul nu funcționează întotdeauna.

— De ce e secret telefonul? a întrebat Ruby cu o voce firavă.

— Chestia cu familiile, a zis Ritchie, este că nimeni nu trebuie să știe totul despre toată lumea. Tu nu știi tot ce-i spun eu lui Dan, iar el nu știe tot ce am discutat eu cu tine.

— Pot să mănânc înghețată? a întrebat Ruby.

— Bineînțeles, hai să mâncăm niște înghețată. Și-a luat fiica de mână și s-au dus împreună la bucătărie. La fel a fost și cu mine, mătușa Bec și bunicul tău, a zis el. Toți aveam secrete unul față de celălalt. Tati pe care-l vezi tu seamănă cu tăticul lui Dan, dar mai e și tati pe care doar tu îl vezi, tăticul tău special și secret, despre care nimeni altcineva nu mai știe. Iar când o să crești mare și o să ai copii, nici tu nu o să vrei să le arăți totul copiilor tăi. Fiecare dintre copiii tăi o să aibă propria-i mămică specială secretă. Așa sunt oamenii. Hai să vedem ce găsim pe aici. Fistic!

Doi ani mai târziu, Ritchie ieșea cu mașina din Londra prin est, îndreptându-se spre o berărie dintr-un oraș de garnizoană, unde se ducea la câteva luni. Circulația era blocată pe A12, dar calmul lui Ritchie era indestructibil. Mereu zâmbea la gândul că îi merge atât de bine. Locuia iarăși în cel mai frumos oraș din lume. I se părea că BBC-ul îi făcuse un mare serviciu oprind producerea emisiunii *Cura de înfrumusețare a adolescenților* suficient de devreme ca el să-și planifice următorul proiect și să reducă Rika Films la un nucleu docil, compus din șase oameni de bază talentați. Încă se mai delecta cu apogeul ultimei emisiuni din sezonul final și nimeni nu era destul de inteligent încât să înțeleagă cât de mult succes urma să aibă următoarea lui emisiune. Când le explicase noua structură a emisiunii *Cântă pentru cină*, toată lumea îi pusese aceeași întrebare: „Cum o să se potrivească gătitul cu muzica?“ „Când o să aibă audiență maximă în publicul-țintă“, își zisese el în sinea lui, „o să vă dați seama“.

Primii terapeuți la care Ritchie a încercat să se ducă s-au așteptat de la el să facă toată munca. Voiau să se interogheze singur, să-și compună întrebările și răspunsurile, în timp ce ei stăteau relaxați și îi trimiteau nota de plată. A fost trimis de la unul la altul și până la urmă a găsit un bărbat care îi plăcea. Era nu doar terapeut, ci și medic, un psihiatru scoțian, cu picioarele pe pământ, care purta cămașă, cravată și un pulover încheiat în față cu nasturi, sub sacoul lui de stofă de lână, și care fusese la aceeași școală cu Ritchie. Prima oară când se întâlneau, Ritchie, care între timp căpătase experiență, a început să vorbească despre tatăl lui. Privirea fixă și răbdătoare a psihiatrului l-a făcut să se oprească.

— Îmi cer scuze, dar ești cumva împotriva medicamentelor? a întrebat psihoterapeutul. Unii dintre pacienții mei cred că, dacă bat câmpii despre problemele lor, n-o să mai fie nefericiți, fără să mai ia din când în când câte o pilulă din cutia cu bomboane de ciocolată.

Ritchie a salivat auzind cuvântul „ciocolată“. L-a urmărit cu privirea pe psihiatrul care a scos o cutie dintr-un sertar. Era o cutie cu bomboane de ciocolată, o marcă ieftină de producție în masă, dar când psihiatrul a ridicat

capacul, în ea nu era decât o singură bomboană. Celelalte adâncituri din plasticul negru conțineau pastile de diferite forme și culori. Terapeutul a scos un carnet cu rețete, și-a scos jacheta și și-a suflecat mânecile.

— Deci, a spus el, te simți rău aici, și-a atins el fruntea, aici, s-a atins pe burtă, sau în

ambele locuri?

— Peste tot înăuntru, a zis Ritchie. Nu doar noaptea. Chiar și în toiul zilei am stări din astea...

— Hei! l-a întrerupt psihiatrul. Încerc să mă feresc de „stări de“. E nevoie de mult timp și nimeni nu pare să ajungă nicăieri. Prefer să fiu mai concret. Hai să începem cu burtica. Simți un gol în ea?

— Ca o scorbură. Nu se umple niciodată.

— Bine. E o scorbură de unde lipsește ceva, care te macină pe dinăuntru sau care te gădilă?

Peste o jumătate de oră, Ritchie a plecat din cabinetul psihiatrului cu o rețetă în buzunar. Ce minunăție modernă! Tot ce era gol se umpluse, orice muchie ascuțită se rotunjise, somnul îi era profund, iar grijile i se diminuaseră, pe când eul lui autentic prospera.

Dar nu doar pastilele, nu doar faptul că se mutase în Londra sau că își pregătea noua emisiune îl făceau fericit pe Ritchie, ci și că putea să-și ducă viața alături de femeia pe care o iubea. „Singurul meu regret“, spunea Ritchie, „este că n-am putut să-i iau pe Karin și pe copii cu mine“.

La câteva luni după dispariția lui Val, el a aflat despre vechiul zvon fals, cum că avea o relație extraconjugală cu Lina Riggs. S-a simțit măgulit și a început să-și dorească să devină realitate. Și chiar a devenit realitate, la multă vreme după ce zvonul se risipise, exact în clipa când toată lumea, inclusiv el însuși, căpătase convingerea că este un soț fidel. I se părea că iubirea lui pentru Riggsy era mai delicată și mai intensă, mai grandioasă și mai profundă decât dragostea lui adolescentină pentru Karin sau pasiunile nebunești pe care le

mai simțise până atunci. Îi plăcea că era simplă. Riggsy era nemaipomenită și o iubea, ea îl iubea pe el, iar diferența de vârstă de cincisprezece ani dintre ei nu însemna nimic.

Ritchie le-a zis prietenilor săi că e fericit, iar uluirea cu care ei au reacționat s-a părut că reflectă cinsimul crescând pe care îl observase în societate. La întrebări – și, spre iritarea lui Ritchie, unii chiar i-au pus întrebări – el a răspuns că da, singurul lui regret se împărțise în mai multe subregrete. Îi părea rău pentru felul în care i se terminase relația. Avusese intenția fermă de a-i mărturisi lui Karin încă din clipa când el și Riggsy decisese că le este sortit să fie împreună, iar singurul motiv pentru care n-o făcuse fusese faptul că pe atunci amândoi erau ocupați. Karin era plecată la concerte o mare parte a timpului. Totuși, i-ar fi spus și a fost îngrozitor că aflase în felul ăla despre relația lui. Ritchie crezuse că, după ce se întâmplase cu Fundația Morală, jurnaliștii de scandal căpătaseră mai mult bun-simț și un respect mai mare pentru viața privată a altora. El recunoștea faptul că, atunci când porțile casei s-au închis, lăsându-l

afară, și – mulțumită firmei Sigurdsson, Godwinson și Weinberg – Dan și Ruby au rămas înăuntru, îi fusese tare greu. A recunoscut că acesta era un subregret însemnat al singurului regret al lui și probabil ai fi putut spune că subregretele aveau la rândul lor alte subregrete. Recunoscuse că fusese extrem de – s-a bâlbâit și s-a ascuns în spatele fericirii sale –, dar principalul lucru era, a zis el, că își vede copiii o dată pe săptămână. Ei o iubeau pe Riggsy, spunea el; chiar se înțelegeau bine. I se părea un lucru minunat. Totul avusese cel mai fericit deznodământ. Odată, când el și Midge încă mai vorbeau unul cu celălalt, el i-a mărturisit că a încercat s-o convingă pe Ruby să stea la el, nu cu Karin. Iar răspunsul ei i se păruse sinistru pentru o fată de nouă ani. Sinistru; un cuvânt oribil pe care să-l spui despre propria-ți fiică, dar ce ar fi putut să zică, când ea i-a spus că preferă să stea cu Karin pentru că „e mai bine pentru cariera mea“? Unde auzeau copiii expresiile astea? De unde învățaseră să fie atât de plini de cruzime?

Ritchie a găsit un loc de parcare lângă berărie, pe strada abruptă și îngustă, mărginită de case. Se îmbrăca cu mare atenție în aceste seri: costum negru, cămașă albă, închisă la ultimul nasture, fără cravată, pantofi negri, scumpi, din piele, proaspăt tuns și dat cu puțin ulei pe păr. Avea mare grijă să-și ia și

doza de medicamente. A înghițit una dintre pastilele mari, o Effexors de 150 de miligrame, de culoarea castanei, cu un W într-o parte, care părea aruncată dintr-un avion militar, a golit un pachet de Cadbury's Chocolate Buttons, a intrat în berărie și a comandat un whisky dublu, pe care l-a sorbit dintr-o înghițitură. A plătit încă unul și a așteptat la bar. Se gândea că aici avea șanse de două ori mai mari să fie recunoscut, pentru că era celebru și mai fusese de trei ori, dar nici unul dintre clienți nu părea s-o fi făcut, poate pentru că li s-ar fi părut umilitor. Un cuplu încă mai arunca cu săgeți la țintă pe scena din berărie, dar lângă el era un bătrân, îmbrăcat cu o cămașă în carouri și vestă de pescar, aplecându-se asupra echipamentului său, aidoma unui muncitor care construiește bărci și care acum liniștește un țipar. Localul se aglomera. Era acolo un grup de lesbiene, care păreau corporatiste, cu părul lor scurt, jachetă kaki și blugi, mai mulți bărbați travestiți, cu un strat gros de fard, ca de pantomimă, pe față și cu rochii încărcate și ponosite, o femeie scundă, între două vârste, care, fără vreun motiv clar, s-a ridicat în picioare, ca un soi de zombi, și trei fete cu părul lung și cârlionțat, cu rochii scurte și pe tocuri. Un bărbat, pe care Ritchie știa că-l cheamă Tom, care nu muncea la berărie și nici în altă parte, dar căruia i-ar fi plăcut să aibă o slujbă, care avea o pată de ketchup uscat pe tricou și care nu se bărbierise decât pe alocuri, s-a apucat să fugă de colo-colo, gâfâind ca un cățel, și a împărțit niște foi de hârtie. Ritchie l-a salutat, spunându-i pe nume, iar Tom a rânjit mai larg, dar părea să nu știe cine e.

Ritchie a scris Robbie Williams – Angels pe o foaie de hârtie și i-a dat-o înapoi lui Tom. Muzica în surdină s-a oprit și a început concursul de karaoke. Primul a fost un

travestit; a cântat binișor I've Never Been To Me de Charlene. Cele trei fete au cântat împreună și au făcut harcea-parcea o piesă a unui grup lansat de televiziune și compus din cinci persoane, din deceniul trecut; Tom a interpretat superb o melodie a lui Roy Orbison; iar femeia zombi a urcat pe scenă. Ritchie și-a dat seama ce o să cânte după primele două acorduri. Voia să plece și, în același timp, să rămână și să asculte. A rămas, iar femeia zombi a cântat pe o voce monotonă și stătută piesa interpretată de Karin și The What, You Lead Me On.

Lui Ritchie nu-i trecuse prin cap că iubirea lui necondiționată pentru muzică

avea nevoie de întăriri periodice. La câteva săptămâni după despărțirea lor, vocea lui Karin se auzea peste tot interpretând acel cântec. Oamenii care-l cunoșteau pe Ritchie nu puteau să înțeleagă de ce asculta mereu, cu atâta entuziasm, același cântec, de ce le explica linia melodică și de ce afirma că băieții din The What se pricepeau să cânte, de ce voia ca ei să-l creadă când le spune că fosta lui soție e una dintre cele mai mari cântărețe. Îi plăcea la nebunie acea piesă și era încântat că fosta lui soție îi dăruise un lucru nou din acea parte inaccesibilă a ei, la care el mereu încercase să ajungă. Iar acum o femeie ca un cadavru o făcea surcele. Ritchie s-a răsucit și a întrebat-o pe barmaniță:

— Nu prea le are, nu-i așa?

— Poftim? a făcut fata care turna Cola cu un furtun, în pahare înalte.

— Am spus că nu prea le are cu cântecul.

— Mie mi se pare OK.

Tom l-a bătut ușurel pe umăr pe Ritchie și i-a spus că el urmează. Ritchie s-a încheiat la sacou, și-a verificat gulerul și a urcat pe scenă. Omul responsabil cu aparatul de karaoke și-a trecut un deget peste lista cu nume scrise de mână.

— Angels, a spus el. S-a uitat în ochii lui Ritchie, cu înțelepciune și bunăvoință. Ești sigur că te descurci cu asta?

Vechiul Ritchie, și-a zis în sinea lui noul Ritchie, și-ar fi pierdut cumpătul. Dar acum a reflectat. Oare ar fi putut să urce atât de sus la versul de după cor, în seara asta? Și prin TOATE... era o trecere bruscă de la bariton la tenor, care ar fi putut scârțâi dacă vocea lui nu era perfect acordată, iar operatorul aparatului de karaoke știa bine asta, Dumnezeu să-l binecuvânteze.

— E prea târziu să aleg altceva? a întrebat el.

— Pune-mă la încercare.

— Ai Fountain de The Lazygods?

Ritchie a plecat de lângă el și s-a proțăpît în fața celor câteva zeci de oameni

din berărie. Ținea microfonul în mână dreaptă și, pe când răsuna primul acord D în surdină din introducere, el a băjbâit prin aer cu mâna stângă după firul microfonului, care nu mai exista acum, când microfoanele erau fără fir. D s-a transformat în G, apoi în

A, și, pe când tobele, chitara bass și sintetizatorul au răsunat în toată splendoarea lor sonoră, lui Ritchie i s-a părut că pereții și acoperișul berăriei se ridică în aer și că zeci de mii de chipuri pâlpaie sub el, aidoma unui câmp de flori umane. O putea simți pe Karin alături, fata lui frumoasă și sclipitoare, punându-și pana pe coarde și trecându-și-o peste toate, râul spumegând al muzicii electronice spre veșnica osândă a gloriei paradisului. A cântat

Răsăritul

Vine peste o oră

Iar ochii tăi

Sclipesc mai tare ca soarele

Poteca ne duce

Spre lumina albastră a zorilor

În pădure

Și-n ocean

Și viața-iubire din venele noastre.

Erau fascinați de el, mulțimea, toți cei douăzeci de mii de oameni, mulțimea și trupa, Karin, Johnny P și The Bat, formând corul, avântându-se din ce în ce mai sus, spre cor, mereu spre ce avea să urmeze.

Hai să mergem cu toții la fântână

Să bem din ea și să-ntinerim

Apa rece

Apa limpede

De noapte să ne ferim

Hai să mergem cu toții la fântână

Iar tu și cu mine vom fi

Mereu tineri!

Ritchie își lipise microfonul de buze și zbiera cuvintele, cu ochii strâns închiși și lacrimile scurgându-i-se din ei, zvâcnind din corp așa cum făcuse pe scenă demult, deși acum simțea împotrivirea grăsimii și rigidității trupului de patruzeci și patru de ani, dar doar ca pe un beteșug temporar, o mahmureală care avea să-i treacă cântând.

Coardele inimii

Pe ele îți place să le vibrezi

Iar unele lucruri

Le spui mai ușor decât le visezi

Dar poteca ne va duce acolo

Unde vorbele-s în aer

În pădure

Și-n ocean

Și viața-iubire din venele noastre.

Dacă tu și cu mine-mbătrânim, iubito

Și iubirea îmbătrânește

Lumea vrea o iubire nemuritoare

Tu n-o să mori

„Acum ascultați-mă!“ a răcnit Ritchie.

Hai să mergem cu toții la fântână

Să bem din ea și să-ntinerim

Apa rece

Apa limpede

De noapte să ne ferim

Hai să mergem cu toții la fântână

Iar tu și cu mine vom fi

Mereu tineri!

Ritchie a deschis ochii și a aruncat o privire prin preajmă, buimac că se află într-o mică berărie, lângă un moș cu un aparat de karaoke. Karin nu era acolo. Publicul îl iubea. Au aplaudat, au bătut din picioare, au fluierat și au răcnit. Ritchie s-a dus în față pe scenă, s-a aplecat spre dreapta, apoi spre stânga și și-a trecut mâneca peste ochi. Și-a tras nasul și i-a spus omului de la aparat:

— Pune Code of Shame.

Bătrânul a clătinat din cap.

— Un singur cântec. Mai așteaptă încă zece oameni.

— Nu mă aburi, a spus Ritchie cu un zâmbet îngâmfat. Nu i-ai auzit? Trebuie să le dau un bis.

— Un singur cântec, a spus bătrânul. Asta e regula.

Un tânăr cu brațele și umerii pline de tatuaje, dubli în lățime față de șolduri, a urcat pe scenă până la Ritchie.

— Sunt Ritchie Shepherd, a zis Ritchie. Sunt Ritchie Shepherd, solistul de la Lazygods. Astea sunt piesele mele.

— Un cântăreț are voie o singură piesă, a spus bătrânul. A încuviințat din cap spre

tânăr. Tu urmezi, frate. Tânărul a înșfăcat microfonul, încercând să-l ia de la Ritchie. El s-a împotrivit.

— Trebuie să le dau un bis, a zis Ritchie.

— Fără bisuri, a spus bătrânul.

Cu coada ochiului, Ritchie a văzut cum două siluete întunecate își croiesc cu iuțea drum prin public, venind spre el. Au sărit pe scenă, două pachete de mușchi înfășurate în haine negre, și i-au smuls microfonul din mână. L-au târât de acolo, pe când el se zbătea și urla și l-au dus la ușă, l-au aruncat în bezna de afară și s-au întors în ghereta lor, scuturându-și apoi mânușile. S-au uitat la el cum se ridică în picioare și pleacă, fără a întoarce capul, împiedicându-se o dată.

— E Ritchie Shepherd, a zis unul dintre ei. Tipul cu Cura de înfrumusețare a adolescenților.

— Noo, a spus celălalt.

— Ce-a zis?

— A zis „Nu i-am spus despre bătlan“.

— Mie mi s-a părut „heroină“[28.

— A fost bătlan. Beat mangă.

Era septembrie când Rose și-a pus lucrurile într-un rucsac și, cu banii pe care îi economisise ca să plece la Mecca, s-a urcat într-un avion care a dus-o în sud. A zburat toată noaptea. Dimineața, când se luminase, dar soarele încă nu apăruse pe cer, și-a ridicat oblonul de plastic care acoperea fereastra din avion și a văzut un nor vinețiu, care se înălța în văzduh, aidoma unei coloane din piatră. Norul se întindea de la sol până mult deasupra avionului, mai înalt decât cel mai înalt munte. Nu era un nor european. Era la tropice. Avea douăzeci de ani. Era prima ei călătorie în străinătate. Dar abia când a coborât din avion, iar aerul jilav și fierbinte a împresurat-o, ea a simțit o duhoare dubioasă, probabil de canalizare, și, amestecat cu duhoarea, un alt miros, mai greu de identificat, de parcă razele feroase ale soarelui ar fi încins pereții făcuți din lemn parfumat, și și-a dat seama că e în altă țară.

Bec o aștepta imediat după vamă, ținând de mână un băiețel alb și având alături un bărbat înalt african. Băiatul s-a răsucit și a părut că o recunoaște pe Rose. Bec i-a urmărit privirea. Preț de o clipă, Rose a văzut-o prin ecranul amintirilor și imaginației sale. În realitate Bec era mai în vârstă, mai dolofană, mai puțin bronzată și mai obosită decât Bec din amintirea și imaginația ei. A recunoscut-o pe Rose, a zâmbit și a venit spre ea, împreună cu băiatul. Bec, acum fericită, care se năpustea asupra ei, părea mai tânără și mai sprintă decât imaginea femeii excesiv de în vârstă de cu o secundă mai devreme. Când Bec a zâmbit, trei mici riduri au apărut în colțul ochilor ei, iar Rose a vrut s-o felicite pentru ele, de parcă ar fi fost un tatuaj pe care ar fi putut și ea să și-l cumpere.

— El e Leo, a spus Bec și amândouă și-au coborât privirile spre fiul ei. Au încercat să-l facă să salute, dar el s-a răsucit timid, onorând-o pe Rose cu o privire scurtă și neîncrezătoare când ea s-a ghemuit, ajungând la același nivel cu el. Iar el e Ajali. Ajali, Rose.

— Îmi face plăcere să te cunosc, a zis Ajali, rânjind și înclinându-se câțiva centimetri.

Leo avea părut șaten și ochi căprui, ca Alex, iar Rose a zis că băiatul seamănă

cu Alex, însă Bec a râs și a spus:

— Chiar crezi asta?

A reieșit că Ajali era șoferul. S-a așezat la volan, Bec l-a pus pe Leo într-un scaun de

copil și apoi mașina a luat-o din loc. Dar es Salaam era un oraș sumbru, plin de ziduri crăpate și moloz, lucru care n-a surprins-o pe Rose, deși nu se așteptase să vadă oameni atât de ocupați și de hotărâți țâșnind pe străzi pe scutere și trâncănind la telefoanele lor. Peste tot erau de vânzare sucuri acidulate și dulciuri. Lămâi și banane verzi, fructe cărora nu le știa numele zăceau în mormane de culoare aprinsă, de-a lungul drumului.

— N-ai eșarfă pe cap, a spus Bec. S-a uitat la ea, iar Rose și-a dat seama că îi văzuse brațele dezvelite. Ce s-a întâmplat cu pelerinajul tău la Mecca?

— N-am obținut viză, a zis Rose. Au spus că sunt prea tânără și că trebuie să fiu însoțită de soț sau de o rudă de sex masculin.

— Sunt convinsă că Alex ar fi mers cu tine.

— O rudă de sex masculin de religie islamică! a exclamat Rose, iar gândul că Alex ar fi putut sta de bunăvoie printre pelerini, aruncând cu pietricele în jamarat, a făcut-o să se tăvălească de râs. Leo a râs împreună cu ea și a țopăit.

În drum spre casă s-au oprit la biroul lui Bec. Rose a fost dezamăgită. Era o clădire obișnuită de birouri și laboratoare, populată cu oameni îmbrăcați în costume sau halate albe, la fel ca într-un oraș din Anglia. Singura diferență era că foarte mulți dintre cei în costume sau halate albe erau negri. Rose știa că Bec lucra la un proiect legat de malarie. Și-o imaginase pe mătușa ei în sate din colibe de stuf, aflate în mijlocul pădurii, ajutând copii muribunzi, cu burți umflate și ochi mari. Acum se simțea de parcă s-ar fi dus la tatăl ei la serviciu și ar fi cunoscut mai mulți oameni care și-ar fi ridicat privirile de pe ecranele computerelor, iar ea le-ar fi uitat instantaneu numele și funcțiile. Dar Bec era mândră și aproape că i-au dat lacrimile pentru că adusese în Tanzania toată plictiseala asta, iar Rose s-a prefăcut că e impresionată.

Au mers cu mașina pe o autostradă lată, apoi au luat-o pe un caroiaj de străduțe laterale, mărginite de ziduri bine întreținute, vopsite în bej și roz. Casa lui Bec se găsea într-unul dintre aceste complexe de clădiri. De afară părea înfricoșătoare, cu o poartă înaltă și obloane la ferestre, ascunsă în spatele unui zid. Casa din spatele zidului părea mai modestă și mai primitoare. În mijlocul pajiștei se înălța un copac bătrân, cu un trunchi gros și negru, din care creșteau crengi și flori stacojii, care păreau să lumineze din interior, sub razele soarelui.

Bec l-a luat în brațe pe Leo și s-a dus spre casă, vârnându-și capul pe diferite uși, căutând ceva și încercând să-și înăbușe un zâmbet, de parcă s-ar fi simțit stânjenită că e atât de nerăbdătoare. A găsit ce căuta într-o mică încăpere din spatele casei. Avea pereții plini de rafturi cu cărți, iar fereastra ei dădea spre grădină. În cameră exista un mic birou antic, un laptop învechit, cu literele de pe taste pe jumătate șterse, foi de hârtie puse claie peste grămadă în mormane și, pe o canapea, Alex, adormit și complet

îmbrăcat, cu pantofii în picioare.

— Uite cine a venit, a spus Bec.

Alex și-a deschis ochii, le-a văzut pe cele două femei și a zvâcnit. S-a ridicat în picioare și a sărutat-o pe Rose pe ambii obraji. Era bronzat și avea mai mult păr cărunt pe tâmpile decât își amintea Rose și, la fel ca Bec, părea foarte obosit. Cineva și-a vârnât capul pe ușă și a murmurat o întrebare, iar Bec i-a făcut cunoștință lui Rose cu Zuri, menajera.

— Uau, ai atâția servitori, a zis Rose, după ce Zuri a plecat. Retro.

Bec și Alex s-au uitat unul la celălalt.

— Dacă mai stăm mult pe aici, o să ne transformăm în niște expați bătrâni, a spus Bec.

Alex a rânjit.

— Hai să mergem, a zis el.

— Alex n-ar avea timp să scrie dacă n-am avea viața asta, a spus Bec și s-a răsucit spre el. Nu-i așa? Că doar n-am fost exilați.

În acel moment, lui Rose i s-a părut că Alex a privit-o pe Bec de parcă ar fi fost fascinat de o necunoscută excentrică, în același timp întrebându-se cum să înjghebe o conversație cu aceasta, iar Bec s-a uitat și ea la Alex cam la fel. Rose a avut impresia că, la patru ani după ce își începuseră relația, încă nu se înțelegeau pe deplin unul pe celălalt și că acest lucru nu îi îndepărtase, ci îi apropiase unul de altul. S-a gândit la cum ar fi fost dacă ai fi trecut peste lucrurile pe care le știai despre cineva doar ca să ajungi în locul unde începeau cele pe care nu le știai, iar apoi să te afunzi în necunoscut. Nu credea că ar fi putut să aibă atâta răbdare. Însă ei doi erau oameni de știință. Ei nu-i prea surâdea știința și totuși îi plăcea să observe asemenea lucruri.

Alex l-a luat pe Leo de la Bec, l-a pus jos și l-a întrebat dacă nu cumva ar trebui s-o invite pe Rose la micul dejun, iar Leo a răspuns că da, ar trebui s-o facă.

— Rose crede că Leo seamănă cu tine, a spus Bec. I-a aruncat o privire pătrunzătoare lui Alex, de parcă, și-a zis în sinea ei Rose, afirmația ei ar fi fost o dovadă concludentă, într-o ceartă pe care o avuseseră; și, luându-se după felul în care Alex și-a întors privirea, a aranjat câteva foi de hârtie și a tăcut, el știa că pierduse; însă, văzând-o pe Bec că-și mușcă buza, ea nu-și dorise să învingă.

Bec a dus-o pe Rose la ea în cameră.

— Alex vrea să facă prea multe, a spus ea. Scrie o carte, predă la universitate, stă mult timp cu Leo, iar când îi spun să nu mai muncească atât de mult, el zice: Dar avem servitori.

— Amândoi păreți obosiți.

— Zău? Suntem trași la față?

— Nu sunteți trași la față, a spus Rose, roșind. Inima i-a bătut mai repede, iar un gând pe care ar fi vrut să-l țină pentru ea s-a grăbit să-i iasă printre buze: E frumos din partea voastră că m-ați primit la voi după ce v-au făcut părinții

mei.

Bec i-a aruncat o privire sfioasă.

— E mai greu să ierți când e vorba de familie. Dar Alex nu le poartă pică.

— Așa spune Dougie.

— A, te-ai văzut cu el. Poftim un prosop.

— Am vrut să-l întreb dacă e de părere că ar fi bine să iau legătura cu voi, iar el a zis că e OK. Vă transmite salutări.

— O să-i spun lui Alex.

— Mie îmi spune tot timpul English Rose[29]. L-am întrebat de ce n-a venit în vizită la voi. A zis că aveți destui paraziți în viața voastră.

Bec nu părea dornică să audă vești despre Dougie, iar Rose a simțit că ar trebui să pretindă că e obosită și să-și lase gazda să plece. A făcut un duș și s-a schimbat, iar pe urmă i-a găsit pe Alex și pe Leo pe veranda din spatele casei. Razele de soare de pe iarbă păreau de-a dreptul dureros de strălucitoare, dar la umbră era răcoare și liniște. Alex încerca să-l convingă pe Leo să mănânce iaurt.

— Ia-ți niște cafea, a spus el. Nu i-a aruncat nici o privire, iar Rose a încercat să-și dea seama dacă n-avea nici un chef de ea sau dacă avea toată atenția îndreptată asupra fiului său.

— Nu le-am spus mamei și lui tata că vin aici, a spus ea. În ultima vreme n-am prea mai vorbit cu ei.

N-o prea nimerise.

— Ar trebui să vorbești cu ei, a zis Alex. Ai văzut cum e când porți pică rudelor.

Ea a roșit, a înghițit în sec și a zis:

— E nemaipomenit că scrii o carte. Despre ce e vorba în ea?

— Nu vreau să te plictisesc, a spus Alex. E o carte științifică.

— Vreau să știu.

— Păi, a zis Alex și, printre îndemnurile adresate lui Leo, în vreme ce ștergea iaurtul scuipat de băiețel sau îl hrănea cu lingurița, i-a povestit ce conținea cartea. Avea dreptate: era plictisitor pentru Rose. Oricum nici n-a înțeles nimic. Preț de treizeci de secunde sau așa ceva, ea a încercat din răspuțeri să înțeleagă ce-i zice el. Din când în când mai auzea câte un cuvânt: „traietorie“ îi tot apărea în discurs, sau „celule“ și „proteine“ ori „metaanaliză“. Ochii i se închideau cu o forță aproape insurmontabilă. Și-a băut cafeaua și și-a mai turnat o ceașcă, însă tot n-a putut să se abțină și a căscat.

— Te-am avertizat, a zis Alex.

— Sună interesant, a spus Rose. Dar ar trebui să scrii o carte despre lucrurile pe care

le zici. Adică, știi, când e noapte târziu, iar pe fața ta se întipărește expresia aia și începi să te ambalezi...

— Despre ce?

— Ca atunci când ai venit la noi, acum câțiva ani. Când am venit să scot vasele din mașina de spălat vase, iar tu erai singur și am stat de vorbă.

— Nu-mi aduc aminte.

— Ai fugit în jurul mesei mimând că ești o pasăre mare. Mereu m-am gândit la ce ai zis atunci. Eu tot timpul le zic celor din jur că migrăm și că ne naștem pe o aripă, ne naștem ca să zburăm prin timp.

Alex a repetat că nu-și amintește. Și totuși părea fericit, de parcă ea îi spusese ceva ce el își dorise nespus să audă. S-a încrunțat, a zâmbit și a deschis gura, de parcă ar fi vrut s-o contrazică; de parcă, având în vedere că tot el vorbise atunci, ar fi vrut să se contrazică pe el însuși.

Alex presupunea că Bec îl iubește, deși accesele ei bruște de furie, care se terminau la fel de brusc cum începeau, i se păreau mai frecvente. S-a întrebat dacă nu cumva îi impusese o dietă a furiei, ca o doză zilnică de vitamine, pentru a-l ține într-o veșnică stare de alertă. I se părea din ce în ce mai greu să vizualizeze celula: acum apela mai des la diagrame. „Nu mă pot concentra“, și-a zis în sinea lui și și-a dat seama că de fapt nu-i e mai greu să se concentreze asupra celulei din mintea lui, ci că nu mai putea să se izoleze în lumea lui interioară cu atâta ușurință ca atunci când știa că Maria îi acorda toată atenția. Bec nu-i acordase niciodată toată atenția ei. Își păstrase pentru ea o parte din atenția ei, pentru a descifra misterele care o sâcâiau, așa cum făcea și el. Alex avea senzația că iubirea prosperă în acest mediu nesigur și că se veștejise când fusese pe deplin încredințat că Maria e doar a lui.

După nașterea lui Leo, obsesia lui de a avea un copil natural i se păruse o nebunie. Dar nu greșise spunând că preferă să-și cunoască fiul, și nu să-l facă. Super-construcția iubirii părintești nu era principalul lucru care-l emoționa când îl ținea pe băiat în brațe. Când oamenii vorbeau despre iubirea pentru copiii lor, parcă ar fi descris o birocrație învechită, bizară, dar trainică, ce exista pentru ca tatăl să păcălească sistemul și să monteze în schimb un lucru care chiar funcționa, o invenție ținută intactă de noroc și instincte, care îi ajuta pe copii să înfrunte pericolele și, uneori, îi aducea un soi de bucurie.

Lui Alex i-a fost imposibil să rămână în funcția de director al Institutului Belford după ce trupul lui Harry a fost deshumat. Autopsia a fost neconcludentă, așa cum prevăzuseră Alex și susținătorii săi, iar șansa de a fi acuzat de intenții criminale s-a diminuat vizibil, dar deja presa îi distrusese reputația. A fost muștrat de consiliul de conducere; și-a dat demisia și a descoperit că onorariile avocaților și impozitul

neprevăzut pe casa în care locuia pe gratis, din cea mai scumpă zonă din Islington, îl aduseseră la sapă de lemn.

Matthew și Lettie contestaseră prin proces testamentul și, în tot acest răstimp, vechea casă a lui Harry ar fi trebuit să rămână nelocuită, însă un grup de vagabonzi a pus stăpânire pe ea, protestând față de inegalitatea socială din Londra. Vagabonzii, tineri, radicali și absolvenți de facultăți scumpe și elitiste, au devenit celebri pentru petrecerile lor, care țineau până dimineața,

unde dansau, se îmbătau, consumau droguri, și-o trăgeau și purtau discuții în contradictoriu pe teme artistice, religioase și filozofice. Expresia Citron Square a devenit o emblemă a unui anumit tip de oameni, atei bărboși ca niște preoți, care purtau tricouri cu decolteu în V, cravate și blugi strâmți.

Citron Square era una din cele două expresii pe care, pe vremea aceea, le introdusese în cultură cuplul Comrie-Shepherd, cealaltă fiind Bebelușul Björn. În întreaga lume, când se întâlneau doi funcționari ai sănătății mondiale, cel mai probabil unul dintre ei îl întreba pe celălalt: te-ai întâlnit cu Bebelușul Björn? Astfel erau descrise întâlnirile cu dr. Rebecca Shepherd, care se năpustea în biroul lor, cu bebelușul ei legat de burtă, ca să ceară suport financiar, susținere, voturi sau oameni calificați pentru construcția în Dar es Salaam a unui complex, unde o echipă internațională să studieze vaccinul împotriva malariei. Toți erau de părere că Shepherd era naivă, nesimțită și supărător de insistentă; și totuși ea a obținut ce-și dorise, iar ei clătinau din cap și râdeau, întrebându-se cum o să fie băiatul. Bec s-a întors în Dar cu Alex, care la început s-a bucurat că scapă de emisfera nordică.

Stephanie a venit în vizită la ei și a fost dezamăgită să constate că nu există nici un proiect de tratament fântână-a-tineretii, pe a cărui listă de subiecți în așteptare să-și treacă numele. „O să mă mulțumesc cu mai puțin“, a zis ea, „adică cu vaccinul lui Bec. Cincizeci la sută șanse la nemurire“. Și Maureen a venit la ei, „lăsându-l pe Lewis în mansardă“, și s-a ales cu o insolație pe când planta trandafiri în canicula de după-amiază, iar grădinarul plătit s-a luat cu mâinile de cap și a implorato să lase jos sapa.

Uneori Batini își lăsa la ei fiica, în drum spre facultate, unde se pregătea să devină secretară de avocat, iar Leo și fetița se jucau pe verandă, sub supravegherea lui Zuri. „Când mai faceți un copil?“ întreba Zuri, iar Alex și-a dat seama că își dorea din ce în ce mai puțin acest lucru. Îi era dor de nord, de cele patru anotimpuri din Europa, de ger și de serile lungi de vară. Dar de fapt nu-i era dor; trecuse peste asta, ajunsese doar la regretul pe care-l are toată lumea. Deși poate că Bec era obstacolul care-l împiedica să se întoarcă acasă, și deși poate că Leo era viitorul, ei toți, împreună, erau familia lui, singurul medicament eficient împotriva pierderii din trecut.

Ideea că poate complexul cronazic ar putea deveni calea spre nemurire era ușor de

demonstat pentru cei care-l criticau pe Alex, dar presupunerea lui că ceasul molecular nu se opriese odată cu trecerea de la o generație la alta, deși nu avea nici o dovadă, părea de-a dreptul ridicolă. Ușor-ușor, teoria cronazelor a căpătat contur și au apărut primele semne că, aplicată în domeniul medicinei, le permitea unor oameni să trăiască puțin mai mult. Alex a descoperit că reputația lui nu fusese distrusă, ci doar se transformase; că traiectoria sa până la muchia dizgrației, laolaltă cu faptul că el chiar făcuse o descoperire importantă, l-au făcut ceea ce n-ar fi putut să devină altfel niciodată în viață, un savant celebru. Și-a dat seama că publicul ahtiat după știri tânjea, cu mai multă ardoare decât după povestea unui om care se ridică și apoi se prăbușește, după o traiectorie a cuiva, cu mai multe suișuri și coborâșuri consecutive, să-l vadă că se ridică din prăpastie de fiecare dată, cu și mai multe cicatrici sau poveri hidoase.

A doua zi după venirea lui Rose, Bec, Rose, Leo și Alex au luat feribotul până în Zanzibar și au poposit pe o plajă tihnită, unde apa era puțin adâncă până departe, în larg. Alex s-a dus să cumpere băuturi de la un chioșc. Rose stătea tolănită, în costum de baie, pe un prosop, sprijinindu-se într-un cot. Leo ședea sub o umbrelă, săpând o groapă în nisip, cu o mică sapă din plastic, sub supervizarea lui Bec. Peste o secundă, s-a decis Rose, o să intru în apă.

— Îmi place aici, a zis ea. Probabil că sunteți fericiți.

— Încerc să nu mă gândesc la asta, a spus Bec. Uneori ți se pare că nu te poți bucura de prezent pentru că aștepți cu nerăbdare nostalgia pe care o s-o simți în viitor.

— Atunci nu te gândești la asta! a exclamat Rose. A sărit în picioare și a fugit spre mare, iar Bec a urmărit-o cu privirea cum aleargă, cugetând la felul cum pe lume apare fată după fată, de parcă ar fi văpăit în aer.

Bec și-a întins mâna și i-a dat la o parte părul din ochi lui Leo, deși imediat îi cădea la loc, iar el nu voia asta. Bec nu-și dorea decât să-l atingă. Ura gândul că ar putea să se lipsească de o atingere care n-ar mai putea să existe niciodată. El a mormăit un protest și și-a scuturat capul, iar pe urmă a săpat și mai energic. Avea doar doi ani, iar Bec deja era nevoită să țină seama de nevoia lui de autonomie.

— Ce crezi că găsești acolo? a întrebat ea. Argint? Aur? Uraniu? Ea a început să formeze din materialul furnizat de el conuri de nisip. Povestea cu Bebelușul Björn îi fusese de folos, dar nu făcea asta la fel de des pe cât susținea legenda. Una era să-ți cari bebelușul tot timpul cu tine și alta era să duci muncă de lămurire cu alții în prezența lui. Era greu să-ți incluzi bebelușul într-o prezentare. Țipa, defeca, voma, cerea să sugă la sân. Deși efectul era mai dramatic, îți pierdeai din coerență. Ajunsese să se bizuie din ce în ce mai mult pe Zuri și pe Alex. O bătea gândul să angajeze o bonă cu normă întreagă.

Vaccinul cu haemoproteus încă mai avea de așteptat până să ajungă în producție, la

fel ca și alte vaccinuri împotriva malariei care nu erau eficiente pe cont propriu, însă ar fi putut avea efect alături de altele. Acum, că avea un copil al ei în Tanzania, nu i se mai părea atât de evident că un parazit viu ar fi fost cea mai bună protecție pentru el. Și-a amintit ce-i spusese Ritchie: „N-o să-ți fie nimeni recunoscător în Africa dacă vindeci malarie, însă toți copiii o să poarte ochelari cu lentile groase și o să se izbească tot timpul de copaci“.

Nu mai vorbise cu fratele ei din ziua aia, când fuseseră la cimitir, în urmă cu aproape trei ani. Mama ei fusese furioasă pe ea pentru că ei nu-i prea pășase de faptul că Ritchie se despărțise de Karin. Ritchie o sunase și îi trimisese e-mailuri o vreme după aceea, o rugase să-l ierte, iar Bec nu-i răspunsese. În ultimul lui mesaj o anunțase de moartea lui O'Donabháin, căruia i se oprise inima în somn.

În Irlanda de Nord, tatăl ei își desfășura operațiunile, îi zisese cineva odată, la limita controlului militar, cu propria-i rețea, și, din însemnările pe care le lăsase după moarte, fusese imposibil de dedus identitatea informatorului căruia îi salvase viața, refuzând să vorbească în timpul torturii. La proces, O'Donabháin susținuse că mai târziu aflase cine era trădătorul din altă sursă și că poruncise să fie omorât la puțin timp după ce tatăl ei fusese ucis. Există un cadavru; există și un nume. Tăcerea tatălui ei îi dăruise informatorului încă câteva săptămâni de viață.

După ce se dusese la O'Donabháin, în Dublin, pe când încă mai încerca s-o convingă să-l lase să facă filmul, Ritchie îi spusese lui Bec ce îi zisese

bătrânul combatant, iar Bec fusese uluită și impresionată de tributul furios adus de O'Donabháin curajului tatălui său. „A trebuit să facă pe eroul, ce mama mă-sii“, așa se exprimase el.

Lui Bec i se părea că încercase să facă pe eroina, să fie ca tatăl ei, să aibă aceleași certitudini ca și el. Căutase disperată rădăcinile bunătății care se afla la temelia lumii. Fusese pregătită să ceară susținere și să fie rigidă. Fusese gata pentru o fundație morală, însă nu găsisese așa ceva.

Oare doar după nașterea lui Leo îndoielile începuseră s-o macine, sau mai devreme, când se îndrăgostise de Alex? Și oare bănuielile ei că O'Donabháin îi spusese adevărul lui Ritchie veniseră de la sine sau apăruseră când ea își dorise să creadă o altă versiune a lucrurilor care se petrecuseră, când își dăduse seama că până la urmă exista o limită și că ea era constrânsă nu de vreo structură universală a binelui și a răului, ci de nevoile celor pe care îi iubea?

Crezuse cu atâta îndârjire că tatăl ei fusese un erou care își sacrificase viața pentru ca alt bărbat să trăiască. Iar acum se trezea că-și dorește să creadă altceva. Și-l închipuia șezând, plin de sânge și de vânătași pe scaunul din fermă, ridicându-și privirea spre O'Donabháin, cu masca pe față, care urla la el, și spre încă doi republicani cu măști pe

față și armele îndreptate spre el, care îl priveau. Și-l imagina cum îi recunoaște la început vocea lui O'Donabháin și își dorea să creadă că până la urmă își dăduse seama că O'Donabháin n-o să găsească nici o cale să-l ajute, așa cum crezuse inițial.

Își dorea să creadă că în acel moment tatăl ei luase decizia să dezvăluie numele trădătorului, nu pentru că era un laș, ci pentru că avea soție și copii. Își dorea să creadă că se gândise la ea, Bec, și că ea fusese mai importantă pentru el decât să-l salveze pe informator. Își dorea să creadă că O'Donabháin a mai țipat încă o dată: Cine e? iar tatăl ei, începuse să pronunțe, cu gura lui rănită, litera „T“. Și își mai dorea să creadă că O'Donabháin îl împușcase în acel moment, înainte de a apuca să pronunțe cuvântul Tu, căci trădătorul era O'Donabháin.

Bec l-a zărit pe Alex cum vine spre ei, cu un braț de sticle reci, optimist, cu

capul în nori, afectuos, așa cum fusese și în satul cu vaccinul. Mai târziu, noaptea, Rose urma să aibă grijă de Leo, iar ea și Alex aveau să stea singuri într-o cameră de hotel. Nimic n-ar fi putut să fie mai diferit de a face dragoste decât acea seară din Citron Square, când Dougie, greoi, rezervat, ud de frică, o fecundase în întuneric. Și totuși uneori mai simțea o excitație ciudată; în clipele când Alex părea să uite că ea există, când familia lor nu mai era decât o formă, un proces sau o intervenție, amintirea greșelii ei îi făcea inima să-i bubuie în piept, administrându-i doza de dorință de care avea nevoie.

Bec ar fi preferat să fie convinsă că greșise doar de dragul lui Alex și al fericirii lor împreună, de dragul ideii care se întrupase în Leo. Dar nu i se părea un lucru greșit că iubirea pentru ei era întărită de amintirea celor câteva clipe petrecute cu fratele lui Alex, când făcuse o alegere, se simțise liberă și în pericol, se simțise ea însăși, cu un scop imediat, nu doar pe termen lung. Amintirea acelei minuscule doze de dorință egoistă și primitivă, parte dintr-o manifestare altruistă a voinței, acum o proteja de gândul că fusese victima destinului. În fond, dacă tatăl ei s-ar fi luptat să ajungă înapoi la ea, ea nu i-ar mai fi purtat pică pentru dorința lui de a fi liber, de a simți vântul și soarele pe piele încă o dată, fiindcă atunci această dorință l-ar fi ajutat să se întoarcă acasă.

Le mulțumesc lui

Ghaith Abdul Ahad, Safa Al Ahmad, Laurel Baker, Frances Bickmore, Jamie Byng, John Byrne, George Christophides³⁰, Lina Christopoulou³¹, Victoria Clark, Natasha Fairweather, Tad Floridis, Caroline Gillet, Courtney Hodell, Max Houghton, Andrea Hoyer, Brigid Hughes, Sandro Kopp, Duncan McLean, Rob Meek, Russell Meek, Susan Meek, Jeanet Pfizer, Linda Shaughnessy, Tara Bray Smith, Tilda Swinton, Tom Whitehouse & Donald Winchester.

1. Queens Park Rangers.
2. Endoparazit al păsărilor, purtător al malariei aviare.
3. Driving under the influence – a conduce sub influența alcoolului sau a drogurilor.

4. Formă latentă de plasmodium.
5. Clasificator de bărbați.
6. Substanță folosită în diagnosticarea malariei.
7. Humour înseamnă în limba engleză umor și umoare.
8. Shepherd înseamnă cioban, în limba engleză.
9. Grozamă.
10. Substanță conținută în toate celulele organismului, care se formează când energia este eliberată din moleculele nutritive, în cursul respirației celulare.
11. Proteină contractilă care căpтуșește membrana celulei-gazdă.
12. Convulsii în lb. swahili.
13. Un fel de terci de ovăz.
14. Order of the British Empire.
15. Medicament de ultimă generație, care previne mai multe tulpini de malarie.
16. Plight.
17. Troth.
18. Expresia în limba engleză to plight the troth este arhaism, iar ediția dicționarului în care Bec se uită este învechită, acest sens nu se mai folosește acum.
19. Royal Ulster Constabulary.
20. Închisoare din Irlanda de Nord.
21. World Health Organization – Organizația Mondială a Sănătății.

22. În limba engleză piesa de șah calul este knight, cuvânt care înseamnă „cavaler“.

23. În limba engleză bishop, adică episcop.

24. What înseamnă ce în limba engleză.

25. În luna iulie, două milioane de ierbivore gnu migrează spre nord în rezervația naturală Serengeti.

26. În limba engleză sfârșit este end.

27. În limba engleză șantaj este blackmail

28. În limba engleză bătlan e heron, similar cu heroin.

29. Trandafirul englezesc.